

PA
4035
P7
02
1890

PA
4035
P7
02
1890

Cornell University Library

BOUGHT WITH THE INCOME
FROM THE
SAGE ENDOWMENT FUND
THE GIFT OF

Henry W. Sage

1891

A.178905

2/6/04

5474

The date shows when this volume was taken.

~~MAR 25 '90~~ FEB 8 '90

~~OCT 7 1890~~

Interlibrary
Loan

Interlibrary
Loan

All books not in use for instruction or research are limited to four weeks to all borrowers.

Periodicals of a general character should be returned as soon as possible; when needed beyond two weeks a special request should be made.

Limited borrowers are allowed five volumes for two weeks, with renewal privileges, when a book is not needed by others.

Books not needed during recess periods should be returned to the library, or arrangements made for their return during borrower's absence, if wanted.

Books needed by more than one person are placed on the reserve list.

Cornell University Library
PA 4035.P7O2 1890

Porphyrii Quaestionum Homericarum ad Ody

3 1924 026 668 677

PA
4035
P7
02
1890

Cornell University Library

BOUGHT WITH THE INCOME
FROM THE
SAGE ENDOWMENT FUND
THE GIFT OF

Henry W. Sage

1891

A.178905

2/6/04

5474

The date shows when this volume was taken.

~~MAR 25 '90~~ ~~FEB 8 '90~~

~~OCT 1890~~

Interlibrary
Loan

Interlibrary
Loan

All books not in use for instruction or research are limited to four weeks to all borrowers.

Periodicals of a general character should be returned as soon as possible; when needed beyond two weeks a special request should be made.

Limited borrowers are allowed five volumes for two weeks, with renewal privileges, when a book is not needed by others.

Books not needed during recess periods should be returned to the library, or arrangements made for their return during borrower's absence, if wanted.

Books needed by more than one person are placed on the reserve list.

Cornell University Library
PA 4035.P702 1890

Porphyrii Quaestionum Homericarum ad Ody

3 1924 026 668 677

031

PORPHYRII
QUAESTIONUM HOMERICARUM

AD

ODYSSEAM PERTINENTIUM

RELIQUIAS

COLLEGIT DISPOSUIT EDIDIT

HERMANNUS SCHRADER.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCXC.

Neuer Verlag von **B. G. Teubner** in Leipzig.

1889. 1890.

- Anthologiae Planudese** appendix Barberino-Vaticana recensuit **LEO STERNBACH**. [XVIII u. 149 S.] gr. 8. geh. n. *M* 4. —
- Buresch, Karl**, Privatdocent an der Universität Leipzig, Klaros. Untersuchungen zum Orakelwesen des späteren Altertums. Nebst einem Anhang, das Anecdoton *χρησμοὶ τῶν ἐλληνικῶν θεῶν* enthaltend. [IV u. 134 S.] gr. 8. geh. n. *M* 3.60.
- Commentationes philologicae Ienenses** ediderunt seminarii philologorum Ienensis professores. Vol. IV. [IV u. 406 S.] gr. 8. geh. n. *M* 8. —
- Corpus glossariorum latinorum** a **GUSTAVO LOEWE** inchoatum auspiciis Societatis litterarum regiae Saxonicae composuit, recensuit, edidit **GEORGIUS GOETZ**. Vol. IV. Et. s. t.: Glossae codicum Vaticani 3321, Sangallensis 912, Leidensis 67 F edidit **GEORGIUS GOETZ**. [XLIV u. 605 S.] gr. 8. geh. n. *M* 20. —
- Drexler, Wilhelm**, mythologische Beiträge. Heft 1: Der Cultus der aegyptischen Gottheiten in den Donauländern. gr. 8. geh. n. *M* 4.40.
- Füßner, Franciscus**, lexicon Livianum partim ex Hildebrandi schedis confecit **F. F.** Fasciculus I. [Sp. 1—224.] [a, ab, abs—ae, atque.] Lex-8. geh. n. *M* 2.40.
- Gerber, A., et A. Greef**, lexicon Taciteum. Fasciculum VIII edidit **A. GREEF**. (Meditatio — nempe.) [S. 817—928.] Lex-8. geh. n. *M* 3.60.
- Gilbert, Dr. Otto**, Professor und Bibliothekar der Univ.-Bibliothek zu Greifswald, Geschichte und Topographie der Stadt Rom im Altertum. Dritte Abteilung. [IV u. 479 S.] gr. 8. geh. n. *M* 10. —
- Grammatici Graeci** recogniti et apparatu instructi. Partis quartae volumen prius. Et. s. t.: Theodosii Alexandrini canones, Georgii Choerobosci scholia, Sophronii Patriarchae Alexandrini excerpta, recensuit et apparatus criticum indicesque adiecit **ALFREDUS HILGARD**. Volumen prius. Theodosii canones et Choerobosci scholia in canones nominales continens. [VI u. 417 S.] Lex-8. geh. n. *M* 14. —
- Groh, Dr. Kurt**, Geschichte des oströmischen Kaisers Justin II. nebst den Quellen. Von der philosophischen Fakultät der Universität Halle gekrönte Preisschrift. [VIII u. 120 S.] gr. 8. geh. n. *M* 3.20.
- von Gutschmid, Alfred**, kleine Schriften. Herausgegeben von **FRANZ RÜHL**. Erster Band. Schriften zur Aegyptologie und zur Geschichte der griechischen Chronographie. Mit dem Bildniss des Verfassers in Lichtdruck. [XII u. 574 S.] gr. 8. geh. n. *M* 14. —
- Herodots zweites Buch** mit sachlichen Erläuterungen herausgegeben von **ALFRED WIEDEMANN**. [VIII u. 624 S.] gr. 8. geh. n. *M* 12. —

PORPHYRII

QUAESTIONUM HOMERICARUM

AD

ODYSSEAM PERTINENTIUM

RELIQUIAS

COLLEGIT DISPOSUIT EDIDIT

HERMANNUS SCHRADER.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCXC.

✓

557
2/6/04

~~610E43a~~

A. 115905

Pa

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

Cum abhinc decem annos Porphyrii Quaestionum Homericarum ad Iliadem pertinentium Reliquias edebam, non me fugit, ex indigesta Odysseae scholiorum mole ea, quae e curarum ab eodem Odysseae impensarum fructibus ad nos pervenissent, tum demum secerni posse, si singulorum scholiorum ambitus quidque antiquitus traditum esset, quid editoribus deberetur codicibus diligenter collatis constitueretur. Ipsam autem harum quaestionum editionem, quamvis non exigui res esset laboris, minoris tamen, quam fore existimaveram, esse futuram, tribus illis anni 1886 mensibus, quos fundamentis eius iaciendis intentus in Italia degi, facile intellexi. Codicibus enim **BEQ** Mediolani, **R** Florentiae, **M** Venetiis excussis, codicis **B** in his scholiis admodum exiguas esse partes, **R** autem codicem ex Ambrosiano **Q** pendere totum fere, ita ut variarum lectionum afferendarum numerus minor quam fore putaveram esset, perspexi.

Favebat autem incepto, quod praestare me debere tum prorsus mihi constitit, quod codicis **T**, non minimi illius in Porphyrianis momenti, lectu autem propter miseram chartae condicionem multis sane locis difficillimi, quotiens volebam adeundi potestas mihi erat, Parisinus autem codex 2403 (**D**) aequae ac Vindobonenses 56 et 133 eximia summorum virorum, quibus regimen earum bibliothecarum commissum est, comitate in huius urbis bibliothecam, ubi in usum meum eos excuterem, missi sunt. Ac Vindobonensi quidem 56 non multum in his scholiis tribuendum esse brevi perspexi, altero autem, tum nondum ea qua dignus est cura inspecto, et Parisino opus inceptum mirum quantum adiuvari gaudebam. Non minus vel plus adeo Harleiano 5674 (**H**) debetur aestate anni 1888 a me Londinii collato, qui quot scholia cum alia tum Porphyriana contineat neque e Dindorfii editione neque e Cramerii ad Buttmanianam additamentis (**A. P. III**) apparet.

Hos autem codices dum inter se confero, intellexi, non necesse esse opus ita instituere, ut ex omnibus lectionum discrepantia afferretur, sed in libris ϵ — θ e scholiis a Vindobonensi codice (133) et Ambrosiano **E** servatis Ambrosiana scholia neglegi posse, cum Harleiano

*

autem codice Ambrosianum Q ita congruere, ut, quoniam uterque ex uno fonte hausisse existimandus esset, praeter paucissimos quosdam locos in unius codicis H lectionibus afferendis acquiescere et possem et deberem. Idem de Palatini 45 (P), quem summa Heidelbergensis bibliothecae praefecti liberalitas anno superiore Hamburgensi bibliothecae in usum meum commodaverat, scholiis Porphyrianis cum Harleianis collatis effeci. Sed de hac re aliisque quae codices spectant pluribus in Epilegomenorum partibus prima et tertia egimus.

Horum igitur codicum, quibus eodem modo quo alterius carminis Veneto B, Leidensi, aliis ad Porphyriana constituenda uti licere Epilegomenorum initio docui, subsidiis instructus cum, ut de Porphyrii operisque collectanei ab eo conditi ratione et de lyticorum curis Homeri difficultatibus aut veris aut ficticiis impensis omni ex parte constaret, has quoque quaestiones edere aggressus essem, non me fugiebat optandum quidem fuisse, ut utriusque carminis quaestiones coniunctae ederentur, si quidem, quamquam ubicumque res sinebat in eo acquievi ut ad scholia ad Iliadem iam edita legentes relegarem, fieri non poterat quin nonnulla olim iam a me edita hic iterum in lucem prodirent. Verum quis, prius quam nesciret, num quaestionibus edendis codice Vaticano et Iliadis scholiorum codicibus satis firma fundamenta iacta esse aut quae de operis Porphyriani indole et natura iisdem codicibus ducibus constituta essent stare posse doctis hominibus viderentur, opus tanti laboris, quantum Odysseae scholia, quorum in alterius carminis quaestionibus exiguae erant partes, conferenda postulaverunt, iam tum suscepisset?

Ac de singulorum quorundam scholiorum, quae a nobis in Quaestionum Iliacarum editionem recepta sunt, origine ut dubitari posse cum olim tum nunc, ubi curis secundis omnia perlustravimus, ipsi intelleximus, ita ab aliis dubitatum esse¹⁾ minime est mirum. Contra neque de Porphyrianorum e reliquis scholiis discernendorum ratione neque de ζητημάτων eius Ὀμηρικῶν consilio aut ratione quicquam quod quidem eius momenti sit, ut prava via in Iliacis quaestionibus constituendis nos processisse aut de operis eius collectanei indole non recte iudicasse existimemus, prolatum est.

Nam, cuius iudicium ab iis quae de Vaticanarum quaestionum, quas editionis nostrae fundamentum quasi esse dixeramus (Prol. p. 340), origine statuimus quam maxime discrepat, A. Roemer (in censura Quaestionum ad Iliad. pertinent. fasc. II, Annal. phil. 1885, p. 24 sqq.), is — si modo recte iudicavit, quod mihi negandum esse videri in Epilegomenis exposui — quin quaestiones eius codicis nomen Por-

1) Cf. quae contra nonnulla ex iis in Prolegomenis p. 469 attulimus. — Me ipsum de paucis quibusdam nunc aliter atque olim statuere, occasione in hoc libro oblata non dissimulavi (cf. locos Iliadis in Indice II allatos).

phyrii recte in fronte gerant haudquaquam dubitavit, Leidensis autem codicis (Voss. 64) auctoritas, cui eam ob rem quam plurimum tribuendum est, quod Πορφυρίου illud in Veneto B numquam scholiis adscriptum sescentis locis servavit, post ea quae E. Maass, Herm. XIX, p. 534 sqq., de eo codice ut e Veneto descripto ideoque ea in re exigui vel nullius momenti suspicatus erat, in eiusdem Hermae vol. XX, p. 380 sqq.¹⁾, rursus a me stabilita est.

Ad ipsum Porphyrium autem operamque Homeri carminibus ab eo navatam quod attinet, pauca quaedam, quae olim aut nesciebam aut afferre neglexi, nunc quidem addenda sunt, quibus iudicium in Prolegomenis prolatum, si modo opus est, corroboretur simulque agendi eius rationi plus etiam lucis affulgeat.

Inter ea primo loco afferendum est, apud Cyrillum Alexandrinum (contra Iulian. I, p. 27) certa exstare vestigia solutionum difficultatis, quam Υ 67 sqq. praebere videbantur, a Porphyrio allatarum, qua de re cf. quae in libro *Archiv f. d. Gesch. d. Philosophie* inscripto, I, p. 362, attulimus. De consilio autem, quod Porphyrius secutus est, et conferenda sunt ea, quae occasione de Praefatione Vaticanarum quaestionum accuratius quam antea disputandi in Epilegomenis p. 168 sqq. exposui, et hoc quoque loco pauca addenda sunt. Quamvis enim quaestiones haud paucas prave institutas, solutas autem nonnumquam acutius quam verius esse non minus quam olim (Prolegg. p. 444) concedam, tamen, quo diutius nunc Odysseae etiam quaestionibus operam impendi diligentem, eo magis fontibus quibusdam eum usum esse bonae indolis — collectaneis quibusdam operibus in Lyceo, Porticu, Musco Alexandrino conditis, Antisthenis dialogis Homericis, libris grammaticorum et Alexandrinorum et Pergamenorum — premendum esse intellexi. Fore equidem spero, ut qui brevissimarum quarundam quaestionum, iudicio satis iniquo quod de hac Graecarum litterarum parte ferri solet quam maxime respondentium, forma non deterreatur quominus investiget, num eae quoque non temere motae sint, sed cum quaestionibus melioris indolis olim cohaeserint, plures etiam quam ego me collegisse spero fructus reperiat. Velut qui quaestionem de α 3 in cod. D propositam: διὰ τί προέθηκεν Ὅμηρος καὶ νόον ἔγνω; legerit, suo iure aut ridebit aut indignabitur; propter ea autem quae ad p. 2, 3 et p. 175 attulimus haud scio an idem videndum esse, an cum Antisthenis disputatione de Ulixē πολυτρόπῳ instituta olim coniuncta fuerint, concessurus sit; neque enim neglegendum est,

1) Omittere eo loco non debebam, etiam Scorialensem codicem Ω I 12, saec. XI vel XII (de quo v. Ludwich, Annal. phil. 1889, p. 130), Harleianum 5693 (cf. infra p. 156, 1), Mosquensem (cf. Prolegg. p. 357) Πορφυρίου in Veneto B omissum et iisdem quibus Leidensem et aliis locis servasse, ut hinc quoque quidnam rei sit appareat.

aliis quoque locis, velut ad η 64, verba quaedam ex amplioribus quaestionibus (illo quidem loco e quaestione Vaticana ια') excerpta in scholiis ita tradita esse, ut iis quaerendi forma extrinsecus addita sit. Accedit denique, ut rectum de Porphyrii agendi ratione nobis informemus iudicium, quod praeter ea scholia, quae ut dubiae auctoritatis asterisco signavimus, adesse posse concedendum est, quae speciem tantum cum iis quae e libris illius excerpta sunt communem habeant — nonnulla id genus capite Epilegomenorum tertio indicavimus —, aut solutiones certe aliunde petitas genuinis immiscuerint. Quae additamenta — id quod in Prolegomenis iam, p. 474, persecutus sum — numquam ita secerni poterunt, ut ipsa Quaestionum, quas ille ediderat, doctrina splendeat.

Haec qui consideraverit non indignum fuisse concedet opus collectaneum a Porphyrio iuvene conditum laude ea, quam matura aetate libris diversae indolis adeptus est. Neque neglegendum est plures, quam olim mihi praesto fuerunt, aliorum librorum eius locos cum hoc opere conferendos esse. Nam, ut omittam solutiones inde a Porphyrii temporibus ad Platonis de praestantia Homeri dubitationes infringendas a Neo-Platonicis adhibitae de locis Β 8, Δ 88, Ω 15. 16, ι 5 sqq. a Proclo in commentario Reipublicae afferri (vid. Prolegg. p. 410) — qua re tantum certe efficitur, Porphyrium postera aetate eas solutiones non respuisse —, etiam in ipsius libris quaedam mihi occurrerunt cum utriusque carminis quaestionibus congruentia: velut quae in Vit. Pyth. 18 leguntur in quaest. α 1 (v. ad p. 2, 6) recurrunt; cum abst. II, 31 quaest. μ 128sq. (p. 112, 4), cum III, 8 (p. 197, 13 N.²: καὶ ἡμῶν μὲν ὀψὲ ἢ τοῦ ἀέρος κατάστασις ἀπτεται, τῶν δ' ἄλλων ζώων εὐθύς) quaest. Α 50 (p. 4, 15 sqq.), cum περὶ Cτυγός (Stob. ecl. I, 49, 53, p. 422 W.) quaest. Θ 1 (p. 114, 23), cum commentar. Plat. Timaei (ap. Procl. p. 36 C; cf. Prolegg. p. 350) quaest. Vat. ιε' (p. 306, 23 sqq.) conferenda sunt. Maxime autem quaest. λ 568 sqq. (p. 108. 9) cum fragmento περὶ Cτυγός (v. locos ad quaest. illam allatos) congruit; cui quaestioni schol. λ 492 sqq. (p. 107, 24), quamvis corrupte traditum sit, addere non vereor.

Quid, quod in ipso illo fragmento a Stobaeo servato rem quandam in quaestionibus a se prolatae spectare Porphyrius videtur. Legitur enim p. 426, 5 sqq. W.: εἴρηται δὲ ὅτι τὰ ἔνδον τοῦ ποταμοῦ Ἄϊδα προκαγορεύει, καλεῖται δὲ καὶ τὰ ἔξω τοῦ ποταμοῦ, ὡς ἐδείκνυμεν, [ἐν] Ἄϊδου δόμοι κτλ., e quibus, cum εἴρηται illud ad p. 422, 21 recurrat, ἐδείκνυμεν eodem referri vix potest; neque perspicitur quemnam fragmenti satis ampli locum significet. Ecce autem ad ipsum illum versum, de quo Stobaeus Porphyrium ea quae attulimus proferentem inducit, ad Ψ 71 (θάπτε με ὅτι τάχιστα πύλας Ἄϊδαο περήσω) in cod. Townleiano haec legimus: πύλας Ἄϊδου τὸν

'Αχέροντα· ἐκεῖ γάρ εἰσιν αἱ τῶν κολαζομένων ψυχαί, οὐ τοὺς περὶ Τιτυὸν εἶδεν Ὀδυσσεύς· ὁμοίως καὶ Ὅμηρος ἐκεῖνο "Αἶδην καλεῖ κτλ., quae videndum esse an cum quaestione eo loco in codd. BL servata (p. 260, 21) olim cohaeserint, ad eum locum iam significavi.¹⁾

Minoris momenti neque tamen prorsus omittendum est²⁾, cum iis quae Δ 2 (p. 68, 23) et λ 329 (p. 100, 10) leguntur similitudinem quandam habere quae ex aliis Porphyrii libris ad eos locos attulimus; neque denique nihili est, cum Porphyrii verbis ad versum A 340 sapientem Pythagoreum celebrantibus ea congruere, quae Iamblichus, Vit. Pyth. § 31 ex Aristotele afferat: τοῦ λογικοῦ ζώου τὸ μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δ' ἄνθρωπος, τὸ δὲ οἶον Πυθαγόρας. Constat enim diadochos Neo-Platoniorum doctorum suorum placita saepe ut sua proferre.

Haec quidem in ipso limine huius editionis afferenda fuerunt, ut quo modo de operis a Porphyrio structi indole et meritis nos certe iudicaremus appareret. Quod enim nescio an non nemo nos praesturos esse expectet, ut de ipsius Porphyrii iudicio doctrinaque, qualia in quaestionibus eius Homericis appareant, disputemus (cf. Roemer, Annal. phil. 1885, p. 20), id — quamquam habere quod arrideat concedendum est — ut ita possit institui, ut fructus opera digni inde redundant, quam maxime veremur. Etenim praeter quaestiones Vaticanas, de quibus optime ipse Roemer rem egit (una enim quaestione excepta, de qua vid. p. 169 sqq., prorsus cum eo consentio), quarum quaestionum peculiaris quaedam est condicio (cf. l. c.), omnes aut a Porphyrio ita compositae aut in codicibus, quibus nos utimur, traditae certe sunt, ut quid ipse probaverit aut improbaverit raro tam certo, ut dubitationi locus non sit, existat. Longis autem, eo ut perveniatur, de multis scholiis disputationibus opus est, quibus neque huius Praefationis neque Epilegomenorum ambitum augere animum inducere potui. Nam, quantum ego nunc quidem intellego, laus quam Porphyrius ferre debet, multo magis in ea re posita est, quod auctorum minime spernendorum sententias operi collectaneo quod condidit intulit, quam quod quid verum, quid non verum esset —

1) Propter consensum, qui cum fragmento eiusdem libri in Stobaei flor. (100, 21) servato ei intercedit, veri non dissimile videtur esse, etiam schol. II (f. 64^b, int., c. l. ὠλεσικαρποὶ) κ 510: οἰκείως ἀγρόνοις φυτοῖς ἐχρήσατο· οἰκεία γὰρ νεκροῖς τὰ ἄκαρπα· φησὶ δὲ Θεόφραστος ἐν Φυσικοῖς (sic) τὸν χυλὸν τῆς ἰτέας πινόμενον ἀφανίζειν τὴν γονὴν τῶν ἀνθρώπων (id. T p. 190), e quaestione Porphyrii excerptum esse. Asterisco certe addito in textum recipere debebam.

2) Quae Prolegg. p. 350, 1 de sententia de Nili fontibus in ζητ. λ' a Porphyrio prolata attuli, et artificiosiora sunt et iis quae δ 477 ex Odysseae codicibus edidimus parum commendantur. — De scholiis ex aliis Porphyrii opusculis petitis vid. quae l. c. p. 356, 2 disputavi; in quibus de loco A 340 supra allato Gust. Wolffio nimium concessi: nullum enim scholium Porphyrii nomine insigne ad alium nisi ad ζητήματα aut Paralipomena eius fontem ducit.

quamquam ne hoc quidem prorsus neglexit — distincte pronuntiaverit. De auctoribus autem iis tam multa habebamus quae aut nova proferremus aut ante inventis adderemus, ut in *Epilegomena* ea conferre maluerimus; quorum parte secunda primum de lyticis certam rationem non secutis, deinde de Antisthene, post de Peripateticis, tum de Stoicis, ad postremum de solutionibus contra grammaticorum atheteses prolatis egimus.

Ipsis autem quaestionibus a nobis collectis qui operam impendere volet, is, si a paucissimis quibusdam rebus discesserit, eadem, quam ad *Iliadem* secuti sumus, ratione nos usos esse intellet. Scito igitur, litterarum codices designantium in marginibus foliorum positarum si quae exiles sint, earum nos lectiones in annotatione critica non attulisse. Cuius quidem rei causa plerumque in eo posita erat, ne annotationis eius ambitus nimis augetur: multo longius enim *Odysseae* quam *Iliadis* scholiorum codices, quibus nos quidem usi simus, inter se discrepant. Eam ipsam ob causam in minutiarum quarundam afferendarum delectu non prorsus mihi constitui: satius enim nonnumquam esse existimavi silentio talia premere, quam rebus quae ad lectionem eruendam vel stabiliendam nullius essent pretii graviorum rerum perspicuitati officere. De paucis quibusdam codicibus *Vd* locis, quos in *Addendis* significavi, quibus iis quae ipse enotaveram parum confidebam, cum Arthurus Ludwich tum, ipso codice inspecto, Siegfrius Mekler benignissime me certiores fecerunt. Quibus hoc quoque loco gratias ago plenissimas.

Eodem studio quod dixi brevitatis adductus non omnes doctorum hominum coniecturas aut in scholiorum editionibus aut aliis locis prolatas, sed eas tantum, quas veri simillimas esse existimarem, attuli; ad initia autem singulorum scholiorum, si a Ludwichio inter specimina scholiorum huius carminis editionis edita aut H. I. Polakii curas experta erant, id monere non neglexi. Qua in re ita egi, ut Polakii nomine nude posito librum eius *Ad Odysseae eiusque scholiastas curae secundae* (Lugd. Bat. 1881) inscriptum, adiecto autem *Obs.* priorem eiusdem dissertationem, *Observationes ad scholia in Homeri Odysseam* (ibid. 1869), significarem; ad Ludwichii autem quinque libellos academicos scholia a 1—309 complexos designandos notis *Progr. I—V* usus sum, ita quidem ut *Progr. I* (a 1—43) Indicem lectionum in universitate Regimontana per semestre aestivum anni 1888 habendarum, *III* (64—153) idem semestre anni insequentis, *IV* (v. 154—237) semestre hiemale annorum 1889. 90, *V* (v. 238—309) tempus aestivum anni 1890, *Progr. autem II* (v. 44—63) libellum anno 1888 ad celebrandam memoriam virorum illustrium Iacobi Friderici de Rhod, Friderici de Groeben cet. editum significant. Quod si in tanta rerum afferendarum mole forte mihi accidit, ut aliquid, quod aut hi

quos modo laudavi aut alii docti homines protulerunt, cum ego in idem incidissem, per errorem ut meum venditarem, veniam mihi non negatum iri confido, praesertim cum, si modo opus ad finem iam a me perductum aliqua laude dignum esse videbitur, ego certe eam non tam in verbis quibusdam coniecturis, quas multo plures proferre poteram, sanatis, quam in scholiorum e quaestionibus derivatorum conexu indagando, disputationum in iis servatarum origine indicanda, Porphyrii denique in his studiis agendi ratione constituenda positam esse sperem.

Restat ut eos qui hac editione utentur moneamus, litterarum, quibus ad codices designandos usi sumus, et signorum quorundam (crucis, quam etiam in Iliadis quaestionibus adhibuimus, et asterisci) verborumque litteris inclinatis expressorum notionem in pagina quae hanc Praefationem sequitur explicatam esse, eosque ut locorum Epilegomenon in notis generatim indicatorum accuratam notitiam in Ad-dendis in fine libri positae quaerant rogemus.

Scribebam Hamburgi Mense Junio CIOIOCCCLXXX.

Tabula codicum, quibus in hac editione usi sumus.

(Pluribus de iis et de notis quibusdam his litteris adiectis cum in Praefatione
tum in Epilegomenis agitur.)

B = Ambros. sup. B 99.
D = Paris. 2403.
E = Ambros. sup. E 89.
H = Mus. Brit. Harlei. 5674.
M = Venetus Marcian. 613.
T = Hamburgensis 56.
Vd = Vindobon. phil. Gr. 133.

Accedunt locis quibusdam

N = Venetus Marcian. cl. IX, cod. 4.
P = Palatin. Heidelberg. 45.
Q = Ambros. sup. Q 88.
Vb = Vindobon. phil. Gr. 56.

Codices Iliadis iisdem, quibus in Quaestionum ad Iliadem pertinentium
Reliquiarum editione usi sumus, notis significantur (vid. ib. p. XII).

H significat, scholio in codice adscriptum esse Πορφυρίου vel sim.

† significat, scholium, cui praemissum est, e scholio in textu collocato vel simili
scholio excerptum esse.

* significat, scholium, cui praemissum est, utrum Porphyrianum sit necne parum
constare.

Litteris inclinatis ea expressimus, quae in codicibus omissa aut ab aliis aut a
nobis addita sunt.

De litteris exilibus in margine positis v. p. VIII.

1. Οὐκ ἐπαινεῖν φησιν Ἀντιθένης "Ὀμηρον τὸν Ὀδυσσεῖα μᾶλλον **H** f. 1^b.
 ἢ ψέγειν λέγοντα αὐτὸν πολύτροπον. οὐκ οὖν τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ **M**¹ f. 9^a.
 τὸν Αἴαντα πολυτρόπους πεποιηκέναι, ἀλλ' ἀπλοῦς καὶ γεννάδας, οὐδὲ **Leid.** (I
 τὸν Νέστορα τὸν σοφὸν οὐ μὰ Δία δόλιον καὶ παλίμβολον τὸ ἦθος, **f. 189^b, II.**
 5 ἀλλ' ἀπλῶς τῷ Ἀγαμέμνονι συνόντα καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν καὶ εἰς τὸ
 στρατόπεδον, εἴ τι ἀγαθὸν εἶχε, συμβουλευόντα καὶ οὐκ ἀποκρυπτόμενον.
 καὶ τοσοῦτον ἀπέειπε τοῦ τὸν τοιοῦτον τρόπον ἀποδέχεσθαι ὃ Ἀχιλλεύς,
 ὡς ἐχθρὸν ἠγεῖσθαι ὁμοίως τῷ θανάτῳ ἐκεῖνον, ὅς χ' ἕτερον μὲν
 κεύθη ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ εἶπε (I 313).
 10 λύων οὖν ὃ Ἀντιθένης φησὶ· τί οὖν; ἄρα γε πονηρὸς ὁ Ὀδυσσεύς,
 ὅτι πολύτροπος ἐρρέθη, καὶ μὴ, διότι σοφός, οὕτως αὐτὸν προεῖρηκε;
 μήποτε οὖν τρόπος τὸ μὲν τι σημαίνει τὸ ἦθος, τὸ δὲ τι σημαίνει τὴν
 τοῦ λόγου χρῆσιν· εὐτροπος γὰρ ἀνὴρ ὁ τὸ ἦθος ἔχων εἰς τὸ εὖ τε-
 τραμμένον, τρόποι δὲ λόγων αἱ ποιαὶ πλάσεις· καὶ χρῆται τῷ τρόπῳ
 15 καὶ ἐπὶ φωνῆς καὶ ἐπὶ μελῶν ἐξαλλαγῆς, ὡς ἐπὶ τῆς ἀηδόνος·
 ἢ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν (τ 521).

1 sqq. Cf. Polak, p. 12; Ludwich, progr. I, p. 8 1 M (paullo superius
 in marg. ἀπορία) c. 1. πολύτροπον 3 πολύτροπον L(eid.) ἀπλῶς L
 3, 4 ἠδὲ νέστορα H 4 οὐ μὰ διαδόλιον H 5 ἀπλῶς τε ἀγ. M συνόντων L
 prius καὶ evan. <an eras. ?> H 6 εἶχον H ἀποκρ. . . ὄμενον <ιν, ut videtur,
 eras. > M 7 καὶ om. ML τοῦτον τοιοῦτον τρόπον ἀποδ. L; idem, sed supr.
 lin. addit. ὄντα, H; τοιοῦτον τρόπον ἀποδ. <om. τοῦτον> M; corr. et a Polakio
 et a nobis, Prolegg. II. p. 387, 2; τὸν τοιοῦτότροπον ὄντα ἀποδ. conl. Ludw.
 9 κεύθει codd.; corr. Polak ἄλλο δὲ βάζει H 10 λύσις ante λύων add. H;
 id., om. λύων, in marg. M 11 πολύτροπος ἐκλήθη M καὶ μὴν διότι HL
 οὕτως πρὸς αὐτὸν εἶρηκε H 12 ὁ τρόπος M τὸ μέντοι L τὸ δὲ
 τι H 12. 13 τὴν τοῦ om. ML 13 ἀνὴρ om. ML ἔχων post τετραμμένον L
 14 τρόποι δὲ λόγων αἵτιοι αἱ πλ. H; τρόποι δὲ λόγου αἵτιοι κτλ. ML; Buttmanni,
 p. 562, coniecturam ita secutus sum, ut cum Polakio pro λόγου ex Harl. λόγων
 praetulerim; Ludwich τρόπου (quod est in Ambr. Q) δὲ λόγων vel τρόπων δὲ
 λόγου αἵτιοι αἱ πλάσεις maluit κέχρηται <om. καὶ> τῷ τρ. M; ead. L, ubi haec,
 signo scholii finiti post πλάσεις posito et vacuo spatio interiecto, in quo re-
 centior manus τοῦ αὐτοῦ scripsit, sequuntur 15 ὡς om. M; καὶ ὡς ἐπὶ τ. L
 16 τροπῶσα HM, τραποῦσα L; τρωπῶσα scribendum esse monuit Pol. χέει
 μελιηδέα γῆρυν ἀοιδὴν L

1 sqq. Cf. praeter Epilegomena huius libri et Prolegg. Iliad. p. 387 Dümmler,
 Antisthenic., p. 23, et E. Weber, Stud. Lips. X, p. 226 sqq.

14 sqq. Cf. Eust., p. 1381, 45 sqq.

SCHRADER, Porphyg. Qu. Hom. Od.

εἰ δὲ οἱ σοφοὶ δεινοὶ εἰσι διαλέγεσθαι, καὶ ἐπίστανται τὸ αὐτὸ νόημα κατὰ πολλοὺς τρόπους λέγειν· ἐπιστάμενοι δὲ πολλοὺς τρόπους λόγων περὶ τοῦ αὐτοῦ πολύτροποι ἂν εἶεν. εἰ δὲ οἱ σοφοὶ καὶ ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἀγαθοὶ εἰσι, διὰ τοῦτό φησι τὸν Ὀδυσσεῖα "Ὀμηρος σοφὸν ὄντα πολύτροπον εἶναι, ὅτι δὴ τοῖς ἀνθρώποις ἠπίστατο πολλοῖς τρόποις συνεῖναι. 5 οὕτω καὶ Πυθαγόρας λέγεται πρὸς παῖδας ἀξιωθεὶς ποιήσασθαι λόγους διαθεῖναι πρὸς αὐτοὺς λόγους παιδικοὺς καὶ πρὸς γυναῖκας γυναιξὶν ἀρμοδίους καὶ πρὸς ἄρχοντας ἀρχοντικοὺς καὶ πρὸς ἐφήβους ἐφηβικούς· τὸν γὰρ ἐκάστοις πρόσφορον τρόπον τῆς σοφίας ἐξευρίσκειν, ἀμαθίας δὲ εἶναι τὸ πρὸς τοὺς ἀνομοίως ἔχοντας τῷ τοῦ λόγου χρῆσθαι μονο- 10 τρόπῳ. ἔχειν δὲ τοῦτο καὶ τὴν ἰατρικὴν ἐν τῇ τῆς τέχνης κατορθώσει, ἡσκηκυίας τῆς θεραπείας τὸ πολύτροπον διὰ τὴν τῶν θεραπευομένων ποικίλην σύστασιν.

. . . τρόπος μὲν οὖν τὸ παλίμβολον τὸ τοῦ ἥθους, τὸ πολυμετάβολον καὶ ἄστατον. λόγου δὲ πολυτροπία καὶ χρῆσις ποικίλη λόγου 15 εἰς ποικίλας ἀκοὰς μονοτροπία γίνεται· ἐν γὰρ τὸ ἐκάστῳ οἰκείον. διὸ καὶ τὸ ἀρμόδιον ἐκάστῳ τὴν ποικιλίαν τοῦ λόγου εἰς ἓν συναγείρει τὸ ἐκάστῳ πρόσφορον. τὸ δ' αὖ μονοειδὲς ἀνάρμοστον ὄν πρὸς ἀκοὰς

1. 2 κατὰ πολλοὺς λέγειν τρόπους M 3 τοῦ om. M ἦεν H; πολλοὶ τρόποι ἂν εἶεν L οἱ om. ML ἀνθρώποις ὁμιλεῖν codd. om.; cur addiderim, vid. infr. 5 ὅτι διὰ τοῖς ἀνθρ. H ὑπίστατο (abbeven.) M 8 καὶ πρὸς τοὺς ἀρχ. L πρὸς ἐφήβους H 9 ἐκάστης M 10 εἶναι om. H τὸ πρὸς τοὺς ἀνομοίους ἐντυγχάνοντα τοῦ λόγου τὸ μονότροπον ML 11 ἔχει L τοῦτον H(?) M 14 sqq. de lacuna, quam contra codd. auctoritatem statui, v. infr. ad h. l. 15 καὶ ἄστατον in uno L 16 μονοτροπία ego; i, ut semper fere in his codd., om. 17. 18 τὸν ἐκάστου <ἐκάστῳ L> πρόσφορον codd.; corr. Dind. 18 ἀνάρμοστον τὸν πρὸς ἀκ. H

3 sqq. Cum in iis quae antea leguntur Ulixes ut variarum orationis figurarum, quibus eadem res proferri possint, peritus celebretur (cf. Dümmler l. c.), in iis autem quae sequuntur de arte orationis variorum hominum ingenii accommodandae agatur (cf. Dio Chrys. or. 71 ab E. Webero allat.), sequitur, non ut ἀγαθὸν simpliciter, sed ut ἀγαθὸν ἀνθρώποις ὁμιλεῖν Ulixem h. l. laudari; cf. Iuliani, cuius de Cynicae doctrinae scientia Weber, l. c. p. 98, 2, egit, or. I, p. 12D (allat. ab eodem p. 262): καίτοι τὸν Ὀδυσσεῖα συνειδὼν Ὀμηρος ἐκ παντὸς ἀποφῆναι προαιρούμενος πολύτροπον εἶναι φησι καὶ πολλῶν ἀνθρώπων τὸν νοῦν καταγνῶναι καὶ ἐπελθεῖν ταῖς πόλεσιν, ἔν' ἐξ ἐκάστων ἐπιλεξάμενος ἔχοι τὰ κράτιστα καὶ πρὸς παντοδαποὺς ἀνθρώπους ὁμιλεῖν δύναίτο. Quae verba haud scio an veri simile reddant, etiam quaestiunculam ad v. 3 traditam cum disputatione Antisthenica cohaerere.

6 sqq. Collato Porph. Vit. Pyth. 18 (quem locum Polak, p. 15, indicavit) eadem fere e Dicaearcho referente (de re cf. etiam Iambl. Vit. Pyth. § 50) adducor, ut haec Porphyrio quam Antistheni tribuere malim.

14 sqq. Cum ea quae initio h. l. leguntur cum p. 1, 12 sqq., extrema cum p. 2, 9 sqq. fere congruant, haec alterum esse scholium ex eadem quaestione longe quidem peius excerptum existimo. Polakio inepti cuiusdam grammatici vel lectoris esse affirmanti recte Ludwich oblocutus est. Tamen fatendum est,

διαφόρους πολύτροπον ποιεί τὸν ἄλλως ὑπὸ πολλῶν ἀπόβλητον ὡς αὐτοῖς ἀπόβλητον λόγον.

2. θ 3.

3. διὰ τί προσέθηκεν "Ὀμηρος καὶ νόον ἔγνω; εἰς γάρ τινες D f. 177^a.
5 μωροὶ πολλάς πόλεις καὶ χώρας ἰδόντες, ἀλλ' οὐχὶ γινώσκιν λαμβάνουσιν"
διὰ τοῦν τοῦτο καλῶς προστέθεικε νόον ἔγνω.

5 sqq. διὰ τί, μιᾶς ὑφ' Ἡλίου νεῶς ἀπολωλυίας, ἔνδεκα δὲ παρὰ H f. 1^b.
Λαιστρυγόνων (κ 132 coll. B 637), ὁ ποιητὴς ἔφη·

D f. 176^a, us-
que ad p. 4, 1.

οἱ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἡελίοιο

10 ἦσθιον, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἡμάρ,
ὡς δὴ ἀπάντων ὑφ' Ἡλίου ἀπολωλότων; φασὲν οὖν ὅτι ἑταῖροι ἦσαν
μὲν πάντες οἱ ἐπανιόντες ἐξ Ἡλίου μετὰ Ὀδυσσεώς, ἰδίως δὲ οἱ συμ-
πλέοντες αὐτῷ ἐν τῇ αὐτῇ νηί· καὶ ἡ μὲν σπουδὴ ὑπὲρ τῆς πάντων
σωτηρίας, δυνατὴ δὲ μᾶλλον ἢ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ νηὶ συμπλεόντων. καὶ
15 γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν κοινὴ ναῦς κοινὴ σωτηρία, ἀλλ' οὐκέτι
κοινὰ νῆες καὶ κοινὰ σωτηρία. τὸ τοῦν
πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
ἄρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων

1 ἄλλως addidi 2. 3 ὡς αὐτοῖς ἀπρόσβατον λόγον conl. Pol., ὡς αὐτοῖς ἀπότροπον λόγον (vel λόγον ante ὡς αὐτοῖς transposito) Ludw. 3 sqq. cf. Ludwich, progr. I, p. 11 D praem. ἀπορία, id. λύσις ante εἰς γάρ 6 προστέθηκε D 7 sqq. cf. Polak, p. 17 sqq.; Ludwich, p. 13 H statim post ea, quae α 1 edidimus, interiecto ἀπορία, habet 8 λαιστρυγόνων D 11 διὰ πάντων H, διαπάντων D; δὴ πάντων Dind., unde δὴ ἀπ. ego 12 μετὰ καὶ ὁδ. H 12. 13 συμπλ. ἐν τῇ αὐτῇ νηὶ αὐτῷ D 14 ἢ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ τῇ νηὶ συμπλ. D 17 πολλὰ — θυμόν om. D 18 νόστον H

vel *μονοτροπία* (l. 16) in *μονοτροπία* mutato, sententiam verbis satis contortis esse expressam. Quae verba ita accipio: *πολυτροπία* sermonis apud eum existit, qui singulis audientium singulas colloquendi rationes (*μονοτροπία εἰς ποικίλας ἀκοάς*) adhibet; scientia τοῦ ἀρμοδίου ἐκάστῳ varietatem sermonis in unam cogit rationem (*εἰς ἓν συναγείρει*), quae temporis locoque conveniat.

† T (p. 1^a): *πολύτροπον λέγει τὸν Ὀδυσσεῖα ἢ διὰ τὸ τοῦ ἡθους παλίμβολον* (part. evan.), ἢ κτλ. (quae huc non pertinent; v. ap. Ludw., p. 9).

4 sqq. Cf. ad p. 2, 3 sqq.

7 sqq. † Schol. cod. Vat. gr. 1321 (edit. et emend. a Ludwichio, progr. I, ad p. 13, 33): *πῶς, ὑπὸ λαιστρυγόνων ἔνδεκα νεῶν ἀπολωμένων, μιᾶς δὲ ὑπὸ Ἡλίου, ὃ καὶ φησὶ· αὐτὰρ — ἡμάρ; ἢ τάχα ἑταίρους φησὶν εἶναι τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ νηὶ ὁμοπλόους, περὶ ὧν αὐτῶν καὶ ἡ σπουδὴ τῆς σωτηρίας ἐγένετο, ὡς ἡ παροιμία· κοινὴ ναῦς κοινὴ σωτηρία. ἄλλως τε ἐν ὅσῳ ἐσώζετο ἢ μία ναῦς, εἶχεν ἑταίρους Ὀδυσσεύς, αἰτία δὲ παντελοῦς μονώσεως αὐτῷ γέγονε τὸ καθ' Ἡλίον παρανόμημα, ὡς εἰ λέγοι τις, δι' Ὀδυσσεώς ἀπολέσθαι τοὺς Τρῶας ἐκ τῶν κατὰ τὸν δούρειον ἵππον, καίτοι πολλῶν προὔπαρξάντων τῆς εἰς αὐτοὺς φθορᾶς.*

12 sqq. † Eust., p. 1383, 28 sqq.

ιδίως τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσεύς νηὶ δημοῖ, ὧν καὶ μάλιστα ὡς αἰεὶ σὺν αὐτῶν ὄντων τῆς σωτηρίας φροντίζειν ἐδύνατο· ἐπεὶ τοῦ μόνον εἰς οἶκον ἀνακομισθῆναι τὸν Ὀδυσσεῖα αἴτιος γέγονεν ὁ Ἥλιος, τοὺς περιλειπομένους ἀποκτείνας. ὥσπερ οὖν ἂν τις λέγοι, τοῦ τοὺς Τρῶας ἀπολέσθαι αἴτιον Ὀδυσσεῖα γενέσθαι τὰ περὶ τὸν ἵππον μηχανησάμενον, καίτοι τῶν πλείστων προαπολωλότην ὑπὸ Ἀχιλλέως Νεοπτολέμου Αἴαντος καὶ τῶν λοιπῶν ἀριστεύων — ὁ γὰρ τὴν πράξιν τελειώσας ἐπώνυμος τοῦ παντὸς ἔργου γίνεται —, οὕτως κἀνταῦθα, αἰτίου τοῦ μόνον ὑποστρέψαι τὸν Ὀδυσσεῖα γεγονότος Ἥλιου, δικαίως εἶπεν αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἡμᾶρ. 10

H 1. c. οὐκ ἀνακόλουθον δὲ τὸ, εἰδόμενα τὸν ποιητὴν ὅτι ἡ ἀτασθαλία
D 1. c. αὐτοῖς αἰτία τοῦ θανάτου, ἔπειτα, οὐ πάντων δι' ἀβουλίαν ἀπολω-
 λότην, ἀλλὰ τῶν μὲν διὰ δυστυχίαν, ὥσπερ οἱ εἰς τοὺς Κίκονας ἐμ-
 περόντες ἢ εἰς τὸν Κύκλωπα ἢ εἰς τοὺς Λαιστρυγόνους ἢ εἰς τὴν Σκύλλαν,
 τῶν δὲ δι' ἀβουλίαν, ὥσπερ μόνοι εὐρίσκονται οἱ εἰς τὸν Ἥλιον ἐκου- 15
 σίως ἀσεβεῖν ἐλόμενοι, τὸν Ὀδυσσεῖα σαφῶς φάναι ὅτι ὑπὲρ τούτων
 μάλιστα ἐσπούδασεν, ὑπὲρ τῶν μὴ ἔξωθεν αἰτίας ἀπολεσθέντων, ἀλλὰ
 τῶν σωθέντων ἂν, εἰ μὴ ἄφρονες ἦσαν καὶ παραίτιοι αὐτοῖς τοῦ θανα-
 τού. ὡς γὰρ ἑαυτὸν σώζει ἐκ παντὸς τοῦ παρ' ἑαυτὸν ῥυόμενος
 θανάτου, οὕτως καὶ τοὺς ἐταίρους ἐκ τοῦ παρ' ἑαυτοῦ θανάτου δύναται 20
 μόνου σοφὸς ῥύεσθαι, εἰ τὸ παρ' ἑαυτοῦ αἴτιον μὴ πρόφασιν ἐνδοῦναι
 πείσειεν. ἀθανάτους δὲ οὔτε σοφία ποιῆσαι ἐπαγγέλλεται οὔθ' ὁ σοφὸς
 ἐκ παντὸς σώσειεν ἂν θανάτου, ἀλλ' ἐκ μόνου, εἰ ἄρα, τοῦ παρὰ τὴν

1 Ὀδυσσεύς νηὶ in H incert. (evan.); D: ἰδίως τῶν ἐν αὐτῇ τῇ νηὶ δημοῖ ἀκόλουθον δὲ κτλ. (cf. ad l. 10 sqq.) αἰεὶ ego; ἂν cod. 1. 2 σὺν ἀστῶ ὄντων cod.; corr. Cramer 2 ἔπειτα τοῦ μόνον conit. Polak 4 ἂν τις λέγοι conit. Dind.; εἰ τις λέγει cod. τρῶας (sic) cod. 9 αὐτοῖς ὁ τοῖσιν cod. 10 sqq. post ἡμᾶρ in H vacuum spatium 60 fere litterarum capax (15 fere litterae in fine lineae erasae sunt; initio sequentis lineae utrum item erasae sint necne mihi non constat), tum ἔπειτα. D post ea, quae p. 3, 7 — p. 4, 1 edidimus, pergit: ἀκόλουθον δὲ ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐτάρους ἐρύσατο· αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο· οὐ πάντων δὲ δι' ἀβουλίαν κτλ. 13 ἀτυχίαν D 13. 14 ἐμπερόντες post τὸν Κύκλωπα D 15. 16 ἀκουσίως H 16—19 τὸν Ὀδυσσεῖα — τοῦ θανάτου om. D 19 παρ' ἑαυτῶ H 20 παρ' ἑαυτὸν H, παρ' ἑαυτοῦ D; corr. Polak 21 μόνος σοφὸς H, θανάτου δύναται μόνος σοφὸς ῥύεσθαι D; μόνου corr. Polak, non probante Ludwichio εἰς τὸ παρ' ἑ. D παρ' ἑαυτοῖς H 22 πείσειεν D οὐδὲ σοφία D 23 ἐκ παντὸς post σώσειεν ἂν D εἰ om. H

2 sqq. † D (f. 177^v) v. 6: ἄλογόν ἐστιν μόνον αἰτιᾶσθαι τὴν βορὰν τῶν Ἥλιου βοῶν. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐτάρους ἐρύσατο· τοῦτο γὰρ μὴ πραξάντων αὐτῶν, ἰπελείφθησαν ἂν (om. cod.) τινες ἐταῖροι τῶ Ὀδυσσεῖ.

11 sqq. De iis quae inserui et de solutione difficultatis, quae esse videbatur, v. Epilegg. inter ea quae de Antisthenis doctrina in scholiis obvia disputavimus.

ἡμετέραν αἰτίαν ὑφισταμένου, εἰ πεισθεῖεν αὐτῷ οἱ συνόντες· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦ πεῖσαι ἐκ παντὸς κύριος ὁ σοφός.

πολλὰ ὁ μὲν ἔπαθεν ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, ἐν τοῖς παρ' ἑαυτὸν σωτικοῖς ἔργοις τῶν κινδύνων, ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς μὴ παρ' ἡμᾶς ἀποβαινόντων· καὶ ὁμοίως ἐν τοῖς παρ' ἡμᾶς αὐτὸς μὲν ἔσωσεν ἄν ἀρετῇ πειθομένους τοὺς δυνηθέντας ἄν μὴ διὰ τύχην ἔξωθὲν τινα καθ' εἰμαρμένην ἀποθανεῖν, ἐκ δὲ τῆς παρ' αὐτῶν αἰτίας καίπερ πολλὰ προθυμηθεὶς οὐκ ἔσωσεν.

αὐτοὶ γὰρ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο. οὗτοι ἦσαν εἰς τὸν Ἥλιον μόνοι ἀσεβήσαντες. ἔδειξεν οὖν ὅτι τῶν συμβαινόντων τὰ μὲν παρὰ τὴν τύχην καὶ τὴν ἔξωθεν αἰτίαν, ὧν ὁ σοφὸς οὐ κύριος, τὰ δὲ παρ' ἡμᾶς καὶ τὴν ἡμετέραν ὁρμὴν, ὧν κρατεῖν οἶός τε ὁ σπουδαῖος. καὶ θανάτου οὖν τοῦ μὲν ἔξωθεν καὶ παρὰ τὴν τύχην οὐτ' ἐφ' ἑαυτοῦ οὐτ' ἐπ' ἄλλου ὁ σπουδαῖος κύριος, τοῦ δὲ παρὰ τὴν ἡμετέραν αἰτίαν ἐκ παντὸς προνοήσεται ὁ σπουδαῖος καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῷ διαφερόντων, καὶ περιγεγόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ ἀποτακτῆσει τὰ πολλὰ ἐπὶ ἄλλων, ὅταν μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ ἐκ φρονήσεως ἔχωσιν ἔξιν.

ἀκουστέον οὖν τὸ

πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὄν κατὰ θυμόν,
 20 ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων
 ἐν τοῖς δυνατοῖς καὶ παρ' ἡμᾶς τοῦ θανάτου αἰτίοις, ἀλλ' οὐ μέντοι τοῖς μὴ παρ' ἡμᾶς αἰτίοις· τῶν γὰρ ἐφ' ἡμῖν μόνων ῥεκτικὸς ὁ σπουδαῖος, καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἐξ ἡμῶν αἰτιῶν θανάτου φυλακτικός, ἀλλ' οὐ τῶν ἔξωθεν κατὰ τὴν εἰμαρμένην αἰτίαν ἀποβαινόντων· οὔτε γὰρ
 25 ἀπαξαπλῶς τὰ ἔξωθεν αἴτια, οὔτε πάλιν τὸ ἐφ' ἡμῖν πάντων κύριον,

2 οὐδὲ post γὰρ om. H ὁ σοφόν, tum αὐτὸν μὲν ἔσωσεν κτλ. (l. 6), omissis (l. 3—6) πολλὰ ὁ μὲν — παρ' ἡμᾶς, D 6 αὐτὸν D ἄν post ἔσωσεν addidi
 πειθόμενος codd.; πειθομένους ego; longe aliter Polak et ab hoc discrepans
 Ludwich τοὺς δὲ δυν. D 7 ἐκ δὲ τοῦ κτλ. D 7. 8 παρ' αὐτοῦς, quod
 conji. Ludw. (ἑαυτοῦς Pol.), non videtur esse necessarium 8 sqq. post ἔσωσεν,
 om. verbis αὐτοὶ — ἀσεβήσαντες, D pergit: ἐδίδαξεν οὖν κτλ. αὐτοὶ — ὄλοντο
 non proorsus certa (admodum in H evanuerunt) 11 παρὰ τύχην D 12 τὰ δὲ
 περὶ τὴν ἡμετέραν ὁρμὴν, οἷον κρατεῖν κτλ. D 13 τὸν μὲν ἔξωθεν H
 13. 14 οὐτ' ἐπ' αὐτοῦ D 14 οὐτ' ἐπὶ καλοῦ (pro ἐπ' ἄλλου) H τοῦ δὲ περὶ
 τὴν ἡμ. αἰτ. D, τοῦ δὲ παρὰ τὸν ἡμετέραν . . . ον ἄν ἐκ π. H 15 καὶ ἐπ'
 αὐτοῦ D 16 περιγεγόμενος D 17 αὐτῷ τῆς φρονήσεως H post ἔξιν D
 signum scholii finiti (: —) habet; tum inc. noua linea: ἀκουστέον οὖν
 19 sqq. ἄλγεα καὶ τὰ ἐξῆς ἐν τοῖς δυν. D 21 τοῖς om. H παρὰ ἡμᾶς H
 21. 22 οὐ μέντ. τῆς παρ' ἡμᾶς αἰτίας D 22 ἐφ' ἡμῖν ὀρεκτικὸς μόνον ὁ σπ. H
 23 αἰτιῶν θανάτων D 24 ἀποφαινόντων D 25 τῶν ἔξωθεν D 25 sqq. οὔτε
 πάλιν τὸ ἐφ' ἡμῖν ὧν δὲ κρατεῖ τὰ ἔξωθεν H

3 sqq. Varia eiusdem quaestionis excerpta male in codicibus coaluisse (cf. tamen ann. crit. ad l. 17), apparet.

9 sqq. Cf. ad l. 3.

18 sqq. Cf. ibid.

ἀλλ' ὧν μὲν τὸ ἐφ' ἡμῖν, ὧν δὲ κρατεῖ τὰ ἔξωθεν. καὶ τῶν θανάτων .
οἱ μὲν δι' ἔξωθεν γίνονται αἰτίας, οἱ δὲ δι' ἡμετέρας ἀμαρτίας καὶ ἐκ
τῆς ἡμετέρας ἀνοίας ἤρτηνται, ὡς οἱ γε πλείστοι τῶν διὰ κακίαν εἰς
κόλασιν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαγομένων, ἤρτημένοι δὲ ἀπ' αἰτίας τῆς ἐκ
τῶν ἐκουσίων ἀμαρτημάτων.

5

33. 34. scholia, quae ad Ω 527 sqq. et Z 488 (p. 105, 33 sqq.)
sec. Dindorfium edidimus, non est cur hic repetantur. Illud etiam
in codd. H (f. 2^a), M (f. 10^b), D (f. 178^a) sine ulla, quae quidem
digna sit, quae afferatur, scripturae discrepantia legitur; de altero,
quod M¹ f. 10^b et H f. 2^a int. (hic quidem ita ut plurima detrita sint et 10
incerta) habent, afferendum, verba οὐ σύνθετον τὸ ὑπὲρ μόρον (p. 105, 33)
et πῶς (l. 34) uni M¹ deberi. Priori (v. 33 = Ω 527) in codice Vaticano
gr. 1320 praemitti Πορφυρίου, Ludwich, pr. I, p. 23, attulit.

44. cf. v. 69.

H f. 3^a. 68. *τὸ ἀσκελὲς σημαίνει τὸ ἄγαν κληρόν. κέλλειν γάρ ἐστι 15
E f. 3^a. τὸ κληροποιεῖν, καὶ ὁ σκελετὸς ὁ κατεσκληκῶς διὰ τὴν ἀσρκίαν, καὶ
D f. 179^a. Ἀσκληπιὸς κατὰ στέρησιν μετὰ ἠπιότητος, ὁ διὰ τῆς ἱατρικῆς μὴ ἐῶν
M^a f. 11^a. κέλλεσθαι. ἐνίοτε δὲ ἀσκελὲς τὸ ἴ ἐπὶ πᾶσι σημαίνει. καὶ Σοφοκλῆς
(Ant. 475) κίδηρον ὀπτὸν ἐκ τοῦ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα
καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἄν εἰσίδοις. οἱ δὲ ἀπέδωκαν ἀσκελέως ἀδια- 20
λείπτως κατὰ μετάληψιν· τὸ γὰρ ἀσκελὲς ἄβατον, ἀπόρευτον.

H f. 3^a. *ἀσκελὲς τὸ ἄγαν κληρόν. κέλλειν γάρ τὸ κληροποιεῖν, ἐξ οὗ
τὸ κατεσκληκῆναι τὴν σάρκα. οἱ δὲ τὸ ἀσκελὲς ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως

2 δι' αἰτίαν ἔξωθεν γίνονται H 2. 3 καὶ τῆς ἐκ τῆς ἀνοίας τῆς ἡμετέρας
ἤρτ. H 4 ἐπαγομένων codd.; corr. Cobet, Mnem. N. S. VII, p. 424 15 H,
in quo multa saepe evan., c. l. ἀσκελὲς αἰέν, M interiecto ἄλλως post p. 23, 20
Dind. τὸ ante ἀσκελὲς om. ED κέλλειν H 16 κληροποιεῖν EM ὁ ante
κατεσκληκῶς e cod. Q additum 16. 17 ὁ <pro καὶ> ἀσκλ. D 17 ὁ ante διὰ
om. M, καὶ διὰ τῆς ἱατρ. E 18 κέλλεσθαι EH ἐνίοτε δὲ τὸ ἀσκ. M
19 ἐκ — περισκελῆ om. E; περὶ κέλλειν ἢ D 20 εἰσίδοις E ὁ δὲ ἀπέδωκεν ED
21 κατὰ μέμψιν codd. Iliad. (cf. infr.) 22 H post ἀπόρευτον (l. 21) signo
scholii finiti interposito statim pergit

15—21 Quas et ad Iliad., p. 232, 9, et in Hermae vol. XXII, p. 361sqq., de
Porphyrio huius scholii auctore movi, dubitationes, ea re, quod secundum
Ludwichium, progr. III, p. 12, in cod. Vaticano gr. 1320 Πορφυρίου in fronte gerit,
non omni ex parte tolluntur. Finge enim, in archetypo huius codicis nomen illud
(ut in cod. E) inter hoc scholium et scholium de Polyphemo ἀντιθέω (v. 70),
quod sine dubio Porphyrii est, scriptum fuisse: facillime fieri potuisse concedes,
ut is qui scholia transcriberet, cum alterum omitteret, priori auctorem illum
adderet (cf. de similibus erroribus Herm. XX, p. 395). Aliter res se haberet, si
codex Vat. utrumque scholium utriusque auctoris nomine addito exhiberet.

22 sqq. Iudicium de h. sch. auctore ex iudicio de l. 15—21 ferendo pendere
vix est quod moneamus.

23 Cf. D (gl. interl. ad ἀσκελὲς): ἀμετακίνητον κατὰ τὴν στέρησιν τῶν
σκελῶν, ἢ ἀδιαλείπτως καὶ ἄγαν σφοδρῶς.

κατὰ μετάληψιν· τὸ γὰρ ἀσκελὲς ἄβατον ἀπόρευτον. καὶ ἡ ὄργη ἀμετακίνητος.

69. ad ι 106 sqq.

ad eundem versum, interiecto ἄλλως, in codice Harl. (f. 3^a)
 ■ fragmentum quaestionis Vaticanae θ' adscriptum est, incipiens a
 verbis (= Iliad. p. 294, 14): φωτὸς γὰρ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὄντος,
 desinens (in f. 3^b) verbis (= p. 295, 11) καὶ φοβερὸν τὸν <sic> ἄγαν
 λαμπρὸν καὶ τίλβον. Cuius fragmenti pars extrema (δέδορκε τὸ ἄγαν
 τίλβον — καὶ φοβερὸν τὸ ἄγαν λαμπρὸν καὶ τίλβον, = p. 295, 5—11)
 10 codicis f. 2^b adscripta est; quae verba, interiecto signo scholii finiti,
 ab iis excipiuntur, quae p. 295, 13 sqq. edidimus: γλαυκίῳντες δὲ οἱ
 λέοντες — οὕτως ἐβουλόμην τὰς Ὀμηρικὰς λέξεις καὶ τοὺς ἐξηγητὰς
 σκοπεῖσθαι, καὶ τοὺς τοῦτον τὸν τρόπον ἐξηγησαμένους ἀποδέχεσθαι,
 quae ut, nisi fallor, etiam superiora illa (δέδορκε — τίλβον) signo
 ■ apposito ad γλαυκῶπις v. 44 relata sunt. Horum scholiorum a quae-
 stione a nobis edita scripturae discrepantiam nonnumquam propter
 miseram chartae condicionem satis incertam afferre, praesertim cum
 a Ludwichio, progr. III, p. 13, tria illa fragmenta accurate edita
 sint, supervacaneum esse duximus.

70. inter quaestiones a nobis ι 106 sqq. collatas extremo loco
 positum.

93. v. 284.

98. scholium Porphyrianum ad ἀπείρονα γαῖαν adscriptum, quod
 ad Ξ 200, p. 193, 11 sqq., Dindorfii et textum et annotationem secuti
 25 e codice E edidimus, non solum in hoc codice (f. 3^b), sed etiam in D
 (f. 179^b), sed longe peius traditum, et secundum Ludwichium, progr. III,
 p. 22, etiam in cod. Vat. gr. 1320 (hic quidem praemisso Πορφυ-
 ρίου) legitur. Hoc loco ea, quae l. c. Ambrosiano codici prave tribui,
 afferre sufficet. Legendum igitur p. 193, 12 ἤγουν σφαιρικὴν | 18 καὶ
 30 πολλὰ | 21 πολλὰ τέρατα | 22 οὐ γὰρ ἂν ἔλθοι τις τοῦτο ἐπ' αὐτὸ τὸ
 τέρας ἴσως ἔχοι | 25 ἔφην | 28 περίστατε <an περίστατε?> | 29 ὁ γὰρ
 λόγος <sic>.

136 (138 Dind.). ad δ 52.

145. ad ω 208.

184. 85. προφασίζεται νόσφιν εἶναι τὴν ναῦν, πρὸς τὸ μὴ καὶ H f. 4^a.
 τοὺς ἐταίρους ἐθέλειν ξενίσαι, τὸν δὲ πλοῦν μακρὸν τε καὶ ἀναγκαῖον E f. 5^b, II.
 εἶναι, πρὸς τὸ μὴ κατασχεθῆναι παρ' αὐτοῦ. D f. 181^a.
 M^a f. 13^b.

35 H c. l. νηὺς δέ μοι ἠδ' (txt. ἠδ') ἔστηκε, EM c. l. νηὺς δέ μοι πρὸς
 τῷ μὴ M 37 addunt HM: περιπαστῆον <περισπατέον H> δὲ τὸ ἠδε. ἔστι
 γὰρ ἀναφορική. προηθετοῦντο δὲ ὑπὸ Ἀριστοφάνους κτλ. (= p. 35, 8 sqq. Dind.)

35 sqq. Versus vel 184—86 vel 185. 86, ut qui habeant quo commendentur,
 contra ἀθέτησιν, de qua vid. Ludwich, Ar. Hom. Textkr. I, p. 513, defendi
 videntur.

Η f. 4^b. 215. 16. εἰ μηδεὶς τῶν γεννωμένων δύναται γινῶναι τὸν πατέρα,
 M^a f. 14^a. πόθεν ἢ γινῶσι τοῖς παισὶ τοῦ πατρὸς; τὸ γὰρ μήτηρ μὲν τέ
 μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε οὐκ οἶδα λόγον μὲν ἔχει
 ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου· ὅτε γὰρ ὁ πατὴρ ἀπεδήμει, παῖς ἦν ἐπὶ μαζῶ
 (λ 448)· διὸ μόνου τοῦ ὀνόματος παρὰ τῆς μητρὸς γίνεται ἀκροατῆς, 5
 ἀκούων ὅτι τοῦ Ὀδυσσεύς ἐστὶ παῖς. εἰ δὲ καθόλου τὸ οὐ γάρ
 πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω, πόθεν ἢ γινῶσι; ἔδει γὰρ φάναι·
 ἐγὼ γὰρ οὐκ εἶδον τὸν γεγεννηκότα, ἀλλὰ μὴ καθόλου ποιεῖσθαι τὴν
 ἀπόφασιν, ὡς μηδενὸς εἰδότος τὸν ἑαυτοῦ πατέρα. ὀρθῶς οὖν ὁ Σέ-
 λευκος εἶρηκεν, ὅτι δεῖ προσλαβεῖν τὸ εἰ μὴ μήτηρ φαίη τοῦ ἔμμεναι. 10
 κἂν γὰρ ἀπῆ ἢ τεθνήκει, ἅμα τῷ γενέσθαι τὸν παῖδα ἢ μήτηρ διδάσκει
 τοῦ πατρὸς τὸ ὄνομα, κἂν περιῆ καὶ παρῆ, ἢ μήτηρ δείκνυσιν, ὅτι τούτου
 ἐστὶ παῖς· ὥστε τὸ οὐ γάρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω
 προσλαβόντας δεῖ τὸ εἰ μὴ μήτηρ φαίη τοῦ ἔμμεναι δοκιμάζειν, εἰ μὴ
 ὀρθῶς εἶρηται. 15

ἀλλὰ καὶ οὕτως ζητοῦσι, τίς ὁ νοῦς, τοῦ μὲν ξένου ἐρωτήσαντος·
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἔξ αὐτοῖο τόκος παῖς εἶς Ὀδυσῆος·
 αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ, 20

τοῦ δὲ ἀποκρινομένου·

τοιγὰρ ἐγὼ τοι, Ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
 μήτηρ μὲν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε
 οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.

τίς γὰρ ἢ διάνοια τοῦ λέγοντος· οὐδεὶς τὸν πατέρα ἀνεγνώρισεν; οὐ 25
 γὰρ αὕτη ἢ ἀκολουθία, ὅτι μὴ περὶ παρόντος ἐστὶν ὁ λόγος, εἰ γνωρίζει
 τούτον, ἀλλὰ περὶ ἀπόντος, περὶ οὗ οὐκ, εἰ μὴ γνωρίζει ἐχρῆν λέγειν,
 ἀλλ' εἰ μὴ πεπίστευκεν; ὁ γὰρ λόγος· εἶπέ μοι, εἰ τοῦ Ὀδυσσεύς εἶ

1 sqq. cf. Polak, p. 20 1 HM c. l. μήτηρ μὲν τέ μέ <om. M> φησι τοῦ
 ἔμμεναι (hic quidem cod. praemisso ἄλλως, cf. ad p. 9, 11) 3 λόγον μὲν ἔχει cor-
 rexi; ὅπως μὲν ἔχει codd. 4 ὁ πατὴρ addidi ἐπὶ om. H 6 τὸ addidi
 7 ἐὼν H φάναι M 8 γεγεννηκότα H 10 προσλαβεῖν Buttm.; λαβεῖν codd.
 11 καὶ γὰρ H τεθνήκει M, ἐτεθνήκει H 13 ἐὼν λόγον M 14 προσ-
 λαβόντες codd.; corr. Buttm. 17 ἀλλάγε H τότε bis script. M κατά-
 λεξαι HM; κατάλεξον Q 18 Ὀδυσσεύς codd. 23 ἐγωγ' codd. 24 οἶδα
 codd. ἐὼν H 26 γνωρίζεις H

1 sqq. Ad Porphyrium referendum esse scholium vel inde evincitur, quod
 interpretatio quaedam iis quae hic (l. 2—6) statim sequuntur fere respondens
 in codd. E et D (v. ann. crit. ad p. 9, 12) nominatim ad eum refertur. Unde
 haud scio an concludi possit, eum in integra, quae olim exstiterit, quaestione
 se cum hac potissimum loci interpretatione consentire non dissimulavisse.

9, 10 De Seleuco cf. Epilegomena.

παῖς· ὁ δὲ φησιν· οὐκ οἶδα· παρὰ γὰρ τῆς μητρὸς ἀκήκοα — Ὀδυσ-
 céως γὰρ εἶναι φησὶ, τοῦ ἀνδρός — οὐ γὰρ αὐτὸς ἐώρακα. πρὸς δὲ
 τὸ παρὰ μητρὸς ἤκουσα οὐκ ἔχει λόγον τὸ οὐ γὰρ τις δι' ἑαυτοῦ τὸν
 πατέρα ἐγνώρισε. ἔσται οὖν τὸ ἀνέγνω ὡς πρὸς τὴν ἀκοήν, ἐπί-
 ■ στευσε. κἂν οὕτω λαμβάνηται, ἔσται ὁ λόγος· ἡ μήτηρ μὲν ἔφη ἐκείνου
 εἶναι, ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ τις περὶ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς τὴν πίστιν
 ἔσχευ. ἐνθάδε δεῖ πάλιν ἀκοῦσαι· εἰ μὴ παρὰ μητρὸς πύθοιτο καὶ σεβα-
 στικῶς δὲ ἐκδέξαιτο τὸν λόγον· οὐδεὶς γὰρ τὸν πατέρα ἀνεζήτησε καὶ
 ἀνηρεύνησεν, ὄντως εἰ εἶη ὁ λεγόμενος, λεγούσῃ δὲ τῇ μητρὶ πᾶς πε-
 10 πίστευκεν ἀνευ ζητήσεως διὰ τὸ σέβας τὸ πρὸς τοὺς τεκόντας.

. τινὲς δὲ ταῦτα τὸν Τηλέμαχόν φησι λέγειν, ἐπεὶ μικρὸς **H** f. 4^b.
 καταλέλειπται. καὶ τὸ οὐκ οἶδα οὐκ ἀπιστοῦντός ἐστιν, ἀλλ' αὐτὸν **E** f. 6^a.

D f. 181^a.

1 ὁ δ' ἔφη **H** 1. 2 Ὀδυσσέως εἶναι γὰρ φᾶναι οὐ γὰρ αὐτὸς κτλ. **H**, Ὀδυσ- **M**¹ et ^a f. 14^a
 céως γὰρ εἶναι τοῦ ἀνδρός <ut videtur> οὐ γὰρ αὐτὸς κτλ. **M**; unde ea quae in (v. 214).
 text. recepi composui; paullo brevius cod. **Q**: ἀκήκοα Ὀδυσσέως εἶναι οὐ γὰρ κτλ.

3 τὸ αὐτὰρ τίς δι' ἑαυτοῦ **M** 6 παρὰ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς **M** 7. 8 κἂν
 σεβαστικῶς ἐκδέξῃ <sic> λόγον **H**, κἂν σεβαστικῶς δὲ ἐκδέξῃ <detrit.>
 οὐδεὶς **M**; corr. Buttm. 8. 9 inter ἀνεζήτησε et ὄντως in **M** duodecim fere litt.
 detrit. 10 σέβειν, ut videtur, **M** 11 de iis quae **HED** praem. vid. infr.
 ad h. v. δὲ om. **M**¹ τὸν τηλέ φησι **D**, τὸν τηλέμαχον φησὶ <ut videtur> **H**,
 τὸν τηλ. ταῦτα λέγειν φησὶν **M**¹ 12 κατελείφθη **M**¹ καταλέλειπται. Πορ-
 φυρίου εἰς τὸ αὐτό <haec quidem rubr. script.>. καὶ τὸ οὐκ οἶδα κτλ. **E**;
D (in summo f. 181^b) supra οὐκ ἀπιστοῦντος ab eadem manu Πορφυρίου
 habet; cf. ad p. 8, 1

4 sqq. *Λυτικός*, quisquis fuit, τὸν πατέρα ἀναγνῶναι esse voluit cum,
 quem fama hominum ferat (cf. v. 207: εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο κτλ.), ut legitimum pa-
 trem agnoscere.

9 Brevissime idem ap. Eust., p. 1412, 4.

11 sqq. Praemittuntur in schol. **H** haec: μήτηρ μὲν τέ με] ἡ μὲν μὲν
 ἀπόλυτος, ἡ δὲ ἐγὼ ἀντιδιαστολήν ἔχει πρὸς τὴν μητέρα. καὶ ἄλλως. καὶ
 ἀλλαχοῦ· τὸν δὲ τ' ἐμὸν πατέρα φάσ' ἔμμεναι (δ 387). ὁμοίως Εὐρι-
 πίδης· μήτηρ φιλότεκνον μᾶλλον πατρός· ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν
 ἔόντας, ὁ δ' <ὄδ' cod.> οἶεται (fr. 1004 **D**). καὶ Μένανδρος (fr. 657 **K**).
 αὐτὸν <αὐτὸν cod.> γὰρ οὐδεὶς οἶδε πῶς ποτ' ἐγένετο, ἀλλ' ὑπονοοῦ-
 μεν μᾶλλον ἢ πιστεύομεν, τινὲς δὲ κτλ. Eadem fere (inde ab καὶ ἀλλαχοῦ,
 c. l. οὐ γὰρ πῶ τις ἔὸν γόνον ἀνέγνω) eadem ratione cum verbis τινὲς
 δὲ κτλ. coniuncta in codd. **DE** leguntur; item inter scholia **M**^a (c. l. μήτηρ μὲν τέ
 μέ φησι), quamquam haec qui exaravit, non nescius, verba τινὲς τὸν Τηλέμαχον
 ταῦτα λέγειν φησὶ iam ad v. 214 adscripta esse, cum post πιστεύομεν illud
 τινὲς δὲ addidisset, substitit verbisque καὶ ζήτησι ἐπάνω ad superius scholium
 legentes revocavit (tum subiunxit: ἄλλως: μήτηρ μὲν τέ φησὶ κτλ.; v. ad p. 8, 1).
 — Eadem etiam Eustathio, p. 1412, 15 sqq., praesto fuerunt; sed quamquam
 cum scholio sine dubio Porphyriano in unum coaluerunt et inter scholia **M**^a
 (f. 49^b), quaestionis quadam forma extrinsecus addita, ad δ 387 recurrunt, cum
 neque difficultatis, quam α 215. 16 praebere videbantur, mentionem faciant
 neque in uberiore scholio (**HM**) ullum sui vestigium reliquerint, inter Porphy-
 riana referre dubitavi; tamen prorsus neglegere nolui.

τὸν Ὀδυσσεύα φησὶν ἀγνοεῖν οὐχ ἑωρακώς· οὐδὲ γὰρ ἂν δύναιτό τις τοὺς γονέας ἐξ ἑαυτοῦ γνῶναι.

238. scholium Porphyrianum incipiens τοὺς ἑταίρους ἀπὸ τῶν φίλων διαιρεῖ ὁ ποιητῆς κτλ. in *Odysseae codicibus*, quibus adscriptum est, cum iis quae ad *Iliadem* Δ 491, p. 77, 8 sqq., edidimus adeo congruit, ut causa, cur hic repetatur, non adsit. Tantum dico, cum *Iliadis* codicibus, si ab innumeris, quos librarius committere solet, scribendi erroribus discesseris, maxime codici **T** convenire (p. 43), in quo scholium ad δ 16 legatur; ad α 238 cod. **H** (f. 4^b) verba Ἐκτορι — μενοινᾶς (*Il.* p. 77, 14—16), καὶ μεταφέρων — ἑταίρους (p. 77, 22—25), διὸ ἐπιζητεῖ κτλ. (p. 78, 8) omittit; **E** (f. 6^b) et **D** (f. 181^b) partem tantum scholii habent; hic enim non ultra v. τολύπησεν (sic, p. 77, 29), ille non ultra v. ἔψομαι αὐτός (p. 77, 18) producunt; in utroque eadem fere quae in cod. **H** lacunae. Addere tamen h. l. iuvat schol. excerptum: 15

M^a f. 40^a (δ 16). ἑταῖροι οἱ προσοικειωθέντες κατὰ φιλίαν, φίλοι δὲ οἱ οἰκεῖοι καὶ κατὰ γένος προσήκοντες. ἔται μὲν γὰρ οἱ συνέστιοι, γείτονες δὲ οἱ πλησίον μένοντες. ἑταίρους δὲ λέγει καὶ τοὺς συνδιαίτας καὶ ἐρήρας ἑταίρους (ι 100) τοὺς διὰ χρείαν φίλους. καὶ συνευωχητῆς μὲν καθὼς λέγει· τοῖος γὰρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι, ὅς τοι νῆα 20 θοήν (β 286). καὶ διακρίνων λέγει· ἢ μετὰ οἷς ἐτάροιςι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ ἢ ἐ φίλων ἐν χερσίν (α 237)· οὐκ ἂν, φησὶν, ἐλυπήθην, εἰ ἐν τῇ Τροίᾳ ἀπέθανεν μετὰ τῶν ἑταίρων αὐτοῦ πολεμῶν ἢ εἰ κατεργασάμενος τὸν πόλεμον ἐν χερσὶ τῶν οἰκείων ἐτελεύτησεν.

H f. 5^a. 255 sqq. τὰ ἔπη ταῦτα ὄντινα ἔχει λόγον ἐζητοῦμεν· 25

1 φασὶν **D** post ὡς μὴ ἑωρακώς (huc usque **M**¹) add. **M**^a: οὐδὲ γὰρ δύναιτό τις κτλ. 2 ἐξ αὐτοῦ **HED** 19 χρείαν **M** 23 ἐλυπήθη **M** 25 sqq. cf. *Polak*, p. 45 sqq. 25 ἄτινα **H**; ὄντινα *Dind.* ἔξαιτοῦμεν; in schol. **Q** corr. *Buttm.*

3 sqq. De additamento quodam a schol. **Φ** 583 suppeditato v. ibi.

25 sqq. Coniunctas duas ἀπορίας earumque solutiones (quamvis haec quidem male inter se cohaereant) habet

† **M**^a (f. 15^a) v. 256: ἄτοπος ἢ εὐχὴ τῆς Ἀθηναῶς εὐχομένης, εἰ ἔλθῃ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ σιῆ ἐν τοῖς μνηστῆρσι τερπόμενος, ἅπαντας ὠκνητόρους γενέσθαι. πῶς γὰρ φοβερός ὁ εἰς ποτὰ <πότα cod.> καὶ δειπνα τρέψας τὴν διάνοιαν; πῶς δὲ οὐκ ἄτοπον τῷ Μέντη ὠμοιωμένην Ἀθηναῖαν τῷ Ἀγκιάλου παιδὶ λεληθότως κατηγορεῖν τοῦ πατρὸς ἀσεβείας; εἰ γὰρ ὁ Ἴλος <Ἴλος cod.> θεοὺς σεβόμενος τὸ θανάσιμον φάρμακον οὐκ ἔδωκεν, ὁ δὲ δὸς Ἀγκιάλος ἀσεβής: — εὐχεται αὐτὸν μετὰ τῶν ὄπλων φανῆναι καὶ τοῖον τῇ ἡλικίᾳ, οἷον εἶδεν <οἶδεν cod.> αὐτὸν εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν, τὸ δὲ πίνοντά τε καὶ τερπόμενον οὐ τῆς εὐχῆς ἐστὶ μέρος, τῆς δὲ πρὸς Ὀδυσσεύα ξενίας πατρικῆς ἀνάμνησις. καὶ γὰρ φησὶ· ξεῖνοι δ' ἀλλήλων. τὸ δὲ τοῖος ἐὼν οἷόν μιν τὰ πρῶτα ἐνόησα πρὸς τὸ τῆς ἡλικίας ῥωμαλέον ἀποδίδοιαι· ἐνθάδε δὲ τοιοῦτου ὑφθησομένου χρεῖα, ἐγὼ δὲ οἶκῳ τῷ ἡμετέρῳ ἐνόησα πίνοντά τε τερπόμενόν τε. ἀμφοτέροι δὲ <om.

εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι
 σταίῃ ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,

5 εἶτα μετ' ὀλίγον·

τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 καὶ στῆ ἐν τοῖς μνηστῆρσι τερπόμενος, ἅπαντας ὠκυμόρους γενέσθαι.
 πῶς γὰρ ἂν ἦν φοβερός ὁ εἰς ποτὰ καὶ τέρψιν δείπνων τρέψας τὴν
 διάνοιαν; πῶς δὲ οὐκ ἄτοπον τῷ Μέντῃ μὲν ὠμοιωμένην τὴν Ἀθηναῖν
 10 τῷ Ἀγχιάλου παιδί λεληθότως ἀσεβείας κατηγορεῖν τοῦ πατρός; εἰ γὰρ
 ὁ Ἴλος θεοὺς σεβόμενος τὸ θανάσιμον φάρμακον οὐκ ἔδωκεν, ὁ δούς
 Ἀγχιάλος ὁμολογουμένως ἂν εἶη ἀσεβής.

τὸ μὲν πρῶτον ζήτημα οὕτως ἂν λυθείη· εὐχεται γὰρ αὐτὸν ἰδεῖν
 ἐν τοῖς μνηστῆρσιν ἔχοντα πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε, τῆ ἡλικία
 15 καὶ τῆ τοῦ σώματος ῥώμῃ τοῖον ἔοντα, οἷον τὰ πρῶτα ἐνόησα παρὰ
 τῷ Ἀγχιάλῳ ξενιζόμενον. τὸ δὲ λέγειν πίνοντά τε τερπόμενόν
 τε οὐ τῆς εὐχῆς ἐστὶ μέρος, τῆς δὲ πρὸς Ὀδυσσεῆα ξενίας πατρικῆς
 ὑπόμνησις. ἐπεὶ γὰρ ὠμοίωται Μέντῃ καὶ ἠρώτηται ὑπὸ Τηλεμάχου· ἢ ἐ
 νέον μεθέπεις ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι ξένος (v. 175); καθόλου δὲ
 20 λέγει· ξεῖνοι δ' ἀλλήλοισι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι (v. 187),
 κατὰ μέρος δὲ ἐξηγεῖται, ὅτι ἐν οἴκῳ ἡμετέρῳ πολλάκις αὐτὸν εἶδον
 πίνοντά τε τερπόμενόν τε. τὸ οὖν τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν τὰ

1 ἐν πρώτοις (πρώτῃσι Q) 8 πῶς γὰρ ἂν ἦ, ἦν Dind. 9 μέντην
 (μέντῃ Q) 11 Ἴλλος οὐκ et ὁ δούς Ἀγχιάλος om.; e schol. M excerpto
 add. Dind. 20 ἀλλήλοισι; corr. Buttm.

cod.) εἶχον τὸ φάρμακον, ὃ τε Ἴλος (Ἴλος cod.) καὶ ὁ Ἀγχιάλος, καὶ εἰ ἦν
 ἀσεβὴς τὸ δίδόναι, ἀσεβέστερον τὸ κεκτῆσθαι, εἰ δ' οὐ τοῦτο, οὐδ' ἐκεῖνο. δι'
 ὧν οὖν ἡ κτῆσις οὐκ ἄδικος, οὐδ' ἡ τῶν φίλων μετάδοσις πλημμελής (<·λής cod.)·
 ὧν ἡ κτῆσις εἰς τὰς ἀνάγκας οὐκ ἀσεβής, τούτων ἡ μετάδοσις οὐ μεμπτή.

Scholia excerpta quae alteri utri difficultati solvendae curam impenderunt
 v. ad l. 13 et p. 12, 9.

13 sqq. † D (f. 182^a) v. 255: τὰ ἔπη ταῦτα ζητοῦμεν τίνα λόγον ἔχει· εἰ γὰρ
 νῦν ἐλθὼν — τερπόμενόν τε (ut supra edidimus, nisi quod δήμου pro
 δόμου et τὰ πρῶτα ἐνόησα cod.), εἶτα μετ' ὀλίγον· τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν
 ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς· πῶς γὰρ ἂν ἦν φοβερός ὁ εἰς ποτὰ καὶ τέρψιν δείπνων
 τρέψας τὴν διάνοιαν; φημὲν οὖν· εὐχεται αὐτὸν ἰδεῖν ἐν τοῖς μνηστῆρσιν —
 τερπόμενόν τε (= p. 11, 13—22; sed differunt haec: l. 15 καὶ et ῥώμῃ om. ib. οἷον
 πρῶτ' ἐνόησα 15. 16 παρὰ τῷ ἀγχιάλῳ 16 τε post πίνοντα corr. ex με 17 τῆς
 δὲ πρὸς τὸν Ὀδ. πατρικῆς ξενίας ὑπ. 18 καὶ om. 20 ἀλλήλοισι). τὸ οὖν
 τοῖος ἐὼν οἷόν μιν τὰ πρῶτ' ἐνόησα οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ καὶ ἔλεγον (sic)
 πρὸς τὸ πίνοντά τε τερπόμενόν τε, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς ἡλικίας ῥωμαλέον.
 ἔνθα δὲ μὲν οὖν τοιούτου Ὀδυσσεύος ὀφθησομένου ἀνδρείου καὶ μετὰ ὄπλων
 χρεια (χρηῆ cod.), ἐγὼ δὲ οἴκῳ τῷ ἡμετέρῳ ἐνόησα πίνοντά τε τερπόμενόν
 τε. — Brevius reiisque excerptum schol. E (f. 7^a, c. l. εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν), quod
 quibusdam in rebus adeo cum D congruit, ut non sit cur h. l. afferatur.

πρῶτ' ἐνόησα οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ οὐκ ἔχει ἀναφορὰν πρὸς τὸ πίνοντά τε τερπόμενόν τε, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς ἡλικίας ῥωμαλέον, οἷος ὤφθη ἐλθὼν τότε. καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς· εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε, πάντες κ' ὠκύμοροι 5 γενοῖατο πικρόγαμοί τε. ἐνθάδε μὲν οὖν τοιοῦτου ὄφθησομένου χρεία, ἐγὼ δὲ οἴκῳ τῷ ἡμετέρῳ ἐνόησα πίνοντά τε τερπόμενόν τε.

Ηf.5^a (v. 258).

[ἀνωτέρῳ μὲν γράψαντες λελύκαμεν τὸ πρῶτον Ζήτημα τοῦ σταίῃ ἔχων πήληκα καὶ δύο δοῦρε, ὅπερ ἐστί.] νῦν δὲ σκοπήσωμέν πῶς καὶ τὸ δεύτερον, τὸ τοῦ παρ' Ἴλου Μερμερίδαο (v. 259). καὶ 10 φαμεν οὕτως λύοντες, ὅτι ἀμφοτέροι εἶχον τὸ θανάσιμον φάρμακον, ὃ τε Ἴλος καὶ ὁ Ἀγχίαλος, καὶ εἰ ἦν ἀσεβὲς τὸ δίδόναι, καὶ ἀσεβὲς ἦν καὶ τὸ κεκτῆσθαι, ἢ οὐδ' ἀσεβὲς τὸ δίδόναι. ἀλλ' ὁ μὲν Ἴλος οὐκ ἔδωκε τοὺς θεοὺς φάμενος εὐλαβεῖσθαι, ὁ δὲ Ἀγχίαλος δέδωκεν οὐδὲ εὐλαβηθεῖς πρὸς τὴν δόσιν, ὅτι οὐδὲ τὴν κτῆσιν. οὐτ' οὖν αὐτὸς οὔτε 15 ὁ Ἴλος τοὺς θεοὺς εὐλαβήθησαν; ἀλλ' ὁ μὲν εἰς τὰς ἑαυτοῦ ἀνάγκας οὐκ ᾤετο εἰ ἐκέκτητο ἀσεβεῖν, τὸ δὲ ἄλλοις δίδόναι πλημμέλειαν ἔχειν,

8 καὶ ἐπὶ τὸ ἐξῆς, corr. Butt. 3. 4 ἐν πρώτοις (sic) θύρῃσι, πρώτῃσι Q 8 sqq. cf. Polak, p. 52 sqq. quae uncis inclusimus librario codicis debentur, qui hanc quaestionis partem aliis interiectis (inter ea iis quae p. 14, 13 sqq. et ad p. 12, 9 sqq. edidimus) in im. marg. inceptam addidit 9 σκοπήσωμεν πῶς, corr. Polak 10 τὸ post δεύτερον om.; add. Dind. 12 ὁ ante Ἀγχ. om. (habet Q) 13 ἢ, quod addidi, sufficere videtur; Butt. post κεκτῆσθαι ins.: εἰ δὲ μὴ ἀσεβὲς τὸ κεκτῆσθαι 16 Ἴλος

9 sqq. (cf. p. 11, 9 sqq.). † D (f. 182^a c. l. ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός), E (f. 7^b, c. l. ἀλλὰ πατήρ) v. 264: Πορφυρίου (om. E). πῶς οὐκ ἄτοπον τῷ Μέντη μὲν ὁμοιουμένην (ὠμοιώθην D) τὴν Ἀθηναῖν λεληθότως (-ότα D) ἀσεβείας κατηγορεῖν τὸν πατέρα; εἰ γὰρ ὁ Ἴλος (Ἴλος codd.) θεοὺς σεβόμενος τὸ θανάσιμον οὐκ ἔδωκε φάρμακον, ὁ Ἀγχίαλος (post φάρμακον D corrupte: ὁδός, i. e. Ὀδυσσεῖ, Ἀγχίαλος ἢ κτῆσις) ὁμολογουμένως ἂν εἶη ἀσεβής. ἀλλ' ἔχει μὲν καὶ οὗτος (οὗτως D) ἀπολογία ὁμοίαν (ὁμως D) τῷ Ἴλῳ· οὐ (καὶ E) γὰρ ξένῳ φησὶ παρῆχεν, ἀλλ' ἰσαδέλφῳ ἀνδρὶ, δηλονότι τὰς χρείας οἰκειούμενος τοῦ γνησίου φίλου· ὧν γὰρ ἢ κτῆσις (om. ἢ κτ. D) εἰς τὰς ἀνάγκας οὐκ ἀσεβῆς, τούτων ἢ μετάδοσις τοῖς ἄγαν φίλοις οὐ (om. E) νεμεσητή.

† H f. 5^a (c. l. ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός), M^a (f. 15^a, c. l. ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν) v. 264: καὶ πῶς αὐτὸ (αὐτὸν? M) ἐκέκτητο; φασὶν (φησὶ, α sup. η script., H)· ἀλλ' ὁ μὲν Ἴλος (Ἴλος H) εἰς τὰς ἰδίας (om. M) ἀνάγκας οὐκ ᾤετο τὴν κτῆσιν ἀσεβῆ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Ἀγχίαλος ἀπολογία ἔχει. οὐ γὰρ ξένῳ, φασὶ, παρῆχεν, ἀλλ' ἰσαδέλφῳ ἀνδρὶ, δηλονότι τὰς χρείας (τὴν χρεῖαν H) οἰκειούμενος τοῦ γνησίου φίλου, καὶ διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς φιλίας παρέβη τὸ εὐσεβὲς καὶ τὸ ἰδίᾳ συμφέρον (eadem fere, sed longe peius tradita, schol. T, p. 10, habet). Haec, ut etiam Eust., p. 1416, 5 sqq., Porphyrii sententiam paululum mutatam reddere, vix est quod moneamus.

16 sqq. † E (f. 7^b), D (f. 182^a, Πορφ.) v. 263: ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο (om. E). φασὶ (φησὶ E)· καὶ πῶς ἐκέκτητο (κέκτητο E) εὐσεβῆς ὧν; ἀλλ' ὁ μὲν Ἴλος (Ἴλος D) εἰς τὰς ἰδίας ἀνάγκας οὐκ ᾤετο τὴν κτῆσιν ἀσεβῆ.

ὁ δ' Ἀγχιάλος τὸ δοῦναι Ὀδυσσεῖ φίλῳ ὄντι, ὃν ἴσον ἑαυτῷ τιμᾶν τις ἐχρῆν, οὐκ ᾔετο πλημμελὲς εἶναι. ὦν γὰρ ἢ κτήσις οὐκ ἄδικος, οὐδὲ ἢ τούτων μετάδοσις πλημμελής, εἰ φίλοι εἶεν οἱ λαμβάνοντες, καὶ ὦν ἢ κτήσις εἰς τὰς ἀνάγκας οὐκ ἀσεβής, τούτων ἢ μετάδοσις τοῖς ἄγαν φίλοις οὐ νεμεσητή. διὸ τῷ μὲν Ἴλῳ οὐ μεταδόντι ἀπολογία, ὅτι μὴ ἄγαν αὐτὸν εἶχε φίλον, τῷ δ' Ἀγχιάλῳ μεταδιδόντι οὐδεμία ἀσέβεια· φιλέεσκε γὰρ τὸν Ὀδυσσεῖα αἰνῶς.

262. διὰ τί οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως χριστοῖς βέλεσιν εἶπε χρῆσθαι **T** p. 9. τοὺς πολεμοῦντας, ἀλλ' οἱ πολλοὶ τῶν τοξευομένων διασώζονται, καὶ **Leid.** K 260, τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων, ὥσπερ Διομήδης μὲν καὶ τὸν ὦμον **(f. 211^b), II.** (E 98) καὶ τὸν πόδα βληθείς (Λ 377), Εὐρύπυλος δὲ τὸν μηρόν (Λ 809), Γλαῦκος δὲ τὴν χεῖρα (M 387); καὶ διὰ τί ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι οὐδ' ὄλως τόξῳ χρώμενον ποιεῖ τὸν Ὀδυσσεῖα, ἀλλ' ὅτε ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐξορμᾷ σὺν Διομήδει, Μηριόνης δ' Ὀδυσσῆι δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην **15** (K 260), ὡς ἂν μηδὲ τόξον ἔχοντι οἰκείον; ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσεΐα φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενον ἀπελθεῖν πρὸ τοῦ ἀπόπλου τοῦ εἰς τὴν Ἰλιον αὐτὸν φησιν, ὅφρα οἱ εἶη ἰοὺς χρίεσθαι, καὶ τυχεῖν γε τούτου παρὰ Ἀγχιάλου· ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός, καὶ [μέντοι ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα] τόξοις χρώμενον ποιεῖ ἐν τῷ ἀπόπλῳ· λέγει γάρ· **20** αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν (ι 156. 57), αὐτός τε παρὰ τοῖς Φαίαξιν ὑπάρχων αὐχεῖ· ἐφ' ἑαυτῷ λέγων· εὖ μὲν τόξον οἶδα εὖξοον ἀμφαφάσθαι, πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι καὶ τὰ ἐξῆς. (θ 215. 16). **25** ῥητέον οὖν, ὅτι ταῦτα πάντα πρὸς κατασκευὴν τοῦ μεγίστου ἀγῶνος τῆς μνηστηροφονίας· αὐτός μὲν γυμναζόμενος ἐν τῇ ἐπανόδῳ, ἵνα φανῇ τηρήσας τὴν ἰδίαν ἔξιν, αὐχῶν δὲ πάντων προφερέστατος

1 τῷ δοῦναι, corr. Buttm.; possis, servato τῷ δοῦναι, l. 2 πλημμελής εἶναι corrigere ἴσον 1. 2 τίς ἐχρῆν 2 γὰρ add. Buttm. ἄδηλος, corr. Pol. 3 καθ' ὦν, corr. Buttm. 4 an ἢ κτήσις εἰς τὰς ἀν. restituendum? 8 sqq. cf. Polak, p. 54 8 T c. l. φάρμακον ἀνδροφόνον (sic) διζήμενος χρηστοῖς TL; corr. Prell. 9 τοὺς πολεμίους εἶτε τοὺς πολεμοῦντας T διατάζονται (?) L 10. 11 καὶ τὸν πόδα καὶ τὸν ὦμον T 13 ἐξ ὄρμᾳ T 14 μυριόνης T Ὀδυσσῆι TL 15 μηδὲ τὸ τόξον ἔχοντες οἰκείον, tum (spr. lin.) λύσις, l. 16 διζήμενος TL; corr. Prell. 17 τοῦ post ἀπόπλου om. L εἶη om. L ἰοὺς χρίεσθαι T 18 inter τυχεῖν et παρὰ quinque fere litt. detrit. T; αὐτοῦ discernere sibi visus erat Ludwich, Mus. Rh. XXXIII, p. 448 18. 19 καὶ οἱ μέντοι κτλ. T 19 τόξον χρώμενοι T 20 αἰγαλέας δολιχάνους εἰλ. L., αἰγανέας δολίχ' ἐλοῦσαι εἰλ. T; corr. Prell. 22 ὑπάρχων om. L ἐφ' ἑαυτοῖς T 23 οἶδ' εὖξοον ἀμφαφάσθαι T 24 πρῶτος καὶ ἄνδρα T 25 L iterum (in marg.) λύσις πάντα ταῦτα (om. ὅτι) προκατασκευὴν L τοῦ om. L 26 inter τῇ et ἵνα sex fere litt. (quae Ludwichio l. c. ἐπανόδῳ fuisse videntur) detrit. T 27 τηρῆσαι T ἰδίαν om. L; τὴν ἰδίαν ἐξ ὦν αὐχεῖ T

14 Cf. de versu K 260 schol. Townl.: . . . καὶ προοικονομεῖ καιρῶς τὴν μνηστηροφονίαν.

εἶναι τῶν ἀνθρώπων (θ 221), ἵνα μὴ ἐξαίφνης οἰθῶμεν τοξότην αὐτὸν ἄριστον ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ γενέσθαι. ἀπιθάνου δὲ ὄντος πάντας τοὺς τιτρωσκομένους εἰς ὀτιδηποτοῦν μέρος τοῦ σώματος παραχρῆμα διαφθείρεσθαι, πεφαρμακευμένους προκατασκευάζει τοὺς διστούς, ἵνα τοῦτο συμβαίη λέγειν αὐτῷ· βάλλε τιτυσκόμενος, 5 τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον (χ 116). ὅταν οὖν τὰ βέλη πικρά τε καὶ πευκεδανὰ λέγη καὶ ἐχεπευκῆ, ἐν τῇ Ἰλιάδι κοινῶς, οὐ πάντως διὰ τὸ φαρμάκῳ κεχρῖσθαι ἀκουστέον (οὐδαμοῦ γὰρ τοῦτο ἐν τῷ Ἰλιακῷ πολέμῳ ἐπεσημήνατο), διὰ δὲ τὸ τὰς ἐξ αὐτῶν πληγὰς ἐπωδύνους εἶναι, καθὰ καὶ τὸν πόλεμον πευκεδανὸν ἔφη καταχρηστικῶς, ἐπώδυνον 10 βουλόμενος ἐμφανίσαι· ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο (Κ 8).

Η f. 5^a int. πῶς ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι οὔτε τοὺς ἥρωάς φησι χριστοῖς χρῆσθαι βέ-
 E f. 7^b. λεσι· τῶν γὰρ τοξευθέντων πολλοὶ σώζονται· οὔτε τὸν Ὀδυσσεῶα τόξῳ
 M^a f. 15^a. χρῆσθαι φησιν; ἀμέλει ἐν τῇ Δολωνείᾳ (ν. 260) παρὰ Μηριόνου κίχραται 15
 D f. 182^a. τόξον, καὶ πάλιν· τὸ δ' οὔποτε δῖος Ὀδυσσεὺς ἐρχόμενος πόλε-
 μόνδε ἠρεῖτο (φ 38). ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ καὶ περὶ τῶν χριστῶν ἰῶν
 φησι, καὶ αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν (ι 156. 57), καὶ εὖ μὲν τόξον οἶδα εὐξοον
 ἀμφαφάσθαι (θ 215). δῆλον οὖν ὅτι προκατασκευάσματα τῆς μνη- 20
 στηροκτονίας εἰς καὶ τοῦ λέγειν

ὄφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
 τόφρ' ὄγε μνηστήρων ἓνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 βάλλε τιτυσκόμενος, τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον .

1 εἶναι Prell.; ὄντα T, om. L 2 δὲ om. T 4 κατασκευάζει L
 5 τουτά (?) T 6 ἀγχιστῖν οἱ ἐπίπτον T 6 sqq. ὅταν οὖν τὰ βέλη ἐν τῇ
 Ἰλιάδι κοινῶς τε πικρά καὶ πευκ. λέγη καὶ ἐχεπ. πάντως διὰ τοῦ φαρμάκου κτλ. T
 8 κεχρῖσθαι ἀκουστέον L 9 ἐπεσημήνατο Preller; ἐπεσημήναντο L, ἐπ' ἐση-
 μηναῖατο T 10 ἐπώδ. ὄντας T πευκεδανῆ T 11 ἐμφανίσαι T ἠέ
 ποθι κτλ. om. L ἠέ πόθι T 13 H c. l. ἰοὺς χρίεσθαι χαρκηρέας <sic>, E
 ἰοὺς χρίεσθαι ἐζήτηται ante πῶς E ἐν με <sic> τῇ Ἰλ. H, om. μὲν E
 τούτους pro οὔτε τοὺς M φασὶ E χριστοῖς om. E; χρηστοῖς βέλεσι χρῆσθαι M
 14 οὔτα τὸν ὄδ. M 15 φησιν Polak, p. 54; φασὶν codd. δολωνία H, δω-
 λωνία E, ἀμέλει κἀν τῇ δολωνείᾳ M κίχραται HM; παρὰ μυριόνου καὶ χράται
 τόξῳ (?) E 16 τόδ' οὔποτε H, τό (corr. θ τῷ) δ' οὔποτε E 16. 17 πόλεμον
 δὲ M 17 χρισθέντων E 18 φασὶ M 18. 19 αὐτίκα — νηῶν om. E: tum idem:
 ὅτι μὲν εὖ μὲν τόξων οἶδεν 19 καὶ post νηῶν om. M 20. 21 μνηροφονίας E
 21 τοῦ bis script. M 23 τόφρ' ὄγε μνηστήρες M αἰεὶ H τῷ ἐνὶ E
 24 τιτυσκόμενος M οἱ δ' E ἀγχιστῖνοι M; ἀγχιστινοὶ H

4 sqq. Cf. Eust. α, p. 1393, 64.

9 sqq. Cf. Apollon. v. πευκαλίμησι.

13 sqq. †Eust., p. 1416, 14 sqq.

20 sqq. †H (f. 5^a, inter text. et rel. schol.), T (p. 10, c. l. ἰοὺς χρίεσθαι),
 M^a (f. 15^a, c. l. χρίεσθαι χαλκήρεας) v. 262: προπαρεσκεύασεν <προκατεσκεύασαν T>,
 ἵνα μὴ ζητῶμεν, πῶς ἀπὸ μιᾶς πληγῆς ἀναιροῦνται οἱ μνηστηῆρες.

(χ 116 sqq.)· ἦν γὰρ τὸ βέλος οὐ μόνον διὰ τοῦ σιδήρου, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ φαρμάκου ἀναιροῦν, ὅθεν οὐδὲ δέονται δευτέρας πληγῆς.

263. 64. ad v. 255 sqq., p. 12, 16 sqq.; 12, 9 sqq.

284 sqq. οὐκ ἀποδέχονται τινες τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ὑποθήκην ἐκπεμ- II f. 5^b.

5 πούσης Τηλέμαχον, ὅτε ἦν ἐν μεγίστοις κινδύνοις ἢ οἰκία, πρὸς τὴν D f. 182^b.

ἄπρακτον Ζήτησιν τοῦ πατρός, τῶν μνηστήρων ἐτοίμων ὄντων καὶ βίαν προσφέρειν τῇ Πηνελόπῃ διὰ τὴν πολυχρόνιον μνηστείαν, τῆς δὲ οἰκίας οὐκ ἐχούσης τὸν προϊστάμενον ἄνδρα. καὶ ὅμως ὑπαιτίου οὔσης τῆς συμβουλῆς οὐκ ὀκνεῖ ἡ Ἀθηνᾶ λέγειν (v. 279)·

10 σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθηαι, ἐπαινοῦσα ὡς σοφὴν τὴν τοιαύτην παραίνεσιν. ἢ οὖν δεικτέον τὸ σοφὸν τῆς εἰς ἀποδημίαν ἀποστολῆς, ἢ ἀλόγου οὔσης ὑποθήκης ἄτοπος ὁ τοιαῦτα θεοῖς ἀνατιθεῖς νοήματα.

φαίνεται τοίνυν Ὅμηρος ἀδύνατον νομίσει ἄνδρα ὑπὸ γυναικὶ τεθραμ- 15 μένον, εἰ καὶ σωφρονεστάτη εἴη, καὶ ἐν οἴκῳ κατακεκλειμένον πλήθει ὕβριστῶν ἀνθρώπων ἐν θεραπαίναίς τε ἀσελγέσιν ἐναυξόμενον καὶ νήσω μικροπρεπεῖ καὶ ἀβασιλεύτῳ πολὺν χρόνον, κινδύνων τε ξενικῶν μὴ εἰληφότα πείραν, μηδὲ μετασχόντα ἀηδιῶν καὶ ἀγωνίσαντα ἐν ὄσσαις ἀδημονίαις γέγονε Τηλέμαχος προσιέναι μέλλων Νέστορι καὶ Μενελάῳ καὶ 20 Ἑλένῃ· φαίνεται οὖν μή τοι ἂν δυνηθῆναι νομίσει ἀρετῆς ἄλλως τί πως μετασχεῖν. διὸ πρόφασιν μὲν ἔχει ἡ ἀποδημία περὶ ἐξετάσεως τοῦ πατρός, σκοπὸς δὲ ἐστὶ τῇ συμβουλευούσῃ Ἀθηνᾶ παιδευσίς, ἀφ' ἧς ἡμελλεν ἔσεσθαι, ὃ προὔθετο μάλιστα ἡ θεός. καὶ ἐρεῖ (α 93—95)·

1 εὔρε δὲ βέλος οὐ μὴν διὰ τοῦ σιδ. M 4 sqq. cf. Polak, p. 57 sqq.

4 H c. l. πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθέ καὶ εἶρεο νέστορα δῖον, D πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθέ ἀποδέχοντα D τὴν τῆς ἀθηνᾶς ὑποθ. D 5 ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ D 8 ὑπαιτίου Polak; ὑπ' αἰτίας codd. 10 ποῖ δ' αὐτῷ D πυκνῶς H 11 ἐπαινοῦσαν H οὖν inserui; codd. om. 14 ὡς ante Ὅμηρος ins. D 15 κατακεκλιμένον H, κατακεκλιμμένον D; corr. Dind. πλήθει codd., quod servari potest; πλήρει Dind. 16 ἐν θεραπαίναίς τε H αὐξόμενον D, ἐν αὐξόμενον H 18 ἀνδρῶν pro ἀηδιῶν H 19. 20 καὶ Ἑλένη om. D 20 νομίσει D ἄλλως τέ πως codd.; delet τέ Buttm.; ego ut v. τι locum restituerim vereor 21 διὰ πρόφασιν κτλ. D 22 συμβουλευούσῃ <ου spr. lin.> ἀθηνᾶ, om. παιδευσίς, D 23 ἐρεῖ si recte se habet, quasi se defendens dea inducitur

16 sqq. Cf. Eust. α, p. 1393, 52 sqq.

21 sqq. † M^o f. 15^b (c. l. πρῶτα μὲν ἐς Πύλον) v. 281: διὰ τί δὲ πρῶτον αὐτὸν ἐς Πύλον πέμπει; πέμπει αὐτὸν παιδευθησόμενον ὡς <δὲ cod.; corr. e scholiis simil.> Νέστορα, καὶ ἄμα ἔνδοξον ἐσόμενον, ἐπεὶ διὰ πατέρα ἀπεδήμησε. [περὶ τῆς ἀποδημίας Τηλεμάχου εἶπομεν εἰς τὸ <add. Buttm.; codd. om.> πέμψον δ' ἐς Σπάρτην τε. καὶ νῦν δὲ λεκτέον ὡς ὑπόθεσιν αὐτὴν πεποίηκεν ποικιλίας <ποικίλας cod.> λόγων καὶ ἐξαλλαγῆς ἰδεῶν, ἵνα μὴ μονότροπος ἢ τῆς ποιήσεως ὁ τρόπος.] lis, quae huc rettulimus, ea quae in textu leguntur paululum mutari, me non latet.

† T p. 11 (c. l. πρῶτα μὲν εἰς Πύλον ἐλθέ) ibid.: πέμπει <πέμπη cod.>

πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα
νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.

εἰ μὲν οὖν ἡ πρόφασις ἐξέτασιν εἶχε πατρὸς ἐπανόδου, σκοπὸς δ' ἦν
ταύτης παιδείας, ἀφ' ἧς τὸ κλέος ἐν ἀνθρώποισι γίνεται, εἴη ἂν θεία 5
ἢ παραίνεσις καὶ τῇ Ἀθηνᾷ πρέπουσα. μένων δ' ἐν Ἰθάκῃ ἀπαιδεύτος
ἢ τῶν μνηστήρων εἶχετο καὶ προὔδωκεν ἂν τὸν οἶκον, ἢ ἐπιτιθέμενος
αὐτὸς ἀπώλετο ἂν, μόλις τοῦ Ὀδυσσεύς δι' ὑπερβολὴν φρονήσεως καὶ
ἐμπειρίας δυνηθέντος αὐτοῖς δολίως ἐπιθέσθαι, ἄξιός τε οὐκ ἂν τοῦ
πατρὸς ἐγένετο, μή τοι γε παρὰ τῶν συστρατευσάντων πυθόμενος περὶ 10
τῶν ἐκείνου πράξεων. διὸ καὶ συνεῖναι αὐτῷ ἐλθόντι καὶ φανερωῶς
συμβουλευέσθαι κωλυόμενος πεπαίδευται ἤδη, καὶ οἶδε πῶς προσενεχθῆ
τῷ πατρὶ ἀφ' ὧν ἀκήκοε περὶ αὐτοῦ διηγημάτων.

τόν τε περὶ τῆς μητρὸς φόβον καὶ ὅλως τὸν περὶ τοῦ οἴκου τὸ
μὲν τι ἢ Πηνελόπη ἐξέλυσεν, ἱκανὴ οὔσα περιγενέσθαι τῷ φρονήματι 15
τῆς τῶν μνηστήρων ἀνοίας, τὸ δέ τι καὶ ἡ Ἀθηνᾷ ἠσφάλισται, τὸν
δῆμον ἐπαναστήσαι συμβουλεύσασα (α 272 sqq.) κατὰ τῶν μνηστήρων
διὰ τῆς κατὰ τὴν ἐκκλησίαν ὧν δρῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν μηνύσεως. * * *
* * * * * ἔξ οὗ, ὃ γὰρ Αἰγύπτιός φησιν, Ὀδυσσεὺς δῖος ἔβη κοίλης
ἐνὶ νηυσὶν, οὐδέποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένητ' οὐδὲ θόωκος 20
(β 27. 28), ὥστε πῶς ἂν ἔλαβέ τις τὸ μέγεθος τῆς τῶν μνηστήρων
ἀδικίας; καὶ δημηγορήσαντος τοῦ Τηλεμάχου τοσαύτη ἐπιστροφή γίνεται,

1 σπάρτην τε παρὰ Ξανθὸν μενέλαον καὶ ἐς πύλον ἡμαθόεντα H; πέμψω δὲ
ἐς σπάρτην τε (?) περὶ Ξανθὸν μενέλαον καὶ ἐς ἄμμαθόεντα καὶ τὰ ἐξῆς εἰ μὲν κτλ.
l. 4 D; ego h. l. Dindorf. secutus sum 4 οὖν add. Polak σκοπὴ D 5 ἐφ'
ἧς καὶ κλέος D ἂν om. H θεία D 6 μένων <με e corr.> καὶ (?) ἐν Ἰθάκῃ
ἀπαιδεύτος δὲ τῶν μν. D 8 ἀνέμολις D 9 ἐπιθέσθαι δολίως D 10 μὴ
τοίνυν παρὰ H 11 καὶ post ἐλθόντι in uno D, quo ductus excidisse nonnulla
arbitratus φαν. συμβ. tentavi; Polak, cui καὶ illud non innotuerat, κωλυόμενος
delevit 12 προσενέχθη D 14 τῶν περὶ τοῦ οἴκου codd.; corr. Polak
14. 15 τὸ μέντοι codd.; τι Dind. 16 τοδέτοι D ἠσφάλισται D 17 ἐπανα-
στήσαι codd.; corr. Pol. 18 δρῶσα D εἰς bis scrpt. H μηνύσεως H
18. 19 excidisse apparet verba, quae docuerint, diu Ithacenses ad contionem non
fuisse convocatos, ita ut quanta scelera proci committerent ignorarent 19 ἔξ
οὗ ὃ γὰρ Ὀδ. H, ἔξ οὗ γὰρ δῖος Ὀδ. ἔβη D: Αἰγύπτιός φησιν ego ins. 20 ἐπὶ
νηυσὶν D δὲ v. οὐδέποθ' e corr. D γένητο HD 21 ἂν et τις in-
serui; codd. om.; ὥστε πᾶς ἔλαβε τὸ μέγ. Polak, qui videndus de v. λαμβάνειν
notione

αὐτὸν παιδευθησόμενον καὶ ἅμα ἐνδοξον ἐσόμενον, ἐπεὶ διὰ πατέρα ἀπεδήμησεν.
Kadem fere in longum schol. Harl. irrepserunt (v. ann. crit. ad p. 17, 1).

† H f. 6^a (c. l. πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθέ) ibid.: παιδευθησόμενον αὐτὸν ὡς
Νέστορα πέμπει. [περὶ δὲ τῆς ἀποδημίας Τηλ. κτλ., iis quae e M^a huc rettuli-
mus fere respondentia]. Quae ut a librario aliquo addita uncis inclusimus,
similia Eustathio praesto fuerunt (vid. p. 1393, 50).

ὥστε οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα (β 81), καὶ φοβηθέντας τοὺς μνηστήρας λέγειν (β 85. 86).

Τηλέμαχ' ὑπαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ξειπας
ἡμέας αἰσχύνων, ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι;

5 καὶ ἄλλους δ' ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας φάναι (β 166 sqq.).

πολλοῖσι δὲ καὶ ἄλλοισι κακὸν ἔσται,
οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
παυέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωϊόν ἐστι.

10 ἢ δὲ πρόφασιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ῥηθεῖσα τῆς ἀποδημίας οὐδὲν καινοτομεῖ·
τί γὰρ φησιν;

ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
ἤδη γὰρ τάγ' ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν (β 210 sqq.).

15 καὶ εἰπὼν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἀποπλεῖν μέλλει, ἐπάγει (β 218. 19).

εἰ μὲν κε πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω,
ἢ τ' ἄν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν

καὶ τὰ ἐξῆς. οὕτως τοίνυν ἡ ὑπόθεσις, ὡς καὶ αὐτῶν ἐπὶ συμφέροντι
γινομένης τῆς ἀποδημίας, πεπεῖσθαι δοκούντων ὅτι τέθνηκε, καὶ πρῶτον
20 μὲν ὅτι οὐκ ἐπιδημήσει ἐλπίζόντων, ἔπειτα δ', εἰ καὶ ἐκτελέσειε τὴν
ὁδὸν, ὅτι πεισθήσεται ὅτι τέθνηκεν αὐτῷ ὁ πατήρ, πεισθεὶς δὲ τὴν μη-
τέρα ἐκδώσει, μηδὲν ἐγχειρεῖν ἐποίει τῶν ἀτόπων εἰς τὸν οἶκον. ἔπειτα
δ' οὐκ ἦν σκοπὸς βιάσασθαι τὸν γάμον — οἱ γὰρ ἄλλοι ἡμύναντ' ἄν
τὸν βεβιασμένον —, ἀλλ' ἀποκριθῆναι ὑπὸ τῆς μνηστευομένης τῶν γο-
25 νέων αὐτὸς ἕκαστος ἡξίου, ἵν' οὕτως οἱ λοιποὶ παύσωνται τῆς μνηστείας.
πολὺν δὲ χρόνον ἡ ἀποδημία λανθάνει τοὺς μνηστήρας· αἰσθάνονται
γὰρ, ὀπηνίκα Νοήμων ὁ τὴν ναῦν χρήσας Τηλεμάχῳ (β 386) παρέστιν
ἔρωτων αὐτοὺς περὶ τῆς ἐκείνου ἀπουσίας (δ 630 sqq.), καὶ φοβερὸς
αὐτοῖς ἀποδημήσας γίνεται, ὡς βουλεύσασθαι περὶ τῶν καθ' ἑαυτοὺς

1 ἐπειπεῖν post ὥστε ins. D post ὥστε H: ὡς οἶκτος νῦν κληδόνα, τουτέστι κλέος
καὶ δόξαν. πρῶτα μὲν ἐς πύλον πέμπει αὐτὸν παιδευθησόμενον, ἐπεὶ διὰ πατέρα
ἀπεδήμησεν: — (cf. ad p. 15, 21 sqq.), deinde scholia quaedam ad v. 272—75 re-
quuntur, tum (f. 6*): δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα κτλ. φοβηθέντα D 2 λέγειν τὸν
τηλέμαχον ἀγόρη ποῖον ξειπας ἡμέας αἰσχύνων καὶ ἄλλους δ' κτλ. I. 5 D 4 δὲ
καὶ μῶμον H 7—9 ἀλλὰ — λωϊόν ἐστι om. D 7 πολυπρὶν H 8 φραζό-
μεθα ὡς κεν καταπαύσωμεν H 10 οὐ δέον καιν. D; an οὐκ ἐὰ καινοτομεῖν scri-
bendum? 12 ἡμέας, om. ἔτι, D 13 τάδ' ἴσασι θεοὶ D 14 ἀλλάγε H
16 καὶ νόστον om. D 17 om. h. v. D; ἔτι τλ. εἰς ἐνιαυτόν H 19 γενομένης H
πεπεῖσθαι D 20 ἀποδημήσει codd.; corr. Polak 21 πεισθήσεται (pr. i e
corr., ut videtur) D τέθνηκεν ὁ πατήρ αὐτοῦ D 22 ἐκδώσει H, ἐκδώσειε D;
corr. Dind. μηδὲν τῶν ἀτόπων ἐγχειρεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον ποιεῖ, ἔπειτα δ' D
24 sqq. ἀλλ' ἀποκριθῆναι ὑπὸ τῶν γονέων τῆς μν. ἕκαστος αὐτῶν ἡξίου, ἵν'
οἱ λοιποὶ (om. οὕτως) κτλ. D 25 οὕτω H 28 ἐρωτῶν αὐτὸν D 29 μᾶλλον
ante ἀποδ. ins. H περὶ τῆς καθ' ἑ. D

μᾶλλον ἢ περὶ τοῦ γάμου. ὥστε καὶ περιέσπασε μᾶλλον ἢ ἀποδημία εἰς ἄλλα ἀπὸ τῆς κατὰ Πηνελόπην βίας, ἐξεῖλε δὲ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῶν κινδύνων, οὓς πολλάκις ἂν ὑπέστη μετ' αὐτῶν πάντα χρόνον διατρίβων. ὡς γὰρ τὰ τελευταῖα, ὅτε ἐπανῆει (δ 659 sqq.) τε καὶ ἐπανῆλθεν (π 363 sqq.), ἐπιβουλεύοντες διετέλουν, οὕτως ἂν παρόντι καθ' ἡμέραν 5 τὴν πείραν προλαβόντες ἔδρασαν ἂν τι τῶν ἀνηκέστων.

διὰ πάντων οὖν φαίνεται ἡ ἀποδημία ἀναγκαία, καὶ κρείττων καὶ πολλῶ ἀσφαλεστέρα τῆς ἐν Ἰθάκῃ ἡ ἐκδιηγῆτου μετὰ τῶν μνηστήρων διατριβῆς. τὸ γὰρ λέγειν, ὅτι, ἵνα ἐντύχη τῷ πατρὶ κατὰ τοὺς ἀγροὺς, διὰ τοῦτο αὐτὸν ἡ Ἀθηναῖα ἀποδημῆσαι πεποίηκε, ψεῦδος. καὶ γὰρ καὶ 10 μὴ ἀποδημῆσας ὑπερόριος, ἐν δὲ τοῖς ἀγροῖς γενόμενος, ἐνέτυχεν ἂν τῷ πατρὶ· καὶ οὐχ, ἵνα ἐντύχη τῷ Ὀδυσσεῖ, ἀποδημῆσαι αὐτὸν πεποίηκεν ἡ Ἀθηναῖα, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς ἀποδημίας διὰ τοῦτο θάττον εἰς τὴν πατρίδα ἐπανήγαγεν.

E f. 3^b (a 93). ἄτοπος εἶναι δοκεῖ Τηλεμάχου ἡ ἀποδημία, πρῶτον μὲν κίνδυνον 15
D f. 179^b ib. προξενούσα τῷ νέῳ, δεύτερον ἐπανάστασιν τῶν μνηστήρων ἀπειλοῦσα,
M^o f. 11^b ib. τρίτον οὐκ ὠφελούσα τὴν Ζήτησιν τοῦ πατρός. ἀλλ' ἔδει τὸν ἐν γυ-
ναιξὶ τεθραμμένον, λύπαις τεταπεινωμένον, ῥητορειῶν οὐ πεπειρα-
μένον οὐδεπώποτε πολύτροπον γενέσθαι παραπλησίως τῷ πατρὶ, καὶ
τοῦτο κερδᾶναι τῇ πλάνῃ καὶ κοινωνεῖν τῷ πατρὶ τῶν κατορθωμάτων 20
ἐν τῇ μνηστηροκτονίᾳ. ἀσφαλίζεται δὲ τὰ κατ' οἶκον, ἐπαναστήσας
πρῶτον μὲν τὸν δῆμον κατὰ τῶν μνηστήρων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, δεύτερον
ταῖς ὑποσχέσεσιν ἀνεξικακεῖν διδάξας τοὺς μνηστήρας, εἰπὼν καὶ ἀνέρι
μητέρα δώσω (β 223). ἔτι μάλα καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τῶν μνηστήρων
ὁ κίνδυνος ἠκόνησεν αὐτοῦ τὴν προθυμίαν. 25

285. ad δ 1 sqq.

327. v. ad v. 332, p. 20, 1 sqq.

330. ad v. 332, p. 19, 25 sqq.

H f. 6^b. 332 sqq. αἰτιάται ἐκ τῶν ἐπῶν τούτων Δικαίαιρχος τὴν παρ'
D f. 181^a. Ὀμήρῳ Πηνελόπην· 30

1 μᾶλλον om. codd.; add. Dind. 3 χρόνον πάντα D 4 ἐπανῆει, 4 postl. litt. in ras., H τε καὶ ἐπανῆλθεν om. D 6 τὴν πείραν om. D προλαβόντες D; idem haud scio an H habeat ἀντι codd., corr. Cramer ἀνηκίστων D 8 pro ἐκδιηγῆτου, quod D om., Polak ἐκδιαιτήτου conl. 9 ὅτι om. D ἐν τύχη τῷ πατρὶ κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἴδη διὰ τοῦτο κτλ. D 10 ψεῦδος D 11 ἀποδημῆσας ὑπερόριος D 12 ὀδυσεῖ D 13 θάττον D 15 sqq. cf. Ludwich, progr. III, p. 20 15 D c. l. πέμψω δ' ἐς σπάρτην, M c. schol. p. 25, 18—21 Dind. sine intervallo cohaeret δοκεῖ εἶναι M 16 ἐπανάστασιν, v poster. corr. ex c, D 17 ὠφελούσαν M 18 οὐ om. D 20 κερδᾶναι DM 21. 22 μνηστοροκτονία D πρῶτα μὲν D, μὲν πρῶτον M, πρῶτον μὲν ἐπαν. τὸν δῆμον E 23 εἰπεῖν D 24 ἔτι κτλ. in uno M 29 sqq. cf. Polak, p. 64 sqq.; in schol. H nonnulla evanuerunt, qua de re non omnibus, sed iis tantum locis monui, ubi D a textu, quo adhuc usi sumus, discrepat 29 αἰτιά τοι ἐκ τῶν ἐπῶν τούτων H (corr. Cramer); αὐτίκα ἐκ τῶν ἐπῶν (an ἀνθρώπων, comprehend. script.?) τούτων D

ἢ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δία γυναικῶν,
 στη ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα

καὶ τὰ ἐξῆς. οὐδαμῶς γὰρ εὐτακτον εἶναι φησι τὴν Πηνελόπην, πρῶτον
 5 μὲν ὅτι πρὸς μεθύοντας αὕτη παραγίνεται νεανίσκους, ἔπειτα ὅτι τῷ
 κρηδέμνῳ τὰ κάλλιστα μέρη τοῦ προσώπου καλύψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς
 μόνους ἀπολέλοιπε θεωρεῖσθαι· περίεργος γὰρ ἢ τοιαύτη σχηματοποιία
 καὶ προσποίητος· ἢ τε παράστασις τῶν θεραπαινίδων ἐκάτερθεν εἰς τὸ
 κατ' ἐξοχὴν φαίνεσθαι καλὴν οὐκ ἀνεπιτήδευτον ἐπιδείκνυσι.

10 φαμέν οὖν ὅτι τὸ καθ' Ὅμηρον ἔθος ἀγνοεῖν ἔοικεν ὁ Δικαίαρχος.
 κύνηθεσ γὰρ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ τὰς ἐλευθέραις γυναῖκας εἰς τὰ τῶν
 ἀνδρῶν εἰσιέναι συμπόσια· μαρτυρία δὲ τούτων ἢ τε παρὰ τοῖς Φαίαξιν
 Ἀρήτη συνευωχουμένη ἢ τε τοῖς τοσοῦτοις κεκλημένοις εἰς τὸν γάμον
 δαιτυμόσι καὶ νέοις ἐπελθοῦσι ξένοις τοῖς περὶ τὸν Τηλέμαχον συνεστιω-
 15 μένη Ἑλένη. σαφῶς δὲ ἐδήλωσεν ὅτι παρθένοις μόνον ἦν αἰσχρὸν τὸ
 ἦτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων
 ἀνδράσι μίσγηται, πρὶν γ' ἀμφαδὸν γάμον ἐλθεῖν

(Ζ 287. 88), ταῖς δὲ γαμηθείαις μὴ εἶναι αἰσχρὸν. ἔθους οὖν ὄντος
 ταῖς γεγαμημέναις ἀναμίγνυσθαι τοῖς ἀνδράσι καὶ φαίνεσθαι ἐν τοῖς συμ-
 20 ποσίοις, οὐδὲν ἄτοπον ἐλθεῖν τὴν Πηνελόπην, ἵνα παύσῃ τὸν ψδόν, ὃς
 Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε λυγρόν (α 326). τό τ' αὐτουργεῖν δὲ ἐλευ-
 θέριον μάλιστα εἶναι ἐδόκει τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ ἐπὶ πλυνοὺς μὴ
 ὄνειδος εἶναι τὰς τῶν βασιλέων ἀπιέναι θυγατέρας καὶ εἰς ὑδροφορίαν
 καὶ τινὰς τοιαύτας ὡς ἰσοδουλικὰς τὸ νῦν ἀποβεβλημένας διακονίας.
 25 τῇ δὲ Πηνελόπῃ καὶ τὸ παῦσαι ἄλλως οὐκ ἐνῆν τὸν ψδόν, μὴ αὐτῇ

1 ἢ δ' ὅτε H 3 σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα addidi; H haec, D etiam ἄντα
 παρειάων om. 4 πρῶτα μὲν H 5 αὕτη conit. Pol. ὅτι post ἔπειτα om. H, sed inter
 ἔπειτα et τῷ duas fere litt. evan. 9 καλὴν καὶ ἀνεπιτήδευτον D 10 τὸ καθόλου
 ἔθος H, τὸ καθόλου ἔθνος D, τὸ καθ' Ὅμηρον ἔθος conit. Polak (cf. Epilegg.) ὁ om. D
 11 κύνη <sic> γὰρ παρὰ H ἀρχαίοις ὡς τε τὰς ἐλευθ. γυν. H; id., om. ὡς τε, D;
 τὸ τὰς κτλ. ego φαίνεσθαι post γυναῖκας ins. D 12 τε τούτων H 13 συνευωχη-
 μένη <postrem. η e corr.> D ἢ τε, quae inserui, codd. om. 14 δαιτυμόσι, τ e
 corr., D 14. 15 συνεστιωμένη <in H incert.> Ἑλένη, quae transposui, codd.
 inter καὶ et νέοις ἐπελθοῦσι <unde ego ἐπελθοῦσι> ξένοις habent; τοῖς addidi
 15 δὲ et τὸ, quae codd. om., sensu flagitante addidi 16 ἦτε codd. 17 μίς-
 γεται D 18. 19 ἔθους ὄντος οὖν ταῖς γαμηθείαις ἀναμίγνυσθαι ἀνδράσι D
 20 ἵνα παύσῃ τὸν ψδίνος <an ψδῆνος?> D 21 τὸ ταυτουργεῖν codd. δὲ om. H
 22 καὶ ἐπὶ πλυνῆ, om. ὡς, D 23 ὑδροφορίας D 24 ὡς Polak inseruit;
 codd. om. ἰσοδουλικοῖς D τὸ νῦν ego; τὰς νῦν codd. 25 τῇδε, om. Πηνε-
 λόπῃ, quod addidi, codd. ἄλλως καὶ τὸ παῦσαι D 25 — p. 20, 1 μὴ αὐτῇ δεθί-
 σει <ι et ει e corr.> D

10 sqq. Haud ita mirum esse, de Dicaearecho Porphyrium eiusve auctores
 ita iudicare, in Epilegomenis docuimus.

12 sqq. Cf. Eust., p. 1420, 55 sqq.

25 sqq. † H f. 6^b (c. l. κλίμακα δ' ὑψηλήν), E f. 9^b, D f. 184^a (c. l. ἢ δ' ὅτε

δεηθείη καὶ μετὰ δακρύων ἰκετευούσῃ· οὐ γὰρ ἔπεισεν ἂν δι' ἀγγέλων τοῦτο κελεύουσα. ὥστε ἡ μὲν παρουσία ἐκ τούτων οὐκ ἄτοπος, ἀλλὰ καὶ σωφροσύνην ἐμφαίνουσα· αἰεὶ γὰρ ἐβούλετο ὑπόμνησιν ποιεῖν τοῖς μνηστῆρσιν, ὡς παρὰ γνώμην αὐτῆς ἡ μνηστεία καὶ ὁ γάμος ἀπεχθῆς, ἡ δὲ τοῦ ἀνδρὸς μνήμη ἀνεξάλειπτος.

5

τὰ γὰρ τῆς ἐπιβουλῆς οὐχ ἡ κλίμαξ ἢ ἄχρι τοῦ ὑπερώου διεῖργεν, ἀλλ' ἕκαστος τῶν μνηστῆρων αὐτὸς κριθῆσθαι νυμφίος ὑπολαμβάνων ἐκώλυε τὸν πέλας βίαιόν τι δρᾶν, ἵνα τῶν προκειμένων μὲν αὐτὸς μὴ σφαλῇ, ἐπιεικῇ δὲ πρὸς ἐκείνην ἑαυτὸν ἐπιδείκνυσιν, ἵνα προκριθῇ· ὁ γὰρ σκοπὸς ἦν οὐ τὴν Πηνελόπην ὑβρίσαι, ἀλλὰ νόμῳ λαβεῖν γυναῖκα 10 καὶ κύριον ἀπάντων γενέσθαι τῶν ἐκείνης. πάντες οὖν πάντας διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν φυλάξουσιν ἔμελλον.

τὸ δὲ ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα οὐκ ἔστι τὸ αὐτὸ τῷ

αὐτίκα δ' ἀργεννήσι καλυψαμένη ὀθόνησιν
ῥομᾶτο (Γ 141. 42).

15

τὸ δὲ κρήδεμνον οὐκ ἦν προσώπου περίβλημα, ἀλλὰ κεφαλῆς, ὡς πού (Ξ 184. 85) φησι

κρηδέμνω δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων
καλῶ νηγατέω· λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὣς.

20

[ὡς οὖν τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καλύπτραν, ἦν κρήδεμνον ἔφη, ταῖς χερσὶν ἐφελκυσταμένη τὰ δάκρυα ἀποκαλύπτειν ἐβούλετο καὶ ἀποψᾶν

1 ἰκετευούσῃ, η srg. eu script., H 2. 3 οὐκ ἄτο (sic) ἀλλὰ καὶ σωφροσύνην H
4 ἀπενθῆς D 6 κλίμαξ codd.; ἢ post h. v. om. D 8 βίαιόν τί H
9 ἑαυτὸν addidi ἐπιδείκνυσιν Dind.; ἐπεδείκνυσεν codd. 11 πάντα διὰ τ. D
13 σχομένη παρὰ κρήδεμνα D 14 οὐκ ἔτι D 15 ἀργεννήσι D 16 ῥομᾶτο D
19 ἐφύπερθεν H δῖα D 20 om. vers. D 21 sqq. ὡς — τὰ δάκρυα deletit Polak

δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο) v. 330: καὶ πῶς ἤρχετο πρὸς <h. l. H aliquid compendio script. ins, quod non expedivi> ἔρασις; ἀλλ' ἐνικᾶτο τῷ διὰ τῆς Ὀδυσσεύως μνήμης πένθει <πάθει DE>, καὶ παύειν ἄλλως τὸν ῥῶδον οὐκ ἐδύνατο <καὶ — ἐδύνατο in uno H>. ἄλλως τε περὶ τὸν ἐχέφρονα πόσιν φιλόστοργον ἠθὸς ἀποδείκνυσιν, τῶν ἔρασιων ἕκαστον ἐκπαιδεύουσα <E inter ἐκ et παιδεύουσα vac. spatium habet sex fere litterarum carax> πρὸς σωφροσύνην· οὐ γὰρ ἀπλῶς βιάσασθαι τὴν γυναῖκα τοῖς μνηστῆρσιν ὤριστο <ῶρ. τοῖς μν. DE>, ἀλλὰ νόμῳ γαμεῖν τὸν ἀριστόμενον αὐτῇ. τὸ δὲ ἅντα παρειάων κτλ. (v. ad p. 21, 1 sqq.).

1 sqq. Haec parum apte in alterius quaestiunculae formam esse redacta videntur in unis codd. D (f. 185^a) et E (f. 9^a), ad v. 327 relatae: . . . ἀποροῦσι δὲ τινες λέγοντες· διὰ τί ὁ Φημίος τοῦτο ποιεῖ, καὶ ταῦτα τῆς Πηνελόπης ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ῥῶδῃ δακνομένης; καὶ φαμεν, ὅτι οἰκονομικῶς ὁ Φημίος τοῦτο ποιεῖ, ἵνα τῆς τοιαύτης <ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ — τοιαύτης om. D> αἰδῆς τοῦ Φημίου ἢ Πηνελόπης ἀκροαμένη τοῦ οἰκείου ἀνδρὸς μνημονεύῃ <μνημονέβῃ E> καὶ ἀποσοβῇ τοὺς μνηστῆρας. — Prudentius Eust., p. 1420, 21 sqq.

6 sqq. Cf. p. 17, 22 sqq.

17 Cf. Apollon. κρηδέμνω· τῷ τῆς κεφαλῆς ἐπιβολαίῳ (simil. Etym. M. etc., quae vide ap. Ebeling. s. v.).

τῷ κρηδέμνῳ τὰ δάκρυα.] τὸ οὖν ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρηδέμνα οὐ τὴν περιβάλλουσαν δηλοῖ τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς παρειάς, μόνους τοὺς ὀφθαλμοὺς δεικνύσαν, ἀλλὰ τὴν ἐφελκύσαν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ κρηδέμνον καὶ γυμνώσαν μὲν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον
 5 δειξάν, κρατοῦσαν δὲ ἐν ταῖς χερσὶ πρὸ τῶν παρειῶν τὰ δάκρυα, ὡς περὶ ὁ Τηλέμαχος δακρύων τὴν χλαῖναν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνίσχει (δ 115. 154)· διόπερ ἡ μὲν σχομένη εἴρηται, ὅτι ἐλκύσαν πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχεν, ὁ δὲ ἀνασχεῖν, ὅτι κάτωθεν ἐπάρας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐποίησεν. εἰ δὲ καὶ καλύπτει τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον, αἰδουμένη
 10 κλαίειν ἐπὶ τῶν παρόντων τοῦτο ποιεῖ, οὐχ ἔταιρίζουσα διὰ τῆς ἐπιτη-
 δευτῆς προαιρέσεως. καὶ Ὀδυσσεὺς

πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔλῶν χερσὶ στιβαρῆσι
 κὰκ κεφαλῆς εἴρυσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων
 15 (θ 84 sqq.), καὶ παυσαμένου μὲν τοῦ ψδοῦ
 δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπὸ φᾶρος ἔλεσκεν,
 αὐτὰρ ὅτ' ἄψ ἄρχοιτο καὶ ὀτρύνειαν αἰδεῖν,
 ἄψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κράτα καλυψάμενος γοάσκειν.

εἰ δὲ Ὀδυσσεὺς ἀνὴρ ὧν ἠδεῖτο κλαίων φαίνεσθαι ἐν συμποσίῳ καὶ τὴν
 20 κεφαλὴν ἐκάλυπτε καὶ τὸ πρόσωπον, πῶς οὐκ ἔτι μᾶλλον ἢ παρ' αὐτοῦ παιδευθεῖσα κρύπτειν ἐν συμποσίοις τὰ δάκρυα αἰσχύνεται ἐπὶ ἀνδρῶν οὐ σφόδρα τῶν καθεστηκότων;

1 sqq. τῷ κρηδέμνῳ αὐτὰ ὡς περὶ καὶ τηλέμαχος κτλ. l. 6, iis quae in H intercedunt omissis, D 4 τὸ κρηδέμνον καὶ γυμνωσάσης κτλ. H; corr. Cramer 5 ἐν delendum videtur 6 ὡς περὶ καὶ τηλ. D 7. 8 πρὸ ὀφθ. ἔσχεν D 9 εἰ καὶ καλ. H, καὶ καλ., om. εἰ, D; εἰ δὲ, om. καὶ, Dind. αἰδουμένη D 10 κλαίειν — παρόντων om. D οὐχ ὅτ' ἐρίζουσα D 11 προαιρέσεως inserui, sed vereor ne plura exciderint 12 φᾶρος codd. 13 κὰκ om. H εἴρυσα D 14 ὀφρύσι H 15 καὶ contra codd. auctoritatem addidi παυσαμένου H 16 ἀπο D φᾶρος codd. 17 ἄρχοιτ' αἰδεῖν D καὶ ὀτρύνειαν αἰδεῖν H 18 Ὀδυσσεὺς codd. κατὰ κράτα om. H, κατακαλυψάμενος (om. κράτα) D 19 εἰ δὲ ὁδ. D κλάων D τὴν om. H 20 οὐκέτι codd. ἢ παρ' αὐτοῦ παιδευθεῖσα αἰσχυνόμενος ἐπὶ κτλ. D ἢ παρὰ αὐτῷ παιδευθεῖσα (vac. spat. 32 fere litt.) αἰσχύνη ἐπὶ κτλ. H; quae inserui scholia excerpta suppediaverunt; simil. Polak, qui etiam αἰσχύνεται restituit 22 τῶν om. H

1 sqq. †HDE (v. 334 Dind.; initium v. ad p. 19, 25 sqq.) . . . τὸ δὲ ἅντα παρειάων σχομένη (om. HD) οὐ πάρεργον (περίεργον conl. Polak, p. 69) οὐδὲ ἔταιρώδες (οὐδὲ ἕτεροπλῆς H; om. haec duo verba DE), ἀλλὰ δηλαδὴ καθελούσα τῆς κεφαλῆς μετὰ χειρῶν εἶχε (εἶλε DE). Hel. v. ad l. 19 sqq.

19 sqq. †H (f. 6^v, c. l. ἅντα παρειάων, interiecto ἄλλως iis, quae ad l. 1 sqq. edidimus, subiunctum), ED (omisso lemmate et ἄλλως in καὶ ἄλλως mutato iis quae antecedunt ita subiunxerunt, ut unum schol. efficiant): παρ' Ὀδυσσεῖος μαθοῦσα (ἔμαθε DE) κρύπτειν ἐν συμποσίοις (καὶ ins. D) τὸ δάκρυον. ἀλλ' οὐδὲ τῆς στάσεως τῶν θεραπευνῶν ἢ κατάστασις ὑποφαίνει τῆς δεσποίνης τὴν

ἢ τε τῶν θεραπειῶν παράστασις ἦν μὲν ἔξ ἔθους ταῖς παλαιαῖς, ἔξαιρεί δὲ τὴν Πηνελόπην τῆς βλασφημίας ἢ προσθήκη· οὐ γὰρ ἔξ ἐκείνων αὐτῇ ἔπονται τῶν μεγίστων παιδικῶν, αἱ πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν (χ 424), ἀλλ' ἀμφίπολος αὐτῇ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη, 5
τουτέστι κώφρων. τῇ οὖν περὶ τὰς θεραπειῶν κοσμιότητι τὸ τῆς Πηνελόπης εἶδος διασαφεῖται.

334. ad v. 332 sqq., p. 21, l. 19.

354. v. ad v. 368 sqq.

Eust., p. 1421, 4 365. ὅτι ἐντεῦθεν λαβῶν Ἡσίοδος (fr. 236 Fl.) καὶ τὰ Μέγαρα τὴν 10
χώραν κτιόεντα ἔφη, ὁ Πορφύριος δηλοῖ.

H f. 6^b int. 368 sqq. ἄτοπον γὰρ τὸν μὴ δυνάμενον τὰς πράξεις τῶν μνηστήρων
κωλύειν ἀποτόμως τούτοις ἐπιτιμᾶν

D f. 185^a, II. 378 sqq. καὶ πῶς οὐκ ἄλογον μὴ συμμαχεῖσθαι τὸν Τηλέμαχον
ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων; ἢ ὅτι ἐμφυλίους οὐ ῥάδιον ἦν πολέμους ἀνελέσθαι,
ἢ ὅτι μεγάλῳ πολέμῳ τῆς Ἑλλάδος καμουσίης ἑναγχος ὀκνηροτέρους 15
εἶναι τοὺς πολλοὺς εἰς τὴν βοήθειαν συνέβη.

H f. 7^a. 389 sqq. πῶς Ἀντινόου εἰπόντος (v. 386. 87).

D f. 185^a, II.

E f. 10^b (partim).

1 κατάστασις H 2 ἔξαιρεί Dind.; ἔξαιρεί codd. 3 μεγίστων vix sanum; ἀκολάστων vel ἀσελγῶν conit. Cobet, Mnem. N. S. VII, p. 425 παιδικῶν H
4 ἀλλαμφίπολος αὐτῇ H ἐκάτερθεν codd. 5 παρὰ ταῖς θεραπειῶν (sic) D
11 H s. l. prope vers. 359 inc. 12 ἀποτόμως Buttm.; ἀτόπως cod.
post ἐπιτιμᾶν sign. scholii finiti 14 ἐμφύλιος cod. 16 συνέβη, quod cod.
om., addidi 17 sqq. cf. Polak, p. 71 sq. (Observ. p. 45) 17 D c. l. ἀντίνο' εἶπερ μοι καὶ ἀγάσαι, E c. l. ἀντίνοε

κατάστασιν (Polak p. 69 ἀλλ' οὐδὲ ἄνευ προφάσεως τῶν θεῶν ἢ κατάστασις· ὑποφαίνει γὰρ τ. δ. τὴν σωφροσύνην coniciens nimium a scriptura loci corruptissimū recessit). — Quae h. l. DE addunt: τουτέστι προκαλυψαμένη τῷ καλύμματι τοῦ προσώπου, φησὶν ὁ ποιητῆς, πρὸ τῶν λόγων τὴν σωφροσύνην αὐτῆς ἐμφαίνων, male superioribus adhaeserunt; inter scholia enim H (c. l. ἄντα παρειάων) praemissis verbis πρὸ τῶν παρειῶν παρασχούσα recte novum scholium (f. 6^a, int.) efficiunt. A Porphyrio aliena esse videntur.

9 Nisi partem olim effecerunt scholii E 137 (edit. II. p. 327 sqq.), cuius extrema verba μέγαρα et αὐλήν commemorant, ad Porphyrii περὶ τῶν παραλειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων librum — constat enim Megarensium urbis in neutro carmine fieri mentionem — rettulerim.

11. 12 Eadem fere verba in codd. E (f. 9^b c. l. οὐ γὰρ Ὀδυσσεύς) et D (f. 185^a c. l. ἢ γὰρ Ὀδυσσεύς) cum schol. v. 354 coaluerunt: ὡς πεπαιδευμένος (παιδευόμενος E) ὑπὸ τῆς (om. D) Ἀθηναῖς ἤδη καὶ συμβουλεύει τῇ μητρὶ, οὐκ ἔξαιρειον λέγων δυστυχεῖν (εὐτυχεῖν, δυσ spr. εὐ script., E) τὸν πατέρα. τοιαῦτα (ταῦτα D) δὲ φησὶν εἰς ῥαθυμίαν τοὺς μνηστήρας προκαλούμενος, ὥστε μένειν ἀπαραφυλάκτως τὸν Ὀδυσσεῖα. ἄτοπον δὲ τὸν μὴ κτλ. In quibus vestigia solutionis, quam in cod. H excidisse apparet, superesse videntur; quod ita se habere si concedatur, haud scio an etiam ea, quae DE de Telemachi cum matre agendi ratione habent, o quaestione originem duxerint.

13 sqq. Scholium haud scio an olim cum quaestione β 63 sqq. edita cohaeserit.

μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
ποιήσειεν, ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν,
Τηλέμαχος ὡςπερ τὸ ἐναντίον ἀκούσας φησί·

καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διός γε διδόντος ἀρέσθαι;

5 εἰ μὲν γὰρ εἰρήκεσαν· βασιλῆά σε ποιήσειαν οἱ θεοί, ἀκόλουθον ἦν φάναι·
καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, ὡς καὶ αὐτοῦ ἐθέλοντος τὸν Δία δῆθεν
πιστεῦσαι αὐτῷ τὴν βασιλείαν καὶ κυνευχομένου, τῷ φαμένῳ δὲ· μὴ
ποιήσειέ σε μῆδὲ δοίῃ σοι ὁ θεὸς τὴν βασιλείαν, ἀκόλουθον ἦν φάναι
ὅτι οὐκ ἂν τοῦτο ἐθέλοι, ἀλλὰ τούναντίον ὅτι βασιλεῦσαι εὐχεται· ὡςπερ
10 τί παραστήσαι βούλεται ὁ Τηλέμαχος;

ῥητέον οὖν ὅτι ἐστὶ τὸ τοῦτο δεικτικόν, καὶ οὐ κοινῶς ἐπὶ τὸ
προειρημένον ὑπὸ τοῦ Ἀντινόου ἀναφέρεται, ἀλλ' ὅτι ἡ περίοδος τοῦ
λόγου ἀνέστραπται. ἔστι γὰρ αὕτη· οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασι-
λευέμεν, αἰψά τέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμηέστερος
15 αὐτός· καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διός γε διδόντος ἀρέσθαι· ἢ
φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι; ἐπεὶ γὰρ ὡς ἐν
εὐχῇ προήγαγε τὸν λόγον Ἀντίνοος·

2 ὅτοι H γενεῇ D 3 ὁ τηλ. DE 4 εὐρέσθαι H καί κε τοῦτ' ἐθέλοιμι
θεοῦ διδ. ἀρέσθαι E, καὶ εἰς τοῦτ' ἐθέλοιμι διός διδόντος ἀρέσθαι D 5 εἰρήκασι
codd.; εἰρήκεσαν ego 6 καί κε E 8 post ce E siglum habet, quod non expediui
μῆ δὲ δοίῃ σέ D 8, 9 inter βασιλείαν et ἀλλὰ (l. 9) lacunae vestigia nulla;
quae supplevi e Dindorfii supplemento paululum mutavi 9 ἀλλ' οὐ τούναντίον
codd.; ἀλλὰ τούν. ego 9, 10 ὡςπερ τι D, ὡσπερ τι H, ὡςπερ τί, nisi fallor, E
11 τοῦτο τὸ δ. E, τούτου τὸ δ. D οὐ κοινῶς om. H, ἐπὶ om. E; καὶ οὐδὲ ἐπὶ
τὸ <an τί?> προειρ. D 12 ὑπὸ αντινόου ἀναφαίρεται H ἡ περίοδος τοῦ
λόγου <D τρόπου??> ἀντέστραπται DE 14 αἰψά τί οἱ D τιμηέστερος H
15 γε om. DE ἀρέσθαι ἢ φῆς κτλ. D; E ἀρέσθαι ἢ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀν-
θρώποισι, quibus verbis f. 10^b finitur; in summo f. 11^a altera eiusdem aetatis
(cf. Epilegg.) manus perrexit scribendo τετύχθαι καὶ ἐπάγει κτλ. = p. 24, 11 sqq.;
quae dum scriberet librarium ab iis quae D p. 23, 16 huius edit. habet ad alte-
rum illud ἐπάγει aberrasse facile intellegitur. Neque minus perspicuum est,
schol. H post ἀρέσθαι alterius scholii de eadem re agentis rudera inferre: ἢ σὺ
γε τοῦτο νενομίκας ἐν ἀνθρώποισι κάκιστον τετύχθαι. οὐδὲν ἦν ἄτοπον. οὕτω καὶ
νῦν τούτων ἐχόντων τὸν τρόπον τῶν ἐπῶν, ἀνεστραμμένης τῆς περιόδου ἀκου-
στέον· καί κεν τοῦτο θέλοιμι κτλ. 16 καὶ ἐπάγει pro ἐπεὶ γὰρ ὡς D

17 sqq. † Eust., p. 1425, 10 sqq. — Longius, si verba spectas, a Porphyrio
distat schol. v. 389 (H f. 6^b c. l. Ἀντίνο', εἰ καὶ μοι νεμεσῆσαι, id. M^a f. 17^b,
c. l. Ἀντίνο', εἵπερ μοι ἀγάσσαι, quo in cod. antecedunt: ἐν ἐνίοις γράφεται
νεμεσῆσαι· εἰ καὶ μέλλεις θανατῶσαι): ὁ μὲν ἠῦχετο μὴ τυχεῖν <κατέχειν H>
αὐτὸν τῆς <om. H> τιμῆς, ὁ δὲ σαρκάζων αὐτὸν φησιν, ὅτι βούλομαι βασι-
λεύειν, καὶ εἰ διδώσιν οἱ θεοὶ λάβοιμι ἂν· ἀλλ' ἐπεὶ <ἐπέπερ M> εἰσιν ἐπι-
τήδειοι εἰς βασιλείαν ἕτεροι, <γὰρ ius. M> αὐταρχες ἐμοὶ τῶν ἐμῶν ἄρχειν (cf.
infr. ad p. 24, 11 sqq.). — Eadem fere E (f. 11^a) et D (f. 185^b), interiecto ἄλλως
vel καὶ ἄλλως, quaestioni h. l. editae subiuncta habent, in fine additis, quae in H
et M recte ab iis separata sunt, ἠρέμα δὲ πως παραδηλοῖ κτλ. (= p. 67, 8 sqq. D.).

μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
ποιήσειεν,

ἀπευχόμενος διὰ τὸ μῖκος τὴν τεύξιν τῆς ἀρχῆς, Τηλέμαχος δὲ οὐχ ὡς
ἐχθροῦ προσποιεῖται τὴν ἀπευχὴν τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ὡς φίλου ὄντος
ἀπευχὴν τινὸς κακοῦ, οὐκ ἐλέγχων ὅτι ἐξ ἀπεχθείας πεποίηται τὴν τοῦ 5
ἀγαθοῦ ἀπευχὴν ὁ Ἀντίνοος, προσποιούμενος δὲ ὡς ἀπὸ φίλου γε-
νέσθαι κακοῦ παραίτησιν, δι' εὐχῆς διορθοῦσθαι προαιρεῖται, ὅτι καὶ
μὴν τοῦτο ἐθέλει Διὸς γε δίδόντος ἀρέσθαι, τὸ βασιλεῦσαι δηλονότι, ὃ
κύ μοι ἀπηύξω κηδόμενος ἴσως ἐμοῦ· ἐπερωτᾷ δέ·

ἦ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι; 10
καὶ ἐπάγει· καὶ μὴν οὐκ ἔστι κακόν· οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασι-
λευμέν. διὰ τί δέ;

αἰψά τέ οἱ δῶ

ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμηέστερος αὐτός.

εἶτα περὶ μὲν τῆς βασιλείας φησὶ μὴ ἀμφισβητεῖν, περὶ μέντοι τοῦ 15
κρατεῖν τοῦ ἑαυτοῦ οἴκου·

ἀλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ νέοι ἠδὲ παλαιοί·

τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε Διὸς Ὀδυσσεύς,
ὡς τῆς βασιλείας μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ τύχῃ κειμένης, 20
τῶν δὲ κτημάτων ὧν δέδωκεν ὁ βασιλεὺς ὀφείλοντα κύριον εἶναι ὧ
δέδωκε. πᾶς οὖν ὁ λόγος ῥητορικὸς καὶ ἐνθυμηματικὸς· διὸ καὶ τῆς
περιόδου ἀνεστραμμένης προενήνεκται.

392. ad v. 389 sqq., p. 24, 11 sqq.

β

H f. 7^b. 1. Ἡὼς διάφορα σημαίνει· τὴν τε γὰρ σωματοειδῆ θεόν, διὰ τοῦ 25
E f. 12^a. φάναι τὸν ποιητὴν
D f. 187^a.
M¹ f. 19^a.

3 τὸ μῖκος τὴν τεύξιν H 5 τὴν bis script. H 7 προαιρεῖται ego, προσ-
ποιεῖται HD; προθυμεῖται Polak, cuius de h. l. constituendo sententia a postea
non nihil discrepat 7. 8 ὅτι δὲ μὴν τοῦτο θέλει H 11 inde a καὶ ἐπάγει
rursus E, cf. ad p. 23, 15 οὐκέτι κακόν H 11. 12 βασιλεύμεν H 12 δέ
om. H 14 τιμηέστερος H verborum ἀφνειὸν — αὐτός loco DE; καὶ τὰ ἐξῆς
17 sqq. βασιλῆες εἰσὶν ἀχαιῶν καὶ ἄλλοι καὶ τὰ ἐξῆς, tum ὡς τῆς βασιλείας
κτλ. DE 20 ὡς — τῇ τ(ύχῃ) D in ras. habet 21 κτημάτων ἐξ ὧν δέδ. H
ὀφείλον <supr. lin. alqd eras.> D, ὀφειλόντων H 21. 22 ὧ δέδωκε Buttm.;
ὧν HD, δν E 23 περιόδου D ἀνηραμμένης E προσήνεκται E, προενή-
νεκται DH; corr. Buttm. 25 ED c. l. ῥοδοδάκτυλος ἠὼς γὰρ om. M
θεάν E διὸ τοῦ φάναι D

11 sqq. † M¹ (f. 17^b, c. l. οὐ μὲν γὰρ τι κακὸν βασιλευμέν) v. 392: οὐκ
ἔστιν γὰρ κακὸν τὸ βασιλευεῖν· ἀλλ' ἐπειπερ εἰσὶν εἰς βασιλείαν ἕτεροι ἐπιτή-
δαιοι, αὐτάρκες τῶν ἐμῶν ἄρχειν. Cf. ad p. 23, 17 sqq.

25 sqq. Quoniam ad Θ 1, p. 110, 22 sqq., scholium sec. Dindorfianam nulla

Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
 ὤρνυθ', ἴν' ἀθανάτοισι φάος φέροι ἠδὲ βροτοῖσι
 (Λ 1. 2), καὶ τὸν ὄρθρον φερωνύμως κληθέντα ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦσθαι ἡμᾶς
 ἀπὸ τῆς κοίτης καὶ περὶ τὰ οἰκεῖα τρέπεσθαι ἔργα, ὡς ὅταν φησὶν
 5 ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 (Θ 1), καὶ τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρι ὥρας ἕκτης διάστημα, ὡς τὸ
 ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ (Θ 66),
 καὶ τὴν ὄλην ἡμέραν, καθ' ὃ σημαινόμενον ἡμέρα νοεῖται ὁ ἀπὸ ἀνα-
 10 τολῆς τοῦ ἡλίου δρόμος μέχρι δύσεως, ὅποτε τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς ποιεῖται
 φορὰν ὁ θεὸς οὗτος, τὸ παρ' ἡμᾶς διεξιὼν ἡμισφαίριον, ὡς τὸ
 οἶ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβόλακος ἦλθον ἀμοιβῆ
 ἠοῖ τῇ προτέρῃ, τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι
 (Ν 793), καὶ
 ἡματι τῷ προτέρῳ, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἐκτωρ (Φ 5),
 15 καὶ τὸ συναμφοτέρον ἡμέραν τε καὶ νύκτα, καθ' ὃ σημαινόμενον καὶ
 παρὰ τοῖς μαθηματικοῖς νοεῖται, ὡς τὸ
 ἠὼς δέ μοι ἐστίν
 ἦδε δωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα (Φ 80),
 καὶ τὴν ἡλίου πάροδον καὶ τὸν τόπον ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος κατὰ
 20 Ἀρίσταρχον·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ ἴδμεν ὄπη Ζόφος οὐδ' ὄπη ἠὼς,
 οὐδ' ὄπη ἥλιος φαεσίμβροτος εἰς' ὑπὸ γαῖαν,
 οὐδ' ὄπη ἀννεῖται (κ 190 sqq.).
 νῦν γάρ, καθά φησιν ὁ Κράτης, τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μέμνηται

1. 2 τιθωνοῖο — βροτοῖσι supr. lin. add. M^a 2 ὤρνυθ' — βροτοῖσι om. D
 4 ὡς om. M 5 ἠὼς μὲν ἢ κρ. E ἐκίδνατο codd.; corr. Mai 6 μέχρι
 HD ὡς τὸ om. M 7 ὄφρα μὲν ἦν ἠὼς M; καὶ — ἡμαρ supr. lin. add. M^a
 9 τοῦ om. M μέχρι καὶ δύσεως M 9. 10 ὅποτε — ἡμισφαίριον om. DE
 10 ὡς τὸ om. M 11 ἐριβόλακος H ἀμοιβῆ DE 12 τῇ προτέρα M
 δέ om. H; τότε — μάχεσθαι om. DE 13. 14 καὶ εἵματι M, ἢ spr. εἰ scrps. M^a
 16 παρὰ om. DE ὡς τὸ om. M 17. 18 ἠὼς δέ μοι ἐστίν ἦδεος ἡδεκάτης
 ὅτ' ἐς κτλ. D 19 καὶ ante τὴν om. M ἡλίου παρ. D τὸν τρόπον HDE
 21 οὐ <οὔ D> γάρ πη HD, οὐ γάρ ποι E; id., sed ποι spr. lin. addito, M
 ὄπου Ζόφος M οὐδ' ὄπη ἠὼς om. HDE 22 φαεσίμβροτος M 23 ἀννεῖται
 codd.; corr. Mai 24 ὁ σοκράτης H, ὁ σωκράτης DE

codicum auctoritate addita edidimus, h. l. repetendum esse existimavimus; ea
 contra quae E (post p. 26, 2 huius edit.) et D (f. 186^b), hic quidem adiecto Por-
 phyrii nomine, de Aurora κροκοπέπλω etc. habent, cum longe peius tradita sint
 quam quae eodem loco p. 112, 1 sqq. ex Iliadis codicibus edidimus, omitti po-
 tuerunt. Eodem modo in frustulo quodam eiusdem disputationis egimus, quod in
 codicibus HDM post p. 26, 2 huius editionis legitur; quod h. l. indicasse sufficiat
 iis fere respondere, quae ap. Dindorfium p. 73, 12–17 legantur, neque in codd
 HD ultra v. ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, in M non ultra ἡριγένεια φάνη extendi.

μερῶν, ἄρκτου, μεσημβρίας, ἀνατολῆς καὶ δύσεως, ἅπερ ἀλλήλοις ἐξ ἀντιθέτου ἀντίκειται, ἢ μὲν ἄρκτος τῇ μεσημβρία, ἢ δὲ ἀνατολή τῇ δύσει.

D f. 187^b. 37. διὰ τί δὲ τῷ προτέρῳ τὸ σκῆπτρον οὐκ ἐνέθηκε; διότι ὁ μὲν ἔρωτᾶ, ὁ δὲ δημηγορεῖν ἐθέλει, ἄλλως τε καὶ βασιλέως υἱὸς ᾧν.

H f. 8^a. 51. ἑκατὸν δέκα καὶ ὀκτῶ σχεδὸν τῶν ἀπάντων ὄντων μνηστήρων, 5

D f. 188^a, II. ἀπὸ τούτων δὲ ἐκ τῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι ῥηθέντων (π 251), Ζητεῖ Ἡρακλείδης, πῶς ὁ Τηλέμαχος κατασμικρύνει ἐν τῇ δημηγορίᾳ, συστέλλων τὸ πλῆθος εἰς μόνους τοὺς Ἰθακησίους. τί γὰρ φησι; μητέρι μοι μνηστήρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούση, τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι· τὸ γὰρ 10 πολὺ φορτίον τῆς μνηστείας περιήρηκε, συστείλας τὸ πλῆθος εἰς τοὺς ἐνθάδε, [τοὺς] ὄντας ἐλάχιστον μέρος τοῦ παντός πλῆθους. φαίη δ' ἂν τις ἐν Ἰθάκῃ δημηγοροῦντα τὸν Τηλέμαχον τῶν ἐξ Ἰθάκης εἰκότως κατηγορεῖν· κατηγορηθέντων δὲ καὶ τῶν ἄλλων, ἀπολογία μᾶλλον ἦν τοῖς πατράσι τῶν Ἰθακησίων, ὅτι οὐχ οἱ ἡμέτεροι μόνον ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, 15 καὶ δεῖ πρότερον ἐκείνους κωλύειν πλείους ὄντας· τοῖς γὰρ πολλοῖς ἀκολουθήσειν καὶ τοὺς ἐλάττους. εἰ γὰρ ἀπλῶς ἔφη· μητέρι μοι μνηστήρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούση, κοινῶς ἂν κατηγορήσεν ἀλλοδαπῶν καὶ ξένων ἐν ἀλλοτρίοις ἀκροαταῖς· ἢ δὲ ἐπαγωγὴ ἢ τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἱ ἐνθάδε εἰσὶν ἄριστοι, ἴδιον τὸ ἀδίκημα 20 ἐποίησεν, ὡς καὶ τῶν ἄλλων τούτοις ἀκολουθησάντων, ὅτι τῶν ἀρίστων ἐν Ἰθάκῃ ἦσαν παῖδες οἱ Ἰθακήσιοι μνηστήρες. ὡς ἂν οὖν ἡγεμόσιν οἱ ἄλλοι εἶποντο· ἐν πᾶσι γὰρ τὸ ἡγεμονοῦν ὀλιγώτερον τῶν ἀρχομένων,

1 καὶ om. M 2 ἀντίκεινται HDE addunt post δύσει DE: εἰπωμεν δὲ καὶ τί τὸ διάφορον τῆς ῥοδοδακτύλου πρὸς τὴν κροκόπεπλον κτλ.; addit ibid. M': διαφορὰ τοῦ ῥοδοδακτύλου πρὸς τὸ κροκόπεπλον κτλ.; H iis quae supra edidimus, clausulae signo interposito, subiungit: τί τὸ διάφορον τῆς ῥοδοδακτύλου (sic) πρὸς τὴν κροκόπεπλον κτλ., de quibus omnibus v. ad p. 24, 25 sqq. 3 D c. l. σκῆπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χειρὶ 4 ᾧν addidi, cod. om. 5 et H et D post p. 80, 4—16 D. habent, ille quidem ἄλλως, hic Πορφύριος ἄλλως interiectis τῶν πάντων D 6, 7 πάντες — Ἡρακλείδης om. D 9 μοι om. H 10 ἐνθάδέ γε εἰσὶν H 11 περιείρηκε HD (περιήρηκε Q) 14 κατηγορεῖν ῥηθέντων δὲ καὶ ὑπὲρ τ. ἄλλ. H; ceterum e schol. exc. coneluserit aliquis, ante κατηγορεῖν excidisse ὡς συλλαμβάνεσθαι ὀφειλόντων τῷ πολίτῃ vel siml. ἦν μᾶλλον D 15 οὐχὶ οἱ ἡμέτεροι μόνον D 16 τοῖς γὰρ π. ἀναγκαῖον καὶ τοὺς ἐλ. ἀκολ. D 18 μνηστήρειν D 19 ἢ post ἐπαγωγὴ om. D 20 ἐνθάδ' εἰσὶν D 22 sqq. παῖδες ὡς οὖν ἡγεμόσιν ἀρίστοις οὖσιν οἱ ἄλλοι εἶποντο· ἐν πᾶσι γὰρ πείθεται τὸ ἡγεμονευόμενον τῷ ἡγεμονοῦντι κἂν τὸ ἄργον (sic) ὀλιγίστον ἢ καὶ ὑπακούει εἰς τε τὰς ἐπιθέσεις καὶ τὰς ἐποχὰς τῶν πραττομένων D

3 sqq. Cf. Eust., p. 1432, 43.

7 De Heraclide (Pontico) v. Prolegg. II. p. 414, 15. De Aristophane post v. 51 versus α 245. 46 paullulum mutatos inserente v. schol. Didymi (Ldw., Ar. Hom. Textkr. I, p. 520).

12 sqq. † H f. 8^a (c. l. ἄνδρες φίλοι υἱες), D f. 188^a (c. l. ἀνδρῶν φίλοι υἱες), M¹ f. 20^a v. 51: καὶ μὴν δώδεκα μόνον ἦσαν ἀπὸ τῆς Ἰθάκης· ἀλλ'

καὶ τῷ ἡγεμονοῦντι, κᾶν [τὸ] ὀλίγιτον ἦ, πείθεται τὸ ἄλλο πλῆθος εἷς τε τὰς ἐπιθέσεις καὶ τὰς ἀποχὰς τῶν πραττομένων.

52. δ 1.

63 sqq. αἰτιᾶται ὁ Ἡρακλείδης καὶ τὸ τῆς Τηλεμάχου δημη- H f. 8^b.
 5 γορίας ἀνοικονόμητον. δέον γάρ, φησὶν, ἀξιοῦν καὶ ἰκετεύειν συνάρασθαι D f. 188^b.
 αὐτῷ πρὸς τὴν τῶν μνηστήρων τοῦ οἴκου ἀπαλλαγὴν, ὃ δὲ ἐπιπλήσσει,
 λέγων οὐ γὰρ ἔτ' ἀναχεται ἔργα τετεύχεται οὐδέ τι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε, καὶ τὸ ὅτι [εἶ] μὴ παρέστιν ὁ πατήρ ταῦτα
 πάσχειν ἐπανατεινόμενος· οὐ γὰρ ἔστ' ἀνὴρ οἶος Ὀδυσσεὺς
 10 ἔσκειν ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, ἡμεῖς δ' οὐ νύ τοι τοῖοι ἀμυ-
 νέμεν (v. 58 sqq.), καὶ, ἔτι πικροτέρου πρὸς τοὺς Ἰθακησίους ὄντος τοῦ
 λόγου, καὶ τὴν ἀπειλήν· ἄλλους τ' αἰδέσθητε, φησὶ (v. 65 sqq.),
 περικτίονας ἀνθρώπους, θεῶν δ' ὑποδείξατε μῆνιν.

ἀγνοεῖ δὲ ὁ κατήγορος τὴν δύναμιν τῆς δημηγορίας. συμπλέκεται
 15 γὰρ βασιλικὸν φρόνημα δέησι καὶ ἰκεσίᾳ. καὶ ἔστιν οὐχ ἀπλῶς ὁ λόγος
 ἀτυχοῦντος, ἵνα δέησις ἢ μόνη, ἀλλὰ βασιλέως ἀτυχοῦντός τε ἅμα καὶ
 ἀδικουμένου ὑφ' ὧν ἤκιστα ἐχρήν. ὃ δὲ λόγος πρὸς τοὺς ἀδικοῦντας·
 διὸ ἢ μὲν παρησία τῆς ἐπιπλήξεως βασιλική, ἢ δὲ δέησις — παραμέ-
 μικται γὰρ καὶ δέησις — οἰκεία τῷ δυστυχοῦντι· λίσσομαι ἡμὲν
 20 Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος, χέεσθε φίλοι καὶ μ' οἶον

1 τὸ deleri iussit Polak, p. 191 2 εὐποχὰς videtur esse H 4 H. c. l.
 οὐ γὰρ ἔτ' ἀναχεται, D c. l. οὐ γὰρ ἔτ' ἀναχεται καὶ om. D 7 ἀναχεται
 H, ἀναχεται D 7. 8 οὐδέ — διόλωλε om. D 8 εἶ (in Q) del. Buttm. 9. ἐπανα-
 τεινόμενος H 10 ἀρῆν, a corr. ex εὐ, D, ἦν e corr. H ἀπὸ τοῦ οἴκου H
 ἀμῦναι D 12 καὶ τὴν πάλιν H, καὶ πάλιν D; corr. Cobet ap. Dind. ἄλλους
 τ' αἰδέσθητε H 15 ἰκεσία D ἔστι D 16 ἀδικοῦντος τὲ ἅμα κτλ. H; βασιλέως
 ἀδικουμένου ὑφ' ὧν κτλ. D; ἀτυχοῦντος conl. Buttm. 18 ἢ μὲν παρουσία τῆς
 ἐπιπλ. D 18. 19 παραμέμικται <om. γὰρ καὶ δέησις> οἰκεία γὰρ τῷ δυστ. D

20 sqq. χέεσθε φίλοι κτλ. in utroque cod. sine ullo intervallo post ἠδὲ Θε-
 μιτος sequuntur (in H tamen signo supra χέεσθε posito ad versum, qui f. 9°
 legitur, revocatur); apparet igitur in Dindorfii editione (ut apud Cramerum)
 hanc scholii partem, de qua cf. Poljak, p. 96 sqq., male ad v. 70 referri ab
 antecedentibus avulsam

ἐκείνων ἔδει μάλιστα κατηγορεῖν, οὓς δεῖ <ἔδει M> συλλαμβάνεσθαι μᾶλλον
 <add. spr. lin. M^a> τῷ πολίτῃ <ποιητῇ HD> βιαζομένῳ. ἄλλως τε καὶ τῶν ἄλλων
 μείζονες ἦσαν, ὡς αὐτὸς φησὶν· ἐκ δ' αὐτῆς <αὐτοῖς H> Ἰθάκης δυο-
 καίδεκα πάντες ἄριστοι. ἴδιον οὖν τὸ ἀδίκημα ἐποίησεν, ὡς καὶ τῶν ἄλλων
 τούτοις ἀκολουθησάντων ὡς ἂν <om. D> ἡγεμόσι καὶ ἀριστέων παισὶν <πᾶσιν H;
 ἀρίστων, superscr. εἰ, παισὶν M; ἀρίστοις, om. altero v., D>. ἐν πᾶσι γὰρ τὸ ἡγε-
 μονικὸν ὀλιγώτερον τῶν ἀρχομένων, καὶ τῷ ἡγεμονοῦντι, κᾶν ὀλίγιτον <ὀλι-
 γοστὸν HD, ὀλίγον M> ἦ, πείθεται τὸ ἡγεμονούμενον πλῆθος. Cuius scholii
 partem (usque ad τῷ πολίτῃ βιαζομένῳ) etiam cod. B (f. 22^a, c. l. τῶν ἀνδρῶν
 φίλοι νῆες, praem.: τουτίεστι τῶν ἐνθάδε ἀρίστων νῆες) et (usque ad ὡς ἡγεμόσιν
 καὶ ἀριστέων νῆες, sic) T (p. 14, c. l. οὐδ' ἐνθάδ' εἰσὶν ἄριστοι, iisdem fere
 praemissis, mendis, ut solet, foedissime scatens) habent.

ἔακατε πένθει λυγρῶ τεύρεσθαι καὶ τὰ ἐξῆς· βαρύτης μὲν γὰρ
 ὄνειδίζειν μὲν ἅ πάσχει, ἱκετεύειν δὲ συγχωρεῖσθαι αὐτῷ *πενθεῖν* τὸν
 πατέρα, ὃν πάντας μὲν ἔδει ποθοῦντας δακρῦειν· αὐτὸς δὲ ἐν ἱκετηρία
 τίθεται τὸ κᾶν μόνῳ αὐτῷ συγχωρηθῆναι τὸ πένθος. καὶ εὐθὺς ἀπο-
 λογισμὸς περιδέξιος ἐφ' οἷς δρῶσι παραδόξως· εἰ μὴ πού τι πατήρ 5
 ἔμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν εὐκνήμιδας
 Ἀχαιοῦς (v. 71 sq.), καὶ ἐχθρὸν τιμωρούμενοι ἐμὲ δι' ἐκείνον ἀμεί-
 βεσθε. συμπλέκει δὲ τοὺς Ἰθακησίους τῇ ἀδικίᾳ τῶν μνηστήρων, καίπερ
 κατ' ἀρχὰς χωρίσας τοὺς μνηστήρας ἀπ' αὐτῶν, κατ' ἰδίαν τούτων
 κατηγορῶν· μητέρι μοι μνηστήρες ἐπέχραον, τῶν ἀνδρῶν 10
 φίλοι [μοι] υἱες, οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι, οἳ πατρὸς μὲν ἐς
 οἶκον ἀπερρίγασιν νέεσθαι, οἳ δ' εἰς ἡμετέρου πωλεύμενοι καὶ
 τὰ ἐξῆς (v. 50 sqq.). ἐκθεῖς γὰρ ταῦτα περὶ ἐκείνων, μετὰ τὴν διή-
 γησιν καὶ ἐπίδειξιν τοῦ ὅτι παῖδες εἰσι τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἀρίστων ἀκόλουθον
 τὸ τῆς κοινοποιίας ἐπήγαγε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοὶ ἄλλους τ' 15
 αἰδέσθητε, θεῶν δ' ὑποδείξατε μῆνιν, χέεσθε φίλοι. τίς οὖν
 ἢ τούτων ἀδικία; οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἀμύνονται, ἀλλὰ καὶ τούτους
 ὀτρύνοντες (v. 74). πῶς οὖν ὀτρύνουσιν; ὅτι [εἰ] παῖδας ὄντας
 αὐτῶν οὐκ ἐπέχουσιν· οὐς γὰρ αὐτὸς τις κωλύειν δυνάμενος διὰ τὸ
 εἶναι κύριος ἐᾷ πλημμελεῖν, αὐτὸς ἂν εἴη ὁ δοὺς τὴν ἐξουσίαν τῆς 20

1 καὶ τὰ ἐξῆς addidī; codd. om. μὲν om. H, γὰρ om. D 2 ὄνειδίζειν D
 πάσχειν H πένθειν, quod codd. om., Polak ins.; αὐτὸν (pro αὐτῷ) τὸν πατέρα D
 5 περίδοξος codd.; περιδέξιος ego παραδόξως D; Pol., del. h. v., ἀπολογισμὸς
 παράδοξος coud. (cf. Cobet, Mnem. N. S. VII, p. 425) 6 ἐσθλὸς om. D 7 καὶ
 τὸν ἐχθρὸν τιμ. D 7, 8 δι' ἐκείνον ἀμύνεσθε H 11 μοι delevi οἳ — ἄριστοι,
 quae addidī, om. codd. 12 ἀπερρίγασιν H 12, 13 καὶ τὰ ἐξῆς, quae addidī,
 om. codd.; D etiam οἳ — πωλεύμενοι om. 13 ἐκθεῖς γὰρ αὐτὰ τὰ περὶ ἐκείνων
 πρὸς διήγησιν D 15 νεμεσσήθητε καὶ αὐτὸς D 16 αἰδέσθητε καὶ τὰ ἐξῆς τίς
 οὖν κτλ. D 17 οὐ μόνον om. D ἀλλὰ καὶ addidī 18 Polak aut ei
 del., aut ὅτι εἰ in ἐπει mutandum esse censet 19 αὐτὸς om. D 20 κύριος
 αὐτῶν D τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἀδ. D

1 sqq. † M^a (f. 20^b), T (p. 15) v. 70 (in utroque codice iis quae p. 85, 24—31 D.,
 leguntur clausulae signo, in T etiam v. καὶ ἄλλως interiectis subiuncta): ἐπι-
 φθόνως λίαν ἐν μέρει χάριτος <χάριτας T> αἰτεῖται τὴν ἐξουσίαν τοῦ πένθους,
 ὃν ἔδει <ὅτι ἐχρῆν T> πάντας δακρῦειν αἰτῶν <om. T> κᾶν μόνος πένθειν
 <ἐμὲ ins. T> ἀδεῶς.

3, 4 Paullo aliter Aristarchus (schol. v. 70 HMT, cf. Ludwich, Ar.
 Hom. Textkr. I, p. 521, 6): ἐπιτρέψατέ μοι μόνον ἐν τῷ πένθει εἶναι, καὶ μὴ
 ἄλλα ἐπισωρεύετε κακά.

17 Cf. ad α 378.

18 sqq. † E rec. (f. 14^a) v. 74: οὐχ ὅτι ὠτρύνον αὐτοὺς εἰς τὸ φανερὸν ἐκείνοι,
 τοῦτο ἐγκαλεῖ Τηλέμαχος, ἀλλ' ὅτι παῖδας ὄντας αὐτῶν τοὺς μνηστήρας οὐκ
 ἐπέιχον· οὐς γὰρ τις κωλύειν δυνάμενος διὰ τὸ εἶναι κύριος αὐτῶν ἐᾷ πλημ-
 μελεῖν, οὗτος ἂν εἴη ἄντικρυς ὁ τὴν τῆς ἀδικίας ἐξουσίαν αὐτοῖς δεδωκώς.

† H f. 9^a (c. l. ὑμέας ἐσθόμενοι) v. 75: ἀντικειμένον λύσις· τῷ γὰρ τούτους

ἀδικίας. καὶ πάλιν χωρίσας ἀπ' αὐτῶν τοὺς μνηστῆρας ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη, φησὶν, ὑμέας ἐσθέμεναι (v. 74 sqq.). διὰ τί; παρ' ὑμῶν μὲν γὰρ ἔστιν ἀπολαβεῖν, παρὰ δὲ τούτων οὐκέτι· εἶτα πάλιν κοινῇ· νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ (v. 79).
 5 τῷ μεταξὺ διαιρεῖν τε καὶ κοινοποιεῖν τὸ ἀδίκημα καὶ παρρησία κέχρηται βασιλικῇ καὶ δεήσει πάλιν ταπεινὰ πράττοντος, καὶ ποτὲ μὲν τὸ δίκαιον ὑπομιμνήσκει καὶ νέμεσιν, ποτὲ δ' αὖ καὶ αἰσχύνην τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τὴν παρὰ θεῶν μῆνιν καὶ τὴν τοῦ πατρός. διὰ πάντων γοῦν τούτων μικτὴν τε ὁμοῦ καὶ ποικιλίας πλήρη ποιήσας τὴν δημη-
 10 γορίαν δεινοῦ ῥήτορος δυνάμει κεκρημένος φαίνεται.

67. τινὲς τὸ ἀγασσάμενοι ἀντὶ τοῦ μεμψάμενοι ἐκλαμβάνουσιν. **D** f. 189^a, **II**. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ σημαίνει τὸ ἐκπλαγῆναι ἐπὶ τινι μεγάλῳ παρανο- **E** rec. f. 14^a μήματι, ἀπὸ τῆς ἄγαν καὶ τῆς ἄγης· ἄγη μ' ἔχει (γ 227)· ὅθεν καὶ ἀγνηορίη ἢ ἄγαν † ἐπιτρικαμένη ἡγορέη. καὶ ἔστιν ἄγαν ἐκπλαγέντες
 15 ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασιν.

70. ad v. 63 sqq., p. 28, 1 sqq.

74. 75. ad v. 63 sqq., p. 28, 18.

1 ἀπ' ἀ . . <eros.> **D** κε om. **D** 2. 3 διότι παρ' ἡμῶν **D** 3 γάρ ἔστιν **H**, γὰρ ἔστιν **D** 4 ἐμβάλλετε **D** 7 ὑπομνήσκειν **H** 8 τὴν add. Polak; id. ὑπομνήσκειν <sic>, quod habet **H**, **D** om., eicit 11 **D** c. l. ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα ἀγασάμενοι **E** ἀντὶ τοῦ μεμψάμενοι om., tum ἀκούουσιν **D** 12 sqq. παρανομήματι om. **D**; ἐκπλαγέντες ὡς ἐπὶ τινι μεγάλῳ παρανομήματι δῆ, rel. om., **E** 13 ἄγης μ' ἔχει **D** 14 in ἐπιτρικαμένη, si modo recte legi, ἀτρεστος vel sim, latere videtur (cf. Eust. 1, p. 1624, 57)

ὁ τρένοντες ῥάδιον ἀπαντῆσαι· ὅτι οὐκ ὀτρύνομεν οὐδὲ κοινωνοῦμεν τῆς εὐωχίας <huc usque etiam **T**, p. 15, c. l. τούτους ὀτρύνοντες>. πολλῶ οὖν φησιν αἰρετώτερον ὑμᾶς ἐσθίειν ἢ περ τοῖς μνηστῆρσιν ἐπιτρέπειν· οἱ γὰρ μὴ ἐνιστάμενοι τῇ βίᾳ τῶν μειρακίων σχεδὸν ἐπιτρέπουσι καὶ ἐπὶ τὰ ἀμαρτήματα προκαλοῦνται. Cf. Eust., p. 1434, 53 sqq.

11 sqq. Scholia f. 189^a, cuius folii in marg. exteriori Porphyrii nomen legitur, ita disposita sunt, ut auctoris nomen ad unum schol. v. 67, neque — id quod Dindorfius, p. XLII, suspicatus erat — ad schol. v. 70 (a nobis ad p. 28, 1 sqq. editum) referri possit. Ceterum veri simile est, non hunc locum, sed κ 249, quo loco fuerunt qui ἀγασσάμεθα perperam vituperandi notione acciperent (velut Eust., p. 1657, 31; id. schol. vulg.; melius schol. **T**, p. 150: ἄγαν προσεκείμεθα καὶ ἐλιπαροῦμεν καὶ ἐξεπληττόμεθα), causam quaestionis exstitisse, ita quidem ut etiam v. β 67 mentio iniceretur.

Aristarchus ἄγασθαι et invidere et admirari esse docuit (v. Lehrs, Ar. p. 117), praeter ea ζηλοῦν Apollon. v. ἀγάσθαι (idem ἄγη esse voluit θαύβος καὶ κατάπληξιν). Vituperandi notionem in eo inesse praeter schol. vulg. et Eust. κ 249 schol. **B** β 67 (f. 22^b): ἀπὸ τοῦ ἀγῶ γίνεται ἄγασθαι, ὃ σημαίνει δύο, τὸ θαυμάζω καὶ τὸ μέμφομαι κτλ., perhibet; similiter schol. **M**¹ ibid. (f. 20^b, c. l. ἀγασσάμενοι): θαυμάσαντες τὰ κακὰ ἔργα ἢ νεμεσήσαντες <νεμεσήσαντες cod.> ἐπὶ τοῖς κακῶς πραττομένοις, quibus **M**¹ subiunxit: χολωθέντες, μισήσαντες, μεμψάμενοι καὶ φθορήσαντες.

152. fragmentum quaestionis Vaticanae 1Z' a codice T h. l. (p. 20) servatum ad Iliad. p. 320, 20 sqq. edidimus. Ex eodem fonte pendere videtur schol. S Dind. (c. l. ὄσσοντο δ' ὄλεθρον): προεμαντεύοντο, προεδήλουν αὐτοῖς ἀπώλειαν (cf. Iliad. p. 321 β 5).

H f. 10^a. 165. ἐγγύς ἐών. ἀλλὰ μὴν ἐν Ὠκυγία ἐστίν, ὥστε οὐκ ἐγγύς ἐστίν. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἐγγύς καὶ ἐπὶ χρόνου καὶ ἐπὶ τόπου τάσσεται· νῦν οὖν ἐπὶ χρόνου παρείληπται.

E f. 16^a. τὸ ἐγγύς οὐ τοπικὸν νῦν ἀλλὰ χρονικόν· ἐν Ὠκυγία γὰρ νήσω
D f. 190^a, H. ἦν. λύσις δὲ τοῦτο τοῦ ἀποροῦντος εἰς τὸ ἐγγύς· τάσσεται γὰρ τοῦτο
M^a f. 22^b. καὶ ἐπὶ χρόνου καὶ ἐπὶ τόπου. 10

169. editum ad Iliad. p. 332, 12 sqq.

315. scholium e quaest. Vaticana 1ε' excerptum, quod ad Iliad. p. 308, 16 sqq. commemoravimus, non solum inter scholia E (f. 19^b), sed etiam D (f. 193^a) legitur. Utrumque prae iis, quae meliores secuti codices ibi edidimus, ita sordet, ut non sit cur h. l. in medium 15 prodeat.

H f. 12^a. 318 sqq. τὸ ἐξῆς· εἶμι μὲν ἔμπορος, ὃ ἐστίν ἐπιβάτης ἐπὶ νεώς
(= ζητ. Vatic. α'). ἀλλοτρίας. ἔμπορος· τὸν ἐπ' ἀλλοτρίας νεώς πλέοντα ἐπιβάτην οὕτως
εἶρηκεν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλο-
τρίας (ω 300). 20

ἀντὶ ναυκλήρου δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης ἐσόμενος τοὺς καταναλωκότας μου τὸν πλοῦτον, διὰ τὰ ἄνω· ἢ οὐχ ἄλλοις, ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλά (ν. 312).

οὐ μέντοι ὁ ἔμπορος ἀπὸ τοῦ πορίζειν πεποιήται παρ' Ὀμήρω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πόρου, τουτέστι τῆς πορείας. τὸν δὲ πόρον κυρίως ἐπὶ 25 τοῦ ὕδατος, λέγων Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον (B 592) καὶ ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον Ἴξον ἑυρρείος ποταμοῖο (Ξ 433), τὴν διάβασιν τὴν διὰ τοῦ ὕγρου. ὡς οὖν τὸ μὴ ἐν ἰδίῳ οἴκῳ γαμεῖν, ἀλλ' ἐν ἀλλοτρίῳ,

8 EDM c. l. ἐγγύς ἐών τοπικῶς et χρονικῶς M νήσω om. M
9 λύσις δὲ κτλ. om. M 17 sqq. in hoc scholio iterum edendo, de quo omnino cf. Epilegg., id consilium secutus sum, ut codicis rationem quam maxime possem sequerer; inter p. 30, 20. 23; p. 31, 2. 6 et ea quae sequuntur signum scholii finiti positum est 19 εἰλήλουθας 26 ἄλλοτε 27 εὐρείος

8 Cum schol. M B f. 24^a int. paene congruit.

17 sqq. Eundem fere, si ab extrema parte discesseris, ordinem schol. M sequitur (de quo, ut de aliorum codd. scholiis h. l. consulto omissis, cf. Epilegg.), f. 25^b:

τὸ ἐξῆς· εἶμι μὲν ἔμπορος, ὃ ἐστίν ἡγουν (?) ἐπιβάτης, ἐπὶ νηὸς ἀλλοτρίας, ἀντὶ ναυκλήρου, φησὶ, δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης ἐσόμενος (haec quidem M^a; reliqua M^a addidit) τοὺς καταναλωκότας μου τὸν πλοῦτον, διὰ τὰ ἄνω· οὐχ ἄλλοις, ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλά. ἔμπορον δὲ τὸν ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς πλέοντα ἐπιβάτην, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλο-
τρίας: ~

28 sqq. Pergit M^a: ἄλλως. ὡς τὸ μὴ ἐν ἰδίῳ οἴκῳ γαμεῖν, ἀλλ' ἐν ἀλλο-

ἐγγαμείν λέγουσιν, οὕτως τῷ ἐπ' ἀλλοτρίας νεῶς τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι καὶ ἐμπορεύεσθαι καλεῖται ἔμπορος ὁ τοιοῦτος.

ἐπήβολος ἐκ τοῦ βάλλω, τὸ ἐπιτυχάνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ βουλή, οἶονεὶ βολή τις οὔσα, ὅθεν ἔφη· σῆ δ' ἦλω βουλή πόλις Πριάμοιο ἄνακτος (χ 230), ὡς εἰ ἔφη· τοῖς σοῖς ὄπλοισι ἢ τοῖς σοῖς τόξοισι ἢ βέλεσιν.

λύσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἦ δὲ Φεράς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρω (ο 297)· μετήκται γὰρ ἀπὸ τῶν πόρρω τὴν ἐπιβολὴν ποιουμένων· ἡ ναῦς οὖν ἐπιβολὴν ἐποιεῖτο ὥστε τυχεῖν τῶν Φερῶν. 10 χρῶνται δὲ ταύτῃ τῇ λέξει καὶ οἱ μεθ' Ὀμηρον· Ἄρχιππος· νῦν δ' ὡς ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῆς καὶ κύριος. τί οὖν αἱ λέξεις σημαίνουσι δεδήλωται. τὸ δὲ ὡς νύ που ὑμῖν εἰσατο κέρδιον εἶναι σὺν βαρύτητι εἴρηται, λέγοντος τοῦ Τηλεμάχου, ὅτι ἐν ἀλλοτρίῃ πλευσοῦμαι νηί· οὐ γὰρ εἰμι, φησὶν, ἐπι- 15 τυχῆς ἰδίας νεῶς οὐδὲ κέκτημαι οἰκείους ἐρέτας· τοῦτο γὰρ ὑμῖν ὠφελιμώτατον εἶναι ἐφάνη, τουτέστι τὸ ἐμὲ μὴ ἔχειν ἰδίαν ναῦν ἀλλ' ἔμπορον πλεῖν. ἀναφέρει δὲ εἰς ἐκεῖνο, ὅτι εἰς πενίαν αὐτὸν κατέστησαν. προεῖπε γὰρ·

Ἄντινο', οὕτως ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν 20 δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκηλον. ἢ οὐχ ἄλις, ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κτήματ' ἐμὰ μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα; ἔστιν οὖν δυνάμει τὸ νόημα· ἀντὶ τοῦ ναυκλήρου δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης γέγονα, τοὺς τὰ ἐμὰ κατηναλωκότας.

25 ἐπήβολος. Ἀττικὴν εἶναι φησι τὴν λέξιν ὁ Πορφύριος. δηλοῖ H f. 12^a int.

1 ἐπαλλοτρίας νηὸς 3 ἐπήβολον 4 δ' εἴλω 7 λύειν ἐπέβαλεν
8. 9 ἐπιβολὴν, utroque loco ἰ spr. η script. 12 δὲ om. 15. 16 ὠφελιμώτατον — τὸ praene evan. 20 et 23 δαίνυσθαι τ' et τὸ νόημα — ναυκλήρου praene ovan. 24 γέγονε τὰ ἐ... (vacuum spat. 20 fere litt.) 25 scholium signo apposito ad ἐπήβολος relatum

τρίω, ἐγγαμείν ἔστιν, οὕτως καὶ τὸ ἐπ' ἀλλοτρίας νεῶς τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι [καὶ] ἐμπορεύεσθαι· ὁ δὲ (om. cod.) τοιοῦτος ἔμπορος. ἐπήβολος δὲ ὁ ἐπιτυχάνων τοῦ σκοποῦ, ὡς τὸ σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο (βάλλεο cod.) σῆσι (A 297), ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς λάμβανε. ὅμοιον δὲ τὸ σῆ δ' ἦλω βουλή πόλις δὲ Πριάμοιο, ἀντὶ τοῦ τοῖς σοῖς ὄπλοισι ἢ τόξοισι ἢ βέλεσιν: ~

ἄλλως (quae iam sequuntur, a librario H neglecta, cf. in ζητ. Vat. p. 282, 10): τῶν ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένων τοὺς μαχομένους ἐπιβάτας οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, τοὺς δὲ τὰς κώπας καὶ τὰ πηδάλια ἔχοντας ἐπικώπους, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἀρμάτων οἱ μαχομένοι λέγονται παραβάται, οἱ δὲ κατέχοντες τὰ ἡνία ἡνίοχοι. ἔμπορος δὲ οὐκ ἀπὸ τοῦ πορίζειν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πόρου: — Reliqua vid. ad l. 25.

7 + Vd (f. 79^a) ο 297: ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πόρρω ποιουμένων τὴν ἐπιβολὴν, ἥτοι τὴν εὐστοχὸν καὶ ἐπιτυχῆ βολήν. ἡ ναῦς οὖν ἐπέβαλλεν, ἥτοι ἐπιβολὴν ἐποιεῖτο, ὥστε τυχεῖν τῶν Φερῶν.

25 sqq. Pergit M^a (quae praecedunt v. ad p. 30, 28 sqq.):

ἄλλως. ἐπήβολος. Ἀττικὴν εἶναι φησι (φασὶ cod.) τὴν λέξιν ὁ Πορ-

δὲ τὸ ἐπιτυχὲς καὶ ἐγκρατές, ἀπὸ τοῦ βάλλειν, τοῦ σκοποῦ τυγχάνειν.

H f. 13^b. 434. *ἡὼ τὴν ὀρθρινὴν ὥραν τὴν μεταξὺ νυκτὸς καὶ ἡλίου ἀνατολῆς.

γ

II f. 17^b (v. 328). 20. Ἐναντίον ἐστὶ τοῦτο τῷ ἴσκει ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύ-
 M^b f. 35^a *ibid.* μοισιν ὅμοια (τ 203)· καὶ γὰρ πεπνυμένος ὑπόκειται. ἡ δὲ λύσις ἐκ 5
 τοῦ καιροῦ· τὸ γὰρ κατὰ καιρὸν κατεπεῖγοντα ψεύδεσθαι, τοῦτο φρό-
 νησιν εἶναι φασίν.

Tr. 27 (v. 20). καὶ πῶς ὁ πεπνυμένος καὶ συνετὸς Ὀδυσσεὺς ἴσκειν ψεύδεα
 M^a f. 28^a *ibid.* πολλὰ λέγων; ἀλλὰ τὸ πρὸς μηδὲν κατεπεῖγον ψεύδεσθαι, τοῦτο κο-
 E f. 22^b *ibid.* μιδῆ νηπίου ἀνδρός. 10
 D f. 195 *ibid.*

D f. 195^b. 23. οὐδέ τί πω μύθοισι πεπεῖρημαι. καὶ πῶς ἐν τοῖς Ἰθα-
 M^a f. 28^b κησίοις οὕτως ἐπαρρησιάσατο; ἀλλ' ἐκείνοις μὲν συνανατραφεῖς, ἔτι δὲ

4 M c. 1. ψεῦδος οὐκ ἐρέει τοῦτο τὸ ἴσκειν M 8 T c. 1. ψεῦδος δ' οὐκ
 ἐξερέει <ἐρέει text., p. 32> μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν, M et D: μάλα γὰρ πεπνυ-
 μένος ἐστὶ, E: μάλα πεπνυμένος ἐστὶ καὶ συνετὸς in uno T; ὁ Ὀδ. ὁ πεπνυ-
 μένος E, Ὀδ. ὁ πεπν. D, πεπν. Ὀδ. M ἴσχε E, ἴσκει D 9 λέγειν ED
 πρὸς τὸ EDM; τὸ πρὸς T, ubi sequitur: μηδένα κατεπεῖν ψεύδ. κτλ. 11 μύ-
 θοις πεπεῖραμαι D <text. πεπεῖρημαι>, om. μύθ. πεπ. M 12 ἐκείνοις <ἐκείνος
 M> μὲν οὖν ἀνατραφεῖς codd.; corr. Cobet, Mnem. N. S. VII, p. 427

φύριος. δηλοῖ δὲ τὸ ἐπιτυχὲς καὶ ἐγκρατὴς καὶ δεσπότης, ἀπὸ τοῦ βάλλειν,
 ὃ ἐστὶ τοῦ σκοποῦ <σκοπεῖν cod.> τυγχάνειν: ~

3 Cf. quaest. Vatic. ια', p. 301, 1. — Idem schol. etiam codd. D (f. 195^a;
 sec. Dindorf. etiam E) et B (f. 29^a) habent, uterque cum schol. de πεῖρα (ἀντὶ
 τοῦ ἐπέρα κτλ.) agente coniunctum.

4 sqq. Huc, neque ad v. 328, quo loco scholium priore loco positum legitur,
 rettuli, quoniam veri similis est, quaestionem de praeecepto Minervae deae esse
 institutam quam de verbo eius a Nestore repetito; cf. etiam Eust. p. 1455, 31.

5 Digna est quae conferatur Peripateticorum recti hominis medium
 inter ἀλαζόνα et εἴρωνα tenentis definitio: ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ χεῖρω καθ' αὐτοῦ
 ψευδόμενος μὴ ἀγνοῶν εἴρων, ὁ δ' ἐπὶ τὰ βελτίω ἀλαζών, ὁ δ' ὡς ἔχει, ἀληθὴς
 καὶ καθ' Ὁμηρον πεπνυμένος· καὶ ὅλως ὁ μὲν φιλαληθής, ὁ δὲ φιλοψευδής
 (Eudem. Eth. III, 7, p. 1234 a 1).

6 sqq. Cf. Stoica ap. Stob. ecl. II, 7, 11 (p. 111, 13 W.): τῷ μέντοι ψεύδει
 ποτὲ συγχρησέσθαι νομίζουσιν αὐτὸν κατὰ πολλοὺς τρόπους ἄνευ συγκατα-
 θέσεως· καὶ γὰρ κατὰ στρατηγίαν κατὰ <add. Heeren> τῶν ἀντιπάλων καὶ
 κατὰ τὴν τοῦ συμφέροντος προόρασιν καὶ κατ' ἄλλας οἰκονομίας τοῦ βίου πολλὰς.
 Simil. Sext. Empir. adv. math. VII, 42 sqq., Plut. Stoic. repugn. c. 47. —
 Pseud.-Aristot. de virtut. et vitiis c. 5, p. 1250 β 15: δικαιοσύνης δὲ ἐστὶ τὸ
 διανεμητικὸν εἶναι τοῦ κατ' ἀξίαν τὸ ἀληθεύειν ἐν τῷ διαφέ-
 ροντι (in usum suum convertit Andronicus qui fertur περὶ παθῶν 7, 3,
 p. 25, 25 sqq. Sch.). Cf. ε 182.

Eustathius, p. 1455, 20 sqq., aperte eadem quaestione usus, utrum Iso-
 cratea (Panathen. § 246) scite collata de suo addiderit an ex meliore scholiorum
 codice hauserit non diiudico.

καὶ κινηθεὶς πρὸς ὄργην ἱκανῶς παρρησιάζεται, Νέστορα δὲ συνέειπανταχοῦ κηρυττόμενον ἀκούων εἰκότως αὐτὸν εὐλαβεῖται.

43. πῶς ὁ μὲν Τηλέμαχος φησιν (v. 24) αἰδῶς δ' αὖ νέον **H** f. 14^a: ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, ὁ δὲ οὕτως ἀόκνως διαλέγεται τῇ **D** f. 195^b. 5 Ἀθηναῖ; ὑποφαίνει οὖν ὁ ποιητὴς ὅτι ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρε- **M**^a f. 28^b. φθῆναι καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ (Eur. Hec. 600). ἦν δὲ καὶ τοῦτο **T** p. 27. γενναίου τρόπου, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἰδίων ἐλαττωμάτων (v. 49).

72 sqq. ἀπρεπὲς τὸ τὸν φρόνιμον Νέστορα ὑπονοεῖν ληστείαν. **H** f. 14^b. λύεται δὲ τῷ ἔθει· φαίνεται γὰρ οὐκ αἰσχρὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὄν **D** f. 196^b, **II**. 10 τὸ ληστεύειν, ὡς καὶ Θουκυδίδης εἶρηκεν (I, 5). **T** p. 28.

80. 97. quae ad Iliad. p. 156, 5 commemoravi scholia **E** et **Q** non solum in cod. **II** (f. 14^b, ad v. 97) sed etiam et uberius quidem quam in **E** in **D** (f. 196^b, ad v. 80) leguntur. **E** quibus schol. **D** cum schol. Iliadis quam maxime congruit, nisi quod initio (= p. 156, 5) 15 οὐκ ἔστιν ἀπλῶς εἶπω et in fine (= lin. 8) τὸ διεξελεῖν οὖν τὸν λόγον μέχρι τοῦ ἀποληῆσαι δηλοῖ τὸ καταλέξαι habet. Eadem fere de v. κατὰ μοῖραν καταλέξης, adscripto Porphyrii nomine, ad θ 496 **Vd** (f. 22^b) praebet. — Cf. ad p. 48, 11.

94. **D** (f. 197^a c. l. ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι), adscripto Porphyrii 20 nomine, scholium (de quo cf. Polak, p. 132) habet ex iis, quae ad Δ 434 edidimus excerptum: πρὸς ἀντιδιαστολὴν διὰ φαντασίας βλέποντός τι ὥσπερ κατὰ τοὺς ὕπνους κτλ. — αἰσθήσεως (= II. p. 75, 29 — 76, 3). **E** discrepantia scripturae unum dignum quod afferatur, p. 76, 1. 2 cum hoc scholio τὸ δὲ θεᾶσθαι δι' ὀφθαλμῶν σημαίνει 25 τὴν ἐναργῆ θέαν κτλ. esse legendum.

97. v. 80.

1 πρὸς ὄργην ἱκανῶς κινηθεὶς **M** 2 κηρυττόμενον **M** 3 **T** c. l. εὐχεο νῦν, rel.: εὐχεο νῦν ὡς ξεῖνε 4 ἄνδρα παλαιότερον **T** 5 ἀποφαίνει **M** γε om. **D**; hoc verbum et seq. in **T** sub charta agglutinata evan. τὸ om. **T** 5. 6 τρεφθῆναι **MT** 6 δίδαξαν **T** 7 γρηναίου τρ. **D** τρόπου om. **T** ἐλαττωμά... (cf. ad l. 5) **T**, ἐλαττωμάτων **D** 8 **H** c. l. οἷα λησιτήρες, **D** c. l. μασιδίως, tum ἄλλως (sequitur post p. 125, 17 Dind.), **T** c. l. ὡς ξεῖνοι τίνες ἐστὲ καὶ τὰ ἔξης ληστεία **T** 9 τῷ αἰθεῖ **D** παρὰ om. **HD** 9. 10 ὡν τὸ λ. **T** 10 ὡς om. **HD**

8 sqq. Aristophanem hunc locum, Aristarchum ε 253 sqq., versibus de quibus h. l. agitur altero loco sublatis, tutatos esse, schol. Aristoniceo v. 71 docemur; ex eodem constat Thucydidis, quippe qui v. ληίδα prave intellexisset, hac de re auctoritatem ab Aristarcho impugnatam esse. — Cum Porphyrio quadam tenus congruit

schol. **M**^a (f. 29^a, c. l. οἷά τε λησιτήρες) v. 73: ἰστίον ὡς οὐκ ἄδοξον ἦν τὸ ληστεύειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἐνδοξον· εἰ γὰρ τοιοῦτον ἦν, οὐκ ἂν εἰς μέσον αὐτοῖς τοῦτο προήγαγε φίλοις οὔσι (id. fere, usque ad ἐνδοξον, **T**, p. 28). Cf. etiam Eust. p. 1457, 57 sqq.

- H f. 15^b.** 147. οὐ γὰρ αἶψα θεῶν τρέπεται νόος. ἐναντίον τοῦτο τῷ
E f. 25^b. στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ (I 497). λύοιτο δ' ἂν ἐκ τοῦ προσ-
D f. 197^b, II. ὄπου· τὰ μὲν γὰρ λέγει ὁ Νέστωρ τὰ δὲ Φοῖνιξ, ὥστε οὐ ταῦτ' ἔδο-
κίμαζον. λύεται δὲ καὶ ἐκ τοῦ καιροῦ· τὸ γὰρ προθυμούμενον, τὸ
στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί, τῷ καιρῷ ἤρμονται. λύεται δὲ καὶ 5
ἐκ τῆς λέξεως· πρόσκειται γὰρ τὸ αἶψα· τρέπεται μὲν γὰρ, οὐκ αἶψα δέ.
- H f. 15^b, II.** 151. τὸ ἀέσαμεν οὐκ ἐκοιμήθημεν ἀλλ' ἀνεπνεύσαμεν, ἀπὸ τοῦ
D f. 197^b, II. ἄειν, ὃ ἐστὶ πνεῖν. λέγει δὲ καὶ ἀνάπνευσιν τὴν μικρὰν τῶν κακῶν
T p. 30, II. παραμυθίαν· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο (Λ 801), ἀπὸ τῶν
M^b f. 31^a, II. ἐκ πολέμου ἐπ' ὀλίγον ἀναπνεόντων, καὶ ἀσπασίως φεύγοντες 10
E f. 25^b, II. ἀνέπνεον Ἔκτορα δῖον (Λ 327), ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ
ἄμπνυε (Χ 222), αὐθις δ' ἀμπνύνθη (Ε 697). ἀφ' οὗ καὶ τὸν
εὐρίσκοντα πόρους εἰς ἀνάπνευσιν τῶν κακῶν, ὅπερ ἐστὶν ὁ φρόνιμος,
πεπνυμένον φησὶν. τὸ δὲ ἀέσαμεν δηλοῖ τὸ χαλεπὰ φρεσὶν ὀρ-
μαίνοντες ἀλλήλοισι, ἀντὶ τοῦ ἀγρυπνοῦντες καὶ χαλεπὰ μεριμνῶντες 15

1 τρέπεται νόος om. DE τούτω E 3 ταῦτα HD 4 καὶ om. HE
5 τῷ, τ ο corr., D ἤρμοτεν H καὶ om. H 7 sqq. cf. Polak, p. 122. 134
7 H inc.: διετελέσαμεν, διηλλάξαμεν. καὶ ἄλλως Πορφυρίου. ἀέσαμεν κτλ.,
D (c. l. νύκτα μὲν ἀέσαμεν) ἀέσαμεν κτλ., T (c. l. εἴωθεν <i. e. ἠῶθεν, v. 153>
δέ): οὐκ ἐκοιμήθημεν, M (s. l.) οὐκ ἐκοιμήθημεν κτλ. ἐπνεύσαμεν HTM
8 ὃ ἐστὶν <ἐστὶ M> πνεῖν ἐκ δὲ τούτου τὸ ἀνεπνεύσαμεν αὐτοὺς λέγει κτλ. TM
9 ὀλίγη δετε D 10 ἐπ' ὀλίγων M καὶ om. TM φεύγοντες D 11 νῦν
om. TM 12 αὐθις TM ἀμπνύει M, ἀμπναύθη (?) D 13 ὥσπερ TM
14 πεπνυμένον λέγει TM ἀέσαμεν δηλοῖ τὸ inuitis codd. inserui 14. 15 ὀρμαί-
νοντα TM 15 ἀντὶ τοῦ om. TM μεριμνοῦντες M

1 sqq. † M^a f. 31^a (c. l. οὐ γὰρ τ' αἶψα): ἐνταῦθα τινὲς ἀποροῦσι διὰ τὸ
λέγειν μὲν Ὅμηρον οὐδὲ τὸ ἤδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν, [ἦ] ἐναντία
αὐτὸν ἐαυτῷ παρεισάγοντες λέγοντα. καὶ γὰρ εὐρηται ἐν Ἰλιάδι λέγων στρε-
πτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί. δύναται γοῦν τὸ τοιοῦτον ἀπόρημα ἐκ τοῦ
ἐπαγομένου λυθῆναι· λέγει γὰρ οὐ γὰρ τ' αἶψα, τοῦτο δηλοῦντος τοῦ λόγου
ὡς τρέπονται μὲν, πλὴν οὐχὶ αἶψα.

† M^a ibid. (id. fere B f. 30^b, T p. 30): πῶς ἐν Ἰλιάδι στρεπτοὶ δέ τε
καὶ θεοὶ αὐτοί; στρεπτοὶ γὰρ, οὐκ αἶψα δέ. Vb (f. 17^b) haec tantum: ἐναν-
τίον πῶς τοῦτο τῷ στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί.

Cf. Porph. I 497, p. 140, 24.

7 Apollon. v. ἀέσαι: ἀέσαμεν ἐκοιμήθημεν. Idem et praeterea ἀνεπνεύ-
σαμεν schol. Vb f. 17^b et Eust. p. 1461, 53.

8. 14 sqq. † HED (statim post ea quae l. 7 — p. 35, 1 edidimus, praemisso
ἄλλως vel καὶ ἄλλως et l. νύκτα μὲν ἀέσαμεν), M^a f. 31^a (l. v. μὲν ἀέσ.): ἀνεπνεύ-
σαμεν τῆς σιάσεως, παρὰ <ἀπὸ E> τοῦ <τὸ DM> ἄω <τὸ πνέω add. M>· εἰ
γὰρ ἐκοιμήθημεν, πῶς ὀρμαίνοντες; [ἐν δὲ ταῖς χαριεστέραις γέγραπται εἰάσα-
μεν, ὅπερ <ὃ M> ἐστὶν ἄπρακτον ἀφήκαμεν]. ἠῶθεν δὲ οἱ μὲν νέας] ἀνοι-
κειον γὰρ τὸ κοιμάσθαι αὐτοὺς ἐν <corr. ex ἐκ D> τοσοῦτω <-ων D> κινδύνῳ
<-ων D>, εἴ τις τὸ ἀέσαμεν <εἰάσαμεν codd.> ἀντὶ τοῦ ἐκοιμήθημεν ἐκδέξαιτο.
Eadem fere, sed usque ad ἄπρακτον ἀφήκαμεν tantum, T (p. 30) iis quae in textu
edidimus praemittit: κατὰ μὲν εἰάσαμεν <sic> χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες] διετελέ-

εἰς ἀλλήλους· ἀνοίκειον γὰρ τὸ κοιμάσθαι αὐτοὺς ἐν τοσοῦτῳ κινδύνῳ, εἴ τις τὸ ἀέσαμεν ἀντὶ τοῦ ἐκοιμήθημεν ἐκδέξαιτο.

231. v. ad 236.

236. ἀποροῦσί τινες, διὰ τί ὁ Ὅμηρος παρεικάγει ἐνταῦθα τὸ αὐτὸ **M**^a f. 33^a.

5 καὶ ἐν πρόσωπον, τὸν δῆθεν Μέντορα, ἀνωτέρω μὲν (v. 231) λέγοντα ὅτι ρεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σώσει, πάλιν δ' ἐν τῷ παρακατιέναι λέγοντα ὅτι οὐδὲ θεοὶ δύνανται τὸν ὁμοῖον θάνατον οὐδὲ ἀπὸ τοῦ φίλου αὐτοῖς ἄνδρὸς ἀποσοβῆσαι. καὶ πρὸς τοῦτο φημὲν ὅτι ὁ μὲν ἀνωτέρω λέγει τοιοῦτόν ἐστιν, ὡς εὐκόλως ἂν
10 σώσειαν καὶ ἀπὸ μακρόθεν οἱ θεοὶ ὃν ἂν βούλωνται, κἂν ἐν ἀφύκτοις δεσμοῖς περιέχεται, μὴ δὲ πεπρωμένης οὔσης τῆς αὐτόθι τελευτῆς ἐκείνου, καὶ ἴσως καὶ τὴν ζωὴν αὐτῷ παρατείνουσιν· ὁ δὲ παρακατιῶν λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· ἀλλὰ τὸν ὁμοῖον θάνατον, ἤγουν τὸν πᾶσιν ὁμοίως διδόμενον, οὐδ' οἱ θεοὶ ἂν ἀποσοβήσειαν ἀφ' οὗ βούλοιντο, ἀλλὰ τότε,
15 ὁπότεν ἢ πεπρωμένον τὸ τελευτήσαι αὐτὸν, τελευτήσῃ.

245. scholium **E** Porphyrii nomine insigne e quaest. Vaticana id' excerptum ita fere ut ad Iliad. p. 305, 1 sqq. dederamus in cod. (f. 27^b) legitur, nisi quod in fine τρις ἀνάξειν traditum est.

272 (Eust. p. 1467, 27). ad Z 164. 65.

20 274. ὁ Ὅμηρος, ὁπότεν τὸ γένος προείπη καὶ τὸ συνεκτικόν **M**^a f. 34^a.

1 sqq. verba ἀνοίκειον γὰρ κτλ. in uno T h. l. leguntur; in reliquis codd., praemisso lemmate ἠῶθεν δὲ οἱ μὲν νέας, cum alio scholio, mixto illo e Porphyrianis et Didymeis (edit. ad p. 34 l. 14 sqq.) cohaeserunt ἐν om. T; id. post κινδύνῳ: εἴτ' ἐπὶ εσσαμεν (sic) ἀντὶ τοῦ ἐκοιμ., om. ἐκδέξαιτο, quae e scholio modo allato correctae 4 sqq. cf. Polak (Obs.), p. 53 4 M c. l. ἀλλ' ἤτοι θάνατον 6. 7 πάλιν δὲ τὸ παρακ., corr. Dind. 10 ὃν ἂν βούλοιντο: βούλωνται ego 11 περιέχεται, corr. Dind. 12 παρατείνουσιν, corr. id. 14 ἀποσοβήσειεν, -αν id. 15 τελευτήσῃ om., add. id. 20 inc. **M**: ὑφάσματά τε χρυσοῦν τε: πέπλους ὁ Ὅμ.

σαμεν, διελάξαμεν <λ e corr.>, ἢ ἀνεπαύσαμεν τῆς στάσεως, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω· εἴ γὰρ — ἀφήκαμεν (cf. ann^o crit. ad p. 35, 1 sqq. et Polak, p. 133). — **M**^a spr. ἀέσαμεν gl. ἀνεπαυσάμεθα scripsit, **H** ibid.: ἀνεπαυσάμεθα, ἐκοιμήθημεν ἢ διενυκτερεύσαμεν.

4 sqq. Secundum Aristonicum v. 232—38 ab Aristarcho obelia notati erant, 236—38 quidem διὰ τὸ ἀσύμφωνον, quod cum versu ρεῖα θεός γ' ἐθέλων κτλ. pugnant.

9 sqq. † **H** (f. 16^b) v. 236, **E** (f. 27^b, c. l. θάνατον μὲν ὁμοῖον, ubi quae praemittuntur v. ad l. 13) ibid., **T** (p. 34, s. l. scholio v. 231 subiunctum): ὁ λόγος δὲ καὶ ὁ νοῦς <ὄλος δὲ ὁ νοῦς **H**, ὁ δὲ νοῦς δὲ ὁ ὄλος **E**> τοιοῦτος <οὔτως **H**; om. **T**>. ἄνδρα <om. **T**>, ᾧ εἴμαρται τὸ ζῆν, δύναται ὁ <om. **T**> θεὸς σώσει κινδυνεύοντα, ᾧ δὲ εἴμαρται τὸ ἀποθανεῖν, οὐδὲ θεοὶ δύνανται παρὰ μοῖραν βοηθῆσαι.

13 † **H** gl. supr. v. 236: τὸν φυσικόν, τὸν ὁμοίως ἐπὶ πάντας κατὰ φύσιν ἐρχόμενον. Idem fere scholio **E** ad l. 9 sqq. allato praemittitur.

20 sqq. Et hoc schol. et quod infra text. statim sequetur, quoniam codicum

τινων, ἐπιφέρειν εἴωθεν καὶ τὰ περιεχόμενα εἶδη, οὐ μέντοι διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου, ὅς οὐκ ἔστι συναγωγός, ἀλλὰ διὰ τοῦ τε τοῦ συμπλεκτικοῦ καὶ ἀναφορικοῦ ὑπάρχοντος πάντα σημαίνων, ὡς περ ἐν τούτοις· πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνήψεν· τίνα οὖν ταῦτα; ὑφάσματά τε χρυσόν τε (γ 274). νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα (ψ 259)· τὸ γενικὸν τοῦτο, 5 τὰ δὲ εἶδη λέβητάς τε τρίποδάς τε. πάλιν μῆλα εἰπὼν ἐπάγει τὸ εἶδος· οἰέσ τε καὶ αἶγες (ι 184). καὶ Βοιωτῶν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον (Β 494)· ποῖοι; οἱ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο. πάλιν φυτόν εἰπὼν (ω 246) ἐπάγει· οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον, καὶ πρὸς μὲν τὸ φυτόν τὴν συκῆν 10 ἀπέδωκε, πρὸς δὲ τὸν κῆπον τὴν πρασιάν * * * * * καὶ τὰ μὲν συνεκτικὰ οὕτως, τὰ δὲ διαζευκτικά· μάντιν ἢ ἰητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων (ρ 384).

E f. 29^a. 295. διὰ τί ὁ μὲν βορέας μέγα κῦμα κυλίνδει (ε 296), ὁ δὲ νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ρίον ὠθεῖ; ἔστι δὲ τὸ μὲν κυλίν- 15 δειν τὸ ἐξ ὕψους τι καταφέρειν, τὸ δὲ ὠθεῖν ἐκ ταπεινότερων εἰς ὕψος ἀνάγειν βεβιασμένως. ῥητέον δὲ ὅτι εἰδῶς Ὅμηρος, ὅτι ἡ ἡμετέρα οἰκουμένη βορειότερα ἐστὶ καὶ ὑψηλὴ, ἢ δὲ ἀντοικουμένη νοτιώτερα καὶ ταπεινὴ ὡς πρὸς ἡμᾶς, εἰκότως, ὡς ἂν τοῦ βορέου ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ πνέοντος, κυλίνδειν αὐτὸν ἔφη τὰ κύματα· τοῦ δὲ νότου ἐκ τοῦ ταπει- 20

1 ἐπιφέρει (<-ειν Dind.) εἴωθεν 7 βοιωτῶν; corr. Dind. 9. 10 συκῆ et συκῆν 11 post πρασιάν eadem fere, quae ad Iliad. p. 270, 14 sqq. uncis inclusimus, aliunde illata: κῆπον δὲ λέγει τὸν καταπνεόμενον τόπον, πρασιάν δὲ ἀπὸ τῶν λαχανουμένων τόπων, ἃ καὶ ἐπ' ἐσχάτοις φυτεύουσιν· ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαί, τὴν καὶ τὰ μὲν κτλ. 12 ἰητῆρα 14 scholium EH scholio ad μικρὸς δὲ λίθος (v. 296) relato, interiectis ἄλλως et (in H quidem) ἐκ τοῦ Πορφυρίου, subiungitur; T l. περι σκαιὸν ρίον ὠθεῖ habet 15 περι σκ. HT ἔστι μὲν γὰρ τὸ κ. H 16. 16 κυλίνδει ἐξ ὕψους τι καταφέρειν T 16 ὠθεῖ T, τὸ post ὠθεῖν ins. H 17 βιαζόμενον T καὶ φασὲν ὡς εἶδ. H ὅτι post Ὅμ. om. E ἢ e corr. E 18 ἀντοικουμένη E νοτιώτερα, rel. om., T 20 κυλινδεῖν E 20 sq. ἐκ τοῦ ταπεινοῦ H

tum subsidiis destituti ad Q 221, quo pertinent, cum Iliadis scholiis non contulimus, hic repetere visum est. De utroque cf. Polak, p. 140.

† H (f. 17^a), E (f. 28^a): πολλὰ δ' ἀγάλματα] Ὅμηρος, ὅταν (<ὅτ. Ὅμ. E> προείπη <προσειπή codd.> τὸ γένος, ἐπάγει καὶ τὸ εἶδος διὰ τοῦ τε συμπλεκτικοῦ συνδέσμου <συνδ. συμπλ. E>. ἄγαλμα <ἀγάλματα E> γὰρ τὸ γένος, ὑφάσματα δὲ χρυσόν τε τὸ εἶδος. τοιοῦτον καὶ τὸ νηῶν δ' ἔκφερον ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε, ἵππους ἡμιόνοους τε βοῶν τ' ἰφθίμα κάρηνα ἢ δὲ γυναῖκας ἐυζώνους πολίων τε σίδηρον. πάλιν εἰπὼν μῆλα ἐπάγει τὸ εἶδος· οἰέσ τε καὶ αἶγες. καὶ φυτόν εἰπὼν ἐπάγει· οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη, οὐκ ὄχνη, οὐ πρασιή <πρασίη H> τοι <τε E> ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον. καὶ Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ τὰ <om. H> ἐξῆς.

14 sqq. Cf. Prolegg. Iliad. p. 397.

νοτέρου πνέοντος, ἀνωθεὶν ἔφη τοῦτον τὰ κύματα. ὄθεν, καὶ τῆς Ἰλίου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου βορειότερων ὄντων τῆς Ἑλλάδος, ἀνάπλου καὶ ἀναγωγῆν καλεῖ τὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δρόμον εἰς Ἴλιον. ἐπεὶ δὲ πασῶν πόλεων καὶ νήσων, ὡς κατέλεξεν ἐν τῷ καταλόγῳ, περὶ
 5 τὸ Ἑλληνικὸν οὐδεμία βορειότερα ἢ προσάρκτιος μᾶλλον Ἰθάκης, ἐν δὲ τοῖς προσάρκτιοις μείζους αἱ νύκτες, εἰκότως τὴν νύκτα φησὶν ἐν τῇ Ἰθάκῃ μακροτάτην εἶναι. λέγει δέ· αἱ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὐδεῖν, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν· οὐδέ τί σε χρὴ πρὶν ὥρη καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος (ο 392 sqq.).

10 328. v. 20.

332. διὰ τί οὐ μόνον ἐν τῇ Νέστορος θυσίᾳ τοῖς θεοῖς **T** p. 36. ἀπένεμον τὰς γλώσσας, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἴωνες τοῦτο ἐποίουν, ζητήσκειεν ἄν τις. Ἀπίων δὲ ὅτι ἡ γλῶσσα κράτιστον ἐν ζώοις, τὰ δὲ κράτιστα

1 καὶ om. H 4 sqq. ἐπεὶ δὲ κτλ., de quibus v. etiam Polak, p. 143, in uno E 5 μία (ante μ vacuum spatium 2 vel 3 litt.); suppl. Mai ἢ om.; add. id. 6 φασί; corr. id. 9 ὥρη, η ε corr. 11 sq. διὰ — γλώσσας, quae cod. om., sec. schol. H infr. allatum addidi 13 ἡ γλ. ἀκράτιστον cod.; κράτιστον Preller

1 sqq. Aristarchum sequitur, v. Ariston. Γ 48, I 337.

4 sqq. Ante partem quaestionis de longis Ithacae noctibus agentem excidisse aliquid videtur. Veri non dissimile, vers. σ 115 allatum fuisse: τάχα γὰρ μιν ἀνάξομεν ἠπειρον δὲ εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, qui locus alias quoque ob causas in suspicionem vocatus (v. schol. H Vd) haud scio an cum Ithacae situ pugnare quodam modo visus sit. — Etiam schol. Vd (f. 73^a) § 475: νὺξ δ' ἄρ' ἐπὶ ἡλθε κακῆ βορέαο πνεύοντος] ἀντὶ τοῦ ἀνωθεν πνεύσαντος. εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἀπὸ ὑψηλοτέρων πνεῖν τὸν βορρᾶν, eiusdem originis prodere vestigia videtur.

11 sqq. De scholiis h. l. a nobis congestis omnino cf. Epilegg.

† H f. 17^b et M^a f. 35^b (c. l. γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον) v. 341: ἐζήτησαν διὰ τί τοῖς θεοῖς ἀπένεμον <ἀπένειμον H> τὰς γλώσσας [οἱ μὲν ἐνόμισαν, ὧν ἔστι Λεάνδρος ἢ Ἀρητιάδης <Ἀρκτιάδης cod.; cf. Ludw., Ar. hom. Textkr. I, p. 498> κατὰ πατρώιον ἔθος Ἰώνων. Recte om. haec M]· ἔστι γὰρ πάτριον ἔθος Ἰώνων. Ἀπίων δὲ ὅτι κράτιστον τῶν μελῶν ἡ γλῶσσα, τὰ δὲ κράτιστα τοῖς θεοῖς ἀπένεμον <ἀπένειμον H; om. Ἀπίων — ἀπένεμον M>. οἱ δὲ <μὲν M> ὅτι δεῖ παύειν αὐτὴν εἰς κοίτην ἰόντας, ὄθεν καὶ τῷ Ἐρμῇ πνυμάτω <πνυμάτων M> σπένδεσκον. οἱ δὲ ὅτι δεῖ τὰ ἐν συμποσίοις λεχθέντα τηρεῖν ἐχεμυθοῦντας, ὄθεν καὶ παροιμία· μισῶ μνήμονα συμπόταν <η sup. α script. H>· ἢ ὅτι τὰ φηθέντα τοῖς θεοῖς ἀντίθεσαν· ὡς ἐπὶ μαρτύρων <ἐπιμαρτύρων M> γὰρ θεῶν διελέγοντο· ἀμέλει καὶ κατὰ τὸ οὖν <οὖν H> τῶν ἐκπωμάτων ἔσπενδον, τὴν ἀκοὴν τῶν θεῶν οἰωνιζόμενοι <τὴν τ. θ. ἀκ. οἰώνιον δεόμενοι M>. οἱ δὲ διὰ τοῦ καίειν τὰς γλώσσας ἐδόκουν αὐτοὺς <αὐτοὺς M, αὐτὰς H> καθαιρεῖν τῶν δυσφημιῶν <addit H: οὕτω καὶ κτλ., quae v. ad p. 38, 6>. Eadem fere ap. Eust. p. 1470, 30 sqq.

† B (f. 33^b): ἀπορία. διὰ τί τοῖς θεοῖς ἀπένεμον τὰς γλώσσας; λύσις· οἱ μὲν ὅτι κράτιστον τῶν μελῶν ἡ γλῶσσα, οἱ δὲ ὅτι δεῖ τὰ ἐν συμποσίοις λεχθέντα τηρεῖν. ὄθεν καὶ παροιμία· μισῶ μνήμονα συμπόταν.

12 Ἀττικὸν εἶναι τὸ ἔθος, λαβόντων τὴν ἀρχὴν ἐντεῦθεν, schol. M^a (f. 35^a)

τοῖς θεοῖς ἀπένεμον. Ἀντίπατρος δὲ ὅτι χρή αὐτῇ τέλος ἐπιθέσθαι πρὸς κοίτην ἰόντας. Πρώταρχος δὲ ὅτι χρή ἐκ τοῦ συμποσίου ἐχεμυθεῖν, ὅθεν καὶ παροιμίαν λέγεσθαι· μισῶ μνάμονα συμπόταν. ἡμεῖς δὲ ὅτι τὰ ῥηθέντα τοῖς θεοῖς ἀνετίθεσαν· ὡς γὰρ ἐπὶ μαρτύρων τῶν θεῶν διελέγοντο· ὡςπερ καὶ κατὰ τὸ οὖς τῶν ἐκπωμάτων ἔσπενδον 5 ὀττεύόμενοι τὰς ἀκοὰς τῶν θεῶν, οὕτως καὶ τὰς γλώσσας ἔβαλλον ὀττεύόμενοι τὰ ῥηθέντα εἰρῆσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς. οἱ δὲ ὅτι τοῖς χθονίοις τὰς γλώσσας ἀπήρχοντο, τοὺς βλασφήμους λόγους καὶ τὰς λοιδορίας ἐξ ἑαυτῶν διὰ τούτων ἐκκαθαίροντες· οἱ δὲ ὅτι τῷ Ἑρμῇ πυμάτῳ σπένδοντες ὅτε μνησαίετο κοίτου (η 138)· τούτῳ οὖν καὶ 10 τὰς γλώσσας λόγῳ ὄντι ἐκάρπουν.

E f. 30^a. τετραχῶς λέγεται. τὰς γλώσσας γὰρ τῷ Ἑρμῇ ἀνετίθουν ὡς ἐφόρῳ τοῦ λόγου, καὶ ὅταν ἔμελλον κοιμηθῆναι ἔθνον γλώσσας, δεικνύντες ὅτι τῆς ἡμέρας παρελθούσης οὐ χρή ἔτι λαλεῖν, ἀλλὰ καιρὸν ποιεῖσθαι ὕπνου μετὰ τὸ δειπνήσαι τὴν νύκτα. καὶ ὅτι τὰ ἐν συμποσίῳ ἀδόμενα 15 οὐ χρή τῇ ἐπαύριον ἐν τῷ μεμνήσθαι ἐκείνων λέγειν πρὸς ἄλλους, ἀλλὰ σιωπᾶν ταῦτα· διὸ καὶ τις σοφός· μισῶ μνάμονα συμπόταν. καὶ

1 ὅτι χρή αὐτῇ πείθεσθαι πρ. κ. ἰόντας cod.; schol. II (cf. ad p. 37, 11) executus correxi 2 Πλούταρχος conl. Dind.; at cf. Prol. II. p. 378, 1 4 τοῖς θεοῖς ἐτίθεσαν cod.; corr. e schol. modo allato 10 τούτῳ ego, τοῦτο cod. 11 ὄντι addidī 12 sqq. cf. Polak, p. 146 E, interiecto ἄλλως, post schol. alius originis (ἄλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας] ἵνα ἄλλαλος <sic> φανῆ ὁ Τηλέμαχος τῷ Μενελάῳ. ἔθος ἦν τοῖς Ἕλλησι τὰς γλώσσας τῶν ἱερείων ἀποτέμνειν καὶ καίειν τοῖς θεοῖς αὐτῶν) 13 ὅταν cod., quod in scholio recentioris originis (v. Epilegg.) servavi 15 συμ v. συμποσίῳ postea spr. lin. addit. 16 λέγει

v. 332 perhibet, eius de initio v. ad p. 38, 9 (id. fere T p. 37), et Atheniensium et Ionum Eust. l. c.

1 sqq. † E (f. 30^a, ab iis quae l. 12 sqq. edidimus interiecto ἄλλως seiuncta; initio quidem scholii quae praecedunt a Porphyrio aliena sunt) Ἀντίπατρος δὲ ὅτι χρῆν αὐτὴν ἔφη πείθεσθαι πρὸς μῆτιν ἰόντας (in quibus haud scio an aliud quid lateat atque ea quae in textu restituimus). Πορφύριος δὲ ὡς ἐπὶ μαρτύρων <ἐπιμαρτυρῶν cod.> τῶν θεῶν διελέγοντο· ὡςπερ καὶ κατὰ τὸ οὖς τῶν ἐκπωμάτων ἔσπενδον ὀττεύόμενοι <ὄπτ. cod.> τὰς ἀκοὰς τ. θ. κτλ. <ut in textu, nisi quod iterum ὀττεύόμενοι, et l. 7 οπι. εἰρῆσθαι> — καὶ τὰς λοιδορίας ἐξ αὐτῶν <sic> διὰ τούτων ἐκκαθαίροντες. — De Antipatri solutione praeter Epilegg. v. ad l. 9 sqq.

6 sqq. † H (male cum iis quae ad p. 37, 11 sqq. edidimus conglutinatum): οὕτω καὶ τὰς γλώσσας ἔθνον ὀττεύόμενοι τὰ ῥηθέντα εἰρῆσθαι πρὸς θεοὺς· καὶ γὰρ τοῖς χθονίοις θεοῖς ταύτας ἀπήρχοντο — ἐκκαθαίροντες <ut in text. l. 8. 9>.

9 sqq. Ab Antipatri ratione male seiuncta h. l. postea addita videntur esse; cf. praeter schol. HM (ad p. 37, 11 sqq.) et E (ad p. 38, 12 sqq.) schol. M^a (f. 35^a, c. l. ἀλλ' ἄγε τάμνετε) v. 332: ἔθος ἦν τριπομένοισι πρὸς τὸ καθεύδειν τῶν ἱερείων τὰς γλώσσας ἀποτέμνειν καὶ καίειν τοῖς θεοῖς τοῖς λόγους ἐπιμελομένοισι <τοὺς λόγους ἐπιμελουμένων, e corr., ut videtur, T in eod. schol., p. 37; τοὺς λόγους ἐπιμελουμένους Polak, p. 146>· διὸ καὶ κτλ.

ὅτι τὰ μυστικά καὶ θεοῖς ἀρμόζοντα οὐ χρῆ πρὸς τοὺς ἀμυήτους καὶ ἰδιώτας λέγειν ἀνθρώπους. καὶ ὅτι τὸ κάλλιστον τοῦ ἱερείου ἢ γλῶσσα, τὸ δὲ κάλλιστον τοῖς θεοῖς ἀνετίθουν

332. (de κεράασθε) ad ε 93.

5 341. ad p. 37, 11 sqq.

366. πῶς ψευδῶς εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ; οὐκ ἔστι τοῦτο μεμπτὸν ἀλλ' οἰκονομικόν. εἰ μὴ γὰρ οὕτω εἶπεν, οὐκ ἂν εἰάθη παρὰ τοῦ Νέστορος ὑποχωρῆσαι, καὶ οὕτως οὐδὲ ἐφάνη τίς ἦν, εἰ μὴ ὑπεχώρησεν. * * * * * ἔλεγε γὰρ ὀπισθεν ὁ Νέστωρ τῷ Τηλεμάχῳ· εἴ ε' οὕτως φιλέει 10 (v. 223), ἤγουν τὸν Τηλέμαχον ὁμοίως τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ νῦν μέλλει δεῖξαι αὐτῇ, ὅτι προφανῶς αὐτῷ συνέπεται ὡς τῷ πατρὶ. καὶ ἅμα ποιῆσαι θέλει πλείονα τὸν Τηλέμαχον προσφιλεῖ τῷ Νέστορι. εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωπος ὑπεχώρησεν, οὐκ ἂν ταῦτα οὕτως ἐγένετο καὶ οὐδ' αὐτῇ θυσίαν ἐποίησεν ὁ Νέστωρ.

15 378. ad v. 366.

395. 96. δ 52.

411. διὰ τί ὁ Νέστωρ βασιλεὺς ὦν τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἐπιτέλλει τὰ τῶν δούλων καὶ τῶν ὑπὸ χεῖρα; φαεῖν οὖν ὅτι ἀπλοϊκῶς καὶ ἀκενοδόξως τότε διέκειντο καὶ οὐκ ἔχοντες ἔπαρσιν. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ θυγατέρες τῶν τοιούτων βασιλέων μετὰ οἰκείων χειρῶν ἔπλυναν τὰ ἱμάτια. ὥστε οὐκ ἦν αὐτοῖς εἰς ἀτιμίαν τὸ οὕτω ποιεῖν διὰ τὴν ἀπλότητα. E f. 31^b.

432. scholium ad Iliad. p. 223, 8—11 commemoratum non solum in codd. M (c, f. 37^b) et Q (Dind.), sed etiam H (f. 18^b) legitur.

453. *διὰ τί μικρὸν μέρος τῆς γῆς φησιν ἀπὸ χθονὸς E Dind. 25 εὐρυοδείης; οὐκ ἂν τὴν ὅλην γῆν λέγοι τὴν εὐρυοδείην, ἀλλὰ

3 quae post ἀνετίθουν sequuntur: διὸ καὶ τις εἶπε πρὸς τινὰ σοφὸν κτλ. (cf. Eust. p. 1470, 50), aliunde illata sunt 6 sqq. cf. Polak, p. 192

7 εἰάθην E; εἰάθη Mai 8 lacuna non est in cod. 9, 10 φιλέει τῷ τηλεμάχῳ ὡς πατρὶ αὐτοῦ cod.; quae recepi ego conieci 17 E c. l. Νέστωρ δ' αὐτὸς τότε ἐφίξε

ἐπιτέλλει Mai; ἐπιτέλει cod. 18 φασίμεν οὖν Polak (Obs.), p. 88 24 sqq. cf. Polak, p. 155 24 διὰ τὸ μικρὸν cod.; corr. Buttm. 25 τὴν inserui; om. Dind.

8 sqq. Partem apparet excidisse scholii qua quaereretur, cur necesse fuisset aperiret Minerva divinam naturam. Quae res si paullo uberius tractata erat, haud scio an vestigia quaedam eius servaverit schol. H (f. 18^b, c. l. ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ) v. 378: στοχάζεται ἀφ' ὧν καὶ ἐν Ἰλιάδι παρηκολούθησεν. ἀναγκαῖα δὲ νῦν ἡ περὶ τὴν θεὸν ἐπιφάνεια, ἵνα καὶ ὅταν Ὀδυσσεὺς ἐν τῷ πρὸς Τηλέμαχον ἀναγνωρισμῷ λέγῃ· αὐτὰρ τόδ' ἔργον Ἀθηναίης ἀγελεύσης (π 207), πιστεύοι ὁ νέος προκατηχημένος ὑπὸ τοῦ Νέστορος, ὅτι φιλεῖ τὸν Ὀδυσσεῖα ἢ Ἀθηνᾶ.

17 sqq. Fluxerunt haec e Dioscuridis libro (cf. Epilegg. et R. Weber, Stud. Lips. XI, p. 156). Unde quae de h. l. in Athen. libr. I, c. 15 (p. 9 B) transierunt: ὁσιωτέρα γὰρ αὐτῇ ἢ θυσία θεοῖς καὶ προσφιλεστέρα ἢ διὰ τῶν οἰκείων καὶ εὐνοσιώτων ἀνδρῶν (cf. Weber, p. 91, 1) etiam in scholio, quod Eustathius (v. 422), p. 1474, 60, exscripsit, fuisse videntur. Dicit enim hic:

τὸ κοινὸν τῆς γῆς ὄνομα μᾶλλον κατ' ἐπίθετον χαρίζεται τῷ μικρῷ αὐτῆς μέρει.

456. ad ξ 427.

464. ζ 221.

δ

T p. 42. 1. Οἱ δ' Ἴξον κοίλην Λακεδαίμονα. παρὰ τὴν ἱστορίαν φασὶν 5
 M^b f. 40^a (us- εἶναι τὸν γενόμενον ἤδη ἐν τῇ Λακωνικῇ· αἱ γὰρ Φηραὶ, ἐνθα Διοκλῆς
 que ad l. 11). ὤκει (γ 488), τῆς Λακωνικῆς εἰσιν. τὸν οὖν γενόμενον ἐν τῇ Λακω-
 νικῇ αὐθις ὡς μὴ γενόμενον ἐπισημαίνεσθαι ἄτοπον. ἔστι δὲ ἡ λύσις
 ἐκ τῆς λέξεως· τὰ γὰρ τῶν χωρίων ὀνόματα τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν προ-
 ηγουμένων πόλεων, ὥστε τὴν Σπάρτην οὐκ ἀπεικότως Λακεδαίμονα 10
 λέγει, καθάπερ καὶ τὴν Ἴλιον Τροίαν· ἐνθα κεν ὑπίπυλον Τροίην
 ἔλον υἱεσ' Ἀχαιῶν (Φ 544)· καὶ ἀντετραμμένως τὴν Ἀττικὴν εἶρηκεν
 Ἀθήνας· ἀλλ' ὅτε Κοῦνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνέων
 (γ 278).

T p. 52. 1 sqq. διὰ τί ὁ Τηλέμαχος εἰς Λακεδαίμονα ἐλθὼν οὐκ ἐνέτυχε 15
 H f. 26^b (us-
 que ad
 p. 41, 8).

1 καὶ ἐπίθετον χαρίζει Dind.; corr. Polak 5 sqq. cf. Polak, p. 165 (Obs. p. 46)
 5 caret lemm. M παρὰ γὰρ τὴν Ιστ. T 6 φεραι T 9 τάχα γὰρ M
 11 ἐνθα κεν κτλ. om. M ὑπίπυλον om. T τρώων T 12 ἀνεστραμ-
 μένως T; corr. Polak 13 ἀθηνὰς ἀλλ' εἴτε T ἱερὸν ἀφικόμεθα ἄκρον ἀθη-
 ναίων T; corr. Preller 15 sqq. cf. Polak, p. 169 15 T ad v. 290 referri
 videtur; praecedat enim (p. 51) schol. v. 271 ἔτυχε T, ἐνέτυχεν Ἰκαρίῳ H

ὅτι διακόνοις εἰς θυσίαν ὁ Νέστωρ τοῖς υἱοῖς χρᾶται, οὐ μόνον διὰ τὸ τίμιον, ἀλλ' ὅτι καὶ ἄλλως αὐτουργοῦσιν οἱ ἦρωες ἐν πολλοῖς τῶν ἔργων, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται· μακαριστὸς δὲ φασιν οἶκος κτλ. (haec quidem = H f. 18^b, p. 160, 14 D.).

10 Cf. Eust. B 581, p. 293, 30: λέγεται δὲ, φασὶ, Λακεδαίμων καὶ ἡ χώρα καὶ ἡ πόλις, ἡ μὲν χώρα ἐν τῷ τὰ οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας (φ 13), ἡ δὲ πόλις ἐν τῷ οἱ δ' Ἴξον κοίλην Λακεδαίμονα πρὸς δῶματα Μενελάου (cf. Apollodor. ap. Strab. VIII, p. 367). Contra schol. A ibid.: . . . Λακεδαίμονα δὲ τὴν χώραν λέγουσι, τὴν δὲ πόλιν Σπάρτην καλοῦσιν. Utramque sententiam ex Aelio Dionysio Eust. B, p. 294, 41 sqq. attulit, ita quidem ut ὁμωνυμία regni et urbis Atticorum usui tribuatur.

11 Cf. Ariston. Φ 544: ὅτι ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ τὴν Ἴλιον Τροίαν εἶρηκεν.

15 sqq. Aristoteles, poet. 25, p. 1461 β 1, ut exemplum problematum, quae sec. Glaucouem (de quo v. Prol. Iliad. p. 384) inde orientur, quod homines ἐνια ἀλόγως προῦπολαμβάνουσιν καὶ αὐτοὶ καταψηφισάμενοι συλλογίζονται καὶ ὡς εἰρηκότος ὅ τι δοκεῖ ἐπιτιμῶσιν, ἂν ὑπεναντίον ἢ τῇ αὐτῶν οἴησι, mirum quibusdam videri affert, quod Icarium, quippe qui Iaco sit homo, Telemachus Lacedaemone non conveniat. Lacedaemone autem eum degentem filiam suam Ulixi in matrimonio collocasse, non solum Pausanias (III, 12, 1. 2; 20, 10) et Apollod. bibl. (III, 10, 9, 2) sine ulla dubitatione asserunt (cf. Penelope Λάκαινα ap. Plut. Gryll. 4), sed etiam superioribus temporibus aliis fuit persuasum, si quidem schol. H (Dind.) ο 16 Aristoniceum monet: ὅτι Ἰθακήσιος ὁ Ἰκάριος, οὐ Σπαρτιάτης ἀδελφὸς Τυνδάρεω. — Cum solutione ab Aristotele Cephallenensium auctoritate niso allata: παρ' αὐτῶν γὰρ γῆμαι λέγουσι τὸν Ὀδυσσεῆα καὶ εἶναι Ἰκάδιον ἀλλ' οὐκ Ἰκάριον, quadam tenus ea congruunt, quae apud Stra-

τῷ Ἰκαρίῳ; καίτοι ἄλογον ἐλθόντα τῷ πατρὶ τῆς μητρὸς μὴ ἐντυχεῖν. οὐδαμοῦ δὲ εἶρηκεν ὡς ἐν Λακεδαίμονι ᾤκουν, ἀλλὰ μᾶλλον πλησίον αὐτῆς ἦσαν. ἡ γοῦν Ἀθηναῖ ἐν τῷ ὕπνῳ ἐπιστάσά φησιν· ἤδη γάρ
 5 ρα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαι
 Πηνελόπη πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα τὰ καθ' ἑαυτὴν ἀφηγουμένη φησί· νῦν
 δ' οὔτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον οὔτε τιν' ἄλλην μῆτιν
 εὐρίσκω, μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες (τ 157. 8). ὅθεν καὶ ἄλλη
 λύσις γίνεται πρὸς τοὺς ἀποροῦντας, διὰ τί πρὸς τοὺς γονέας οὐκ ἀπο-
 10 στέλλει τοὺς ἑαυτῆς ἢ Πηνελόπη εἰς βοήθειαν, ὅτε ὁ παῖς ἐκινδύνευεν,
 ἀλλὰ πρὸς τὸν Λαέρτην βούλεται ἀποστεῖλαι (δ 735 sqq.). φαίνεται
 γὰρ ἠλλοτριωμένη τοῖς γονεῦσιν ὡς ἀναγκάζουσι γήμασθαι· διὸ καὶ
 ἐξήρηται ἀπὸ τῆς τοῦ Τηλεμάχου προσηκούσης μνήμης ὁ Ἰκάριος τοῦ
 τε Ὀδυσσεῖως καὶ τῆς Πηνελόπης. τοσοῦτον δὲ εἶρηται ὑπὸ τοῦ Τηλε-
 15 μάχου· οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασιν νέεσθαι Ἰκαρίου

1. 2 ἐλθόντα μηδαμοῦ τῆς μητρὸς τῷ πατρὶ ἐντυχεῖν ἢ οὐδαμοῦ εἶρ. H
 2 δὲ addidī 2. 3 πλησίον νήσου τῆς πηνελόπης αὐτῆς H 3 ἤγουν ἀθ. T
 4 κασιγνήτοι τε T εὐρ. γήμ. om. T 5 ἴσως μάρτυσι χρῆσθαι H 6 τὰ
 om. T; τὰ καθ' ἑαυτὸν διηγουμένη H 7 ἐκφυγέειν H 8 post τοκῆες addit
 γήμασθαι, reliquis omissis, H 9 πρὸς τοὺς ὑγρῶντας (sic) T, corr. Preller
 13 ἐξήρηται cod., corr. Polak 14 τοσοῦτων (?) cod. ὑπὲρ τοῦ τηλ., corr.
 Prell. 15 μὲν πρὸς οἶκον, εἰς Prell.

bonem X, p. 461, ex Apollodori Catalogo leguntur: Icarium, cum Thestio auxilio venisset, partem occupasse Acarnaniae (de incolis eius Cephallenensibus v. eund. p. 452) ibique cum alios liberos iam Penelopam genuisse, ita ut mirum non sit, Telemachum Lacedaemone non ad eum, sed ad Menelaum devertisse. In scholio ο 16 graviter corrupto (Vd f. 74^b; H Dind.) ἀδελφοὶ τῆς Πηνελόπης δύο, Σῆμος καὶ Αὐλήτης (cf. Eust. ο, p. 1773, 21; Apollod. bibl. III, 10, 6)· ὁ δὲ Ἰκάριος ἐκ Μεσσηνίας (sic) τῆς Κεφαλληνιακῆς (sic) ἦν, ἐπεὶ οὐχ ὁράται ἐν Ἰθάκῃ ἀναστρεφόμενος. ἀλλ' οὐδὲ Λάκων ἦν· ὅθεν οὐδὲ ἐνέτυχεν αὐτῷ Τηλέμαχος ἐν τῇ εἰς Λακεδαίμονα ἀποδημίᾳ, utrum Porphyriana lateant an ἔθνογραφικά, difficile iudicatu.

† H (f. 6^a), E (f. 8^a), M^a (f. 15^b) α 285: κείθεν δ' ἐς Σπάρτην (τε add. H). πῶς ἐς Σπάρτην ἐλθὼν οὐ συντυγχάνει Ἰκαρίῳ; ἢ ἐπεὶ καθ' Ὅμηρον ἐν Ἰθάκῃ οἰκεῖ (M; ὄντες H), ἢ (ἐν Ἰθ. — ἢ om. E) ἀπέχθονται αὐτῷ αὐτός τε καὶ ἡ μήτηρ ἀναγκάζοντι (ὡς ἀν. M) αὐτὴν γαμηθῆναι, ὡς αὐτὴ (αὐτὴν E) φησι (φασιν M)· μάλα (μάλιστα E) δ' ὀτρύνουσι (μάλα δοννοῦσι M) τοκῆες γήμασθαι. Eadem fere D (f. 183^a) et T (p. 11).

† E (f. 33^b) δ 1: ἀπορία. τινὲς φασιν ὅτι ὁ Ἰκάριος (Mai; Ἰκαρος cod.) ὁ τῆς Πηνελόπης πατήρ ἐν Λακεδαίμονι ἦν· καὶ πῶς οὐκ ἀπῆλθεν εἰς ἐκεῖνον ὁ Τηλέμαχος; ἀνατρέπονται δὲ παρ' ἄλλων λεγόντων, ὅτι ἐχθρὸν εἶχεν αὐτόν, διότι προετρέπετο τὴν Πηνελόπην λαβεῖν ἄλλον ἄνδρα, ὃ μισητὸν ἐδόκει τῷ Τηλεμάχῳ ὑπολαμβάνοντι καὶ ἀπὸ τούτου, ὅτι μῖσος εἶχεν Ἰκάριος (Ἰκαρος cod.) πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα.

† Vb f. 31^a (ad δ 571 relat.): ἔοικεν Ἰκάριος μὴ εἰς Λακεδαίμονα οἰκεῖν· ἢ γὰρ ἐνετύγχανεν ἂν αὐτῷ Τηλέμαχος, φαίνεται δὲ καὶ ἄλλοθεν πλησίον Πηνελόπης οἰκεῖν.

(β 52) καὶ κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ (β 132). αὐτὸς μὲν γὰρ ἐκβάλλων μὴ βουλομένην καταλιπεῖν τοῦ ἀνδρὸς τὸν οἶκον ἀναγκάζειν οὐκ εὐπρεπὲς ἤγειτο (β 130). πῶς ἂν οὖν εἰς τὴν προαίρεσιν τῆς Πηνελόπης ἀνῆσαν τοῦ γάμου τὸ τέλος;

H f. 8^a (β 52).

M^a f. 20^a ibid.

D f. 188^a ibid.

T p. 14 ibid.

οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασιν νέεσθαι (β 52). δῆλον ἐκ τούτων ὅτι ὁ Ἰκάριος Ἰθακήσιος ἦν· φησὶ γοῦν ἐς οἶκον. εἰ γὰρ ἦν ξένος, ἔφη ἂν προτὶ ἄκτυ ἢ προτὶ γαῖαν. εἰ δὲ ἦν Σπαρτιάτης, πῶς εἰς Σπάρτην ἐλθὼν Τηλέμαχος οὐ συνέτυχεν αὐτῷ, πῶς τε ὁ φιλοδέσποτος Εὐμαιος κατηράτο τῇ δεσποίνῃ λέγων· ὡς ὤφελ' Ἐλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι πρόχνη (Ξ 68); Ἰκάριος γὰρ καὶ Τυνδάρεως ἀδελφοί, καὶ περιείχετο τῇ κατάρᾳ ἢ Πηνελόπῃ, εἴπερ ἐκείνου τοῦ Ἰκαρίου ἦν θυγάτηρ. πῶς τε Ἀθηναῖ ἐν Σπάρτῃ ὄντι τῷ Τηλεμάχῳ φησὶν· ἤδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαι (ο 16); ὡς γὰρ ἐν Ἰθάκῃ οἰκούντων ποιεῖται τὸν λόγον.

E f. 34^a.

11 sqq. διὰ τί [δὲ] Ἐλένη μόνην τὴν Ἑρμιόνην ἔτεκε; διότι τὸ πολλὰ τεκεῖν ἀλλοιοῖ τὸ κάλλος τῆς γυναικός. μελλούσης γὰρ αὐτῆς

1 κακὸν δέ μ' πολλ' ἀποτίνειν 2 βουλομένοις; corr. Preller, sed contra cod. auctoritatem inter γὰρ et μὴ (l. 2) lacunam statuit 3 πῶς ἂν tentavi; cod. πᾶν οὖν εἰς <cf. Ludwich, Mus. Rh. XXXIII, p. 444> τὴν πρ. κτλ.; longe aliter Polak: πάντως οὖν εἰς τὴν προαίρεσιν τῆς Πηνελόπης ἀνῆψε τοῦ γάμου τὸ τέλος 5 H (c. l. οἱ πατρὸς μὲν): διαβάλλει τὴν μνηστείαν — ἡμῖν ἐν ὄχλοισιν (sic, = p. 81, 13—15 Dind.), tum: ἄλλως. δῆλον ἐκ τούτων κτλ., D (c. l. οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον): διαβάλλει — ἐνοχλοῖσιν. δῆλον δὲ ἐκ τούτων κτλ., MT (c. eod. l.): δῆλον κτλ. 6 ὁ Ἰκάριος T Ἰθακήσιος μὲν φησὶ γοῦν M φησὶ γοῦν D εἰς οἶκον HMD 6. 7 εἰ δὲ ἦν MT 7 ἐφ' ἂν pro ἔφη ἂν T πρὸ τὸ ἄκτυ ἢ πρὸ τῆ γαῖαν H, προτὶ ἄκτυ ἢ ἀπὸ γαῖαν M, πρὸ τὸ ἄκτυ ἢ προτὶ γαῖαν D ἦν om. D 8 ἐς D οὐ om. T τε in δὲ corr. M; δὲ T 8. 9 φιλοδέσποτης DT 9 εὐμαιος T κατηράτο H, διατηρεῖτο M ὤφελος H, ὄφελ' MT, ὡφ' Ἐλένης D 10 προύχνη T τυνδάρεος HT 11. 12 ἢ πηνελόπεια T ἐκείνη H; ἢπερ <an ἢπερ?> ἐκείνη D; post ἢ Πηνελ.: ὡς θυγάτηρ τοῦ Ικ. καὶ ἢ ἀθηναῖ T, ib. ὡς θυγάτηρ ἐκείνου τοῦ Ικ. M <quo in cod. olim sequebatur ἦν θυγάτριον, quae postea deleta sunt> tum id. πάντως ἢ ἀθ. ὄντι ὁ τηλεμάχῳ φησὶν M 13 τε post πατήρ om. DT 13. 14 κασίγνητω τε κέλλονται <tum vac. spat 3 litt.> εὐρ. γήμ. T 14 οἰκούντα T 16 sqq. cf. Polak, p. 171 16 cohaeret schol. E (c. l. δε οἱ τηλύγετος γένετο) cum scholio de v. τηλύγετος, de quo eadem fere in codd. H (f. 19^b), M^a (f. 40^a), T (p. 42) leguntur, et de Megapentho ex ancilla nato (= p. 171, 12—18 Dind.) agente

7 sqq. † H ξ 68 (f. 81^b, c. l. ὡς ὤφελ' Ἐλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι), Vd ibid. (f. 67^a, c. l. ἀλλ' ὄλεθ' ὡς ὤφελ' ἐ (sic)): πῶς ἂν ὁ Πηνελόπης πατήρ Ἰκάριος Λάκων εἶη τὸ γένος ἢ πῶς ἂν ἢ Πηνελόπη τῆς Ἐλένης ὑπάρχοι ἀνεψιά; οὐ γὰρ ἂν ὁ φιλοδέσποτης Εὐμαιος Τηλεμάχῳ καὶ Πηνελόπῃ κατηράτο <κατηράτο H>, βουλούμενος διεφθάρθαι τὸ τῆς Ἐλένης γένος. Idem, adiectis aliis loci explicandi rationibus, Eust. ξ, p. 1750, 46.

16 sqq. Cf. quae ad Iliad. p. 302, 15 attulimus.

μεσολαβῆσαι εἰς τὸν πόλεμον τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων, οὐκέτι ἐδίδουν αὐτῇ τέκνον οἱ θεοί, ἵνα τὸ κάλλος φυλάττη, ὡς Ἀλέξανδρος ἠδυνθῆναι ἔμελλε. τὸ δὲ παντελῶς εἶναι ἄτεκνον ἦν δῦσδαιμον καὶ κακόν, τὸ δὲ τεκεῖν εὐδαιμον καὶ μακάριον. διὰ τοῦτο ἔτεκεν ἓν, ἵνα
5 μακαρία λογίζεται καὶ ἵνα τὸ κάλλος ἔχη. ἐπιφέρει δὲ καὶ ὁ ποιητής·
Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον.

Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον. πιθανῶς, ἵνα ἐπὶ πλείστον ἀκμάσῃ ἢ ἵνα δι' Ἀλεξάνδρου γόνον μὴ σχῆ.

16. cf. ad α 238.

10 52. διὰ τί τοὺς ἀνθρώπους πρὶν φαγεῖν ποιεῖ τὰς χεῖρας ἀπονί- Tr. 39 (γ395).
ζεσθαι, τοὺς δὲ θεοὺς οὐδαμῶς; διὰ τί πρὸς δεῖπνον μὲν ἀπονίζονται,
μετὰ δὲ τὸν δεῖπνον οὐδαμῶς; θεοὶ μὲν οὐκ ἀπονίζονται· καθαροὶ μὲν
γάρ. μετὰ τὸν δεῖπνον οὐ ποιεῖ ἀνθρώπους ἀπονίζεσθαι τὰς χεῖρας,
ὅτι οὐδὲ ὄψοις τοιούτοις ἐχρῶντο ὥστε δεῖσθαι ἀπονίψεως, καὶ ὅτι
15 παυσαμένου τοῦ δεῖπνου ἔσπενδον, μετὰ δὲ σπονδὰς οὐ χρεὶ ἀπονίζεσθαι.

διὰ τί πρὸ μὲν τοῦ δειπνεῖν ἐνίπτοντο, μετὰ δὲ τὸ δειπνεῖν H f. 20* (δ52).
οὐκέτι, ἐρρήθη μὲν ἤδη καὶ ἄλλη, ῥητέον δὲ καὶ τοῦτο. ὅταν γὰρ λέγῃ
χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόψ' ἐπέχευε φέρουσα καλῆ χρυσεῖη
ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος νίψασθαι, φήσομεν ὅτι οὐκ εἰς τὸ
20 νίψασθαι πρὸ τοῦ δειπνεῖν κυρίως τοῦτο εἴρηται, ἀλλὰ συλλαβῶν τὰ
παρασκευαζόμενα ἐπὶ τὸ δεῖπνον λέγει, οὐκέτι τὰ κατὰ μέρος ἐπεξιῶν.

5 μακαρία νομίζεται καὶ ἅμα τὸ κάλλος ἔχη conl. Polak 6. 7 verba Ἑλένη
— ἔφαινον in codice semel scripta; duo esse scholia male conglutinata ea quae
infra ad h. v. afferuntur docent 8 addit cod.: οἱ δὲ νεώτεροι Ἑλένης μὲν καὶ
Ἀλεξάνδρου Κόρυθον ἢ Ἑλενον, ἐκ δὲ Μενελάου Νικόστρατον γενεαλογοῦσι
10 sqq. cf. Polak, p. 181, 1 12 ante θεοὶ spat. 3 vel 4 litterarum, quod v. λύσις
destinatum fuisse coniecimus 13 ποιεῖ 14 ὄψ' τοιαύτων; corr. Preller
16 sqq. cf. Polak, p. 181 16 H c. l. χέρνιβα δ' ἀμφίπολος

1 sqq. Cf. Eust., p. 1480, 1 sqq. (de Porphyrii memoria v. ad II. p. 303).

7 sqq. † II (f. 19^b, c. l. Ἑλένης δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτ' ἔφαινον): πι-
θανῶς, ἵνα ἐπὶ πλείστον ἀκμάσῃ, ἢ ἵνα ἐξ Ἀλεξάνδρου [Κόρυθον ἢ Ἑλενον
ἐκ δὲ Μενελάου Νικόστρατον γενεαλογοῦσιν] Quae uncis inclisimus
in eodem codice (c. l. νίξι δὲ Σπάρτηθε) meliore forma ad v. 10 leguntur:
οἱ νεώτεροι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου γενέσθαι αὐτῇ Κόρυθον ἢ Ἑλενον, ἐκ δὲ Μενελάου
Νικόστρατος (sic). Cum iis quae ex E codice h. l. edidimus et attulimus schol. Vb
(f. 22^b) verbo paene tenus congruit.

10 sqq. Duo quae h. l. contulimus scholia quin ex una quaestione male di-
rempta sint excerpta, non dubitabit, qui cum iis quaestionem ad A 449 editam
(cui nunc codicis Townleiani accessit auctoritas) comparaverit. Ubi quoniam
paullo brevior forma ad nos pervenit, hic ea quam illic sequi debuimus ratione
repetatur.

12 sqq. † II (f. 3^b, c. l. χέρνιβα δ' ἀμφίπολος), D (f. 180^b, c. eod. l.) α 136
(cf. Ludw., pr. III, p. 31): πρὸ τῶν <τῆς D> βρωμάτων <αἰρωμάτων? D> ἐνί-
πτοντο, ἵνα εὐαγῶς ἐπὶ τὰς σπονδὰς ἐλθῶσι, μετὰ δὲ ἄριστον οὐκέτι· καὶ γὰρ
οὐδὲ ποικίλοις ἐχρῶντο βρώμασιν. ἄλλως τε ἄσεμνον ἀπονίπτεσθαι μετὰ σπονδῆν.
Sim. EM.

τινῶν γὰρ τὰς ἀρχὰς μηνύσας οὐκέτι τοῖς κατὰ μέσον ἐπέξεισι, συγχωρεῖ δ' ἡμῖν ἐπινοεῖν καὶ τὰ μεταξὺ οἷα γίνεται. ὥσπερ οὖν οὐδ' αἰρομένας τὰς τραπέζας ἐποίησεν οὐδὲ τὰ λείψανα τὰ ἐκ τοῦ συμποσίου συναγόμενα, οὕτως οὐδὲ μεταξὺ νιπτομένους καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπινιπτομένους. ἐπεὶ καὶ τοῦτο οὐ δηλοῖ ἀπλῶς τὸ νίψασθαι ἐκόμισεν, ἀλλ' ὅτι ἐκόμισε τὰ χερόνιπτρα ἐν προχώῳ χρυσῆ καὶ λέβητι ὑποδεχομένῳ ταῦτα ἀργυρῷ, ὥστε παρέκειτ' αἰεὶ τὰ χερόνιπτρα, ὅτε βούλοιντο νίψασθαι, ὥσπερ ἢ τράπεζα καὶ τὰ ἄλλα, ἄχρις ὅτου βούλοιντο, αὐτοῖς. οὕτως καὶ τοὺς Πυλίους ποιήσας ἐν τῷ κατάπλῳ τῶν περὶ τὸν Τηλέμαχον εὐωχουμένους (τ 5 sqq.) οὐκέτι δεδήλωκεν, ὅπως ἐκ τῆς ἡόνος ἀναστάντες ἀπηλλάγησαν, καὶ τὴν Ἀθηναῖαν Μέντη ὁμοιωθεῖσαν καὶ τὸ δόρυ δοῦσαν τῷ Τηλεμάχῳ (α 121) οὐκέτι ὅπως τοῦτο ἀπιούσα ἀπέλαβεν ἐπεσημήνατο· ἐπεὶ καὶ τὸ τόξον εἰς κατασκοπὴν ἀπιόντι Μηριόνης δίδωσιν Ὀδυσσεῖ (Κ 260), ὅπως δὲ τοῦτο ἀπέδωκεν οὐκέτι ἐπεσημήνατο, διδοὺς τοῖς ἀκροαταῖς καθ' ἑαυτοὺς λογίζεσθαι τὰ ἀκόλουθα. καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἔστι γινῶναι παρ' αὐτῷ· οὐ γὰρ μόνον τί εἶπη ἀλλὰ καὶ τί μὴ εἶπη ἐφρόντισε, καὶ οὐχ ἦττον ὧν κατορθοῖ ἐν οἷς λέγει σοφὸς εὐρίσκειται ἢ ἐν οἷς ἀποσιωπᾶ καὶ οὐ λέγει.

E f. 35^b. 84. 85. πῶς [δέ] φησι Σιδωνίους καὶ Ἑρεμβοὺς καὶ τοὺς

1 συγχωρεῖν δ', corr. (in schol. Q, ubi δ' om.) Mai 2 ὑπονοεῖν conl. Cobet, Mnem. N. S. III, p. 113 5 ἀπλῶς correxi pro ἀπαξ, Polak ὀπόθεν et in sequent. ἐκόμισαν conl. 7 παρέκειτα ἢ τὰ, rectum suppediavit schol. Q 8 τε corr. Dind.; ὅταν cod. 8 χρῆσθαι ante αὐτοῖς inserendum esse censuit Dind., quod schol. A 449 commendatur 9 τῷ περὶ, corr. Buttm. (in schol. Q) 11 μέντι 12 ἐπιούσα, corr. Buttm. 17 κατορθοῖς, corr. Buttm. 19 cohaerent cum schol.: οἱ μὲν τοὺς Τρωγλοδύτας φασί, παρὰ τὸ εἰς τὰς τρώγλας ὑπὸ τὰς σχισμὰς δύνειν — καὶ Σιδωνίους Ἀραβὰς τε (= p. 182, 4—9 D.) σιδωνίους; corr. Mai Ἑρεμνοὺς; correxi, utpote inde ortum, quod in iis quae praecedunt de Cratete Ἑρεμνοὺς scribente eosque in India collocante sermo est

2. 3 Errare Porphyrium vel Iycticum ab eo allatum versus poetae τ 61 (cf. etiam η 232) docet. Rectius Aristarchum secutus (cf. Ariston. η 174) Dioscurides, v. R. Weber, Stud. Lips. XI, p. 111; 128 sqq.; 139, et Epilegg. nostra.

16sq. In usum suum convertit auctor schol. q 4 (H f. 103^a; V d f. 92^a, hic quidem c. l. εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει): μόνον τοῦτο ὠνόμασε, τὸ δὲ ξίφος σεσιώπηκεν, ἐπειδὴ τὸ ξιφηφορεῖν αἰεὶ τε ἦν καὶ σύνηθες. ὡς τὸ πρὸ τῆς τροφῆς μὲν αἰεὶ τὰς χεῖρας ἀπονίπτεσθαι δηλοῖ, τὸ δὲ μετὰ τροφῆν ὡς ἀκόλουθον ἡμῖν σιωπῆ κατέλιπεν ὑπονοεῖν.

19 sqq. Cum scholio pessime excerpto omnino conferendus Eustathii locus (p. 1484, 22): ἐν δὲ τῷ Φοινίκην καὶ Σιδωνίους τῷ γένει τὸ εἶδος ἐπήνεγκε, μᾶλλον δὲ τῷ ὄλω τὸ μέρος· μέρος γὰρ Φοινίκης ἢ Σιδών. Quam difficultatum solvendarum rationem, h. l. a Strabone (I, 2, 33, p. 40), i. e. Apollodoro, aliorum iudicio (§ 31, p. 38) oblocuto occupatam, a Porphyrio alienam non esse, e scholiis a nobis ad Q 221 editis constat. — Ceterum eum, qui quaestioni de Phoenicibus et Sidoniis institutae alteram illam de Libya et Aegyptiis

ἄλλους καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ τὴν Λιβύην; αἱ γὰρ λεχθεῖσαι χῶραι τῆς Λιβύης εἰσὶν, οὗτος δ' ἔοικε διαχωρίζειν. νοητέον δὲ ὅτι ἔλεγεν ὅλας ἐξ ὀνόματος, εἶτα συνάψας λέγει συντόμῳ λόγῳ αὐτὴν τὴν Λιβύην.

122. schol. T (p. 46) ad v. Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα relatum, cum longe prius traditum sit quam scholium Iliadis Z 491 editum, h. l. afferre supervacaneum esse duximus. Neque schol. η 105 (II, f. 41^a), quippe quod priorem partem tantum exhibeat scholii Iliadis, dignum est, quod hic edatur; inter scholia autem excerpta afferenda eo loco fuerunt:

10 † M δ 131 (Dind.): χρυσὴν τ' ἠλακάτην] ἠλακάτη τὸ ξύλον, ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὸ ἔριον, ἠλάκατα δὲ τὰ περιειλούμενα τῇ ἠλακάτῃ ἔρια.

† E ibid. (Dind.): ἠλακάτη λέγεται τὸ ἐργαλεῖον, ἠλάκατα δὲ τὰ ἔρια τὰ πλεκόμενα τῇ ἠλακάτῃ.

131 v. 122.

15 143. πῶς τὸν Τηλέμαχον ἐχαρακτήριζον καίτοι μὴ ἰδόντες καὶ ἄλ- E f. 37^a.
λοτε αὐτόν, τὸν δὲ Πεισίστρατον οὐκ ἐχαρακτήριζον; πλείονα γὰρ φι-
λίαν καὶ προσοχὴν εἶχον πρὸς τὸν Ὀδυσσεῆα παρ' ὃ πρὸς τὸν Νέστορα,
καὶ ὡς ἀκμάζοντα καὶ σφριγῶντα. τὸν δὲ Πεισίστρατον καθ' ὃ οὐκ
ἐγνώρισαν, δηλοῖ αὐτὸς ἑαυτόν (v. 161).

20 166. 67. διὰ τί μὴ συμμαχεῖ Μενέλαος (καλὴ γὰρ ἡ πρόφασις γυ- H f. 21^b.
ναῖκα περιῶσαι φίλου) εἰς τὰ ὅμοια ὑπὸ Ὀδυσσεῶς εὐεργετηθεῖς; διὰ
τί δὲ καὶ Τηλέμαχος οὐκ αἰτεῖ συμμαχίαν; ἢ ὅτι ἔλεγεν Ἀθηναῖ· οὔτοι
ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ σιδή-
ρα δέσματ' ἔχησι (α 203). μετὰ δὲ τοὺς λόγους τούτους θεασά-
25 μενος τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς θεᾶς καὶ γνοὺς ὅτι παρὰ θεοῦ ταῦτα ἠκηκόει
εἰκότως ἐκδέχεται τὴν τοῦ πατρὸς παρουσίαν, καὶ τοῦτο μάλιστα σπεύδει
μαθεῖν, ποῦ ποτε ἄρα τυγχάνει Ὀδυσσεύς. τὸ δὲ μὴ δεηθέντος τοῦ
Τηλεμάχου Μενέλαον συμμαχεῖν περιέργον· δεῖ γὰρ ὠφελεῖν τοὺς φίλους
ἃ βούλονται. ἄλλως τε καὶ ἀφορμὴν ἔχει Νέστωρ τε καὶ Μενέλαος
30 τοῦ μὴ πέμψαι στρατιάν, Νέστωρ μὲν ἐκ τοῦ αὐτόπτης γενέσθαι τῆς
Ἀθηναῖς πιστεύσας τῇ Ὀδυσσεῶς παρουσίᾳ, ὃ δὲ ἐκ Πρωτέως ἀκούσας.
τί οὖν ἔδει ὑφαρπάζειν τῆς Ὀδυσσεῶς ἐκδικίας;

185. πῶς ὁ Μενέλαος γινώσκων ζῶντα τὸν Ὀδυσσεῆα (ἔμαθε γὰρ M² f. 44^b.
αὐτὸ παρὰ τοῦ Πρωτέως) εἰς θρήνους κατάγεται; καὶ εἰ ἀπέθανεν, οὐκ
35 ἔδει κλαίειν, ἵνα μὴ ὑποψίας ἐμποιήσῃ τῷ Τηλεμάχῳ περὶ τῆς τοῦ πα-

15 sqq. cf. Polak, p. 90

οἱ κεν κατὰ δῆμον ἀλάκοιεν

30 στρατείαν, corr. Dind.

15 E c. l. ὀδυσσεῆος υἱὲ ἔοικε

23 ἔσεται (ἔσσεται Q)

24 δεσμά τ' (δέσματ' Q)

32 αὐτοὺς post ὑφαρπάζειν ins. Polak, p. 233

cet. adiecerit, Libyam non solum tertiam esse orbis partem voluisse, sed etiam isthmo (cf. Strab. I, 4, 7, p. 65) ab Asia seiunxisse apparet.

16 sqq. Cf. Eust., p. 1490, 24 sqq.

31 Aliter solutio p. 46, 2 allata.

τὸς ἀπωλείας. καὶ ῥητέον ὅτι συνήρπασται τοῖς κλαίονσι καὶ μὴ βουλόμενος, ἢ ὅτι περὶ τοῦ ζῆν τὸν Ὀδυσσεῖα εἶπεν αὐτῷ ὁ Πρωτεύς, περὶ δὲ τῆς ὑποστροφῆς οὐδόλως.

H f. 22^b. 254. τί κατήπειγε, φασι, μηνύειν τοῖς Τρωσὶν ὅτι ἦν Ὀδυσσεύς; **M**^a f. 46^a. τοῦτο γὰρ καὶ προδοσίας ὑποψίαν παρείχε τῇ Ἑλένῃ, εἴ γε ὁμολογοῦσα **T** p. 51. ἐγνωκέναι τὸν κατασκευάμενον δεῖ ἦν οὐ τότε ἐμήνυσε, ἀλλ' ἐπίτηδες αὐτὸν περιέσωσε. ἔστιν οὖν ὁμοιον τῷ τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν (A 29) καὶ οὐδέ ποτ' ἐκπέσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται (C 283).

300. in iis quae **E** (f. 40^b), signo apposito ad δάδας <priori α 10 rubro i subscriptum est> relata, h. l. habet: γράφεται δάος, ἤγουν μερικμὸν σπουδὴν ἢ ταχύτητα ἢ φῶς· ἀφ' οὗ καὶ αἱ δεκτικαὶ τοῦ φωτὸς αἱ δάδες <sic>, Porphyriana inesse, e quaestione Vat. θ' (Iliad. p. 297, 11) apparet.

387. cf. ad α 215, p. 9, 11 sqq. 15

H f. 25^a. 442. ὀλοώτατος ὁδμή] ὁμοιον τῷ κλυτὸς Ἀμφιτρίτη (ε 422) καὶ θερμὸς αὐτμή (hymn. in Merc. 110) καὶ κλυτὸς Ἴπποδάμεια (B 742).

H f. 25^a. 477. θαυμάσαι τις ἂν τοὺς τὸν ποταμὸν τοῦτον διπετῆ εἰρῆσθαι **E** f. 44^a (inde a p. 47, 5). οἰηθέντας διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς καὶ κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους 20

4 sqq. cf. Polak, p. 195 4 **H** c. l. μὴ μὲν πρὶν ὀδυσσεῖα, **T** c. l. μὴ μὲν πρὶν ὀδυσσεῖα μετὰ τρώες <sic> ἀναφῆναι <η e corr.>, **M** s. l. φησι **T**; τί κατέπεισε, om. φασι, **M** 5 ὑπεροψίαν **T** **M** 6 τὸν σκεψάμενον **T** 7 ἔστι δ' οὖν ἐμοὶ ταύτην δ' ἐγὼ **T** ὁμοιον τὸ τὴν **M** 7. 8 πρὴ μιν καὶ **M**, πρὶν μὶ καὶ **T** 8 οὐδέποτε **T** 19 **H** (s. ad οἶσθα, v. 465) inc.: τὸ ἐξῆς· οἶσθα ὡς δὴ δηθὰ ἐν νήσῳ ἐρύκομαι, τὰ δὲ ἄλλα ὡς διὰ μέσου διορθωτέον: — θαυμάσῃ τις ἂν κτλ. θαυμάσαι Dind. 20 οἰηθέντας e schol. Iliad. (p. 213, 6) add.

1 sqq. † **H** f. 21^b int. (id. **M**^a f. 44^b) v. 185: οὐχ ὅτι πέπεισται τεθνηκέναι αὐτὸν (πιστεύει γὰρ αὐτὸν ζῆν, ἐξ οὗ τοῦ Πρωτεύως ἀκήκοεν), ἀλλὰ τὸ <τὸ δὲ **H**> μηδέπω παραγεγονέναι <παραγεγόμενα **H**> ἀπολοφύρεται. — Cf. p. 45, 31.

7 sqq. Cf. **E** f. 39^b (c. l. πρὶν γε τὸν): τὸ πρὶν μὴ νόει μοι <supr. lin. ab ead. m. add.> τοιοῦτον, ὅτι μετὰ τὸ ἀπελθεῖν τὸν Ὀδυσσεῖα εἰς τὰς ναῦς ἔμελλεν ἢ Ἑλένη εἰπεῖν. οὐδ' ὄλως γὰρ, οὔτε πρώην οὔτε ὕστερον, ἔμελλεν εἰπεῖν. τοιοῦτον γὰρ τὸ πρὶν ἐνταῦθα· εἰ γὰρ εἶπεν, εὐθέως διεσπάσαντο <corr. Butt. e διεσπονδάσαντο> αὐτήν ὡς μὴ ὁμολογήσασαν. [δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἡ Ἑκάβη ἀγνοεῖ τὴν Ὀδυσσεῖως εἰσέλευσιν· εἰ γὰρ ἔγνω, οὐκ ἂν ἐσίγησεν]. Cf. Eust., p. 1495, 16 sqq.

16 sqq. Scholium e quaest. Vat. ζ' (Il. p. 230, 4 sqq.) excerptum est.

19 sqq. Quoniam scholia Odysseae a nobis ad II 174 allata parum adhuc accurate edita sunt, hic et scholia excerpta et ipsam quaestionem (in hac quidem Harl. potissimum secuti) secundum huius carminis codices repetivimus. — Quae Prol. Il. p. 350, 1 de Aegyptiorum sententia disputavimus, si modo recte se habere possunt, his certe scholiis parum commendantur.

† **H** f. 25^a (c. l. Αἰγύπτιο διπετέος), **T** p. 59 (c. l. διπετέος ποταμοῖο), **M**^a f. 51^b (c. l. πρὶν γ' ὅταν): τινὲς <δὲ add. **T** **M**, in quibus nonnulla praecedunt, quae cum v. πολλῶν — ὑετῶν, p. 215, 15—18 Dind., fere congruunt>

οὐρανόθεν ρεῖν. πρῶτον μὲν καὶ τὸν Σπερχειὸν διπετῆ λέγει· υἱὸς Σπερχειοῖο διπετέος ποταμοῖο (Π 174), καὶ τὸν πρὸς τῇ Φαιάκων γῆ· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διπετέος ποταμοῖο (η 284). καὶ ἀπλῶς δὲ πάντας διπετεῖς ἐν παραβολῇ λέγει· ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῆσι διπετέος ποταμοῖο βέβρυχεν μέγα κῦμα (Ρ 263)· διπετεῖς οὖν λέγει τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἐκ Διὸς γεγεννημένους· τῷ γὰρ πεσεῖν ἀντὶ τοῦ γενέσθαι χρήται, ὡς περ τῷ ὅστις ἐπ' ἡματι πέσεν παρὰ ποσσὶ γυναικός (Τ 110). ἀλλαχοῦ δὲ ἔφη ἀντὶ τοῦ διπετοῦς· Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέτοκε Ζεὺς (Ξ 434). τοῦτο δὲ ὅτι φύσει οἱ ποταμοὶ ἐκ Διὸς πληροῦνται, ὡς που ἔφη· καὶ εἰς Διὸς ὄμβρος ἀέξει (ι 111), οἷω λόγῳ καὶ τὰς Νύμφας Διὸς θυγατέρας λέγει· Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διός (ρ 240), ἔτι Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διός (Ζ 420), ἐπειδὴ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι

5. 6 Ε (c. l. διπετέος ποταμοῖο) inc.: πολλῶν λεγομένων περὶ τῆς τοῦ Νείλου ἀναβάσεως πρῶτος Ὅμηρος τὴν ἀληθεστάτην αἰτίαν εἶπε διπετῆ προσαγορεύσας αὐτὸν <ο e corr.>, διότι πληροῦται ἀπὸ τῶν ἐν Αἰθιοπία γινομένων ἀδιαλείπτων καὶ εφοδρῶν ὑετῶν τοῦ ὄρους. ὁ δὲ Ἡσίοδος ὡς μεταγενέστερος Νεῖλον καλεῖ διπετεῖς οὖν τοὺς ποταμοὺς λέγει τοὺς ἐκ Διὸς κτλ. 7 ὡς περ τῷ om. Ε πέσσα Η 7. 8 ἐπ' ἡματι τῷδε πέση μετὰ ποσὶ Ε 9 τέτοκε, supra το a man. post. κε script., Η; τέκετο Ε 11 ὄμβρον Η οἷω λόγῳ om. Ε 12. 13 ἔτι — Διός om. Ε

διπετῆ, ἐπεὶ καὶ Αἰγύπτιοί φασιν οὐρανόθεν ρεῖν <ερεῖν Η, εὔρεῖν ΤΜ> τὸν Αἴγυπτον <αἰγύπτιον codd.>. τοῦτο δὲ <τουτέστι Μ> ψεῦδος· φησὶ <φασὶ Τ> γὰρ υἱὸς Σπερχειοῖο διπετέος ποταμοῖο. οὕτως οὖν <οὕτως add. Η> αὐτοὺς <om. Τ> καλεῖ, διογενεῖς ὡς τινὰς <om. ὡς Μ; ante διογένεις, sic, Τ> ὄντας <ὄταν Τ>, τῷ <τὸ Τ> πεσεῖν ἀντὶ τοῦ γεννηθῆναι χρώμενος, ὡς περ τῷ <τὸ Η, om. h. verba Τ> ὅστις ἐπ' ἡματι <τῷδ' ἐπ' ἡματι Μ, τῷδε ἐπ' αἵματι Τ> πέση παρὰ ποσσὶ <ποσὶ Τ> γυναικός. τὸ δὲ ὄλον, ἐπεὶ <ἐπὶ Τ> τῷ ὑετῷ πληροῦνται <πληροῦνται Τ>. καὶ Νύμφαι <νυμφαῖαι Τ> κοῦραι Διός. Quae in ΤΜ statim sequuntur: τὸν δὲ Νεῖλον Αἴγυπτον ὀνομάζει, ὁ δὲ Ἡσίοδος ὡς νεώτερος Νεῖλον αὐτὸν οἶδεν καλούμενον, in cod. Η post schol. πολλῶν λεγομένων — τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν <sic> (= p. 215, 15—20 Dind.) leguntur.

† Ρ (f. 33^b): διπετῆ εἶπε διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς καὶ κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους οὐρανόθεν ρεῖν. τοῦτο δὲ ψεῦδος. φησὶ γὰρ· υἱὸς Σπερχειοῦ <σπερχειοῦ cod.> διπετέος ποταμοῖο. καὶ οὕτως καλεῖ πάντας διπετεῖς ἐν παραβολῇ· ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῆσι διπετέος ποταμοῖο. καλεῖ δὲ καὶ διογενεῖς ὡς τινὰς ὄντας, τῷ πεσεῖν ἀντὶ τοῦ γεννηθῆναι χρώμενος <χρωμένων cod.>. τὸ δὲ ὄλον, ἐπεὶ τῷ ὑετῷ πληροῦνται. καὶ Νύμφαι κοῦραι Διός.

9 sqq. † Μ¹ f. 54^b (c. l. διπετέος) v. 581: ταύτη τῇ λέξει <corr. e ταύτην τὴν λέξιν> πολλάκις ἐχρήσατο ὁ Ὅμηρος. διπετέος τοῦ ἐκ τοῦ Διὸς ὄντος· αἱ γὰρ βροχαὶ <βρόχοι cod.> αὐτοὺς ἀέξουσιν (ἢ διειπετέος διὰ διφθόγγον, τοῦ διανγοῦς), διὸ καὶ τὰς Νύμφας τοῦ Διὸς λέγουσιν εἶναι. λέγει Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διός, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἐν ὄρεσι <corr. ex ὄρεσι> φυτὰ τῷ ἀπὸ θεοῦ ὄμβρῳ αὔξουσιν. Brevius Η (f. 43^a) η 284 (gl. ad διπετέος): τοῦ ὑπὸ τῶν Διὸς ὄμβρων πληρουμένου ποταμοῦ (ead. fere Μ¹ f. 85^a gl. ibid.); paullo liberius Vd (f. 14^b ibid.): τοῦ ἀπὸ Διὸς ἡγουν ἀέρος ἀρδευομένου.

φυτὰ τῷ τοῦ Διὸς ὕδατι τρέφεται. Ζηνόδωρος δὲ διipeτῆ τὸν διαυγῆ ἀποδίδωσι· διὰ τοῦτο καὶ γράφει διειπετέος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου.

505. de Porphyrii nomine h. l. in cod. T allato v. Epilegg.

E f. 45^a. 535. ἔοικεν ὡς τρυφητοῦ κατηγορεῖν τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ μεθύσου καὶ διὰ τοῦτο ἀγνοοῦντος τὴν αὐτοῦ ἐπιβουλήν ὡς μεμεθυσμένου· ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο· ἐθάρρει γὰρ ὡς τὸν δόλον ἐνόησεν. εἰ δὲ καὶ βοῦν εἶπεν, ἀλλ' οὐ πρὸς ὕβριν αὐτοῦ εἶπεν, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ ἐδήλωσε. κατεκτάνθη γὰρ καθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐσθίων, ὡς ὅταν μὲν βοῦς στερρὸς καὶ δυνατὸς ᾗ, σφαγῆ δὲ ὅμως ἐν φάτνῃ δεδεμένος καὶ ἀγνοῶν τὴν ἑαυτοῦ ἐπιβουλήν. 5

Eust., 551. (τὸ ἐξονομάζειν) οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης δηλοῖ τὸ ἐξ ὀνόματος
p. 1508, 53. καλεῖν, ὡς καὶ τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ.

571. ad δ 1 sqq., p. 41.

581. ad δ 477, p. 47, 9 sqq.

607. = 636. 37. 15

H f. 27^a. 636. 37. δοκεῖ μαχόμενον εἶναι τῷ ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου λεγομένῳ

E f. 47^b. τὸ οὐ γὰρ τις νήσων ἱππήλατος (v. 607), εἴπερ οὗτος μέλλει δα-

T p. 63. μάζειν ἵππους, μὴ δυνάμενος χρήσασθαι αὐταῖς ἐν Ἰθάκῃ. ἀγνοοῦσι δὲ

M¹ et a f. 55^a ὅτι οὐχ ἵππους δαμάσαι βούλεται, ἀλλὰ τὰς ἡμιόνους, ἵν' ἔχη ὄρεῦσι

(v. 607). χρήσασθαι εἰς τὰς κατ' ἀγρὸν ἐργασίας. 20

662. scholium de v. ὄσσε agens, quod cod. Leid. A 356 Porphyrio tribuit, etiam in codd. HPQ ad δ 662 legi, ad Iliad. p. 6, 14 significavimus. Integrum h. l. repetere cum operae pretium non videatur esse, in eo acquiescimus, ut moneamus, in Odysseae codicibus inde a verbis οἱ μὲν οὖν φασιν incipere, finiri autem post locum e Plauto Aristophanea allatum ita: σαφὲς οὖν ὅτι τείχεε λέξουσι δυικῶς καὶ ὄσσεε, εἶτα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ τελικοῦ εἰ ὄσσε ἐγένετο. Minime autem neglegendum, in uno cod. Q (f. 53^b) supra schol. legi Πορφυρίου; qua de re cf. ad Iliad. l. c. et Epilegomena huius libri.

1 Ζηνόδοτος H 2 ἐκδίδωσι H διειπετῆ E 4 sqq. cf. Polak, p. 249

4 E c. l. δειπνίας τρυφητοῦ, corr. Mai 5 αὐτοῦ cod.; corr. Polak

6 οὐκ ante ἔστι add. Mai ἐθάρρει γὰρ καὶ τὸν δόλον οὐκ ἐνόησεν; corr. Polak

16 H c. l. ἀδμήτες, E δώδεκα θήλειαι, M οὐ γὰρ τις, T Ἡλιδ' ἐς εὐρύχορον

διαβήμεναι καὶ τὰ ἐξῆς ἕως τὸ δαμασαίμην εἶναι om. E τὸ ὑπὸ τηλ. λεγό-

μενον TM 17 τὸ ante οὐ in uno H οὐδέ τις E νησιῶν pro νήσων T

18 οὐ δυνάμενος χρήσασθαι αὐτοῖς EM, μὴ δυνάμενος δὲ χρήσασθαι αὐτοῦς T ἐν

om. H post Ἰθάκῃ in cod. M, interiecto signo scholii finiti, eadem manus (M¹)

addidit schol. v. 612: μεταλλάξω — ἢ ἀλλήλους ἀντιμεθιστῶσιν (sic, = p. 223,

28—30 D.), tum M¹ subiunxit ἀγνοοῦσι δὲ κτλ. δὲ om. H 19 ὅτι om. T

δαμάσαι TM ὄρεσι T 20 εἰς τὸν κατ' ἀγρὸν κτλ. T

4 sqq. Cf. Iliad. A 225 sqq.

6 sqq. † Eust., p. 1508, 3 sqq., memoria versus B 480 vel ex integra quaestione vel ex ipsius loci notitia iniecta.

11 sqq. Haud scio an cum quaest. K 413 olim cohaeserint.

793. ἀγνοοῦσί τινες τὸ νήδυμος ὕπνος ἀποδιδόντες τὸ ἡδύς. ἔστι E f. ?
 δὲ νήδυμος ὁ μὴ δύνων μηδὲ περιεχόμενος, ἀλλ' αὐτὸς περιέχων· καὶ D¹ f. 218^a, Π.
 οὕτως λέγει· οὐδέ μιν ὕπνος ἤρει πανδαμάτωρ (Ω 4). τὸ δὲ
 νῆ στερητικὸν καὶ ἐν τῷ νήγρετος, ὁ ἡδιστος καὶ θανάτῳ ἄγχιστα
 5 ἐοικώς (ν 80). καὶ ἐπ' ἄλλων περιεχόντων καὶ κατειληφόντων τὸ
 ὄλον λέγει· ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χύτο (Π 414), τὸν δ' ἄχεος
 νεφέλη ἐκάλυψεν (P 591) καὶ θείη δὲ μιν ἀμφέχουτ' ὀμφή (B 41),
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη (β 12). καὶ
 λιμένες ναύλοχοι ἀμφίδυμοι (δ 846), δύο λέγων εἰς οὗς ἔστι
 10 δύνειν. ὄθεν καὶ δίδυμοι, δύο ἐκ μιᾶς καταδύσεως τῆς ἐκ γαστροῦ.

847. ad v. 793.

ε

47. Οὐδὲν, φαῖν, ὄφελος ἐνθάδε ράβδου, ὡς περ ἐν Ἰλιάδι πρὸς Η f. 30^b.
 τὸ κοιμίαι τοὺς πυλωροὺς (Ω 445). οὐ συνορῶσι δὲ ὅτι ἴδια ἔστί T p. 72.
 τινὰ θεῶν φορήματα, ὡς εἴ τις μέφοιτο, ὅτι Ποσειδῶν εἰς Αἰθιοπίαν
 15 πορευόμενος τὴν τρίαιναν ἔχει (ε 292).

51. διὰ τί λάρῳ καὶ μὴ ἀετῷ ἐοικώς ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιούτῳ; διότι Vd f. 89^a.

1 sqq. cf. Polak, p. 272 1 E c. l. ἐπήλθε νήδυμος ὕπνος ἀποδι-
 δόντες D 3 λέγουσιν D 4 αἰσχιστα E 5 περιεχόντων καὶ om. D
 5. 6 τὸν ὄλον E, τῶν ὄλων D, τὸ ὄλον e quaest. Iliad. (p. 22, 11) Polak
 6 θάνατος τύχοι DE, χύτο quaest. II. 7 ἀμφ' ἔχουτ' D 8 χάριν τῷγε D
 9 ἀμφίδυμοι καὶ λέγων D 10 δύο om. D 12 H (c. l. εἴλετο δὲ ράβδον) prae-
 mittit: ὀρθοτάτου λόγου σημεῖον ἢ ράβδος, τοὺς μὲν νήφοντας κηλεῖ, τοὺς δὲ
 ἠκαιρημένους ὀρθοῖ, καὶ ψυχὰς παραγομένας παύει, ἐκκελυμένας δὲ διεγείρει (de
 quibus verbis cf. Polak, p. 277); tum inc.: οὐδὲν δὲ φαῖν κτλ. T εἴλετο
 δὲ ραῦδον (sic) in lemm. habet τῆς ράβδου T 12. 13 πρὸς τὸ κατακοιμησάι T
 13. 14 οὗς νῦν ὀρῶσι δὲ ὅτι ἴδια εἰσὶν τινῶν θεῶν φορ. T 14 φρονήματα H
 εἴ τις μ' ἔφατο T 15 ἔχει τὴν τρίαιναν. — ἄλλως: — ὀρθότητα λόγου
 σημαίνει ἢ ράβδος κτλ. (v. ad l. 12) T 16 sqq. cf. Polak, p. 278 16 Vd c. l.
 λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς

1 sqq. Cf. Porph. B 2, p. 22, 1 sqq., quo loco haec inter scholia excerpta
 referri debebant.

1. 2 Hesiodum a Posidonio Apolloniata (de quo v. Ludwich, Annal.
 philol. 1889, p. 252) vituperatum esse, quod v. ἡδυμος usus esset, Tzetzes
 auctor est (Exeg. Iliad. p. 747, 1 Bachm.).

8 sqq. Cf. M^a f. 60^b (s. ad ἀμφίδυμοι) v. 847: ἀμφοτέρωθεν δύο εἰσδύσεις
 ἔχοντες. αἰνίττεται δὲ ὅτι δύο ἦσαν. ἐξ οὗ καὶ δίδυμοι τῆς ἀνθρώπου, οἱ δύο
 ἐκ μιᾶς καταδύσεως τῆς ἐκ γαστροῦ. ἢ ἀμφοτέρωθεν εἰσδύσεις, τουτέστιν ἐξ
 ἑκατέρου μέρους εἰσπλους καὶ καταγωγὰς, ἔχοντες, ἢ διπλοῖ, in quibus Por-
 phyriana ex ampliore quam quae nunc existet quaestione excerpta cum aliis,
 quae simil. in codd. H (f. 29^b), D (f. 219^a), E (f. 52^a) leguntur, coaluisse apparet.

15 Cf. H ε 292 D.: τρίαιναν ἐλῶν] εὐνρεπίσας πρὸς τὸ κινῆσαι· φόρημα γὰρ
 αὐτῷ ἔστιν ἀχώριστον (ἀχώρητον H) ἢ τρίαινα. Cf. Eust., p. 1522, 12; 1537, 22.

16 sqq. † Eust., p. 1522, 50 sqq.; apud quem quae leguntur: λάρῳ εἴκασται
 ὁ Ἐρμῆς διὰ τε τὸ λευκὸν καὶ ὡς εἰπεῖν ἑναργές, ἀφ' οὗ καὶ Ἀργειφόντης κα-

οὔτ' αἰτὸς οὔτ' ἄλλο τι χερσαῖον ὄρνειον δύναται πλέειν, ὡς τῶν περῶν ἠραιομένων ὄντων, ὁ δὲ λάρος θαλάσσιος καὶ πυκνότερος. καὶ οὐκ ἦν ὁμοιωθῆναι ἄλλῳ τινὶ θαλασσίῳ οὐδενί, ἀλλὰ τούτῳ διὰ τὸ λαμπρὸν καὶ λευκὸν τῆς θεᾶς * * * * * τοιοῦτος γὰρ καὶ ὁ λάρος, ὡς τῷ ἡλίῳ ὁ κύκνος ἀνατίθεται.

5

T p. 74. 93. εἰ μηδὲν ἄλλο πίνουσιν οἱ θεοὶ ἢ τὸ νέκταρ (E 341), διὰ τί αὐτὸ ἢ Καλυψῷ τῷ Ἑρμῆ κέρασα δίδωσιν; εἰ γὰρ κεκέρασται σὺν ὕδατι, οὐ μόνον τὸ νέκταρ, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ πίνουσιν. καίτοι, φησὶ, ψιλὴν ἀμβροσίαν παρέθηκεν, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν. λύων οὖν ὁ Ἀριστοτέλης (cf. fr. 170 edit. Teubn.) τὸ κέρασσε φησὶν ἦτοι τὸ 10 μῖξαι ἄλλο ἄλλῳ ὑγρῷ δηλοῖ ἢ τὸ ἐγχεῖν· ἀμφω γὰρ δηλοῖ τὸ κέρασαι. νῦν οὖν τὸ κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν οὐ τὸ μῖξαι δηλοῖ, ἀλλὰ ψιλῶς ἐγχεῖν.

Vd f. 82^b. κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν. ἀντὶ τοῦ ἐνέχεεν· οὐ γὰρ κερνᾶται τὸ νέκταρ. εἰ οὐδὲν γὰρ ἄλλο πίνουσιν οἱ θεοὶ ἢ νέκταρ, πῶς 15 αὐτὸ κερνᾶ ὕδατι ἢ Καλυψῷ; ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ ἐνέχεεν, ἀπὸ τῆς ἀρχαίας συνηθείας· εἰς κέρας γὰρ ἐγχεόντες ἔπινον.

3 οὐδενὶ tentavi; οὐ δὴ ἦν cod. τούτῳ inserui 4 de lacuna, quam inuito cod. statui, v. ad p. 49, 16 sqq. καὶ ὁ λόγος cod.; corr. Struve (ap. Dind.) 6 sqq. cf. Polak, p. 199 6 T c. I. κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν 7 αὐτῷ ἢ καλυψῷ τῷ Ἑρμῆ T; corr. Dind. 10. 11 ἦτοι τὸ μῖξαι τὸ ἐνχεῖν ἄλλο ἄλλῳ ὑγρῷ δηλοῖ τὸ ἐνχεῖν, corr. Dind. 11 γὰρ om.; add. Dind. κέρασαι 12 κέρασσαι τὸ (ante μῖξαι) e corr. 13 ἐνχεῖν 16 αὐτοῦ Vd; corr. (in schol. E) Mai 17 addit Vd: ἢ ὅτι τὸ κέρασσε κτλ., quibus alterum scholium ex iis, quae hic edidimus, excerptum (edit. ad l. 10 sqq.) incipit

λεῖται, ὡς λόγος ἐναργῶς φαίνων τὰ κατὰ ψυχὴν, similiter sine dubio olim in scholio legebantur (p. 50, 4).

10 sqq. † Vd [ἢ, cf. ann. crit. l. 17] ὅτι τὸ κέρασσε κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ὡς ὁ Πορφύριος λέγει, οὐ μόνον δηλοῖ τὸ μῖξαι (μῖξαι cod) ἄλλῳ ὑγρῷ ἄλλο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγχεῖν ψιλῶς.

14 sqq. † M^a f. 63^a (interiecto ἄλλως iis, quae ad l. 16 ex eo cod. edidimus, subiuncta): ἀντὶ τοῦ ἐνέχεεν· οὐ γὰρ κερνᾶται τὸ νέκταρ. εἰ δὲ μηδὲν [γὰρ] ἄλλο πίνουσιν οἱ θεοὶ ἢ νέκταρ, πῶς αὐτὸ κερνᾶ ὕδατι ἢ Καλυψῷ; ἔστιν οὖν ψιλῶς ἀντὶ τοῦ ἐνέχει. Inde a v. εἰ μηδὲν ἄλλο κτλ. eadem fere † H f. 31^a.

† B f. 52^b: ἀντὶ τοῦ ἐνέχεεν· οὐ γὰρ κερνᾶται τὸ νέκταρ. πῶς αὐτὸ κερνᾶ ὕδατι ἢ Καλυψῷ; ἔστιν οὖν ψιλῶς ἀντὶ τοῦ ἐνέχει. Cf. † gl. H (f. 31^a, supr. κέρασσε): ἦγον ἐνέχεεν· οὐ γὰρ κερνᾶται τὸ νέκταρ.

16 † M^a f. 63^a (c. l. κέρασσε δὲ νέκταρ): νῦν ἐνέχεεν, ἐκ τῆς ἀρχαίας συνηθείας· εἰς κέρας γὰρ ἐγχεόντες (ἐκχ. cod.) ἔπινον (cf. Eust., p. 1526, 40), † T p. 37 (c. l. κέρασσαι) γ 332: παρὰ τὸ κέρας· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι εἰς κέρας ἔπινον. — Porphyrio (ex ampliore nimirum quaestione excerptum) etiam tribuerim schol. *B Θ 189 (simil. A ibid.; Et. M. 504, 33): ἐγκεράσασα] εἰς κέρας ἐγχεῖν· πρὸ γὰρ τοῦ εὐρεθῆναι τὴν τῶν ποτηρίων χρειαίαν εἰς κέρας (add. ἐγχεόντες) ἔπινον. Cf. Athen. XI, p. 476 A; Et. M. 504, 50; Gud. 315, 57. Neque enim, praesertim cum schol. Θ in exteriore cod. Veneti B margine legatur, quo Porphyriana quam plurima esse congesta constat, Polakio assentior

118. ἐπιλαμβάνονται τινες τῆς Καλυψοῦς διαρρήδην ἀπαναισχυν- Vd f. 1^a.
 τούσης· ἀναισχύντου γὰρ χαλεπαίνειν μὴ ἐωμένην ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 καὶ ἐπὶ τούτῳ αὐτῷ χετλιάζειν. φαίνεται δὲ ὅτι οὐ διὰ τὸ κωλύεσθαι
 εὐνάζεσθαι χετλιάζει, ἀλλὰ διὰ τὸ εὐλαβεῖ(σ)θαι, μὴ ζήλῳ τῷ πρὸς
 5 αὐτὴν ἀποκτείνωσι τὸν Ὀδυσσεά. δηλοῖ (δ)ὲ τὰ παραδείγματα τὴν
 γνώμην αὐτῆς. ὑπομιμνήσκει δὲ ὅτι ἐγὼ διὰ φιλαν(θρωπίαν) καύσασα
 κατεῖχον, εἰ καὶ ὁ Ζεὺς νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ βαλὼν ἐκέασεν ἐν
 (μέ)σῳ πόντῳ (v. 130—32). δηλοῖ δὲ καὶ τὸ φάναι ἄτάρ οἱ πρό-
 φρων ὑποθήσομαι (v. 143) τὸ πρόθυμον αὐτῆς εἰς (τὸ σ)ώζεσθαι
 10 τὸν Ὀδυσσεά καὶ οὐδαμῶς διὰ τὸ ἐρωτικὸν πάθος χετλιάζειν· οὐδὲ γὰρ
 οὐδὲ δακρύουσαν π(εποίηκε. χέ)τλιοι οὖν, ὅτι γάμων φθονοῦσι θεαῖς
 φανερῶν, οὐ κρυφίων, καὶ ζηλήμονες, ὅτι ἀ(ναιροῦσι) τοὺς εἰς γά-
 μους προκριθέντας. καὶ χετλιασμοῦ ἄξιον ὅτι πείσεται καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς
 (τὰ δ)μοια. καὶ τούτου πίστις· ἤδη γὰρ κεραυνῷ βληθεὶς ἀφίκετο· καὶ
 15 πίστις τοῦ μὴ διὰ πάθος αἰσχρὸν χετλιάζειν τὸ ἐτοίμως ἔχειν ἀπο-
 πέμπειν καὶ ὑποτίθεσθαι τότε τὰ σωτήρια, καὶ ὅτι δι' ἔλεον κατεῖχεν
 ἐκ τοῦ ναυαγὸν λαβοῦσα τρέφ(ειν) καὶ φιλεῖν, καὶ ὅτι, εἰ καὶ ἀπολέσαι
 αὐτὸν κεκρίκασι, ἐρρέτω (v. 139).

139 v. ad l. 18.

1 cf. Polak, p. 90. 161 1 Vd (c. l. χέτλιοι ἔστε θεοί) inc.: μὴ κρα-
 τοῦντες ἑαυτοὺς τῆς ὀρμῆς τοῦ θυμοῦ, ἀπὸ τοῦ σῶ τὸ κρατῶ. ἢ οἱ χετλιάζειν
 ἡμᾶς ποιοῦντες: — ἄλλως. ἐπιλαμβάνονται κτλ. 2 γὰρ e corr. 4 quae hic
 et in sequentibus lineis uncis inclusi e codicis margine avulsa sunt; suppleri
 potuerunt ex Ambros. E (v. Epilegg.) 14 κεραυνοῦ

ea quae h. l. edidimus a Porphyrio abiudicanti; qui si recte, ut videtur sane,
 Athenaei locum e Didymo (λέξειςιν eius sine dubio) repetivit, nihil obstat, quo-
 minus indidem Porphyrium hausisse statuamus.

3 sqq. † H f. 31^a (id. T p. 74): σχέτλιοι ἔστ' ἐ θεοί] οὐ πάθος ἐρωτικὸν
 <ἐρωτικῶν codd.> κατηγοροῦσιν οἱ λόγοι τῆς Καλυψοῦς· οὐ γὰρ ἀσχάλλει τῷ
 ἔρωτι· δίδει γὰρ <δίδειεν δὲ T> μὴ καθὰ κληθεῖς <κατακληθεῖς H, κληθῆς
 om. καθὰ, quod e conl. dedi, T> ἀνὴρ αὐτῆς Ὀδυσσεὺς ἀναιρεθείη παρὰ τῶν
 θεῶν. ἄμφω <om. T; loco eius vac. spat. 4 litt.> γὰρ οἶδε <οἶδας T>, καὶ τὸν
 Δία <καὶ δία καὶ T> κεραυνοβολήσαντα <-βλήσαντα codd.; corr. Dind.> τὴν
 ναῦν Ὀδυσσεῖος καὶ τοὺς θεοὺς ζηλήμονας <δηλήμονας T> ὄντας τοῖς ἀνδράσι
 τῶν θεαινῶν καὶ θάνατον αὐτοῖς ἀντι <τῶν ins. T> γάμων ἀλλασσομένους.
 τοῦτο δὲ δείκνυται διὰ τε τοῦ μὴ δακρῦσαι τὴν <τὸν T> θεόν, ἀλλὰ καὶ προ-
 θυμότερον ἀποστεῖλαι τὸν <δὲ T> ἄνδρα, διὰ τε τοῦ λέγειν· ἀλλ' <om. H>
 ἐπεὶ οὐπὼς <οὔτως T> ἔστι <ἔστι codd.> Διὸς νόον ἀλγιστόχοιο <καὶ ins. H>
 ἔξαπατήσαι <νόος, om. αὐγ. ἔξαπ., T>, ἐρρέτω — ὡς τοῦ Διὸς ἐθέλοντος
 αὐτὸν κακῶσαι κατὰ θάλασσαν — καὶ διὰ τοῦ ἄτάρ <αὐτάρ T> οἱ πρόφρων
 ὑποθήσομαι.

11 Cf. Eust., p. 1527, 40 sqq., solutionem suam, ut videtur, ingenium secutus
 paullulum immutans.

18 Ex eodem fonte petitum esse videtur schol. T (p. 75, c. l. ἐρρέτω πόντον
 ἐπ' ἀτρύγετον) v. 139: εἰ ὁ Ζεὺς ἐποτρύνει <suppl. e PQ Dind.; T . . . νν ει>
 καὶ ἀνώγει αὐτὸν διαφθαρεῖναι.

T p. 76. 182. τῷ Ὀδυσσεῖ Ἀθηναῖ μὲν ἐμαρτύρησεν φιλεῖσθαι αὐτόν, καίπερ δύστηνον ἔοντα, οὐνεκ' ἐπητής ἐστίν καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων (v 332). Καλυψὼ δὲ ἰδοῦσα τὸ δύστηνον αὐτοῦ· ὅτ' ἄλλοι μὲν ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι, τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμ' ἐπέλασεν οἶον (ε 133. 34), καὶ διὰ τούτων ἐξηγη- 5
 καμένη πῶς τὸ δύστηνον, εἰποῦσα δὲ φιλεῖν αὐτόν, λέγει πάλιν ἦ δὴ ἀλιτρὸν ὄντα καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδότα. πῶς οὖν ἀλιτρός τε ὁ αὐτός καὶ ἐπητής, οὐ κήδονται ὡς οὐκ ἀποφώλια εἰδότος καὶ [τοῦ] ἀγχίνου καὶ ἐχέφρονος; καὶ πῶς ὁ ἀλιτρός εἴρηται; ρητέον οὖν ὅτι εἰς ὄρκον προκαλουμένου τὴν Καλυψὼ τοῦ Ὀδυσσεύος· μὴ τί μοι αὐτῷ πῆμα 10
 κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο (v. 179), φησὶν ἐκείνη ἀλιτρὸν ὄντα, τουτέστι διαμαρτάνοντα τῆς ἀληθείας καὶ σφαλλόμενον, καίπερ οὐκ ἀπαίδευτα εἰδότα· τὸν γὰρ ἀπαίδευτον ὄντα οὐκ ἀπεικὸς σφάλλῃσθαι, τὸν δὲ πεπαιδευμένον θαυμαστὸν [ὄντα] σφαλλῆναι. θαυμάζουσα οὖν λέγει· ἦ δὴ ἀλιτρός τ' ἐσσι ἀντὶ τοῦ ἧς ἄρα σφαλερός, καίπερ οὐκ ἀπαί- 15
 δευτος ὢν. τὸ δὲ ἀμφίβολον ἐποίησεν ὁ πλεονασμὸς τοῦ τε καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ περ. προσρηθεῖς γὰρ οὕτω· ἦ δὴ ἀλιτρός ἐσσι, καίπερ

1 sqq. cf. Polak, p. 288 sqq. (Obs. p. 54) 1 T c. l. ἦ δὴ ἀλιτρός ἐσσι καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς φιλοφρονεῖσθαι pro φιλεῖσθαι con. Polak 2 ἐπητής ἐστίν cod. 3 τὸ δύστηνον αὐτόν ἔοντα, corr. Pol. 4 ἀπεφθίθον, corr. Pol. 5 ἐπέλασεν οἶον, corr. Prell. καὶ διὰ τοῦτο, corr. Pol. 5. 6 ἐξηγησάμενη <corr. ex ἐξηγήσατο> πῶς δύστηνον λέγει πάλιν κτλ., quibus insertis et τὸ et εἰποῦσα — αὐτόν mederi tentavi 6 ἦ δὴ, corr. Prell. 7 καὶ — εἰδότα addidi 7. 8 ὁ αὐτός καὶ φώλια εἰδότος καὶ τοῦ ἀγχίνου κτλ., sine ullo lacunae vestigio; paullo aliter atque ego Polak suppl.: πῶς οὖν ἀλιτρός τε ὁ αὐτός καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς; τὸ γὰρ οὐκ ἀποφώλια σαφῶς τίθεται ἐπὶ τοῦ οὐκ ἀπαίδευτα εἰδότος καὶ τοῦ ἀγχίνου κτλ. 12 διὰ ἀμαρτάνοντα, corr. Prell. σφαλλόμενος, corr. id. 12. 13 ἀπαίδευτον, corr. id. 13. 14 ὄντα post οὐκ ἀπεικὸς lectum transposui, alterum (l. 14) delevi 15 ἦ δὴ, corr. Prell. (it. l. 17) τ' addidi propter l. 16 16 ἦ ins. Pol. 17 προσρηθεῖς Pol.; ρηθεῖς cod. ἦ δὴ

1 sqq. Quoniam nunc de scholiorum T auctoritate longe aliter atque cum Quaestiones ad Iliadem pertinentes edebam, esse indicandum perspexi, ζητ. Vat. κγ' (p. 324) particulam esse quaestionis a Porphyrio institutae concedo. Ipsum autem Porphyrium de verbis, Stoicis sine dubio miris, agentem ita disputasse, ut et quo modo ὁ ἀμαρτωλός (qua de re una ζητ. Vat. et schol. Harl., quod p. 53, 17 edidimus, quam maxime cum eo congruens agunt) et quo ὁ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνων modo (qua de re schol. T quaerit) οὐκ ἀπαίδευτος εἶναι dici possit doceret, non solum e schol. Vind. (p. 53, 12) sed etiam inde elucet, quod in ipso schol. T post hominem διαμαρτάνοντα τῆς ἀληθείας καὶ σφαλλόμενον subito (l. 15) σφαλερός, καίπερ οὐκ ἀπαίδευτος ὢν, existit.

9 sqq. † II f. 32^a <signo: interiecto statim post ea, quae p. 53, 17 sqq. edidimus>: καίτοι οὐκ ἀποφώλια εἰδώς οὐδὲ ἀπαίδευτος ὢν ἀλιτρός γέγονας καὶ ἤμαρτες τοῦτο εἰπών. Id. M^a f. 64^b et (additis, quae simil. etiam B f. 54^a et Eust., p. 1529, 51, h. l., E autem φ 177 extr. habet) Vd f. 1^b (int. txt. et rel. schol.): καίτοι μὴ εἰδώς ἀποφώλια ἀλλ' ὅμως ἀπαίδευτα ἤμαρτες. φωλεός δὲ λέγεται τὸ σχολεῖον· ὁ γοῦν μὴ φοιτῶν εἰς τὸ φῶδειον λέγεται ἀποφώλιος.

οὐκ ἀποφώλια εἰδώς, οὕτως ἂν εἶη ὁ αὐτὸς ἐπητής. τὸ ἐπητής δ' ἐστὶν
 παρὰ τὸ ἔπος, ὡς περ παρὰ τὸν λόγον λόγιος γέγονεν. λόγιος δὲ ὁ
 πεπαιδευμένος καὶ τῷ λόγῳ [καὶ τῷ ἔπει] χρῆσθαι δυνάμενος διὰ τὴν
 παιδείαν, λόγῳ δὲ οὐ τῷ προφορικῷ μόνῳ ἀλλὰ καὶ τῷ ἐνδιαθέτῳ.
 Ἡ δ' αὐτὸς ἂν εἶη ἄριστος ἐν μύθοις, ὡς περ ἀγχινοῦς καὶ ἐχέφρων
 ὁ ἐν βουλήν ἄριστος. καὶ γὰρ ἀγχινοία καὶ φρονήσει συνήρτηται λογιότης·
 ὁ καὶ ἐξηγεῖται συλλαβῶν περὶ αὐτοῦ λογιότητα καὶ ἀγχινοίαν καὶ
 φρόνησιν ἐν οἷς φησι πρὸς τὸν αὐτόν· ἐπεὶ εὐ μὲν ἐσσι βροτῶν
 ὄχ' ἄριστος ἀπάντων βουλήν καὶ μύθοισιν (ν 297. 8). ὁ γὰρ ἄριστος
 10 ἐν βουλήν ὁ φρόνιμος καὶ ἀγχινοῦς, ὁ δὲ ἄριστος ἐν μύθοις ὁ ἐπητής
 καὶ λόγιος· τοιοῦτος δ' ἂν εἶη ὁ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς μόνος.

ἀλιτρός λέγεται ὁ κατὰ ψυχὴν ἀμαρτωλός. λέγεται δὲ καὶ ὁ τῆς Vd f. 1^a.
 ἀληθείας ἀποτυχῶν καὶ ἀμαρτῶν, ὡς καὶ νῦν Ὀδυσσεύς. τὸ ἐξῆς δὲ
 οὕτως· ἢ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσί, καίτοι οὐκ ἀποφώλια εἰδώς, ἦτοι
 15 ὄντως ἀμαρτάνεις τῆς ἀληθείας, καίτοι οὐκ εἰδώς ἀπαίδευτα. εἰ μὴ γὰρ
 συννοοῖτο τὸ καίτοι, ἄλλως οὐκ ἂν ἀκολουθήσαι

ἀλιτρός ὁ ἀλιτήριος καὶ ἀμαρτωλός, ἀποφώλια δὲ τὰ ἀπαί- II f. 32^a.
 δευτα. πῶς οὖν ἀμαρτωλός τε εἶ καὶ ἅμα οὐκ ἀπαίδευτός φησιν; οὐκ
 ἔστιν οὕτως, ἀλλὰ λέγει· πάνυ ἤμαρτες, καίπερ οὐκ ὦν ἀπαίδευτος.

20 211. η 257.

244. εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα. παρέλκει τὸ πάντα, ὡς ἐν τῷ II f. 32^b.

1 ἐπητής post ὁ αὐτὸς ego inserui τὸ ἐπήτης 2 γέγονεν in cod. ante
 ὡς περ lectum transposui 3 παιδευμένος, ε sec. syll. e corr. καὶ τῷ ἐπ.
 ego seclusi 4 λόγῳ δὲ οὕτω πρ., corr. Preller 6 ἀγχινοία (s. acc.) συνήρτηται
 <corr. Prell.> λογιότητος καὶ ἐξηγ. 7 αὐτοῦ addidi 8 εὐ μὲν εἰσί, corr. Prell.

12 Vd c. 1. ἢ δὴ ἀλιτρός ἐσσι 15 τῆς ἀληθείας, utrumque c post. add.
 καὶ v. καίτοι avuls. 16 addit Vd.: ἢ ἀλιτρός ἀντὶ τοῦ πολύπειρος . . . <avuls.>
 προσκρούσας 18 τε εἰ . . . <vac. spat.> οὐκ ἀπαίδ. H; ἀμαρτ. τε εἰ καὶ οὐκ
 ἀπ. P (f. 43^a); ego etiam ἅμα inserui

1 Cf. B v 332. (Dind.) . . . ἐπητής λόγιος· καὶ ὡς περ ὁ λόγιος παρὰ τὸν
 λόγον, οὕτως καὶ ἐπητής παρὰ τὸ ἔπος. Id. fere H ibid. (Dind.); simil. schol.
 Apoll. Rhod. II, 987; Hes., Suid.

4 Cf. Et. M. p. 356, 43: ἐπητής . . . δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὸν τοῦ λέγειν
 [δυνάμενον] ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ φρονεῖν ἐν δυνάμει ὄντα. οὐνεκ' ἐπητής ἐσσι,
 ἀντὶ τοῦ συνετός.

5 sqq. Cf. Stoicorum definitio: ἀγχινοίαν ἐπιστήμην εὐρετικὴν τοῦ
 καθήκοντος ἐκ τοῦ παραχρήμα (Stob. ecl. II, 7; p. 61, 2 W.; Andron. p. 27, 22 Sch.;
 Diog. L. VII, 93). Idem cum ἀγχινοίαν et φρόνησιν artissimo vinculo inter
 se coniunxerint (Stob. p. 60, 18; Andron. p. 27, 18; cf. Ps.-Arist. de virt. et vit. 4,
 p. 1250 a 36), videndum an λογιότητος cum iis virtutibus coniunctio pro Stoica
 item definitione sit habenda (cf. ad γ 20).

12 sqq. Cf. ad p. 52, 1 sqq.

21 sqq. E quaestione O 189 edita, quam olim uberiores fuisse veri simile
 est (cf. ibi schol. L ad p. 203, 8 collatum), excerpta esse videntur.

τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται (O 189)· ἐπιφέρει γὰρ γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.

275. v. ad C 489.

II f. 33^b. 281. πολλάκις ἀπὸ διαφόρων κλίσεων πτώσεων συνέμπτως γινόμενη πλανᾶ τοὺς πολλούς, ὡς ἐνὸς ὄντος τοῦ σημαινομένου, ὡςπερ ἔχει 5 τὸ εἵσατο. σημαίνει γὰρ καὶ τὸ ὑπέλαβε καὶ τὸ ἐπορεύθη καὶ τὸ ἴσος καὶ ὅμοιος ἐγένετο. ἀλλὰ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ εἶδω, τὸ δὲ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι, τὸ δὲ ὠμοιώθη ἀπὸ τοῦ εἴσκω. τὸ μὲν οὖν ὑπέλαβεν· εἵσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν, ἀντὶ τοῦ ὡς δέρμα ὑπέλαβε τὰ ὄρη τῶν Φαιάκων. καὶ εἴσομαι αἶ κε τύχωμι (χ 7), ἀντὶ τοῦ νοήσω 10 ὑπολάβω, ἀπὸ τοῦ εἶδω. εἵσατο ἀντὶ τοῦ ὠμοιώθη ἀπὸ τοῦ εἴσκω, ὡς τὸ εἵσατο φθογγὴν (B 791) καὶ τὸ εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας (N 45). εἵσατο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἔω, ὡς τὸ εἵσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά (M 118).

M^a f. 67^a. τὸ δὲ εἵσατο ἐστὶν ἀπὸ διαφόρων κλίσεων συνέμπτως. ἐξ 15 οὗ γίνεται καὶ τὸ ὄθι οἱ καταεἵσατο γαίῃ (Λ 358), ἀντὶ τοῦ καταπορεύθη.

1 δέ τι 2 οὐλυμπος 4 H post tria scholia de v. ῥινόν agentia (= p. 272, 7—19 D.), interiecto ἄλλως, c. l. εἵσατο δ' ὡς κλίσεων om.; e codd. Iliad. et cod. T (v. infr. ad h. v.) ἀπὸ διαφόρων κλίσεων συνέμπτως vel σύμπτως (T) exhibentibus inserui 6 ἴσος 10 τύχοιμι; τύχωμι Dind. 15 coaluit schol. cum altero cod. eiusdem scholio, quod inter excerpta attulimus 16 οἱ κατὰ εἵσατο

4 sqq. E scholiis Odysseae ad M 103 (quo de loco me Polakii sententiae prorsus accedere in Addendis ad eum locum iam significavi) commemoratis schol. T (p. 80, c. l. εἵσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν) cum iis quae p. 175, 4—19 ex Iliadis codicibus edidimus ita congruit, nisi quod plurima turbata, nonnulla male repetita continet, ut non sit, cur hic repetatur. Reliqua autem alterius carminis scholia, quoniam a schol. Iliad. forma paullo magis recedunt interque se multum discrepant, non omittenda esse duximus:

† **Vd f. 3^a εἵσατο]** ὑπέλαβεν, ἀπὸ τοῦ εἶδω· εἴσομαι αἶ τε τύχοιμι. εἵσατο ὠμοιώθη (<-θην cod.) ἀπὸ τοῦ εἴσκω· εἵσατο φθογγὴν. εἵσατο ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ εἶω (<ι spr. εἶ ab ead. m.) [ὡς τὸ οἶη τ' Ἄρτεμις εἴσι κατ' οὐρεος λοχέαιρα (<scribitur quidem λοχεαίραμον, sequitur αὐτὸν ἐμφορηθήσεσθαι δυστυχίας ἐτέρας = p. 273, 28 Dind.)].

† **M^b f. 67^a εἵσατο δ' ὡς ὅτ' ῥινόν** (<txt. ὅτε ῥινόν>): πολλάκις ἀπὸ διαφόρων συμπτώσεων συνέμπτως (<sic>) γινόμενη πλανᾶ τοὺς πολλούς, ὡς ἐνὸς ὄντος τοῦ σημαινομένου, ὡςπερ ἔχει τὸ εἵσατο. σημαίνει γὰρ τὸ ὑπέλαβε καὶ τὸ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι. τὸ δὲ ὠμοιώθη (<ὠμοιώθη, priore ι spr. lin. add.) ἀπὸ τοῦ εἴσκω. τὸ μὲν οὖν ὑπέλαβεν· εἵσατο δ' ὡς ὅτ' ῥινόν· ὡς δέρμα ὑπέλαβε τὰ ὄρη τῶν Φαιάκων.

† **M^a ibid. εἵσατο δ' ὡς:** εἵσατο ὑπέλαβεν ἀπὸ τοῦ εἶδω, ὡς τὸ εἴσομαι αἶ κε τύχοιμι. καὶ εἵσατο τὸ ὠμοιώθη, ὡς τὸ εἵσατο φθογγὴν Ἄνδραίμονος (<N 216; ἀνδρέμονος cod.). καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη, ὡς τὸ εἵσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά. τὸ δὲ εἵσατο κτλ. (v. spr. l. 15).

Praeterea cf. **D f. 223^b** (a man. rec.): εἵσατο τρία σημαίνει, ἀντὶ τοῦ ἐφάνη καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπέλαβε καὶ ἀντὶ τοῦ ὠμοιώθη (<ὄμ. cod. >).

15 sqq. Cf. Iliad. p. 175, 22.

291. 93. εἰκαίως· οὐ γὰρ νεφεληγερέτης ἐστὶν ὁ Ποσειδῶν. ἀλλ' **II** f. 33^b. οὖν γε πρὸς ἀνθρώπους πάντες οἱ θεοὶ πάντων ἐξουσίαν ἔχουσιν. ὁ **T** p. 80. δὲ Ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς ἐξῆς κατὰ τὴν τῶν πολλῶν δόξαν εἰς Δία ἀναφέρει τὴν αἰτίαν.

5 304. ad l. 2 sqq.

310. διὰ τί Ἀχιλλέως ἀποθανόντος μάλιστα τοῦ νεκροῦ προὔστησαν **Vd** f. 3^b. Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴας; φαίνονται οὔτοι φίλτατοι γεγονότες Ἀχιλλεῖ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζων Ἀγαμέμνων τὸν Ἀχιλλέα καὶ τούτους ὑβρίζει λέγων· ἢ τεδὸν ἢ Αἴαντος ἰῶν γέρας ἢ Ὀδυσῆος (**A** 138), καὶ εἰς τὴν
10 Χρύσαν ἐκ τούτων μάλιστα ἡγεμόνα προαιρεῖται ἐκπέμπειν·
εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
ἢ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς
ἢ ἐσύ, Πηλεΐδη (**A** 144 sqq.),

καὶ εἰς τὴν πρεσβείαν τούτους ἀποστέλλει, ὅτε Αἴας φησὶν Ἀχιλλεῖ·
15 μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
κῆδιστοὶ τ' ἔμμεναι καὶ φίλτατοι (**I** 641).

333. Κάδμου θυγάτηρ. διὰ τί αὕτη μόνη οἰκτεῖρει τὸν Ὀδυσσεῖα; **II** f. 34^a. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· φησὶ γὰρ αὐτὴν ἀνθρωπον εἶναι πρότερον· **M^b** f. 68^a. ὡς ὁμοιοπαθῆς οὖν ἀνθρωπος εἰκότως οἰκτεῖρει τὸν Ὀδυσσεῖα. οὐκ
20 ἐναντιοῦται οὖν Ποσειδῶνι· κάκεινος γὰρ οἶδεν ὅτι δεῖ σωθῆναι αὐτόν.

ἐλεεῖ αὐτόν ὡς ἀνθρωπος γενομένη Ἰνώ, ἢ ὅτι ἦν φιλογύνης **M^a** f. 68^a. ὁ Ὀδυσσεὺς * * * * ἢ δὲ διὰ τὸν Ἀθάμαντα ἐδυστύχησεν. οὐκ ἐναντιοῦται δὲ τῷ Ποσειδῶνι· κάκεινος γὰρ οἶδεν ὅτι δεῖ σωθῆναι αὐτόν.

1 **H** c. l. cὺν δὲ νεφέεσσι, **T** c. l. cύναγεν νεφέλας εἰ καὶ οὐ **T** γὰρ
inserui 1, 2 ἀλλ' εἰ γε **T** 2 πάντως **H** ἐξουσίαν ἔχουσι πάντων **T**
3 τῶν om. **T** 4 τὴν αἰτίαν om. **T** 6 **Vd** c. l. τρῶες ὑπέρριψαν <ἐπέρριψαν
text.> περὶ πηλείωνι τανόντι (sic) 7 καὶ addidi 9 Ὀδυσσεῖως 10 προαι-
ρεῖσθαι, corr. **Mai** (in schol. **E**) 11 ἀρχὸς addidi 14 ἀχιλλεὺς, corr. **Mai**
15 τοι add. id. 16 κῆδιστοὶ τ' ἔμμεναι, corr. id. 17 sqq. cf. **Polak**, p. 296
18 εἶναι ἀνθρωπον τὸ πρότερον **M** 20 δεῖ om. **M** 21 **M**. c. l. τὸν δὲ ἶδεν
22 lacuna, in qua ὁμοιοπάθεια **Inus** et **Ulixis** commemorata fuisse videtur,
in codice non comparat

2 sqq. † **H** f. 33^b (gl interl.) v. 304: κατὰ τὴν κοινὴν δόξαν εἰς Δία ἀνα-
φέρει τὴν αἰτίαν τοῦ χειμῶνος.

6 sqq. Cf. **Porph.** **A** 138.

17—23 † **Vd** f. 4^a (quae uncis inclusi in cod. crosa sunt): Λευκοθέη. μόνη
αὕτη ᾧκτεῖρει τὸν (Ὀδυ)σσεῖα, ὅτι φασὶν ἀνθρωπον αὐτὴν <αὐτὸν cod.> εἶναι
ὁμοιοπαθῆ (π)ρότερον, ἢ ὅτι ἦν φιλογύνης Ὀδυσσεύς. [Λευκοθέα ἐκλήθη
Ἰνώ κτλ.]

† **T** p. 81 (c. l. Κάδμου θυγάτηρ): ὁμοιοπαθῆς ἦν ἀνθρωπος καὶ <om. cod.>
οἰκτεῖρει τὸν Ὀδυσσεῖα. οὐκ ἐναντιοῦται δὲ ὁ Ποσειδῶν· κάκεινος οἶδεν ὅπως
σωθῆναι αὐτόν (sic).

19 † **Eust.** ε, p. 1543, 44: οὐκ ἐναντιοῦται δὲ, φασὶ, τῷ Ποσειδῶνι, ἐπεὶ
κάκεινον οἶδεν εἰδῶτα ὡς χρὴ σωθῆναι τὸν Ὀδυσσεῖα.

21 sqq. Simil. **Vb** (f. 40^a).

Vd f. 4^a
(v. 337).

334—37. αἰθυίη δ' εἰκυῖα. πρὸς τὴν ἀνάδυσιν ἔστιν ἡ εἰκὼν καὶ τὸ παράδειγμα, οὐ κατὰ σῶμα. οὕτω καὶ ὁ Ἑρμῆς σεύατ' ἐπὶ κῦμα λάρω ὄρνιθι εἰσικῶς (v. 51). οὕτω καὶ ἐπὶ Ἦρας καὶ Ἀθηνᾶς αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι (E 778), οὐ περιστεραὶ γενόμεναι, ἀλλ' ὁμοῖαι τοῖς ἴθμασι τῶν περιστερῶν εἰς τὸ στρατόπεδον ἔρχονται. ἴθματα δὲ οὐκ ἔστιν ἴχνια, ἀλλὰ ὄρμηματα καὶ πτήσεις, ἀπὸ τοῦ ἰέναι, καὶ ἀπὸ τοῦ ἴθι ἴθμός· καὶ γὰρ καὶ τὴν εἴσοδον εἰσίθμην καλεῖ (Z 264). τὸ δὲ ποτήν, ἴν' ἧ κατὰ τὴν πτήσιν καὶ τὴν ὄρμην. καὶ ἀπαλλαττομένη μέντοι εἴκασται τῇ αἰθυίᾳ (ε 353), ὡς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο (α 320) καὶ φήνη εἶδο- 10 μένη (γ 372). [αἰθυια δὲ εἶδος ὄρνέου θαλασσίου].

H f. 34^a (v. 334). — — — — —
προσκεῖσθω δὲ καὶ τὸ ἦ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδέεσσα. Ζητεῖ

Tr.82 (ibid.).

Vdf.4^a (ibid.).

1 αἰθυῖα (id. text.) 1. 2 ἡ εἰκὼν κατὰ τὸ παρ. conl. Polak, p. 156; id. τὸ ante σῶμα ins. 2. 3. ἐπικύμα 4 ἴθμαδ' 5 θ v. ἴθμασι e corr. 8 ἴθμην καλεῖ; εἰσιθμὴν (in schol. E) Buttm. 9 καὶ ante ἀπαλλαττ. addidi αἰθυῖα 10 ἡ in ras. latior. litt. ἀνόπαια 11 αἰθυια 12 προσκεῖσθω κτλ. T, ubi haec verba scholio breviori, quod ad l. 1—3 inter excerpta rettulimus, interiecto ἄλλως subiunguntur; H, praemisso ἄλλως, post p. 278, 8—10 Dind. (= infra p. 58, 8), Vd post ibid. l. 11—14 (= infra ad p. 58, 4) habent; ille Ζητεῖ ἀρ., hic Ζητεῖ δὲ ὁ ἀρ. διὰ τί inc. ἡ πρὶν μὲν T; corr. Prell.

1 sqq. Ad Porphyrium scholium esse referendum inde efficitur, quod particula eius (l. 6. 7) adscripto auctoris nomine in codicibus Iliadis Leidensi et Scorialensi (ad E 778, p. 86, 14) legitur. Aristotelis ἀπορημάτων Ὀμηρικῶν in iis latere fragmentum, ex altera quae statim sequitur quaestionis parte in Epilegg. contra Roemerum defendi.

1—3 † H f. 34^a (post schol. Didymi et Aristarchi, v. Ludwich, Ar. I, p. 557, interiecto ἄλλως) et T (p. 82, verbis τινὲς εἰς τὸ εἰκυῖα στίξουσιν, ἴν' ἧ πετομένη <τετανωμένη cod.> ἀνῆλθεν ἐκ τῆς λίμνης, quae H a reliquis seiuncta in marg. int. habet, statim subiuncta) v. 337: οὐ τῷ σῶματι <δὲ add. T>, ἀλλὰ τῷ τάχει <τῇ αἰθυίᾳ εἰκυῖα add. T>, <ἀλλ' ins. H> οὐ μεταβαλοῦσα <μεταβάλλουσι T> τὸ σῶμα πρὸς <εἰς conl. Polak p. 157> τὸ ὄρνεον, ἀλλὰ πρὸς <καὶ T> τὴν ἀνάδυσιν ἢ εἰκὼν <sequitur T: ἄλλως: ~ προσκεῖσθω δὲ καὶ κτλ., v. l. 12>. — Paulo liberius schol. H ibid. (v. 346): τῇ δὲ <τῇδε cod.; id. text.> τόδε κρήδεμνον] οὐ μεταμεμόρφωται ἄρα εἰς αἰθυϊαν, ἀλλὰ δίκην αἰθυϊας ἀνῆλθεν· οὐ γὰρ ἂν διελέγετο τῷ Ὀδυσσεῖ οὐδὲ εἰδίδον αὐτῷ τὸ κρήδεμνον. Eadem fere alter. schol. T (l. c.), B (f. 56^b), Eust. p. 1543, 41.

2 Cf. H f. 30^b (gl. ad ε 51): τὴν ὄρμην, οὐ τὸ σῶμα. λάρω δὲ ὄρνεον θαλάσσιον. Ibid. schol. intermarg.: κατὰ τὴν μορφήν, ὡς καὶ Ἴρις μολυβδαίνη ἐκέλη (Ω 80), quae non recte a Buttmanno de scholio P agente in κατὰ τὴν ὄρμην, οὐ κατὰ τὴν μορφήν mutata esse, schol. M^a (f. 62^a) ibid. docet: λάρω ὄρνιθι εἰσικῶς] κατὰ τὴν μορφήν, οὐ τὸ σῶμα, οὕτως ὁμοίως. λάρω δὲ εἶδος ὄρνέου θαλασσίου: ~ ἄλλως. κατὰ τὴν μορφήν, ὡς καὶ ἡ Ἴρις μολυβδαίνη <ἱερῆς μολυβδίνης> ἐκέλη [εἰπόντος δὲ τοῦ ποιητοῦ κτλ.].

8 Quae de ποτήν afferuntur non esse supervacanea, Eust., p. 1543, 53 sqq. docet.

12 sqq. De his quoque scholiis deque doctorum quorundam hominum de iis sententiis v. Epilegomena.

γὰρ ὁ Ἀριστοτέλης (fr. 171 edit. Teubn.), διὰ τί τὴν Καλυψὺ καὶ τὴν Κίρκην καὶ τὴν Ἰνώ αὐδήεσσα λέγει μόναι· πάσαι γὰρ καὶ αἱ ἄλλαι φωνὴν εἶχον. καὶ λύσαι μὲν οὐ βεβούληται, μεταγράφει δὲ ποτὲ μὲν εἰς τὸ αὐλήεσσα, ἐξ οὗ δηλοῦσθαί φησιν ὅτι μονῶδοι ἦσαν, ἐπὶ δὲ
 5 τῆς Ἰνοῦς οὐδήεσσα· τοῦτο γὰρ πάσαις ὑπῆρχεν αὐταῖς καὶ μόναις·
 πάσαι γὰρ αὐταὶ ἐπὶ γῆς ὤκου. μήποτε δὲ τὸ αὐδήεσσα οὐ τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ μόνον χρῆσθαι δηλοῖ, ὡς τὸ αὐδήεντα δ' ἔθηκε (T 407), σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἔνδοξον καὶ ἐπίφημον. καὶ ἐκάστη δὲ τούτων ἔνδοξος, ὡςπερ ἡ Ἰνώ, ὅτε ἐν ἀνθρώποις ἦν, ἔνδοξος ἦν καὶ
 10 πᾶσι περίφημος.

ὡςπερ ὅταν λέγῃ κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων (e. c. Z 123) ἀντι- Hf.37^b (Z125).
 διαστέλλει πρὸς τοὺς θεοὺς, [λέγει] ὅτι ἐκεῖνοι ἀθάνατοι, οὕτω καὶ Venet. *B
 ὅταν λέγῃ ἡ νύ που ἀνθρώπων σχεδὸν εἰμι αὐδηέντων (Z 125) f.268^b (T407),
 ἀντιδιαστέλλει πρὸς τοὺς θεοὺς, ὅτι οἱ θεοὶ αὐδῆ τῇ αὐτῇ οὐ χρῶνται. T p. 148
 15 ὡςπερ καὶ ἐπὶ τῆς Λευκοθέας· ἡ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα (κ 136), inde
 καὶ θνητῇ αὐδῇ χρωμένη, καθὰ καὶ οἱ βροτοί. καὶ τὸ αὐδήεντα a p. 58, 2.
 δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη (T 407) οὐκ ἔστι φωνὴν ἔχοντα,

1 τὴν om. T 2 Ἰνώ T αὐδήεσσας Vd καὶ αἱ om. T 3 λύσαι
 TVd βούλεται Vd 4 αὐλήεσσα Vd, ἀλήεσσα T φασιν Vd μονῶδοι
 ἦσαν tentavi; μονῶδη ἦσαν T, μονῶδεις <μονῶδεις schol P f. 45^b> ἦσαν HVd
 5 τῆς Ἰοῦς H αὐδήεσσα HT, αὐδήεσσα Vd; corr. Porson; Roemer, αὐδήεσσα
 in αὐλήεσσα correcto, inserit: οὐχ ἀρμόττει· διὸ οὐδήεσσα ἐν πάσαις, qua de re v.
 Epilegg. ἐκεῖνο <προ τοῦτο> γὰρ Vd πάσαις ὑπῆρχεν T 6 ἐπὶ αὐλάς
 ὤκου Vd μήποτε δ' οὖν H αὐδήεσσα Vd 6. 7. οὐ τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ
 μόνο <sic; μόνον E f. 59^b> χρῆσθαι Vd; οὐ τὸ φωνῇ μόνῃ χρ. H; οὐ τῇ φωνῇ
 μόναι χρ. T 8 καὶ post σημ. δὲ om. Vd τὸ ἔνδοξον, si recte contuli, unus
 Q (f. 65^b) habet <reliqui τὸν> 9 γὰρ post ὅτε ins. H 9. 10 ἔνδοξος καὶ
 ἐπίφημος ἐν πᾶσιν ἐτύγχανεν H, ἔνδοξος ἐν πᾶσι καὶ ἐπίφημος ἡ πρὶν μὲν ἔην
 βροτὸς αὐδήεσσα T 15 δ πρὶν μὲν H (ἢ Q f. 72^b) 16 schol. Venet. (de quo
 cf. ad Iliad. p. 239, 3) inc.: τὸ αὐδήεντα κτλ.

4 Cf. Arist. probl. XIX, 9: διὰ τί ἡδίων τῆς μονῶδίας ἀκούομεν, εἴαν τις πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν ᾄδῃ; ibid. 43: διὰ τί ἡδίων τὰ <om. codd.> τῆς μονῶδίας ἐστίν, εἴαν τις πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν ᾄδῃ; de quibus l. c. egimus.

5—10 † M^a f. 68^a (c. l. αὐδήεσσα) ε 334: ἦτοι διαβόητος διὰ τὰ συμβάντα. ἢ ἐπεὶ οἱ ἀνθρώποι φωνήεντες πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα. οὐδήεσσα ἡ ἐπίγειός ποτε.

† H (f. 59^b, c. l. αὐδήεσσα), B (f. 91^b), M^a (f. 120^a) κ 136: ἦτοι περιβόητος. ἢ εἰς διάλεξιν καὶ προσαγορεύουσιν ἀνθρώποις <ἀνθρώπου B> ἐρχομένη <-ην H>. ἢ καθὸ ἐπίγειός ἐστιν. Apud Eust., p. 1543, 49, mixta cum iis sunt. quae p. 58, 8 sqq. edidimus. — Ceterum οὐδήεσσα illud Aristotelis in glossa interl. cod. Harl. (f. 59^b, ad κ 136) male Aristophani (non quidem, ut in Dindorfiana est, Aristarcho) tribuitur; huius enim sententiam l. 6. 7 (de re cf. praeterea Apollon. v. αὐδήεσσα: . . . ὅτι εἰς ὀμιλίας ἦλθον ἀνθρώπων τῷ Ὀδυσσεῖ et Et. M. p. 169, 11: . . . ὁμοιόφθογγον) reddere, schol. p. 58, 8 sqq. editum docet. Ὀνομαστήν καὶ ἔνδοξον (cf. Et. M. l. c.) interpretatus est Apion (Apoll. l. c.).

11 sqq. Cf. ad p. 56, 12.

17 sqq. Eust. T, p. 1190, 42: αὐδῆ γὰρ ἐστὶ λογικοῦ ζώου φωνή.

ἀλλ' ἀνθρωπίνως φθειγόμενον, τουτέστι τῇ αὐτῇ ὀπί χρώμενον, οἷα δὴ καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι. καὶ τὸ Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα (κ 136) σημαίνει ἀνθρωπιτικῶς φθειγομένη, οὐχ ὡς θεός· διὰ σημείων γὰρ καὶ ὀνείρων καὶ ἱερείων καὶ οἰωνῶν καὶ θυσιῶν, οὐκ αὐδῆς, φθέγγονται οἱ θεοί. τὸ δὲ οἱ δ' αἰεὶ βούλονται θεοὶ 5 μεμνησθαι ἐφετμέων (δ 353) τῶν θεοπροπιῶν λέγει. ἡ δὲ Κίρκη καλὸν ἀοιδιάει (κ 227), ὡς ἄνθρωπος δηλονότι.

II f. 34^a (ε 334). ὁ μὲν Ἀριστοφάνης τὰς ἀνθρωποειδεῖς θεὰς αὐδήεσσας φησίν, **M^b f. 68^a (ib.).** οἰονεὶ φωνὴν μετείληφύας, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης οὐδήεσσαν γράφει, οἰονεὶ ἐπίγειος. οὕτως καὶ Χαμαιλέων. 10

II f. 34^a. 337. *πῶς τὸ τεταραγμένον πέλαγος λίμνην φησίν; ὅτι πρὸς τιμὴν τῆς θεοῦ πρὸς τὸ παρὸν ἐγαληνίασε.

384. ad v. 385.

Vd f. 4^b. 385. τοῦτο δοκεῖ μάχεσθαι τῷ ἐπιφερομένῳ ἔνθα δύο νύκτας, **T p. 83.**

1 sqq. ἀλλ' ἀνθρωπεία φθειγόμενον ὀπί ὡς οἱ ἄνθρωποι καὶ ὡς παράδοξον ἐπεσημήνατο καὶ τὸ κίρκη κτλ. Ven οἷα H 2 T inc.: τὸ κίρκη εὐπλόκαμος 3 σημαίνει τὸ <post h. v. ras. un. litt.> ἀνθρωπίνως φθ. Ven 4. 5 διὰ σημείων γὰρ, οἰωνῶν καὶ ἱερείων καὶ θυσιῶν, καὶ δι' ὀνείρων καὶ ἐφετμῶν, καὶ οὐκ αὐδῆς κτλ. Ven; item T, nisi quod καὶ ante οἰωνῶν ins., καὶ ἐφετμῶν autem om. 5 post θεοὶ Ven: καὶ ἀλλαχόθι οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο, T autem: καὶ αἱ ἐφεμαὶ οἱ δαί ci βούλοντο θεοὶ δὲ μεμν. 6 θεοπροπιῶν Ven 7 ἀοιδιάειν T δηλονότι om. Ven T 8 H c. l. θεὸς <text. βροτὸς> αὐδήεσσα 9 αὐδήεσσαν HM; corr. Porson 10 sequitur H: ἄλλως· ζητεῖ ἀριστοτέλης κτλ., v. supr. p. 57, 1 11 H c. l. ἀνεδύκατο λίμνης 14 Vd c. l. κύματ' ἔαξεν, T c. l. ὥρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν βορέην πρὸ δὲ κύματα ἔαξε τοῦτο om. T

4 sqq. † Vd f. 4^a (ε 334): βροτὸς αὐδήεσσα] φωνῇ ἀνθρωπίνῃ χρωμένη, ἀλλ' οὐχὶ θεία. διὰ σημείων γὰρ, οἰωνῶν καὶ ἱερείων καὶ θυσιῶν, καὶ δι' ὀνείρων <ὀνείρων cod.>, οὐκ αὐδῆς, φθέγγονται οἱ θεοί. καὶ ἐφετμαὶ αὐταὶ <αὐταὶ cod.; corr. Buttman.>· οἱ δ' αἰεὶ βούλοιντο <βούλοντο Diind.> θεοὶ μεμνησθαι ἐφετμέων, τῶν θεοπροπιῶν λέγει (sequitur ζητεῖ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης κτλ., v. supr. p. 57, 1). Cf. M^a f. 120^a (κ 136, ad δεινὴ): ἐν τούτῳ ἦν δεινὴ, ἐν τῷ λαλεῖν ὡς ἄνθρωπος· οἱ γὰρ θεοὶ διὰ σημείων (evan.) καὶ ἱερείων καὶ θυσιῶν φθέγγονται.

8 sqq. Cf. ad p. 56, 12.

† Eust., p. 1543, 50 sqq. — De Aristophane cf. ad p. 57, 5—10.

10 De Chamaeleonte cf. Prol. Iliad. p. 422.

14 sqq. † B (f. 57^a) v. 384: καὶ πῶς κύματι πηγῷ πλάζεται; δῆλον οὖν ὅτι τὰ τῶν ἄλλων ἀνέμων κύματα ἔπαυσε, μόνον δὲ βορρᾶν <βορρᾶν cod.> ἀφήκε πνεῖν. Eadem fere non solum T (longe quidem corruptiora, iis quae in textu edidimus praemissa), sed etiam P (f. 46^b) habet.

Ceterum sine dubio cohaesit olim cum hac quaestione scholium Porphyrianum (quo nomine etiam in cod. Harl. 5693, f. 53^a, notatur) nunc versui Γ 197 accommodatum ibique (p. 57, 21) a nobis editum. Neque minus eandem originem, atque ita quidem, ut solutionis vestigia certius appareant, prodit schol. Townl. I 124: πηγῶς ἀθλοφόρους] μέλανας· τούτους γὰρ ἀρίστους φασὶν οἱ περὶ ἔκπων γράψαντες. ὁμοίως καὶ κύματι πηγῷ, εἰ γε ἀλλαχοῦ (ε 353) φησι μέλαν τέ ἐ κῆμ' ἐκάλυπεν. τινὲς δὲ μεγάλους κτλ. Cf. etiam,

δύο δ' ἤματα κύματι πηγῶ πλάζετο (v. 388). λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως· τὰ γὰρ πρότερα, φησὶ, κύματα κατέαξε, τὰ ἐκ τῶν ἄλλων ἀνέμων, μόνον δὲ τὸν βορέαν εἶσε πνεῖν.

404. τίνι διενηνόχασιν αἰ ἐπιωγαὶ τῶν λιμένων; φημὶ οὖν ὅτι **II** f. 31^b.
 5 ἰωὴν τὴν πνοὴν λέγει, ὡς που εἶρηκεν ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς (Λ 308), ποιήσας ἐκ τοῦ ἄειν, ὃ σημαίνει τὸ πνεῖν. ὅθεν, ἐπειδὴ καὶ ἀντὶ τοῦ φωνεῖν καταχρηστικῶς εἶπεν αὔε δ' ἑταίρους (Λ 461), [ἰωὴν] καὶ τὴν φωνὴν ἰωὴν κέκληκε· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή (Κ 139). [καὶ τὸ ἦυσε παρὰ τὸ ἄειν.] καὶ μεταφορικῶς·
 10 λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηίοιο ἰωὴν (Π 127). κυρίως οὖν τῆς πνοῆς ἰωῆς οὔσης, ἐκ ταύτης καὶ τοῦ ἄγνυσθαι τοῦ σημαίνοντος τὸ κλάσθαι εἶρηται βορέω ἐπιωγή (Ξ 533), ὅπου ἄγνυται ἢ πνοὴ τοῦ βορέου. αἰ ἐπιωγαὶ οὖν ῥηθῆσονται τόποι ἀλίμενες μὲν, δυνάμενοι δὲ διὰ τὴν ἐκ τῶν ἀνέμων κέπην δέξασθαι νῆας.

15 422. cf. ad Iliad. p. 114, 4. Quae ibi Dindorfium secuti edidimus, etiam in Harl. (f. 35^a) leguntur, ubi πῶς ἀλλαχοῦ γοῦν φησι incipiunt.

445. εὐχεται τῷ ποταμῷ, ὡς ἂν ἐκάστου ἔχοντος δαίμονα. ὁ δὲ **T** p. 85.

1 δύο ἤματα **T** λύοιτο γὰρ ἐκ **T** 3 add. codd.: τινὲς δὲ μεταγράφουσιν πρὸ δὲ κύματος <κύματα **T**> ἔαγεν, sine dubio aliunde illata 7 δ' ἑτέρους cod.; corr. (in schol. Q) **Mai** 8 τὸ δ' αἶψα παραφρένας cod.; τὸν corr. **Mai**, περὶ φρένας **Dind.** 10 λεύσω δῆιο 18 **T** c. l. κλυθὶ ἄναξ ὅστις ἐσσι πολύλλιστον δὲ **c'** ἰκάνω

ut alia scholia utramque interpretationem afferentia omittam, **II** (f. 141^b int. ad κύματι πηγῶ) ψ 235: εὐπαγεῖ καὶ στερεῶ, ἢ μέλανι, ὡς τὸ ἀρνεῖω μιν ἔγωγε εἶσκω πηγεσιμάλλω (Γ 197).

4 sqq. Cf. Quaest. Iliad. p. 325, 10 sqq. — Scholium cum recensione sit a Vaticana paullo magis quam scholium **T***, quod eod. loco edidimus, discrepantis, hic integrum edendum curavimus. Eorum quae ibi infra textum attulimus scholiorum alterum (ad p. 326, 1, = lin. 13 sq.) etiam in **D** (f. 225^b) et in **Vd** (f. 5^a, c. l. οὐδ' ἐπιωγαί) legitur; alterum statim accuratius afferendum est.

10 sqq. **T** p. 84: ἄλλως (subiungitur scholio Iliad. p. 325, 10 sqq. edito), **M^a** (f. 69^b): ἐπιωγαὶ τόποι σκέπην ἀνέμων ἔχοντες, παρὰ τὴν <τὸ **T**> ἰωὴν καὶ τὸ ἄγνυσθαι, ἐνθα κλάται ὁ ἀνεμος διὰ τὸ <τῶ, om. διὰ, **T**> μὴ εὐρίσκειν δίοδον.

12 sqq. † **II** (f. 90^a, c. l. ὑπιωγῆ, quod id. text.) ξ 533: τὴν πέτραν τοῦ βορρᾶ ὑπιωγῆν εἶπε, παρόσον οὐ διαβαίνει αὐτὴν ὁ ἀνεμος, ἀλλ' αὐτόσε ἄγνυται <αὐτὸς ἄγνυται cod.; corr. e **BM**> αὐτοῦ ἢ ἰωῆ, ὃ ἐστὶν ἢ πνοή. Idem fere ibid. **B** (f. 129^a, ad ὑπ' ἰωγῆς relat.), **Vd** (f. 74^a, c. l. εὐδε βορέω ἐπιωγῆ, text. ὑπιωγῆ), **M^a** (f. 177^a, l. ἰωγῆ), nisi quod **B** τὴν πέτραν τοῦ βορρᾶ ὑπ' ἰωγῆν εἶπε habet. Simil. Eust. ξ, p. 1771, 38.

18 sqq. Excerpt. e schol. Θ 1 sqq. edito (= p. 114, 20 sqq.). Brevius etiam † **M^a** (f. 70^a) κλυθὶ ἄναξ] δαίμονας καὶ ποταμιαίους καὶ κρηναίους καὶ

*) Codice **T** nunc diligentius examinato ad locum Quaest. Iliad. addo: l. 14 legitur τοῦνομα προσέβαλέ τις 20 ἔφη ante αὔε in summa p. 84, quae ab h. v. incipit, adest 25 νηυσὶν 27 καὶ τὸ ἄγν.

καὶ ἐν ταῖς κρήναις οἶδεν θεὰς, ἅς Νύμφας καλεῖ· Νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι Διός (ρ 240), καὶ ἄλλαι Νύμφαι ὄρεστιάδες κοῦραι Διός (Z 420). οὕτω πεπληρῶσθαι θείων δυνάμεων Ὅμηρος ἡγεῖται ἅπαντα.

Σ

Vdf.7^a(v.58). 58. 74. Ἴνα κλυτὰ εἶματ' ἄγωμαι. οὐ τὰ τότε, ἀλλὰ τὰ φύσει, ὡς ἐπὶ τοῦ φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην (Θ 555), οὐ τὴν τότε, ἀλλὰ τὴν φύσει, καὶ ἐπὶ τοῦ πλήθει δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα (Φ 218).

Tr.88(v.74). ἐσθῆτα φαεινὴν. [τινὲς τὴν λεπτήν, ὡς καὶ μάστιγα φαεινὴν (K 500), ἦ] τὴν φύσει φαεινὴν, οἷόν ἐστι καὶ τὸ φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην.

79. quae in schol. H (f. 36^b int.), Vd (f. 7^b), M^a (f. 73^a) de ὑγρῷ ἐλαίῳ leguntur, quamquam, si rem spectas, cum Porphyrianis quae ad Iliad. p. 75, 24 sqq. edidimus congruunt fere, verbis utuntur adeo ab illis discrepantibus, ut alterius originis esse videantur. 15

H f. 37^a. 103. διὰ τί εἰωθῶς ὁ ποιητὴς κάπρους λέουσι παραβάλλειν νῦν τεροπομένη φησὶ κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισιν; οὐκ εἰκαίως δὲ οὕτως· οἱ γὰρ τόποι οὗτοι πλεονάζουσι κάπροισι καὶ ἐλάφοισι. οὐκ εἶπε

1 καλεῖ, κα e corr., T 1. 2 νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι <ita etiam post ὄρεστιάδες> T; corr. Dind. 9 τὴν λευκὴν T; correxi e scholiis infra et ad Iliad. allatis 10. 11 ἀμφισελήνην T 16. 17 de verbis hic et p. 61, 2 litteris inclinatis expressis, quae e coniectura addidi, v. annot. ad l. 16 sqq.

ὄρεστιάδας καλεῖ ὁ Ὅμηρος, διότι θείας δυνάμεως πεπληρῶσθαι τὰ πάντα ἡγεῖτο.

5 sqq. Scholia ex iis quae ad Iliad. p. 125, 9 sqq. edidimus vel ex eodem, unde illa manaverunt, uberiore fonte derivata sunt. Brevius etiam

† Vd f. 7^b (gl. supr. v. 74): οὐ τὴν τότε οὖσαν φαεινὴν· ἐρρύπεται <ἐρυπ. cod.> γὰρ, ἀλλὰ τὴν φύσει καθαρὰν. Id. H (f. 36^b int.). om. v. ἀλλὰ — καθαρὰν.

9 sqq. Inverso ordine Q f. 70^b (in H quaerere neglexi) ἐσθῆτα φαεινὴν] τὴν φύσει — σελήνην [τινὲς δὲ τὴν λεπτήν, ὡς καὶ μάστιγα φαεινὴν]. Cf. Eust. p. 1552, 15.

16 sqq. Verba inde a p. 61, 2 (ἐν μὲν τῷ λίην κτλ.) non solum scholio i 51 (p. 61, 11), sed etiam scholio B 467. 68 (ll. p. 45, 6 sqq.) simillima cum vix casu — id quod olim Buttman posuit — cum iis, quae in codice Harleiano (l. 18 sqq.) sine ullo intervallo antecedunt, coaluerint, verbis p. 61, 2. 3 interpositis unam cum altera parte coniungere conati sumus. Defenditur igitur, si modo recte haec et initium scholii Harl. supplevimus, quodam modo poeta, quod non ut aliis locis apros leonibus adiunxerit; quod si fecisset, ἐλάττωσιν vitavisset (cf. E 783: τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν); recte potius eum egisse, quod in Taygeto et Erymantho montibus leones non commemoraret, lyticus perhibet. Qua in re non nullius esse momenti ad Aristotelis memoriam recte intellegendam, quod ab Aeliano, N. A. III, 27, poeta laudetur, quod leonum h. l. μάλα εἰκότως οὐκ ἐμνήσθη, in Epilegg. exposuimus.

18 sqq. † M^b (f. 73^b; inc. inter v. 102 et 103): οἱ γὰρ τόποι οὗτοι — μαρ-

δὲ λέουσιν, ἐπεὶ οὐ γεννᾶται ἐνταῦθα τὰ ζῶα ταῦτα, ὡς Ἀριστοτέλης μαρτυρεῖ. ἐλάττωσει δὲ ἐνταῦθα ἐχρήσατο ὁ ποιητής, ὡς ἐν μὲν τῷ λίην φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν (B 800) ἐπίτασις ἐστὶ κατὰ τὸ ἐπενηγεμένον τοῖς φύλλοις, τὰ τοῦ πλήθους τῶν ψαμά-
 5 θων· ἐν δὲ τῷ περὶ Κικόνων ῥηθέντι· ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθη γίνεται ὥρη (151), δόξειεν ἂν ἐλάττωσις εἶναι ἐκ τοῦ ἐπαγομένου· ἐλάττω γὰρ τὰ ἄνθη τῶν φύλλων [καὶ τῆς ψάμμου]. ἀλλὰ τὰ μὲν φύλλα παρίστησι τὸ πλήθος, τὰ δὲ ἄνθη τὴν τοῦ πλήθους ποικιλίαν ἐν τε τῇ καθοπλίσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἀμφίσει, τῶν Θρακῶν μάλιστα,
 10 ὧν εἰσὶν οἱ Κίκονες, ταῖς χροιαῖς ποικιλλόντων τὴν ἀμφίσειν.

καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἰλιάδι· ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμάν- H f. 52^a
 δρου ἀνθεμόεντι μυρῖοι, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθηα γίνεται (ad 151).
 ὥρη (B 467. 68), δόξειεν ἂν τις ἐλάττωσιν εἶναι ἐκ τοῦ ἐπαγομένου, τὰ ἄνθηα· ἐλάττω γὰρ τὰ ἄνθη τῶν φύλλων. οὐκ ἔστι δέ· οὐ γὰρ
 15 τοῦ πλήθους παραστατικὰ παρείληπται ἄμφω, ὥσπερ ἐπὶ τῶν φύλλων καὶ τῆς ψάμμου· λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν (B 800) — ἐπίτασις γὰρ ἐστὶ κατὰ τὸ ἐπενηγεμένον —, ἀλλὰ τὰ μὲν φύλλα κτλ. (ut l. 8 sqq. edidimus).

104. ad v. 103, p. 60, 18 sqq.

20 106. de schol. H f. 37^a int.: Μεγακλείδης· ἀγρόμεναι παίζουσιν ἀνὰ δρία παιπαλόεντα, cf. Prolegg. Iliad. p. 414, 1.

125. ε 334—37 (p. 57).

195. v. 204.

204. ἀποροῦσι πῶς, εἰ ἐν Κερκύρα οἰκοῦσι Φαίακες, λέγει οἰκέομεν Vd f. 38^b

4 τὰ ante τοῦ eadem manus litteris minutioribus addidit 7 καὶ τῆς ψ. (v. 195).
 aliunde illata (cf. l. 16) 8. 9 τὴν — ἐν τε ab ead. manu in marg. exteriore T p. 92
 scripta signis appositis huc revocantur 9 ἀμφίσει 10 ποικίλλοντες, quod e (v. 204).
 scholio l. 11 sqq. edito emendavi inter τὴν et ἀμφίσειν scriptum fuit τοῦ πλήθους H f. 38^b (ib.).
 ποικιλίαν, quae verba lineola ducta deleta sunt 11 H c. l. ὅσα φύλλα καὶ ἄνθηα
 γίνεται ὥρη ἔσταν 12 ἀνθεμόωντι, corr. (in schol. Q) Mai 17 ἐπηνεγεμένον,
 corr. Dind. 24 Vd c. l. φαίηκες μὲν τῆ . . . πόλιν καὶ γαῖαν (v. 195); T (c. l.
 οἰκέομεν δ' ἀπανευθεν) praemittit: ὅτι σαφῶς ἐνταῦθα ἐκτετοπισμένην που καὶ
 ἐσχάτην τὴν τῶν φαιάκων χώραν ὑφίσταται, οὐ (corr. Lehrs, Ar. p. 248; cod. εἰς)
 τὴν κέρκυραν, tum: ἄλλως. ἀποροῦσι κτλ., H (c. l. πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
 ἐσχατοὶ) inc.: καὶ μὴν ἐν κερκύρα οἰκοῦσιν, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἐλλάδα ἢ σύγκρισις
 ὡς ὅταν μέγιστον κτλ. (p. 62, 3) πῶς οἱ ἐν κ. T

τυρεῖ (ut spr. edit.). Simil. M^a (v. 104): Ἐρῦμανθρον] ὄρος τῆς Ἀρκαδίας καὶ ποταμός, ἐν (om. cod.) ᾧ πολλοὶ σύες καὶ ἔλαφοι γενέσθαι παραδέδονται· ἐνθα ὁ Ἐρῦμάνθριος κάπρος. ἐν τούτοις δὲ λέων οὐ γίνεται. Cf. Eust., p. 1551, 14.

11 sqq. Simile est schol. Vd (f. 25^a) ibid.: ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθηα. ἐν μὲν τῷ λίην γὰρ φύλλοισιν (sic) ἐοικότες κτλ., sed similis scholio B 467. 68, nisi quod pro iis, quae ad Iliad. p. 45, 10 edidimus, scholio Odysseae convenienter ἐνταῦθα δὲ δόξειεν ἂν κτλ. legitur, et post ea quibus schol. Iliad. finitur verba, τῶν Θρακῶν, sequitur (ut in Harl.): μάλιστα, ὧν εἰσὶν οἱ Κίκονες, ταῖς χροιαῖς ποικιλλόντων τὴν ἀμφίσειν (-ίαισιν cod.).

24 sqq. Cum apud Corcyraeos Alcinoi fuerit fanum (Thuc. III, 70), minime

δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ ἔσχατοι οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος (v. 204. 5). ἔσχατους εἶπε τῆς Ἑλλάδος· πάντα γὰρ ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα γράφει. καὶ ὅταν μέγιστον ὄρος εἶπη (v 183?), οὐ μείζον Καυκάσου οὐδὲ Τμώλου λέγει καὶ Ἄλπεων, ἀλλὰ τῶν Ἑλληνικῶν. καὶ τὸν Ἀχελῶον (Φ 194) οὐ τοῦ Νείλου προκρίνει 5 καὶ τῶν μακρὰν, ἀλλὰ τῶν ἐγγύς. ἔσχατοι οὖν Φαίακες τῶν Ἑλλήνων. καὶ Αἰσχύλος λέγει (Prom. 844)· ἔστιν πόλις Κάνωβος ἔσχατη χθονός, οὐ τῆς οἰκουμένης, ἀλλὰ τῆς Αἰγυπτίας. ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀπειραίη γρηῦς (η 8) ἢ ἐκ τῆς ἀντικειμένης ἠπείρου. θαυμαστὸν γὰρ εἰ δούλην τινὰ ἔξω στηλῶν Ἡρακλείων ἐμπορευσάμενός τις ἐπώλησε. καὶ 10 τί δεῖ πλείονα λέγειν, Ὀδυσσεὺς αὐτοῦ ὁμολογοῦντος, ὅτι περὶ Θεσπρωτίαν εἰσὶν οἱ Φαίακες· ὡς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ (ρ 526), καὶ πάλιν· ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φείδων (τ 287), δηλοῦντος ὅτι γείτων ἐστὶ Φαιάκων ὁ Φείδων ὁ τὰ παρ' 15 αὐτοῖς πρασσόμενα γινώσκων. ἡ Δωδώνη τε οὐ πρόσω, εἰς ἣν ἀπὸ Φαιάκων παραγενέσθαι αὐτὸν μαντευσόμενον (τ 297).

II f. 38^b. 221. ταῦτα μάχεται τῷ ὑπὸ παρθένων ποιεῖν λουομένους. λύοιτο
T p. 93. δ' ἂν τῇ λέξει· προσέθηκε γὰρ μετελθών, οἷον ξένος ὢν. τάχα δ' οὐδ' ὄλως παρθένοι λούουσιν· λέγεται γὰρ τὸν δ' ἐπεὶ δμῶαί λούσαν, 20 ἀλλ' οὐχὶ κοῦραι. καὶ περὶ τῆς Ἡβης (Ε 905) γὰρ ἀμφισβητεῖται, εἰ παρθένος ἦν, καὶ ἡ Ἑλένη λούει τὸν Ὀδυσσεῖα (δ 252).

1 ἀπάνευθεν Vd ἄμμι Vd 2 τοὺς ἑλλάδος T 4 λέγει om. T
ἀλπέων T 5 καὶ τὸν Ἀχ. om. Vd 6. 6 καὶ τὸν ἀχ. οὖν τοῦ νεῖλου προκρίνεται
καὶ οὐ τῶν μακρὰν κτλ. T 7 ἔστι VdT 8 κάνωβος, ω ε corr., Vd
8. 9 ἀπειραῖα Vd γρηῦς ἀπὸ τῆς ἀντ. H, ἢ ἀπειραῖα γρηῦς ἀπειραίη τῆς ἀντ. T
10 τις om. Vd; post ἐμπορευσάμενος T vacuum spatium 9 fere litt., tum: καὶ τί
δεῖ πλείονων ἀλέγειν 11 πολλὰ λέγειν H Ὀδυσσεὺς T ὡς περὶ τὴν θ. H
12 Ὀδυσσεὺς T, Ὀδυσσεὺς Vd 13 ἀνδρῶν post Θεσπρωτῶν ins. Vd
14 ἀμύθησατο T 15 δηλοῦντες T, τοῦτο δηλοῦν ἐστὶν H 16 sqq. ἡ Δωδ. κτλ.
om. H, hand scio an recte 17 γενέσθαι Vd 18 sqq. cf. Polak, p. 163. 64
18 T c. l. ἀντην δ' οὐκ ἂν ἐγώ γε λοέσσομαι ταῦτα om. T μάχονται H
τὸ ὑπὸ παρθένου T λουόμενον codd.; corr. Polak 20 λύουσι H
λέγεται γὰρ: ~, rei. om., T δμῶαί H 22 λούειτ' ἂν ὀδ. H

mirum, inde ab ipso Thucydide (I, 25) omnibus fere fuisse persuasum, insulam eorum Phaeacum fuisse sedem. De Eratosthene, Aristarcho, Apollodoro aliter censentibus v. Lehrs, Ar. p. 248; Niese, Mus. Rh. XXXII, p. 276.

† Eust. ζ, p. 1559, 64 sqq.; ubi quae praeterea leguntur, non poëtam, sed Nausicaam reliquosque Phaeaces ἐκτοπιζέειν τὴν γῆν, ut hospitem decipiant, incertum est utrum Porphyrio debeantur an ipsius sint Eustathii.

8 De utraque quae proposita erat v. ἀπειραίη interpretatione v. schol. T (p. 96, c. l. ἀπέρηθεν) η 9: ἀποθεν παροῦσα ἢ (om. cod.) Ἡπειρωτική. Porphyrii sententiam in usum suum convertit Eust. η, p. 1565, 48 sqq.

20 Versus δ 49 (vel ρ 88) confundi videtur cum Ω 587.

22 Aliter lavacrum ab Helena ministratum ab iis, qui virginum esse id munus volebant, explicabatur sec. schol. II δ 252.

ἀδύνατον γὰρ τῷ Νέστορι εἶναι παρθένον γέροντι ὄντι θυγατέρα T p. 41 (γ 464). λύεται δ' ἐκ τοῦ ἔθους· ἔφαμεν γὰρ μὴ εἶναι τῷ ὄντι παρ- (γ 461). θενικὸν ἔργον τὸ λούειν, ὡς Ἀρίσταρχος οἶεται.

244. δοκοῦσιν οἱ λόγοι ἀπρεπεῖς εἶναι παρθένῳ καὶ ἀκόλαστοι. Vd f. 9^a. 5 λύουσι δ' ἐκ τοῦ προσώπου· ὑπόκεινται γὰρ τρυφῶντες οἱ Φαίακες καὶ T p. 94. παντάπασιν ἀβροδίατοι. Ἐφορος μέντοι τοῦμπαλιν ἐπαινεῖ τὸν λόγον ὡς ἐξ εὐφροῦς πρὸς ἀρετὴν ψυχῆς.

265. λέγει ὅτι οὐδεὶς ξένος ἐστίν, ἀλλὰ πάντες πολῖται καὶ ἐφέ- H f. 39^a. 10 δέχεσθαι δέκεσθαι καὶ οὐχὶ οὐκί. [τοῦτο δὲ κατὰ διάλεκτον.]

305. quod ad Iliad. p. 87, 13 sqq. inter scholia excerpta edidimus schol. E, sine ulla verborum discrepantia etiam in cod. Vd (f. 10^a) legitur. Paulo aliter excerptum est schol. M^a (f. 78^b, c. l. ἢ δ' ἦται

1 T c. l. τόφρα δὲ τηλέμαχον λοθεῖν post Νέστορι in cod. vac. spatium duarum litterarum, tum παρ ὄντι θυγατέρα, cf. infr. ad h. l. 2 εἶναι τῷ addidi

4 Vd et T c. l. αἱ γὰρ ἔμοι τοιόσδε <τοιόσδε T> πόσις δοκ. ἀπρεπεῖς οἱ λόγοι παρθ. εἶναι καὶ ἀκ. T 6 ἔφορος γὰρ τοῦμπαλιν T 8 H c. l. πᾶσι γὰρ ἐπίστιόν ἐστι πολῖται H 9 τοῦ om. H ἀντιτίχου H <ἀντιτοίχου Q>

1 Nisi plura exciderunt (quae R. Weberi, Stud. Lps. XI, p. 125, 3, esse videtur sententia), ἐνστατικὸς quidam miratus esse videtur, quod Nestor senex filiolum habuit nondum in matrimonio collocatam, arbitratus scilicet, principum filias, simul atque nubiles factae essent, coniugis fuisse participes.

2 Haud scio an et h. l. et superiore scholio male reddita doctrina lateat e Dioscuridis libello ab Ath. I, p. 10 D (p. 107 Web) servata: ποιεῖ δὲ Ὅμηρος καὶ τὰς κόρας καὶ τὰς γυναῖκας λουούσας τοὺς ξένους κτλ. Quod si verum est, ex integra quae olim exstiterit quaestione, Peripateticorum nimirum copiis usa, Eustathii repetiverim verba γ, p. 1477, 9 sqq. (de quibus cf. Roemer, Sitzungsber. d. bayr. Akad. 1884, p. 309): καὶ ἦν ἔργον γυναικῶν τὸ τοιοῦτον ἀνεπιφθόνως τότε γινόμενον. Ὅμηρος γὰρ εἶθη καταλέγει οὐ μόνον ὅσα πολιτείας ἐστὶν ἀστείας καὶ ἀπηκριβωμένης καὶ ἐμβριθοῦς, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐπεχωρίαζε τοῖς τότε.

3 De Aristarchi sententia cf. Lehms, Ar. p. 185.

4 sqq. Cf. H (f. 38^b): ἄμφω (v. 244. 45) μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος, διστάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ καὶ Ἀλκμὰν αὐτὸν μετέβαλε <μετέλαβε conl. Lehms, Ar. p. 340> κτλ. Cum autem eadem, quae hic Ephoro tribuitur, solutio apud Plutarchum, poet. aud. cap. 8, legatur (τοῖς λόγοις τοῦ ἀνδρὸς τὸ ἦθος ἐνιδούσα καὶ θαυμάσασα τὴν ἐντευξίν αὐτοῦ πολὺν νοῦν ἔχουσαν εὐχεται τοιοῦτω συνοικεῖν μᾶλλον ἢ πλωτικῶ τινι καὶ ὀρχηστικῶ τῶν πολιτῶν), veri simile est, Peripateticos iam hoc loco offensos esse (v. Prolegg. II. p. 426). Neque enim communi quam statuimus origini obstare crediderim Ephori, quam Porphyrius affert, memoriam: nihil enim obstat, quominus sententiam occasione oblata ab eo propositam a Peripateticorum aliquo allatam fuisse statuamus.

† H (f. 38^b, c. l. αἱ γὰρ ἔμοι τοιόσδε πόσις) et T (p. 94, praem. ἄλλως): Ἐφορος ἐπαινεῖ <ἐπαιν. ἔφ. T> τὸν λόγον, ὡς ἐξ εὐφροῦς πρὸς <ὡς T> ἀρετὴν ψυχῆς. ἐγὼ δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἀβροδίατον τῶν Φαίάκων δίδωμι. Cf. † Eust. p. 1556, 59.

8 sqq. Cf. ad Iliad. p. 158, 12.

ἐπ' ἐσχάρη): οὐκ εἶπεν ἐπὶ τῆς ἐσχάρας ἐκάθητο. πῶς γὰρ ἐκεῖσε ἐκάθητο; ἀλλ' ἐκ τούτου ἐδήλωσεν ὁ Ὅμηρος, ὡς ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐκάθητο, ὑψηλοτέρου ὄντος τοῦ θρόνου ὑπὲρ τῆς ἐσχάρας.

T p. 102
(η 153). . . . πρὸς δὲ τοὺς ζητοῦντας, πῶς φησιν ὡς χειμῶνος ὄντος 5
Ἀρήτην ἀλεαίνεσθαι παρὰ τῷ πυρὶ — εὐκρατος γὰρ ὁ ἀήρ καὶ οἱ καρποὶ
διαμένουσιν καὶ γειτνιώσιν Ἠλυσιῶ πεδίῳ εὐδίῳ μένοντι, ὅθεν καὶ
τὸν Ῥαδάμανθυν διεκόμισαν (η 323) —, λεκτέον ὅτι πῦρ οὐ δεῖ νοεῖν
τὸ διακονικόν, τὸ δὲ αἰεὶ καθιερωμένον τῇ Ἑστία πῦρ.

Vd f. 10^a. 330. * τὸ μένος ποτὲ μὲν λαμβάνεται ἐπὶ τοῦ εθένου, ὡς τὸ
οἶον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι (Θ 450), ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆς 10
ὀργῆς, ὡς ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφι-
μέλαιναί πίμπλαντο, ὅσσοι δὲ πυρὶ λαμπετόωντι εἰκτὴν
(A 103. 4).

η

16. V. 32.

Vd f. 11^a. 32. Ζητοῦσί τινες, πῶς ἐν τοῖς ἐξῆς φιλοξενωτάτους λέγει τοὺς 15
M^a f. 80^a. ἀνθρώπους (Θ 31 σφγ.). καὶ φαμεν, ἦ τὸν μὲν ναυτικὸν ὄχλον εἶναι
τῷ ὄντι ἀηδῆ, τοὺς δὲ βασιλεῖς φιλοξένους· ἦ ἵνα φυλάξηται τινος
πυθέσθαι ἢ πρὸς ἕτερον καταχθῆναι.

H f. 40^a (v. 16). ὑπερόπτας εἰσήγαγε τοὺς Φαίακας οἰκονομικῶς, ἵνα πρὸ καιροῦ
μήτε ὄνομα μήτε πατρίδα μήτε τύχην αὐτοῦ μάθωσιν, ἀλλ' ὡς ἤθελεν 20
αὐτοῖς οἰκονομήσῃ τὴν ἀπόκρισιν. πῶς οὖν πέμπουσι τοὺς ξένους; ὅτι ἐκ
τῶν ἐναντίων φιλανθρώπους πεποίηκε τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν· οὐδὲν οὖν,

4 σφγ. cf. Polak, p. 344 T (c. l. ἐπ' ἐσχάρη ἐν κονίη . . . παρ πυρὶ) praem.:
ἐπεσχάρη ἀντὶ τοῦ παρ' ἐσχάρη· τὸ δὲ παρ πυρὶ — αὐτῷ γενήσεσθαι (= p. 340,
26 — 341, 1 D.) 6 γειτνιώσι ἠλυσιῶ <η e corr.> πεδίῳ μένοντι cod.; εὐδίῳ
ins. Polak 7, 8 διεκόμισαν τὸν δὲ τὸ αἰεὶ κτλ. cod.; corr. Polak 9 Vd
c. l. μενείαινεν 15 σφγ. cf. Polak, p. 212 15 Vd c. l. οὐδ' ἀγαπά-
ζοντες (text. ἀγαπαζόμενοι) M (c. l. οὐ γὰρ ξείνους) inc.: οὐ ξενίζουσι τοὺς
ἀνθρώπους· πῶς οὖν ἐν τοῖς ἐξῆς κτλ. φιλοξενωτάτους Vd 15. 16 τοὺς
— φαμέν om. M 16 ναυτικὸν Vd 17 τῷ ὄντι εἶναι ἀηδῆ M δὲ om. M
ἦ ἴσως ἵνα M 18 καὶ πρὸς ἕτερον conl. Butt. 19 σφγ. cf. Polak,
p. 339 19 H c. l. μή τις φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας 21 πέμπουσι H
<πέμπουσι Q>

4 σφγ. Contrarium in modum schol. ε 171 ex h. l. efficitur, hiemis esse
tempus (T p. 76: δῆλον καὶ τοῦ παρὰ Καλυψοῦ πῦρ καλεῖσθαι ἐπὶ τῆς ἐσχάρας
καὶ <om.> παρὰ Φαίλαξι καὶ παρὰ Εὐμαίῳ <εὐμαίας>. Id. PQ Dind.).

6. 7 Cf. T (p. 107, c. l. ὅτε τὸ ξαιθὸς ὁ Ῥαδάμανθυν) η 323: δῆλον καὶ
τούτου ῥηίστην βιοτήν εἶναι καὶ ἐνταῦθα· οὔτε γὰρ ὑετός οὔτε χειμῶν οὔτε
νιφετός, ἀλλὰ τὴν Ζεφύριον αὔραν ἐπιπνεῖν φησιν (δ 565 σφγ.) . . . (v. ann.
crit. ad η 324).

9 σφγ. Cum initium scholii sine dubio e ζητ. Vat. ιε' (p. 311, 9. 10) de-
sumptum sit, de origine alterius partis non liquet, utrum e p. 307, 4 σφγ. parum
accurate excerpta sit an aliunde (velut ex Et. M. 579, 51) fluxerit.

16 σφγ. † Eust., p. 1566, 10 σφγ.

εἰ τὰ τέλη τοιαῦτα, ἔμελλε βλάψειν τὸν Ὀδυσσεύα ἢ τῶν ὑποτεταγμένων αὐθάδεια. [εἰ δὲ καὶ περὶ τῆς εἰς τὴν Ἰθάκην ἐκβάσεως προοικονομεῖ τι ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ τοιοῦτου ἤθους τῶν πολιτῶν, εἰσόμεθα ἐπὶ τοῦ οἰκείου τόπου (ν 119) γενόμενοι].

5 53. καὶ πῶς ἡ Ναυσικάα φησί· τὸν παραμειψάμενος μητρὸς **H** f. 40^b. ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν (**Z** 310); κιχήσεται οὖν ἰκετεύσεις. **T** p. 98. ἢ ἐκεῖ τὸ παραμειψάμενος ἀντὶ τοῦ παρελθῶν, ἑάσας ἀπαρακλήτον. **B** f. 65^b.

54. 55. τοῦτο μάχεται τοῖς ἐξῆς· τὴν μὲν γὰρ λέγει Ῥηξήνορος, **H** f. 40^b. τὸν δε Ναυσιθόου. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ τοκῆων δηλοῖ **Vd** f. 11^a.
10 καὶ τὸ προγόνων· καὶ γὰρ τοὺς πατέρας ἐπὶ τῶν προγόνων τάττουσιν.

64. τοῦτο ἐναντίον τῶν ἐπιφερομένων, μίαν οἶην παῖδα λιπόντα **H** f. 40^b int. Ἀρήτην. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἄκουρον οὐκ ἐκ- **T** p. 98. δεκτέον ἄπαιδα, ἀλλὰ οὐκ ἔχοντα κούρον, ὃ ἐστὶν ἄρρενα παῖδα. **Vd** f. 11^a.

104. οὐκ ἔστι τὸ αἰ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα **H** f. 41^a, **II**.
Vd f. 12^a.

1 εἰς τὰ τοιαῦτα **H**; corr. Polak 4 γενομένου **H**; corr. Dind. 5 **H** c. l. δέσποιναν μὲν πρῶτον κιχήσεται, **T** δέσποιναν πρῶτα κιχήσεται φησὶ πρὸς τὸν πατέρα ἀμειψάμενος **T** 6 γούνατα, om. χεῖρας, **T** βαλεῖν **H** κιχήσεται **B**, τὸ δὲ κιχήσεται ἀντὶ τοῦ ἰκετεύσεις **T** ἰκετεύσεις **H** 8 **H** c. l. ἀρήτη δ' ὄνομα ἐστὶν ἐκ δὲ τοκῆων τῶν αὐτῶν, **Vd** γείνατο περίβοια (text. habet καὶ π.) τῷ ἐξῆς **Vd** 10 καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῶν προγόνων τάττουσιν **Vd** 11 **H** **Vd** c. l. τὸν μὲν ἄκουρον ἔοντα, **T** (c. l. τὸν μὲν ἄκουρον ἔοντα) τοῦτο om. ἐναντίον τῷ μίαν κτλ. **Vd** 12 Ἀρήτην om. **Vd** 12, 13. οὐκ ἐκδεκτέον παῖδα **H** 13 ὃ ἐστὶν ἀπαιδα, rel. om., **T** ὅπερ ἐστὶν **Vd** παῖδα in uno **Vd**, ubi additur: τὸ δὲ νυμφίον ἀντὶ τοῦ νέον κτλ. (= p. 326, 18 D.) 14 **H** (praem. ἄλλως ἐκ τοῦ Πορφυρίου) subiungit scholio p. 331, 9—21 D. (c. l. μύλης (sic) ἐπὶ μήλοπα καρπὸν), **Vd** c. l. αἰ μὲν ἀλετρεύουσι

5 sqq. **M**^a f. 80^b (c. l. δέσποιναν δὲ (text. μὲν, cui ead. man. sprascrps. δε) πρῶτον) quaestioni, πῶς ἡ Ναυσικάα πρότερον λέγει εὐρεῖν τὸν πατέρα, ἢ δὲ Ἀθηναῖα πρῶτον τὴν μητέρα, solutionis instar scholium subiungit: κιχήσεται· καταλάβης. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἰκετεύσον· οὐ γὰρ καταλήψεσθαι σημαίνει· ἔλεγε γὰρ ἐν τοῖς πρὸ τούτου ἡ Ναυσικάα, πρῶτον Ἀλκίνοον καθέζεσθαι, εἶτα τὴν Ἀρήτην. — De verb. κιχήσεται notione cf. Eust., p. 1567, 41; ν, p. 1740, 2.

8 sqq. Cf. **B** (f. 65^b) v. 54: δοκεῖ ὅτι καὶ ἀδελφὴ ἐστὶ τοῦ Ἀλκινόου ἢ Ἀρήτη. οἱ δὲ τοκῆων ἐνόησαν τῶν προγόνων, ἵν' ὡς συγγενεῖς καὶ μὴ ἀδελφοί. οὗτοι δὲ εἰσι θεῖος καὶ ἀνεψιά. Idem fere Eust., p. 1567, 65, aequae ac schol. **B** (f. 65^b, cum p. 325, 16 D. cohaerens) **H** (f. 40^b int.) **T** (p. 98, item post p. 325, 16), Hesiodum Alcinoi sororem Areten fecisse afferens.

10 Cf. **H** (f. 47^a) gl. ad πατρῶν θ 245: τῶν προγόνων.

11 sqq. Addita quaerendi forma scholiis Porphyrianis usitata e quaest. Vatic. **ia'** (p. 299, 17 sq.) derivata sunt. Vel ex h. l. vel ex altero excerpta:

† **M**^a (f. 81^a, c. l. τὸν μὲν ἄκουρον): ἄμοιρον ἄρρενος παιδὸς ἢ μὴ γεννήσαντα παῖδα ἄρρενα, et paullo post: ἄλλως. ἄκουρον. ἄπαιδα, ἀλλ' ἄρρενος (ἄρρενος cod.) παιδός. ἄκουρον ἄρρενα παῖδα μὴ ἔχοντα, ἀντὶ τοῦ νέον, οὐ πολὺν χρόνον βιώσαντα (haec quidem o schol. in aliis codd. ad νυμφίον v. 65 adscripto addita), **Vd** (gl. interl.): ἄμοιρον ἄρρενος παιδός. Simil. **B** (f. 65^b), Eust. p. 1568, 18.

καρπόν τὸ ἐκ τῶν μῆλων ἔριον, ὡς τινες οἴονται, ἀλλὰ μήλοπα καρπόν ἔφη τὸν μῆλῳ ἐμπερῆ κατὰ τὴν χροιάν· τοιοῦτος γὰρ ὁ πυρός. καὶ ἐν ἄλλοις ἔφη μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς (β 355). ἔστι δὲ ἡ ἀκτὴ οὐ τὸ κατεαγμένον, ὡς τινες, ἀλλὰ τὸ ἐξέχον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐξοχῶν, ἃς ἀκτὰς λέγει· ἀκτῆ ἐπὶ 5 προύχουσα (ω 82)· τὸ ἄκρον οὖν καὶ ἐξέχον τοῦ ἀλφίτου. ὡσαύτως δὲ ἐξηγητέον καὶ τὸ ὅς θνητός τ' εἶη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν (N 322), τὸν ἐξοχον πυρόν, ὡς τὸ οἶος ἄωτος.

105. cf. δ 122.

II f. 41^b. 126. τὸ ἕτεροι δοκεῖ παρὰ τὴν Ὀμηρικὴν χρῆσιν ἐνταῦθα κεῖσθαι. 10
T p. 100. εἰπὼν γὰρ ἕτερον μὲν θειλόπεδον, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγώωσιν, εἶτα ἐκ τρίτου ἄλλας δὲ τραπέουσιν, ἐπήγαγεν· ἕτεροι δ' ὑποπερκάζουσιν. Ἄττικοι μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τρίτῳ καὶ τετάρτῳ

1 et 2 οἴονται et καρπόν om. Vd 2 τὴν om. H τῷ μῆλῳ ἐμπερεῖ κατὰ τὴν χροία Vd 2. 3 ὁ πυρός Vd 3 ὡς ἐν ἄλλοις codd.; nisi plura exciderunt (v. infr.), καὶ sensu flagitur ἔφη om. Vd μηλοφάτου H; id. e μυληφάτου corr. Vd (an versa vice? μυληφάτου habet E) 4 ἀκτὴ οὐδὲ κατεαγμ. Vd 5 ἐξοχῶν om. Vd 6 προχούση, οἰκ. τὸ — ἀλφίτου, H 7 δὲ om. Vd τ' om. Vd ἔδου Vd, ἔδει H δῆμητρος Vd 8 add. Vd: τὸ δὲ ἀκτῆ ἐπὶ προχούση (ω 82) ἔφη καὶ ἄλλως προβλήτι σκοπέλω (B 396) 10 H T c. l. ἕτεροι δ' ὑποπερκάζουσιν <-ci H> 11 ἕτεροι μὲν H 11. 12 τετρυγώωσιν H, τρυγώωσιν T 12 ante ἐπήγαγεν in T initio lin. una litt. evanuisse videtur ἕτερα H 13 sqq. ἀττικῶς μὲν οὖν καὶ ἐπὶ γῆς καὶ διὰ τὸ ἕτεροι ἀλλ' οὐκ κτλ. T

1 sqq. † H f. 41^a (inter text. et rel. scholia): *Πορφυρίος τὸν σῖτον φησιν, ὡς χροιάν μῆλου ἔχοντα*. Eadem interpretatio (quam etiam Apollon. et Hesych. s. v. habent) non solum in schol. Vd (interiecto ἄλλως iis quae supra attulimus subiuncto c. l. μῆλοπα): *τοὺς πυρούς· μηλοειδῆς γὰρ ὁ καρπὸς τὴν χροιάν*, et M^a (f. 82^a, c. l. μῆλοπα καρπόν): *τοὺς πυρούς· μηλοειδεῖς γὰρ εἰσι <ἔστι cod.> τὴν χροιάν*, recurrit, sed etiam in altero schol. II (f. 41^a) et schol. T (p. 101, = p. 331, 9—21 D.), in quo inter alia, quae non est cur ad Porphyrium referantur, legitur: *μῆλοπα δὲ <μύλοπα οὖν T> καρπὸν τὸν σῖτον τὸν μηλοειδῆ τὴν χροιάν, ὡς καὶ τὴν Δῆμητραν αὐτὴν οὕτως <οὔτος T> ὀνομάζει· ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ (E 500)*. Iam cum in Vd (s. ad v. μῆλοπα relat.) glossa adsit: *μηλοειδῆ, ἐπεὶ καὶ Δῆμητρα ξανθὴ· ἢ τὸν σῖτον τὸν πυρόν <πυρόν cod.>* (cf. etiam Eust. p. 1571, 41), suspitio oboritur, haec quoque e Porphyrii libro fluxisse. Quod si verum sit, veri simile videatur, servato ὡς, quod supra in καὶ mutavimus, versuque E 500 textui inserto lacunam esse statuendum, qua ad v. β 355 transeat.

4 sqq. Cf. Eust. N, p. 934, 39: *τινὲς δὲ ἀκτὴν φασὶ τὸ οἶονεῖ ἐξέχον τῶν ἄλλων σπορίμων, ἐκ μεταφορᾶς τῆς θαλαττίας ἀκτῆς, ἣ τις ἐξέχει τοῦ ὕδατος* (cf. Et. M. v. ἀλφίτου ἀκτῆν). Paullo aliter schol. BN 322: *ἀκτῆ δὲ τὸ προηγμένον καὶ τῶν ἄλλων προτιμηθέν*.

10 sqq. Cf. Eust., p. 1573, 46 sqq., qui inde a l. 55 (= p. 67, 4) sine dubio e quaestione hausit; utrum ea quae apud eum antecedunt ex eadem meliore etiam tum forma servata hauserit an aliunde addiderit, non liquet.

13 Demosth. c. Aristocr. § 74 (p. 644): *τρίτον δ' ἕτερον πρὸς τούτοις δικα-*

τάττουσι τὸ ἕτερος, ἀλλ' οὐχ ὁ ποιητής. εἶωθε γὰρ τὸ ἕτερος ἐπὶ δύο τάττειν, ὡς πού καὶ ἐν τῇ Πατροκλείᾳ φησί· τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ, τῆς δ' ἑτέρας Εὐδωρος, τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος (Π 173. 79. 93). ῥητέον δὲ ὅτι κἀνθάδε παραπεφύλακται τῷ ποιητῇ ἡ ἀκρίβεια. τῶν γὰρ σταφυλῶν τὰς μὲν πεπείρους ἐπίσταται, τὰς δὲ ὄμφακας, εἶτα περὶ τῶν πεπείρων φησὶν ὡς αἱ μὲν ψύχονται, αἱ δὲ τρυγῶνται, αἱ δὲ ἄλλαι πατοῦνται. τελέσας δὲ τὸν περὶ τούτων λόγον καὶ ἐπὶ τὰς ὄμφακας μεταβαίνει, ὅτι αἱ μὲν αὐτῶν ὄμφακίζουσιν, ἕτεροι δὲ μελαίνονται ἐξ ὄμφακος.

10 137. 38. v. Epilegg. (de γ 332. 41).

153. ζ 305, p. 64, 4 sqq.

167 sqq. αἰτιῶνται δὲ τινες τὸν Ἀλκίνοον ὡς οὐ φιλόξενον, ἐὼντα T p. 102. ἐπὶ τοσαύτης ὥρας ἐρρίφθαι ἐπὶ κόνει τὸν Ὀδυσσεῆα. πρὸς οὐς λεκτέον, ὅτι οὐκ ἐκ τυραννίδος εἶχε τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ † εἰς οὐς ἀπέλασε. ὁπότε
15 οὖν ἐβούλευσε τὸ κοινόν, εἰκότως αὐτὸν ἀνίστησιν.

197. * γενικόν ἐστι τὸ αἶσα, εἶτα εἰδικόν τὸ κλωθεσ, ὡς ἀλλ' H f. 42^a.
ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὄνειροπόλον T p. 103.
(A 62). τὸ μὲν γὰρ γενικόν, τὰ δὲ εἰδικά. B f. 68^a.

207 sqq. διὰ τί καυχᾶται ἐν τοῖς ἐξῆς (ι 19. 20) ὁ πρὶν τοὺς M^a f. 102^a
20 ἐπαίνους διαφεύγων; ἐπειδὴ ἐκεῖ μὲν ἐν τοῖς εἰδόσιν [ἦν] τὰ αὐτοῦ, (ι 19).
ὡδε δὲ οὐ.

1 εἶωθε γὰρ τὸ ἕτερον T 2 ἰῆς T 3 μενέστιος, om. αἰολοθώρηξ, T
τῆς δ' ἑτέρας T 4 τρίρης <sic> H 5 τῷ ποιητῇ om. T σταφυλλῶν T
6 ὑφίσταται conl. Polak, p. 123 παρά τῶν πεπείρων φασὶν καὶ αἱ T
7 ψύχονται H 8 λόγων, ω e corr., T 9 ἐτι δὲ μελ. T 12 T c. l. ὤρσεν
ἀπεσχαρόφιν ὡς φιλόξενον ὄντα ἐπὶ, quae cortexi 14 ἀλλ' ἐν ἱσοῖς ἐπρώ-
τευσεν conl. Polak, p. 346 15 post αὐτὸν 5 fere litt. consulto detrit. 16 T
c. l. ὄσσα οἱ αἶσα κατακλωθεσ τ' βαρεῖται, H ὄσσα οἱ αἶσα ἰδικόν T, εἰδικῶς B,
εἰδικόν δὲ τὸ κλ. H 16, 17 ἀλλάγε HT 18 τὸ om. T ἰδικά HT; add. BT:
τὸ δὲ κατὰ πρὸς τὸ νῆσαντο κτλ. (= p. 341, 27 D.) 19 M c. l. εἰμ' ὄδυσσεύς

στήριον (quem locum etiam Eust. attulit, cf. ad l. 10 sqq.); [Dem.] c. Theocrin.
§ 19 (p. 1327): τέταρτος τοίνυν ἕτερος <om. Σ> νόμος ἐστίν.

1 sqq. Cf. P Dind.: πρὸς τὸ ἕτερον ὅτι ἐπὶ δύο. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου ἄλλας.

14 Cf. T v. 167 (p. 102, c. l. αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε): δηλονότι περιμείνας
σύμψηφον τῇ ἑαυτοῦ βουλήσει τὴν παρὰ τῶν Φαιάκων κρίσιν εὐρεῖν. Paullo
plura habet Eust., p. 1575, 64 sqq.

16sqq. Non liquet, utrum e scholio Porphyriano integro (v. ad Iliad. p. 270, 20)
excerpta, an iis quae Iliadis scholia suppeditant exemplis addita sint; Polak,
p. 348 vix recte Aristonico tribuit. — Discrepat nonnihil schol. Vd (f. 13^a):
ἄσσα οἱ αἶσα κατακλωθεσ τε βαρεῖται] ὡς γενικόν τι Ὅμηρος λαμβάνει τὸ
αἶσα, ὡς εἰδικόν <ἰδικόν cod.> δὲ τὸ κατακλωθεσ τε βαρεῖται, ὡς ἐν Ἰλιάδι
τὸ ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὄνειροπόλον· ἐκεῖ γὰρ
τὸ μάντιν ὡς γενικόν τι Ὅμηρος προσλαμβάνει, τὸ δὲ ἱερῆα ἢ καὶ ὄνει-
ροπόλον ὡς ἰδιωτικόν. [ἢ μέντοι τοῦ κατακλωθεσ πρόθεσις ἀποδίδεται
πρὸς τὸ νῆσαντο].

T p. 103. 215 sqq. κατατρέχουσί τινες τούτων ἰκανῶς, ὡς ἀγενέστατα περὶ τῆς γαστρὸς διαλεγόμενου καὶ δεῖπνον ἀπαιτοῦντος, καὶ ταῦτα παρὰ ἀνθρώποις, οἷους οὐδέπω εἶδεν· οὐδὲ ἥρωικὸν τὸ παράγγελμα γαστρὶ εἶκειν. πρὸς οὗς ῥητέον ὅτι ἀποτρίβεται τὴν ὑπόνοιαν τοῦ δοκεῖν εἶναι θεὸς εἰς ταπεινοὺς λόγους καταβαίνων [λόγους]· διὸ καὶ ἴσως 5
μηκύνειν τὰ περὶ τῆς γαστρὸς.

II f. 42^b. 225. ἄμεινον ἂν ἔσχε πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε· κομιδῇ γὰρ μικρολόγος φαίνεται προτάσσων τῶν φιλτάτων τὴν κτήσιν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Σμικρίνης ἐν Ἐπιτρέπουσιν. ὁ δὲ Πῖός φησιν, ὅτι διὰ τοῦ κτήσιν ἐμὴν δμῶάς τε συνίστησιν ἑαυτὸν, ἐνδεικνύμενος τὴν 10 οἴκοι εὐδαιμονίαν. οὐ μέντοι καὶ περὶ τῆς γυναικὸς νῦν λέγει· τὸ γὰρ ἔχειν γυναῖκα καὶ τοῖς ἀπερριμμένοις παρακολουθεῖ.

T p. 104. ἐκ τούτου ἐνδεικνύται, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐστὶ τῶν ἐχόντων κτήματα, οὐχ οἷος τότε ὄραται, ὡς περὶ καὶ Ναυσικάα ἔλεγεν· πολὺς δὲ μοι ἔσπετο λαός (Ζ 164). ἐνδειξὶν οὖν ἐποιεῖτο, ὅτι οὐ παρημελημένος 15 ἦν, ἀλλ' ἐστὶν αὐτῷ καὶ πατρίς καὶ οἶκος καὶ κτήματα.

T p. 104. 238. δοκεῖ τισι μικροπρεπὲς καὶ ταπεινὸν τὸ τὴν Ἀρήτην παρὰ τοῦ ξένου πρῶτον περὶ τῆς ἐσθῆτος πυνθάνεσθαι. ῥητέον δὲ ὅτι πολλῶν ἕνεκα ἐντεῦθεν ἤρξατο· πρῶτον μὲν ἐπιγνῶναι τὴν γυναῖκα τὰ ἱμάτια εἰκὸς ἦν πρώτην· καὶ γὰρ ὑφαίνειν καὶ θεραπεύειν καὶ διαχειρίζειν τὰ 20 τοιαῦτα τῆς γυναικείας φύσεως ἔργον

257. ad p. 69, 2.

Vd f. 145^b 258. διὰ τί Ὀδυσσεὺς, τῆς Καλυψοῦς διδούσης αὐτῷ τὴν ἀθανασία, (ψ 337), **II.** οὐκ ἐδέξατο; Ἀριστοτέλης (fr. 178 edit. Teubn.) μὲν οὖν πρὸς τοὺς Φαίακας φησι ταῦτα λέγειν Ὀδυσσεῖα, ἵνα σεμνότερος φαίνηται καὶ μᾶλλον 25

1 sqq. cf. Polak, p. 123 1 T c. l. ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἔακατε ὡς add. Preller 2 διαλεγόμενος, corr. id. ἐπαιτοῦντος conl. Polak 3 οὗς οὐδέπω conl. Dind. ἶδεν, corr. Dind 5 εἶναι θεόν, corr. Polak καταβαίνειν, corr. Ludwich, M. Rh. XXXIII, p. 451 (cf. Ar. Hom. Textkr. II, p. 707, 2) post καὶ vac. spat. 4 litterarum, tum κυνεῖν τὰ περὶ κτλ.; καὶ μηκύνει Ludw. 7 praemittit H: ὅτι φιλοχρήματος ἐκ τῶν τοιούτων Ὀδυσσεὺς φαίνεται κτήσιν ἐμὴν δμῶάς τε, in quibus lemma latet 9 σμικρύνησιν ἐπιτρέπουσιν; corr. Meineke, Men. et Phil. rel. p. 64 8 δ' ἐπεὶ ὁ σφιν ὅτι; corr. in schol. Q Mai (in indice auctorum, p. LXVIII) 13 T c. l. κτήσιν ἐμὴν 14 οὐχ οἷος τε ὄραται, τότε ego ναυσικάαν, corr. Prell. 15 ἐποίησε ὅτι; ποιεῖται ὅτι Pol., p. 319 16 οἶκος κτημάτων, corr. Prell. 17 T. c. l. τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν 18 πυνθά- . . θαι (evan.) πολλήν, corr. Prell. 23 Πορφυρ (supr. schol.) praene evan.

11 Cf. Eust., p. 1587, 10.

21 „Cetera τοῦ λυτικῶν argumenta librario non placuit describere“ Preller.

24 De Aristotelis solutione, quae cum Neo-Platoniorum decretis confusa videri possit, v. Epilegg.

25 sqq. † T η 257 (init. v. ad p. 69, 2 sqq.): . . . ταῦτα <τὰ cod.> γὰρ οὕτως ἐνδεικνύται ὅτι πάντων τῶν πραγμάτων προτέθεικε <Prell.; προστέθεικε cod.> τὸν νόστον, ἵνα μᾶλλον ὑπακούσῃ Ἀλκίνοος. Paullo liberius et haec et solu-

ἄλλων σπουδάσαι πάντων τὸν νόστον· συνέφερε γὰρ αὐτῷ πρὸς τὸ
 θάπτον ἀποσταλῆναι. ἔπειτα ἔοικεν οὐ τῷ μὴ πεισθῆναι λέγειν μὴ λαβεῖν
 τὴν τοιαύτην δωρεάν, ἀλλὰ μὴ πιστεύσαι αὐτῇ τοιαῦτα λεγούσῃ· ἢ μὲν
 γὰρ ἔφασκε ποιήσειν, ὁ δὲ οὐκ ἐπίστευεν, οὐχὶ πιστεύων παρητεῖτο.
 5 εἶη δ' ἂν καὶ τοῦ σοφοῦ ἀθανασία οὐχ ἦν τοιαῦται δαίμονες χαρίζαιτ'
 ἂν, ἀλλὰ τοῦ Διὸς ἂν εἶη καὶ τῶν ἔργων, ἃ μὲν πέφυκεν ἀπαθανα-
 τίζειν· τοιαῦτα δ' ἂν εἶη ἀπὸ ἀρετῆς. παραιτούμενος δὲ τοὺς οἰκείους
 καὶ τὴν εἰς οἶκον ἐπάνοδον δι' ἐπαγγελίαν ἀθανασίας ἀπώλεσεν ἂν τὴν
 ἀρετὴν· σὺν αὐτῇ δὲ καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀθανασίαν καὶ τὴν πρὸς θεοὺς
 10 ἀνοδὸν ἀπώλεσεν ἂν. διδάσκει οὖν ὅτι διὰ τῶν ἐναντίων οὐκ ἂν τις ἐν-
 δύοιτο τὰ ἐναντία, ὡς οὔτε δι' ἀποστερήσεως λάβοι ἂν δικαιοσύνην
 οὔτε ἂν διὰ μάχης σωφροσύνην οὔτε διὰ τοῦ φιλεῖν τὸν τῆδε βίον
 θνητὸν ὄντα καὶ ἐπὶ κηρον τὸ τέλος τῆς ἀθανασίας, οὐσης ἀνδρὸς τὰ
 καθήκοντα καὶ τῶν ἔργων τὰ τοιαῦτα φιλοῦντος ἃ καθήρειεν ἂν τὴν
 15 ψυχὴν, α τοῖς θεοῖς γίνεται
 πάντα τυχεν ἀλλὰ τοῦ τέλους.

Ἀντισθένης φησὶν εἰδέναι σοφὸν ὄντα τὸν Ὀδυσσεύα, ὅτι οἱ Vd f. 2° (ε 211).
 ἐρῶντες πολλὰ ψεύδονται καὶ τὰ ἀδύνατα παραγγέλλονται. ἐπισημαί-
 νεται δὲ καὶ τὴν αἰτίαν, τὴν παραίτησιν δι' ἣν πεποίηται. τῆς θεοῦ

1 ἄλ. . . σπουδάσῃ συνέφερε κτλ.; correxi et supplevi e schol. exc. T (ad
 p. 68, 25 sqq.); μάλλον ἄλλοια σπουδάσαι (tumi συνέφερε κτλ.) V. Rose 4 πι-
 στεύων . . ρητεῖτο 5 τοιαῦτα . . αἶμονες χαρίζαιτο, om. ἂν 6 τῶν ἔργω.
 μὲν πέφυκεν 8 ἐπ' ἀγγελίαν 10. 11 ἀπ cen ἂν ἐν το τὰ ἐν.
 12 δι ιοσύνην διὰ τὸ φιλεῖν τῶν τῆδε β. 13 post τὸ 12 fere litt. cum marg.
 avulsae, tum ασίας οὐ α c 14 post τῶν 22 litt. avuls., tum νήρειεν
 15. 16 post ψυχὴν et post πάντα 23 litt. avuls. supr. γίνεται rubr. cθαι script.
 post τέλους 21 litt. avuls., tum α ὕχεν τ, quas laciniās, iterum lineolae fine
 (= 21 litt.) avulso, lemma ψ 350 sequitur 17 sqq. cf. Polak, p. 204 17 Vd c. l.
 οὐ μὲν θην κείνης χερείων 19 τὴν αἰτίαν inserui; Polak: ἐπισημ. δὲ καὶ τὴν πα-
 ραίτησιν ἦν πεποίηται τῆς θεοῦ θε v. θεοῦ rubro in rasura (ut videtur) script.

tionem Antisthēnicam (p. 69, 17. 18) T (p. 127, c. l. ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν)
 ε 33 reddidit: ἴσως μὲν κατ' ἄλλον λογισμὸν οὐκ ἐπέιθετο ὁ Ὀδυσσεὺς εἰδὼς
 τοὺς ἐρῶντας πάντα μὲν ὑπισχνουμένους, τὸ δὲ τῆς ἀθανασίας ὡς ἀδύνατον
 <ὄν ins. Polak, p. 217> ἀνθρώπων δοῦναι· πρὸς μέντοι τοὺς Φαίακας οὐχ ὡς
 ἀπιστῶν <Pol.; ἀπιστων cod.> λέγει, ἀλλ' ὡς καὶ ἀθανασίας καταφρονήσας πόθῳ
 τῆς πατρίδος· τοῦτο γὰρ εἶχεν αὐτοῦ τοῦ ἠῆθους [τῆς πατρίδος, del. Pol.] σύστασιν.

2 sqq. (et l. 17 sqq.) † H (f. 43^a, c. l. θήσειν ἀθάνατον), T (p. 104,
 c. eod. l.) η 257: καὶ διὰ τί <τοῦτο T> μὴ βεβούληται; ἔοικε <δὲ ins. T> διὰ
 τοῦ <τὰς T> οὐποτ' ἐπειθε δηλοῦν <δῆλον οὖν codd.> οὐ τὸ μὴ θέλειν
 γενέσθαι ἀθάνατος, ἀλλὰ τὸ μὴ πιστεύσαι αὐτῇ τοιαῦτα λεγούσῃ. ἢ μὲν γὰρ
 ἔφασκε ποιήσειν, ὁ δὲ οὐκ ἐπίστευεν, ἀλλ' οὐχὶ πιστεύων παρητεῖτο. ἦδει γὰρ
 ὡς σοφὸς ὅτι ἀθανασίαν οὐχ αἶ τοιαῦται δαίμονες χαρίζαιτο ἂν, ἀλλὰ τοῦ
 Διὸς ἂν εἶη καὶ τῶν ἔργων, ἃ πέφυκεν <ἀπέφυγεν T> ἀπαθανατίζειν. Ἀντι-
 σθένης δὲ φησὶν <φασι T>, ὅτι τοὺς ἐρῶντας <ἔρωτος T> ἦδει <ἦδη T; εἰδὼς H>
 ψευδομένους τὰς ὑποσχέσεις· τοῦτο γὰρ ποιεῖν οὐκ ἐδύνατο <ἐδύναντο T> διχα-
 Διὸς <addit T: τὰ γὰρ κτλ., v. ad p. 68, 25 sqq.>. Cf. Polak, p. 350 (Obs. p. 55).

17 sqq. V. ad p. 68, 25 sqq.; 69, 2 sqq.

ἐκείνης μὲν γὰρ ἐπὶ σώματος εὐμορφία καὶ μεγέθει μεγαλαυχούσης καὶ τὰ καθ' ἑαυτὴν προκρινούσης τῆς Πηνελόπης, συγχωρήσας μὲν τοῦτο καὶ τῷ ἀδῆλῳ εἶξας — ἄδηλον μὲν γὰρ αὐτῷ, εἰ ἀθάνατος καὶ ἀγήρως (ε 218) — ἐπεσημήνατο ὅτι τὴν γαμετὴν ζητεῖ διὰ τὸ εἶναι 5 περίφρονα, ὡς κακείνης ἂν ἀμελήσας, εἰ τῷ σώματι καὶ μόνῳ τῷ κάλλει 5 κεκόσμητο. τοῦτο γὰρ καὶ τοὺς μνηστῆρας εἰρηκένας [πολλάκις], λέγοντας· οὐδ' ἐπὶ ἄλλας ἐρχόμεθα, ἅς ἐπιεικὲς ὀπιυέμεν ἐστὶν ἐκάστῳ, ταύτης δὲ ἔνεκα τῆς ἀρετῆς ἐπιδικαζόμεθα (β 206. 7) [τὰ δὲ τῆς Καλυψοῦς ἐστὶ τοιαῦτα· οὐ μὲν ἐγὼ κείνης χερείων εὐχομαι εἶναι, οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὐδὲ ἔοικε θνητὰς ἀθα- 10 νάτησι δέμας ἐρίζειν καὶ εἶδος, τὰ σωματικὰ μόνον παραβαλλούσης· τοῦ δὲ Ὀδυσσεῶς· οἶδα καὶ αὐτὸς πάντα μάλ', οὐνεκα 15 ρεῖο περίφρων Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθος τ' εἰς ἅντα ιδέσθαι· ἢ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστὶ, εὐ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως· τὸ γὰρ περίφρων Πηνελόπεια ἔμφασιν ἔχει τῆς κατὰ ὄρεξιν 15 προκρίσεως].

284. ad δ 477, p. 47, 9.

T p. 106. 311. ἄτοπος, φασὶν, ἢ εὐχή. μὴ γὰρ ἐπιστάμενος, ὅστις ἐστὶ μὴδὲ πειραθεὶς εὐχεται συμβιωτικὸν αὐτὸν λαβεῖν καὶ γαμβρὸν ποιήσασθαι. ἀλλ' ἦν μὲν παλαιὸν ἔθος τὸ προκρίνειν τοὺς ἀρίστους τῶν ξένων καὶ 20 δι' ἀρετὴν ἐκδιδόναι τὰς θυγατέρας, ὡς καὶ ἐπὶ Βελλεροφόντου Τυδέως Πολυνείκους. οὐ γὰρ εἰς τὸν πλοῦτον ἀφείρων οἱ παλαιοί, ἀλλ' εἰς τὴν ἀρετὴν τὴν ἀπὸ τῆς ὄψεως· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας (ω 253). ὄρα δὲ δὴ καὶ ἐκ τῆς ὄψεως [τὸν Ὀδυσσεῶς] καὶ ἐκ τῶν λόγων τεκμαί- 25 ρεται τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνδρός. ἴσως δὲ καὶ πεῖραν αὐτοῦ λαμβάνων 25 τοῦτο εἶρηκεν, ὡς, εἰ μὲν θέλοι παραμένειν παρ' αὐτοῖς καὶ πολιτεύεσθαι, ἐλέγχοιτο ἂν ἀλαζονευσάμενος περὶ τῆς Καλυψοῦς καὶ δι' ὧν

4 ἐπισημήνασθαι 6 κεκόσμητο, ο ex ai corr. (an versa vice?) 7 ὀπιέμεν 9 ante verba a nobis unciis inclusa alii versus de Penelopae morum praestantia agentes, velut c 249, excidisse videntur 11 ἐρίζειν, v postea add. 18 sqq. cf. Polak, p. 352 sqq. (Obs. p. 94) 18 T c. l. μὴ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ ἄτοπον, corr. Dind. ἢ γὰρ ἐπιστάμενος, corr. Preller ὅστις ἐστὶν 19 συμβιωτικὸν (ut videtur), σύμβιον Prell. 20 ἀλλ' ins. Polak παλαιὸν κρίνειν, corr. Dind. c schol. H v. 313 (p. 71, 10) 21 βελλεροφόντου 22 οἱ πολλοί, corr. Polak; cf. p. 71, 13 23 βασιλεῖ 24 τὸν Ὀδυσσεῶς recte delet Polak 27 ὧν, quod cod. om., ins. Prell.

18 sqq. Aristarchum v. 311—16 Homero abiudicasse Aristonicus refert (schol. H f. 43^b = P v. 311 Dind.) hac quidem causa commotum: πῶς ἀγνοῶν τὸν ἄνδρα μνηστεύεται αὐτῷ τὴν θυγατέρα καὶ οὐ προτιρεπόμενος, ἀλλὰ λιπαρῶν; Cf. Lehrs, Ar. p. 339.

25 sqq. † M^a (f. 86^b, c. l. παιδὰ τ' ἐμὴν ἐχέμεν) v. 313: ταῦτα λέγει πειρώμενος τοῦ Ὀδυσσεῶς, εἰ ταῖς ἀληθείαις παραιτεῖται θεοῦ γάμον· εἰ γὰρ προπετῶς ὑπόσχηται γαμήσειν, πάντως ἐλεγχθήσεται καὶ κεί ψευδόμενος. Eadem Eust., p. 1581, 28 sqq., una cum iis quae in schol. T antecedunt.

ἐπιθυμῆν ἔφησε τῆς πατρίδος καὶ τῶν οἰκείων (v. 224)· οὐ γὰρ εἰκὸς εἶναι τὴν μὲν ἀθανασίαν ὑπεριδεῖν, θνητῆς δὲ γυναικὸς ὑπομῆναι γάμον. εἰ δὲ μηδὲν προσέχοι τῷ γάμῳ, τεκμήριον εἶναι τῆς ἐπεικειᾶς αὐτοῦ καὶ τῆς πίστεως ὧν ἔφη περὶ τῆς Καλυψοῦς, ὥστε προθυμότερον 5 γενέσθαι περὶ τὴν παρασκευὴν πρὸς τὸν νόστον, ὡς ἀνδρὶ ὄντι τιμῆς καὶ πολλῆς χάριτος ἀξίῳ.

ταῦτά φησι πειρώμενος, εἰ ταῖς ἀληθείαις ἀπέπειπατο τὸν τῆς Καλυψοῦς γάμον. ἢ τοῦτο μὲν κακότηες καὶ οὐδὲ βασιλικὸν οὐδὲ κατὰ τὸ Η f. 43^b (v. 313). Ἄλκινόου ἦθος· ἀπλοϊκὸς γὰρ μάλιστα εἰσάγεται, ὅπερ συμβαίνει περὶ 10 τοὺς ἐκ γενετῆς εὐτυχοῦντας. - ἐκεῖνο δὲ ῥητέον ὅτι παλαιὸν ἔθος τὸ προκρίνειν τοὺς ἀρίστους τῶν ξένων καὶ δι' ἀρετὴν αὐτοῖς ἐκδιδόναι τὰς θυγατέρας, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Βελλεροφόντου Τυδέως Πολυνείκους. οὐ γὰρ εἰς τὸν πλοῦτον ἀφεώρων οἱ παλαιοί, ἀλλ' εἰς τὴν ἀρετὴν τὴν ἀπὸ τῆς ὄψεως· βασιλῆι γὰρ ἀνδρὶ ἕοικας (ω 253), γενεῆ δὲ 15 Διὸς μεγάλοιο εἰκτὴν (δ 27), οἳ τε ἀνάκτων παῖδες ἕασιν (v 223), ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦσδε τέκοιεν (δ 64).

318. ad v 119.

324. πῶς οὖν ἐν τῇ Νεκυίᾳ τὰ περὶ Τιτυὸν ἐν τῇ Φωκίδι φησὶ T p. 107. γενέσθαι; καὶ Λητῷ γὰρ ἤλκησε Πυθῶδ' ἐρχομένην (λ 580). ἴσως 20 ἐν Εὐβοίᾳ μὲν ὤκει, ἀσεβήσας ἐν Φωκίδι δὲ ἐτελεύτησεν.

339. δάος, ἀπὸ τοῦ δαίω, τὸ μερίζω· διακριτικὸν γὰρ ὄψεως. Vd f. 15^a.

9

1. V. ad Iliad., p. 300, 8 sqq.

3. διὰ τί Ὅμηρος οὐ τὸν Ἀχιλλέα ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεῖα ὀνομάζει D f. 176^b(a2). πτολίπορθον, καὶ ταῦτα πόλεις ἀπείρους τοῦ Ἀχιλλέως πορθήσαντος; E rec. f. 1^a 25 ἐπεὶ γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς πολίδριά τινα ἐπέσχευ, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς διὰ τῆς (ibid.).

2 θνητὴν δὲ γυναικὸς ὑπομῆναν (sed i deletum videtur) γάμον, corr. Prell.

4 ὧν ἔφη, corr. id. ὥστε add. id. 5 περιγενέσθαι τὴν παρασκευὴν, corr. Polak ὡς ἀνδρείον τιμῆς; Preller ἀνδρὸς τιμῆς, sed in fine cod. ἀξίῳ, non ἀξίου, habet 7 H. c. l. παῖδα τ' ἐμὴν ἐχέμεν 13. 14 ἦν ἀπὸ, corr. Dind. 18 T praem.: αὐτὸν ὄντα τὸν ῥαδάμάνθου δίκαιον καὶ νομοθέτην (quae ante haec verba, vacuo spatio ab iis dirempta, leguntur, ad Z 305, p. 64, 6. 7, edidi) νεκυία φησὶ, η ex α corr. (ut videtur) 19 εἰλκυσε πυθῶ ἐρχ. 20 ἐν φωκία ἐτελ.; corr. haec omnia Preller 21 supra δάος rubr. script. φῶς 23 sqq. cf. Ludwig progr. I, p. 10 23 scholio D non solum bis ἀπόκρισις praemiss., sed etiam in marg. inter. ἀπορία, in exter. λύσις adscript. οὐ τὸν ἀχ. ὀνομάζει ἀλλὰ τὸν ὀδ. πτ. E ὀδυσσεῖα D 24 τὸν ἀχιλλέα πορθήσαντα D post πορθήσαντος E: καὶ λέγομεν ἐπεὶ ὁ ἀχ. 25 ἐπερσεν (pro ἐπέσχευ) Polak (Obs. p. 85)

21. Excerpta sunt e ζητ. Vatic. Θ' (p. 297, 5 sqq.).

23 sqq. De Achille πτολίπόρθῳ Aristarchique de eo sententia v. Lehms ap. Friedlaender., Ariston., p. 240. 315. — Ceterum quaestio etiam ad B 278 referri poterat, ubi diplo posita πρὸς τὸ πτολίπορθον, ὅτι διὰ τῆς Ὀδυσσεΐας δέδεικται τὰ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον (cf. Lehms ap. Friedl., p. 65).

25 sqq. Eadem fere Eust. Θ, p. 718, 49 sqq., habet.

οἰκείας φρονήσεως τὴν περίφημον Τροίαν ἐπόρθησε, δι' ἣν οἱ Ἕλληνες πολλῆς κακοπαθείας μετεσχήκεσαν, κατασχεῖν αὐτὴν θέλοντες· διὰ τοῦτο οὐ τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά ὀνομάζει πτολίπορθον.

II f. 44^b. 59. μέμφονται τινες, ὡς ὀλίγα παρασκευάσαντος Ἀλκινόου τοῖς Φαίαξι, πολλῶν ὄντων τῶν μελλόντων εὐωχεῖσθαι. καὶ Κράτης δὲ τὸ 5 αὐτὸ πέπονθεν αὐτοῖς, πάντα οἴομενος τοὺς Φαίακας εὐωχεῖσθαι παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ. οὐ γὰρ ἦν τὸ πλῆθος ἠθροισμένον, ἀλλὰ δώδεκα μὲν βασιλεῖς, αὐτὸς δὲ τρικαιδέκατος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ καὶ οἱ ἐρέται τῆς νεῶς πεντήκοντα δύο.

T p. 108. 63. ὡς οὐ δυνατόν ἀνθρώπῳ τελείαν εὐδαιμονίαν ἔχειν· δοιοὶ 10 γὰρ πίθοι (Ω 527). ἀλλὰ ταῦτα, φησὶν, ὁ Ἀχιλλεὺς παραμυθίαν εἶρηκε τῷ Πριάμῳ, ἐνταῦθα δὲ ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου λέγεται. πῶς οὖν ἀγαπήσασα καὶ

Vd f. 16^a. πῶς οὖν ἐφίλησεν; ἢ ὅτι ἐπεὶ οἱ τυφλοὶ μουσικώτεροι μὴ περὶ 15 M^a f. 89^a. πολλὰ ἀσχολούμενοι, ἢ ἐπεὶ πάντως ἀνθρωπον ὄντα δεῖ κατὰ τι δυστυχεῖν, ἢ οἰκονομικῶς, ἵνα μὴ ἐπιγνῶ τὸν Ὀδυσσεά. τινὲς δὲ φασὶν εἰς ἑαυτὸν ταῦτα αἰνίττεσθαι τὸν ποιητήν.

75. 76. ad p. 73, 5 sqq.

H f. 45^a. 78. ἀπρεπὲς εἶναι δοκεῖ τὸ χαίρειν ἐπὶ ταῖς διαφοραῖς τῶν φίλων. 20 λύουσι δὲ ἐκ τῆς λέξεως, οἱ μὲν ὅτι μάχονται ἀνθρωποὶ οὐ μόνον φιλέχθρως, ἀλλὰ καὶ φιλονεικούντες ὑπὲρ καλοῦ καὶ ἀρετῆς, οἱ δὲ ὅτι ἐπιφέρει, χρησμὸν δεδοσθαι τῷ Ἀγαμέμνονι, κατὰ τὴν τῶν ἀριστεῶν

1 τροίην D 2 μετέσχηκαν codd. 4 H c. l. τοῖσι δ' ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἰέρευεν 7 οὐκ εὖ ante οὐ γὰρ ins. Polak, p. 316 δέδωκε μὲν β. (δώδεκα e corr. Q) 9 πεντηκονταδύο 10 T c. l. τὸν περὶ μοῦς' ἐφίλησε δίδου δ' ἀγαθὸν κακὸν τε 10. 11 dual γὰρ πίθοιο, corr. Prell. 13 verbo kai rag. cod. explicit; reliqua desiderantur 14 Vd c. l. τὸν περὶ μοῦς' ἐφίλησε ποῦ (?) οὖν ἐφ. αὐτὸν M ἤτοι ἐπεὶ ὅτι οἱ M 15 ὄντα om. M 16. 17 εἰς αὐτὸν M 19 H c. l. ἀναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων χαῖρε νόω στ' ἀριστοὶ ἀχαιῶν δηριόωντο 22 μετὰ τὴν κτλ. conl. Cobet, Mnem. N. S. III, p. 116

10 sqq. Cf. quaestiones ad Ω 527 sqq. relatae et Eust. Θ, p. 1585, 50 sqq.

14. 15. Cf. Eust. l. 42, hanc solutionem respuens.

15 † H (f. 44^b int.) h. l.: ἐπειδὴ <ἐπεὶ μὴ, corr. Dind.> οὐκ ἐνδέχεται ἀνθρωπον ὄντα τὰ πάντα εὐευχεῖν. Id. D (man. 3) h. l.

19 sqq. Τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα ζητούμενον νεῖκος Ὀδυσσεῆος καὶ Πηλεΐδου Ἀχιλλῆος diple I 347 posita Aristarchus spectavit (schol. A, cf. Lehrs, Ar. p. 176). Eandem quaestionem in Peripatet. Corpore locum habuisse, R. Weber, Stud. Lips. XI, p. 115. 155, evicit. Cf. Epilegg. — Eadem fere ap. Eust., p. 1586, 23 sqq.

20 sqq. Cf. Plut. Ages. 5 extr.

21 sqq. † H (f. 45^a, infr. text.): ὁ Ἀγαμέμνων ἔχαιρεν ἐν τῷ νῶ ἡσύχως <ἡδέως conl. Polak, p. 47>, βλέπων τὴν φιλονεικίαν τοῦ Ὀδυσσεῆος καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος διὰ τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν· τότε γὰρ πέπρωτο κρατηθῆναι τὴν Τροίαν, ὅτε φιλονεικίσουσιν οἱ τῶν Ἑλλήνων <ε e corr.> ἀριστοί. — † D³ (f. 236^a) v. 80 (id. Vd, f. 10^b): . . . ἀπεφοίβασε δὲ ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἀγαμέμνονι μὴ

διαφορὰν αἰρήσειν τὴν Ἴλιον, τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν αἰνιττόμενον· τὸν δὲ Ἀγαμέμνονα οἰηθέντα τῶν ἀριστεῶν τούτων εἶναι τὴν διαφορὰν, ἣν ὁ χρησμὸς εἶρηκε, χαίρειν ἀγνοοῦντα, ὅτι τῶν κακῶν ἔτι συνέβαινε ἀρχὴν εἶναι.

5 ἔχαιρε τῶν ἀριστεῶν φιλονεικούντων, τοῦ μὲν τὰ ψυχικὰ ἐπαι- B f. 72^a.
νοῦντος, τοῦ δὲ τὰ σωματικά. ἔχαιρε δὲ ὁ Ἀγαμέμνων ἐπὶ τῇ τούτων
φιλονεικίᾳ οὐχ ὡς χαιρέκακος, ἀλλὰ διὰ τὸ ἔχειν ἀπὸ χρημοῦ, τότε
ἐγγίζει τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν, ὅτε ἴδῃ τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ἀρίστους
φιλονεικοῦντας. καὶ ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἔλεγε δι' ἀνδρίας δεῖν ἀλῶναι
10 τὸ Ἴλιον, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς διὰ μηχανῆς καὶ φρονήσεως.

80. ad p. 72, 21 sqq.

100. διὰ τί οἱ Φαίακες εὐωχηθέντες ἠγωνίζοντο γυμνικὸν ἀγῶνα, D³ f. 236^b.
δρόμον καὶ δίαυλον καὶ τὴν ἄλλην ἄθλησιν; παντελῶς γὰρ ἀπόνων Vd f. 17^a.
ἀνθρώπων ταῦτα. ἴσως δὲ, ὡς ἀρμόττον τοῖς ἦθεσι δέον ποιεῖν, ἐπειδὴ II f. 45^b int.
15 μίμησις ἢ ποιήσις, οὕτως πεποίηκεν. ὅτι δὲ τοιοῦτοι, δῆλον· ἔφασαν
γάρ· αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε (v. 248).

5 sqq. cf. Polak, p. 47 9 ἀνδρίαν B; ἀνδρείας Pol. 12 Vd c. l. νῦν
δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν, H (s. l.) inc. prope v. 127 διότι φαίακες
D, διότι οἱ φ. Vd 13 καὶ τὰ <corr. e τὴν> ἄλλα ἄθλησιν D post ἄθλησιν
H: τοῦτο γὰρ τῶν παντελῶς ἀπόνων ἐστίν· ἴσως δὲ τὸ δέον τὸ ἀρμόττον τοῖς
ἦθεσι καὶ ποιεῖν, ἐπεὶ δὲ μίμησις κτλ. 14 ὡς ins. Polak, p. 87; καὶ ἀρμόττον
D, om. καὶ Vd ἐπεὶ δὲ μίμ. H Vd, ἐπεὶ δὴ μίμ. D 15 ἐποίησεν H
τοιοῦτον Vd 16 ἡμῖν, ἢ in ras., Vd

κρατηθῆναι τὴν Τροίαν, πρὶν οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων μάχην ποιήσουσιν· ὁ
καὶ γέγονεν, εἶτα συνεκροτήθη ὁ πόλεμος.

5 sqq. † Vd (f. 16^b, gl. interl.) v. 78: ἐφιλονεικοῦντο, ὁ μὲν τὰ ψυχικὰ
ἐπαινωῶν, ὁ δὲ τὰ σωματικά. — † Vd (f. 16^b, c. l. ὡς ποτ' ἐδηρίσαντο θεῶν ἐν
δαιτί), D³ (f. 236^a) v. 76: διὰ <γὰρ ins. D> λόγων ἐφιλονείκησαν, ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς
σύνεσιν ἐπαινωῶν <συν αινῶν Vd>, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἀνδρείαν, μετὰ τὴν
Ἔκτορος ἀναίρεσιν, ὅτε ὁ μὲν βιάζεσθαι <φαίνεσθαι codd.; em. in schol. E Buttm.>
παρήνει <add. D: διὸ καὶ ἀνηρέθη>, ὁ δὲ δόλω μετελθεῖν. Cf. II f. 45^a (c. l.
νεῖκος Ὀδυσσεύος) v. 75: τῷ Ἀγαμέμνονι χρωμένῳ περὶ τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον
τέλους, ἦτοι μαντενομένῳ, ὁ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλων εἶπεν, ὅτι τότε <corr. e τότε>
τὸ Ἴλιον πορθήσεται, ὅτε οἱ ἄριστοι στασιάσουσιν τῶν Ἑλλήνων· καὶ δὴ παρὰ
πότον <πόντον? cod.> διαλεχθέντων Ὀδυσσεύος καὶ Ἀχιλλέως, τοῦ μὲν Ὀδυσσεύος
σύνεσιν ἐπαινοῦντος, τοῦ δὲ Ἀχιλλέως ἀνδρείαν, ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς βιάζεσθαι
παρήνει καὶ ἀνηρέθη, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς δόλω μετῆλθε [τὸν Ἀγαμέμνονα, quae
recte del. Polak, p. 213]. Quae in eodem codice ab ead. manu in marg. ad-
dita sunt (ex alio quodam sine dubio codice a scriptore collato): τοῦ μὲν Ἀχιλ-
λέως ἀνδρείαν ἐπαινοῦντος τοῦ δὲ Ὀδυσσεύος σύνεσιν μετὰ τὴν Ἔκτορος ἀναίρεσιν,
temporis rei de qua agatur significationem (μετὰ τὴν Ἔκτορος ἀναίρεσιν)
aeque ac scholium Vd v. 76 temere addidisse, cum scholiis diligenter inter se
collatis ipse statuissem, tum post Immischii de Cypriorum carmine disserta-
tionem (Mus. Rh. XLIV, p. 299 sqq.) persuasum habeo.

9 Cf. Dioscur. fr. 36 Web. (Ath. I, p. 17 E): εἰ δ' ἐν Ὀδυσσεΐᾳ φιλονεικοῦσιν
Ἀχιλλεὺς καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Ἀγαμέμνων χαῖρε νόσφ, ἀλλ' ὠφέλιμοι αἱ φιλο-
τιμίαι ζητούντων, εἰ δόλω ἢ μάχῃ αἰρεθῆναι δεῖ τὸ Ἴλιον.

H f. 45^a. 102. 3. καὶ πῶς φησιν οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί (v. 246); ἐν ὅσῳ τοίνυν ἄπειροί εἰσιν Ὀδυσσεύς οἶονται νικᾶν ἅπαντας ἐν τούτοις, ὅτε δὲ τῇ πείρᾳ δείξας ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς ἐκαυχῆσατο περὶ τῶν ἄλλων ἄθλων, μόνον παραιτησάμενος τὸν δρόμον, ἀντιμεταβαλὼν τὰ ἐγκώμια Ἀλκίνοους φησὶν· ἀλλὰ ποσὶ 5 κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι, αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη εἶματά τ' ἐξημοιβά (v. 247 sqq.).

186. scholium Vd (f. 18^a) de v. ἡ agens, magis illud grammaticum quam solutionum Corporis auctorem redolens, cum praeter paucissima quaedam cum iis, quae scholia Iliadis ad E 533 servaverunt, congruat, h. l. repetere supervacaneum est. Ceterum Brunckii auctoritas (v. ad II. p. 82, 24) codice Harleiano 5693 Porphyrium nominatim afferente confirmatur.

T p. 114. 229. κακῶς φησιν, ὅτι ἑαυτὸν ἐπαινεῖ. οἱ μὲν γὰρ ἐπαινοῦντες ἑαυτοὺς οὐδὲ θεῶ παραχωρήσειαν ἄν· οὗτος δὲ τί φησιν; 15 οἶος δὴ με Φιλοκτήτης (v. 219), καὶ πάλιν ἀνδράσι δὲ προτέροις ἐριζέμεν οὐκ ἐθέλησω (v. 223) κτλ. [ὁ Δημόδοκος δὲ ἦδεν].

246. ad v. 102. 3.

H f. 47^a. 267 sqq. οὐκ ἀτόπως ἐπὶ ἡδυπαθῶν ἄδει ταῦτα ὁ κιθαρωδός, δι' 20
T p. 115. ὧν ἡδονται σωφρονίζων αὐτούς· δέσμιον γὰρ εἰσάγει τὸν μοιχὸν καὶ

1 H c. l. ὅσον περιγινόμεθ' ἄλλων πύε τε παλαιμοσύνη τε 7 εἶματ' ἐξημοιβά, corr. (in. schol. Q) Mai 14 T c. l. δουρὶ δ' ἀκοντίζω neque ὅτι neque lacuna, quae non fugit Prellerum, in codice 15 sqq. ἄν, quod addidi, om.; post θεῶ ins. Prell. τι φασι <corr. Prell.> οἶος δὴ με φιλόκτητος καὶ πάλιν δράς <corr. Prell.> δὲ προτέροις, tum, post vac. spat. trium lin. et dimid.: ὁ δημ. κτλ. 20 HT c. l. ἀμφ' ἄρεος φιλόκτητος (in T et maxime quidem initio multa adeo evanuerunt, ut de lectione parum constet) post ἐπὶ in T una vel duae litt. evanuisse videntur ἄδειν T ταῦ . . <evan.> T

2 sqq. † T (p. 115, c. l. οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν) v. 246: ἐφ' ὅσον μὲν οὐκ ἦδει <ἦδη, sed alter. η in ras.> τὴν δύναμιν αὐτοῦ <addidi; cod. om.> Ἀλκίνοους, ἐσεμνύετο περὶ τῶν <videtur esse τούτων> ἰδίων πολιτῶν, ὅποτε δὲ ἐγνω ἐλάττονας <ἐλαττον, corr. Prell.> πεφηνέναι τοὺς Φαίακας τοῦ Ὀδυσσεύς, προσέθηκε τὸ ἀμύμονες, οὐχ ὑπερέχοντες ἔσμεν. Cf. Eust., p. 1537, 38.

14 sqq. Vix dubitandum, quin eiusdem quaestionis frustula et ad ε 19 (edit. η 207) et Ψ 859 (p. 266, 5), fortasse etiam ad Ν 313 (Townl.) adscripta legantur.

20 sqq. Utramque rem, de qua cod. T et h. l. et v. 332 agat, a Platone (rep. III, p. 390 C et p. 389 A) notatam esse, res notissima; cui Zoilum non in altera tantum re, de qua una nunc vituperium eius servatum est, subscripsisse (cf. Prol. II. p. 421), vel ea re veri simile, quod Cephisodorus quoque, aequae atque ille Isocratis discipulus, in tertio τῶν πρὸς Ἀριστοτέλην libro Homero vitio vertit τὸ τὴν Ἥραν ἐπιβουλεύσαι τῷ Διὶ καὶ τὸν Ἄρη μοιχεύειν (Ath. III, p. 122 C). Cf. R. Weber, Stud. Lps. XI, p. 180. 81; quem rectissime prioris difficultatis solutionem a Porphyrio allatam e Peripateticorum thesauro repetivisse, vel inde efficitur, quod eadem fere non solum apud Dioscu-

τοὺς θεοὺς λέγοντας οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα (v. 329). ὁ δὲ σπου-
 दाῖος τί φησιν; ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
 (v. 492), ὡς δέον τὸν Δημόδοκον αὐτοῖς μὴ μοιχείαν γενομένην ἐν
 θεοῖς ἄδειν, ἀλλὰ πράξεις εἰς ὠφέλειαν καὶ ἔπαινον φερούσας. ἡ μὲν
 5 οὖν κατηγορία πρόδηλος, διότι περὶ θεῶν οὐκ ἔδει τὰ τοιαῦτα δεδηλω-
 κέναι. ἀλλ' οὐχ Ὅμηρου τὸ ἔγκλημα· ἄνωθεν γὰρ τοῖς ἀρχαιοτάτοις
 παραδέδοται καὶ κατασκευάσμασι καὶ τελεταῖς ταῖς παλαιοτάταις, καὶ ἐν
 Ἑλληνικαῖς καὶ βαρβαρικαῖς. ὅτι δὲ Ὅμηρος οὐχ ἤδεται τούτοις, δῆλον
 ἐξ ὧν περιέθηκεν τῇ Ἀθηνᾶ· ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅστις
 10 τοιαῦτά γε ῥέζοι (α 47). ὅπως δὲ Ὅμηρος οὐδὲ οἶδεν Ἡφαιστον
 Ἀφροδίτῃ συνοικεῖν, Χάριτι δὲ αὐτὸν συμβιοῦντα, Δημόδοκος δὲ τῇ
 ἰδίᾳ μυθοποιᾷ ἔπεται.

. . . . ἐπιτιμᾶ δὲ αὐτοῖς (v. 326 sqq.) ὁ Ζωῖλος, ἄτοπον εἶναι T p. 118
 λέγων γελᾶν μὲν ἀκολάστως τοὺς θεοὺς . . ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, τὸν δ' (v. 332).
 15 Ἑρμῆν εὐχεσθαι, ἐναντίον τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ὁρώντων
 δεδέσθαι σὺν τῇ Ἀφροδίτῃ. οὐκ εἰς δὲ οἱ ποιητικοὶ θεοὶ φιλόσοφοι,
 ἄλλως τε καὶ παίζοντες. ἀλλὰ καὶ τὸ κάλλος ἠθέλησε δηλῶσαι τῆς
 Ἀφροδίτης, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐπαινοῦντες οἱ δημογέροντες (Γ 146 sqq.).

269. ad l. 8 sqq.

20 278. ἐρμίσι, τοῖς κλινόποσι, τοῖς ποσὶ τῆς κλίνης, παρὰ τὸ M^a f. 94^a.
 ἐνείρεσθαι [ἢ ἐπεὶ τετράγωνοι, παραπλήσιοι τοῖς Ἑρμαῖς].

1 ἀρε, spr. e script. ^Q1, H 2 ἀλλὰ γε H 3 αἰσον (?) T 3 ὡς δὲ τὸν
 δημοδόκον T 4 μὴ om. T 5 γενομένοις T 6 φέρουσαν T 4. 5 ἡ μὲν γὰρ
 κατ. T 5 προδήλως T 8 ὅτι δὲ ὁ δμ. οὐκ ἤδεται T 9 ἀπόλλοιτο T
 10 γε om. T οὔτε <οὐδὲ in schol. Q Butt. > οἶδεν H, ὅπως δὲ ὁ δμ. οὕτως
 οἶδεν T 11 σύνοικον conl. Butt. αὐτῷ T 12 δημοδόκος T 13 ἔπεται
 om. codd.; χρῆται conl. Dind. 13 T (c. l. ὀφέλλει) praemittit: πρὸς αὔξην
 — ὠφληκε τὴν δίκην (= p. 386, 14—16 Dind. fere) ἐπιτιμᾶ δει (sic) αὐτοῖς
 ἄτυπον, corr. Prell. 14 ante ἐπὶ una vel duae litt. (καί?), ut etiam litt. e v.
 ἐπὶ, evan. 17 ἀλλὰ παίζον^T cod.; ἀλλὰ παίζονται Prell.; τε καὶ ego inserui

ridem (f. 37 Web.; Ath. I, p. 14C), sed etiam verbis paullulum mutatis apud
 Plutarchum, aud. poet. 4 (qua de re cf. quae Prol. II, p. 426 exposuimus)
 leguntur.

† Eust., p. 1597, 51 sqq.

6 sqq. Cf. infr. v. 318 et Porph. T 67 sqq., p. 241, 13 sqq.

8 sqq. Cf. T (p. 115, c. l. λάθρη) v. 269: ὄρας γὰρ ὅτι οὐκ ἀποδέχεται τὰς
 τοιαύτας τῶν πράξεων οὐδὲ τοῖς τοιούτοις <αὐτοῖς cod.; corr. Prell. > ἡδεται
 λόγοις, ὥστε καὶ δαπάνην αἰτιᾶται χρημάτων καὶ ἀισχύνην ἐπικαλεῖ.

13 sqq. Fuisse qui versus 333—42 a poeta abiudicarent, schol. H et Vb do-
 cent (cf. Ludwich, Ar. Hom. Textkr. I, p. 571, 1).

16 sqq. Si modo recte ἄλλως τε καὶ παίζοντες scripsi, apparet, alteram tan-
 tum difficultatem (iocabundum scilicet Mercurium, simul ut Veneris formositatem
 extollat, ea proferre), neque τὸ γελᾶν ἀκολάστως defendi.

20 sqq. Excerptum e Porph. A 486, unde etiam pendent schol. Vd (f. 143^a
 int., ad ἐρμῖν) ψ 198: κλινόποδα, ἐπεὶ ἔρμα ἐστὶ τῆς κλίνης, ἀπὸ τοῦ ἐρεῖ-

288. **H** (f. 47^b) = Ξ 216, paucissimis quibusdam verbis mutatis.

294. quae schol. **H** f. 47^b (= **Vd** f. 19^b, **M**^b f. 94^b) Hellenicum afferens de Sintibus habet, e Paralipomenon libro excerpta esse videntur, cf. Herm. XIV, p. 249.

T p. 117. 318. * τί γάρ δέονται χρημάτων οἱ θεοί, ἵνα καὶ οὗτος τὰ ἔεδνα ἀπαιτῆ· τὸ ὄλον οὖν κατὰ τοὺς ἀνθρωπίνους λόγους ἔγκειται. 5

T p. 118 (v. 344). 321 sqq. . . . ζητεῖ δὲ ὁ Ἀπολλόδωρος, διὰ τί τῶν ἄλλων θεῶν οὐδεὶς † ἦν, οὔτε Δεῖμος οὔτε Φόβος, ἀλλ' οὐδὲ Ζεὺς οὐδὲ Ἥρα. ῥητέον δὲ ὅτι Ἥρα μὲν καὶ Διώνη σὺν ταῖς ἄλλαις θεαῖς

324. v. ad l. 7 sqq. 10

H f. 48^a. 329. καὶ τίς οὐκ ἐπίσταται ὅτι ἡ κακία οὐκ ἔστιν ἀρετή; τὸ λεγόμενον οὖν τοιοῦτόν ἐστιν· † εἰ δὴ οἱ ἀρετῆ λεγόμενοι κρείττω τῶν ἄλλων καλοῦσι τὰ οὐκ ἀρετὰ, οἷον οὐ κρατεῖ οὖν καὶ τὰ κακὰ ἔργα. κύμφωνον καὶ τὸ ἐπιφερόμενον κιχάνει τοὶ βραδὺς ὠκύν.

332. v. 267 sqq., p. 75, 13. 15

340. **H** (f. 48^a) = Ξ 200, p. 191, 27 — 192, 22. Ea, quibus Diindorfii textus a codice discrepat, non tanti sunt, ut h. l. afferantur. Inter scholia excerpta l. c. omittere non debebam schol. **Vd** (f. 20^b, c. l. ἀπείρονες ἐντὸς ἔχοιεν), **M**¹ (f. 95^b), **H** (f. 48^a, int.):

τὸ ἀπείρονες οὐ πρὸς ἐπίτασιν· ἤρκει γάρ τὸ τρεῖς τόσσοι· ἀλλ' οἱ πανταχόθεν εἰλημμένοι καὶ μήτε πέρασ ἔχοντες μήτε ἀρχήν. 20

5 **T** c. l. εἰσόκε μοι μάλα πάντα 6 πρόκειται coní. Polak, p. 369

7 **T** (c. l. λίσσετο δ' αἰεὶ) praem.: ἐν τῷ τότε καιρῷ ἀπαύστως τί ins. Prell.

8 οὐδεὶς ἀπῆν coní. Prell. (cf. infr.) δῆμος, corr. Prell. 9 lacunae in

cod. vestigium nullum 11 **H** c. l. οὐκ ἀρετῆ 12 locus conclamatus neque a Polakio (p. 370) φρονεῖν ἀρετὰ post τῶν ἄλλων inserente et οὖν in οὐδ' ὡς mutante sanatus 20 ἐπίστασιν **H** τὸ om. **M** τρεῖς **H**

δεσθαι ἢ ἀπὸ τοῦ <om. cod.> ἐνείρεσθαι (id. fere **M**^a, f. 270^b) et **H** (f. 141^a) ibid.: κλίνης ποδάριον <compend. script.>· ἔρμα γάρ ἐστι τῆς κλίνης.

5 sqq. Cf. ad v. 267 sqq., p. 75, 6 sqq.

7 sqq. Tetigisse h. l. Apollodorum in libris περὶ θεῶν ut veri non dissimile, ita qua tandem de re egerit extricari nequit; neque enim diiudicari potest, utrum recte Preller l. 8 ἀπῆν coniecérít, an, quo magis inclino, παρῆν scribendum sit, ita ut eos tantum deos, qui v. 322. 23 nominentur, affuisse grammaticus existimaverit. Unum addo, cum v. 324 θηλύτῃραι θεαί commemorantur, quaesitum fuisse videri (sive ab Apollodoro sive ab alio quodam grammatico), utrum h. v. omnes deae an pars tantum earum comprehendantur (cf. Porph. Θ 520 de v. θηλύτῃραι agens); quod si verum est, vix esse casu factum dixeris, quod ad ipsum v. 324 schol. **M**^a (f. 95^b, int.) exstet, quamvis male excerptum: πῶς τὸ θηλύτῃραι; πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν ζώων, ὅτι ἐκεῖνα μὲν καιρὸν ἴδιον ἔχουσιν, αὐταὶ <αὕτη cod.> δὲ οὐ.

11 sqq. Cf. Eust., p. 1599, 34: ἰστέον δὲ ὡς τῶν τινες ὀμηρομαστίγων ἔφασαν πρὸς τὸ οὐκ ἀρετῆ κακὰ ἔργα ὅτι καὶ τίς οὐκ οἶδεν, ὡς ἡ ἀρετῆ οὐκ ἔστι κακία; πρὸς οὓς — ἔστιν εἰπεῖν καὶ ὅτι τὸ λεγόμενόν ἐστιν, ὡς οὐκ ἀρετῆ, ὃ ἐστιν οὐκ εὐδαιμονίζει, τινὰ τὰ κακὰ ἔργα, ὡς καὶ τὸ ἀρετῶσι δὲ

344. *διὰ τί οὐκ ἐγέλα ὁ Ποσειδῶν; ἐπεὶ παρεκάλει οὐκ ἐγέλα Vd f. 20^b. [ὁ γὰρ παρακαλῶν οὐκ ἐγέλα]. καὶ ἄλλως· ἐπειδὴ ἀδελφὸς ἦν τοῦ Ἄρεος, οὐκ ἐνεδέχετο γελᾶν ἐπὶ τῇ δεσμῆσει τοῦ ἀδελφοῦ.

schol. T. h. v. edit. v. 321 sqq.

5 351. τὰ τῶν κακῶν πράγματα οὐ μόνον αὐτὰ κακά, ἀλλὰ καὶ Vd f. 20^b, II. ἐγγύαι αὐτῶν κακαί. τὸ γὰρ καὶ ἐγγύαι τὴν ἀναφορὰν ἔχει πρὸς τὰ T p. 119. πράγματα. H f. 48^a int.

* ὅτι δειλαί καὶ δυστυχεῖς αἱ ἐγγύαι καὶ δειλῶν τὸ ἐγγυᾶσθαι. ἢ Vd f. 20^b. αἱ πρὸς τοὺς δειλαίους καὶ ἀσθενεῖς γινόμεναι ἐγγύαι οὐδὲν δύνανται, H f. 48^a.
10 τῶν ἀδικουμένων ἐπεξελεθῆν μὴ δυναμένων δι' ἀσθένειαν. ἢ οὕτως· M^a f. 96^a. αἱ ὑπὲρ τῶν κακῶν καὶ δειλῶν ἐγγύαι καὶ αὐταὶ κακαί εἰσι, τὴν πίστιν ὑπὲρ τῶν τοιούτων μηδενὸς τηρεῖν δυναμένου. παρὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ τοῦ σοφοῦ ἀπόφθεγμα· ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα.

* δειλαί αἱ ἐγγύαι εἰσι καὶ δειλῶν τὸ ἐγγυᾶσθαι· καὶ τὸ ἐν Δελ- B f. 76^b.
15 φοῖς ἐπίγραμμα· ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα. κληρὸν δὲ τοῦτο καὶ οὐκ H f. 48^a. ἀνθρώπινον, τὸ πᾶσαν ἐγγύην ἀναιρεῖν, κἄν πατέρα τις ἐγγυήσασθαι M^a f. 96^a. βούληται. ὁ δὲ Ὅμηρος ἄλλη διανοία κέχρηται, ὅτι τῶν δειλῶν καὶ

1 sqq. cf. Polak, p. 173. 216 Vd c. l. οὐδὲ ποσειδάωνα γέλωσ ἔχε οὐ κεγέλα Vd 1. 2. Polak, servatis verbis ὁ γὰρ — οὐ γελᾷ (sic; e cod. E) verba ἐπεὶ παρεκάλει οὐκ ἐγέλα delet 5 Vd, interiecto ἄλλως, post lin. 13 T (c. l. δειλαί τοι δειλῶν τε) inc.: τὸ δὲ δειλαί τοι σημαίνει ἐκ πλήρους τὰ τῶν κακ. πρ. κτλ., H (c. l. δειλαί τοι δειλῶν): τοῦτο σημ. ἐκ πλ. τὰ τῶν κακ. πρ. οὐ μόν. αὐτὰ κακά εἶναι ἀλλὰ καὶ τὰς ἐγγύας αὐτῶν κακάσ 6 καὶ om. T; τὸ γὰρ ἄν (? , videt. esse ἄλ) γὰρ καὶ ἐγγυῖαι τὴν ἀν. κτλ. H 7 add. Vd: ἄλλως. ὀφείλουσιν κτλ., v. ad p. 78, 1 8 Vd et M c. l. δειλαί τοι δειλῶν γε ὅτι om. HM καὶ δειλὸν VdH 9 αἱ περὶ τοὺς δ., om. ἢ, H γινόμεναι om. HM post ἐγγύαι M ins. δειλαί εἰσιν 10 τῶν ἀδικημάτων ὑπεξελεθῆν <ὑπεξελεῖν H> δι' ἀσθ. μὴ δυν. HM διασθένειαν Vd ὅτι post οὕτως ins. M 11 καὶ αὐταὶ Vd 11—13 τὴν — ἄτα om. H 13 ἐγγυαὶ M δάτα M add. Vd, interiecto ἄλλως, τὰ τῶν κακ. κτλ. = l. 5 14 M, interiecto ἄλλως· ὁ νοῦς, statim post l. 13; H (c. l. δειλαί τοι δειλῶν γε) inc.: ὁ νοῦς δειλαί <a sup. ai script.> ἐστὶ καὶ δειλὸν τὸ ἐγγ. καὶ δειλὸν M 15 πᾶρ' ἀδάτα H 15—17 κληρὸν — βούληται om. M 16 κἄν καὶ πατέρα τίς H 17 χρῆται M

λαοί (τ 114) ἀντὶ τοῦ εὐδαιμόνως ζῶσιν· οὐδὲν γὰρ ἢ εὐδαιμονία ἕτερον ἀλλ' ἢ συγκρότησις ἀρετῶν. — Num in ceteris h. l. scholiis quadam tenus ad scholii a nobis editi similitudinem accedentibus item Quaestionis reliquiae insint, diiudicari nequit.

1 sqq. Cf. M^a (f. 96^a, c. l. οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωσ ἔχε): ἢ ὅτι παρακαλῶν τις οὐ γελᾷ; ἢ ὅτι καὶ ἀδελφὸς αὐτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἦν Ἄρης.

5—7 Cf. M^a (de initio scholii v. ad l. 8 sqq. extr.): . . . ἢ ὅτι οὐ μόνον τὰ τῶν κακῶν πράγματα κακά, ἀλλὰ καὶ αἱ αὐτῶν ἐγγύαι κακαί, ὡς ὁ Πορφύριος. — Eadem, sed verbis mutatis, Vd l. c. (rbr.): ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀγαθαὶ τῶν φαύλων αἱ κατεγγυήσεις γίνεσθαι <εἰώθασι ins. Polak, p. 375> ἐγγυητικῶς <γνωμικῶς Pol.>· τουτέστιν ἢ τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου ἐγγύα οὐκ ἀγαθὴ ἐστίν, καὶ μὴ ἐγγυῶ κακόν.

8 sqq. Cum de rebus explicatu difficilibus non unam tantum explicationem

εὐτελῶν εὐτελεῖς ὀφείλουσιν εἶναι καὶ αἱ ἐγγύαι, ἀντὶ τοῦ· μείζων εἶ, ὦ Πόσειδον, ἢ κατὰ τὸ ἀπαιτεῖσθαι παρ' ἐμοῦ, ὡς δημοῖ καὶ τὸ ἐξῆς· πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι καὶ καταλάβοιμι.

Vd f. 20^b. * αἱ τῶν δειλῶν ἐγγύαι, ἦτοι τῶν κακῶν καὶ ἀπόρων, δειλαὶ ἐγγυάσθαι· λεγόμεναι γὰρ οὐ πιστεύονται.

T p. 123 492 sqq. ἀνόητοι δὲ οἱ Τρῶες εἰσαγαγόντες καὶ τότε ζητοῦντες, (v. 494). μὴ ἄρα ἐνέδρα ἐντός. ἢ Ἀθηναῖα δὲ βλάψασα αὐτῶν τὰς φρένας καὶ ἡ εἰμαρμένη. ἀνόητοι δὲ καὶ οἱ παρακινδυνεύοντες καὶ εἰσελθόντες. ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι ὁ καιρὸς ἐβιάζετο· αἱ γὰρ ἀριστεῖς ἤδη ἐτεθνήκεσαν, καὶ χρόνος ἦν ἤδη πολὺς, καὶ τοῖς πολεμίοις ἐπήεσαν σύμμαχοι, καὶ ἐτετεί- 10 χιστο ὑπὸ θεῶν ἢ πόλις, καὶ ὤκοφθόρητο τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὁπότε καὶ μετὰ νίκην ἀναστρέψαντες κακοῖς περιέπεσον. διὸ παράβολον ἐποίησαντο, ὡς περ καὶ οἱ ἰατροὶ ἔσθ' ὅτε κινδυνευομένοις ἐπιχειροῦσί τι ταῖς θερα- πείαις.

496. v. ad γ 80. 97.

T p. 124. 532. διὰ τί τοὺς ἄλλους ἐλάνθανε δακρῶν; ὅτι οὐκ ἐφεξῆς αὐτοὺς συνέβαινε καθέζεσθαι· ἔπειτα ἀπεστραμμένοι πρὸς τὴν ψδὴν καὶ τὸν Δημόδοκον ἀποβλέποντες εἰκότως ἠγνόουν τὸ γινόμενον. ὁ γοῦν Ἀλκίνοος διὰ τὸ πλησίον καθέζεσθαι στένοντος ἤκουσεν.

1 ἀτελεῖς (ut videtur) M αἱ om. H post ἐγγύαι, interiecto ἄλλως, M: κακαὶ αἱ ἀντιφωνήσεις κτλ., v. ad p. 77, 8 sqq. μείζων B 3 post καταλάβοιμι H: ἕως γὰρ Διὸς (vac. spat. 9 litt.) τὴν κτη^ην (?) τὸ ποσειδῶν' οἱ ποι:— 4 Vd, interiecto ἄλλως, post ea, quae infr. ad l. 1 contulimus ἀπόρων ego; ἀτόπων Vd 6 sqq. cf. Polak, p. 320 6 T (c. l. ὄν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν) praem.: νῦν μὲν εὐθέως πόλιν ἄκραν 7 ἐνέδρα αἰτία ante βλάψασα <βλάψας cod.> ins. Polak 8 δὲ κἂν οἱ, corr. Preller 10 ἐπίεσαν, corr. Prell. 11 οἰκοφθορεῖτω, Preller ὤκοφθορεῖτο 12 διὸ περὶ βουλής ἐποι, spr. scrpt. η, cod., διὸ ἐπιβουλήν ἐποίησεν Preller; id., sed ἐποίησαν Polak 13 ἔσθ' ὅτε (ut videt.) κινδυνευομένους, -οις ego . 16 T c. l. ἐνθ' ἄλλους μὲν 17 ἀποστραμμένοι

in Quaestionibus Porphyrius afferre soleat, veri simillimum est, nonnulla certe eorum, quae huc conguessimus, quamvis usitata quaestionum forma careant, eiusdem atque ea, quae nominatim ei tribuantur, esse originis. Sed cum de singulis parum constet (neque Eustathio, p. 1599, 58, plura quam nobis suppeditaverunt), dubitandi signo uti maluimus. Originis longe recentioris sine dubio schol. M^a adhuc ineditum, quod, interiecto ἄλλως, ea subsequitur, quae p. 77, 15 — 78, 1 edidimus: κακαὶ αἱ ἀντιφωνήσεις καὶ κακῶν ἀνδρῶν τὸ ἀντιφωνεῖν. ἢ οὕτως· περὶ ἀσθενῶν ἀνδρῶν ὀφείλουσι <ὀφείλωσι cod.> γενέσθαι αἱ ἀντιφωνήσεις αἱ κακαί. ὡς ἐπιφώνημα δὲ τοῦτο λέγει, ὅτι ἀσθενὴς εἰμι, σὺ δὲ μέγας. ἢ ὅτι αἱ ὑπὲρ κακῶν ἐγγύαι κακαὶ καὶ ἐκ κακῶν. ἢ ὅτι δειλαὶ τῶν δειλῶν αἱ ἐγγύαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγγυᾶσθαι τῶν δειλῶν ὑπάρχει. δειλὸς δὲ παρὰ τὸ δεδιέναι τὰς ἴλας, ὡς καὶ φύξηλις (cf. Porph. P 143). ἢ ὅτι κτλ. (quae ad p. 77, 5—7 inter excerpta attulimus).

1 Cf. Vd (f. 20^b, interiecto ἄλλως, post ea, quae p. 77, 5—7 edidimus): ὀφείλουσιν αἱ ἐγγύαι τῶν ἀσθενῶν διὰ ἀσθενῶν γίνεσθαι, ἵνα κατέχειν δύναιντο τὸν ἐγγυώμενον, τοῦ ἐγγυηθέντος μὴ ἀποτίσαντος.

564sqg. ἄλογον δοκεῖ, πῶς ἀκούσας ὁ Ὀδυσσεὺς τὴν Ποσειδῶνος **H** f. 51^a γνώμην ἔτι διηγῆσθαι μέλλει, ὅτι ἐν προσκρούσει γέγονε τῷ θεῷ· διὸ (v. 567). δεῖ ὑποπτεῦειν τοὺς στίχους τούτους. φαμέν οὖν ὅτι ὑποσχόμενος ἤδη Ἄλκινους τὴν πομπήν, οἱ δὲ ἀγαθοὶ τὰς ὑποσχέσεις οὐκ ἀναπαλαίουσιν· οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσει (A 527). ἔτι δὲ καὶ ἡ φιλοξενία ἐποίει καταφρονεῖσθαι τὴν πρόρρησιν μηδὲ πάνυ πιστευομένην παρὰ τοῦ Ἄλκινού· διὸ φησι τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν ἢ ἀτέλεστα εἶη. νῦν δὲ ἐν τῇ διηγῆσει Ὀδυσσεὺς οὐ μόνον τὴν ἔχθραν τοῦ θεοῦ λέγει, ἀλλὰ καὶ τὴν μαντείαν τὴν παρὰ τοῦ Κύκλωπος· ὅψε ποτ' ἔλθῃ, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους (i 534).

10 εἰ δὲ ἔμαθεν Ὀδυσσεὺς τὸν χρησμόν, οὐκ ἂν αὐτοῖς ἐμήνυεν **T** p. 125 τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἄλκινος ἐπεμψεν ὑπερβολῇ φιλοξενίας. ἀλλὰ (v. 564). καὶ εὐχὴ γέγονε τοῦ Κύκλωπος· ὅψε κακῶς νεῖαι (confus. c. λ 114). ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἴσως ἔχαιρον τῇ πηρώσει τοῦ Κύκλωπος, δι' αὐτῶν 15 ἀναγκασθέντες μετοικῆσαι (Z 5 sqg.).

διὰ τί Ὀδυσσεὺς πρὸς τοὺς Φαίακας ἔλεγεν, ὅτι τὸν Κύκλωπα ἐτύ- **H** f. 55^b (1345). φλωσε Ποσειδῶνος υἱὸν ὄντα, οὓσιν ἀπογόνοις Ποσειδῶνος; λύων οὖν **T** p. 137 (ib.). Ἄριστοτέλης (fr. 173 edit. Teubn.) φησίν, ὅτι ἤδει ἐχθροὺς αὐτοὺς

1 sqg. cf. Polak, p. 321 1 **H** c. l. φῆ ποτέ φαιήκων 3 fort. leg. ὅτι ὑποσχόμενον ἤδει Ἄλκινου τὴν π. 5 κατανεύσεις 7 φασι (φησι Q)
11 sqg. cf. Polak, p. 392 11 **T** (c. l. ἀλλὰ τόδ' ὡς ποτε πατρός) praemittit: ἀθετοῦνται — παλιλλογοῦνται (= p. 400, 22—26 Dind., fere, nisi quod l. 24 ὑπὸ τοῦ μάντεως ἀναμιμνήσκειται legitur) 12 τὰ περὶ αὐτοῦ conit. Polak φιλοξενίας, εἰν e corr., **T** 13 τοῦ dubium (detrit.) κακῶς νῆα **T**; νεῖαι ego; ὅψε κακῶς ἔλθοι νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης Preller 14 δι' αὐτόν; corr. Prell.
16 παρὰ τοῖς Φαίαξιν conit. Polak, p. 412 17 ὄντα om. **T** οὓσιν καὶ αὐτοῖς ἀπογ. τοῦ π. **T** οὖν om. **T** 18 φησίν om. **T**

1 Ἀπορία, solutionibus non additis, schol. **M**^a (f. 101^a) v. 571 habet: νῦν τὸ εἶη ἀντὶ τοῦ ἑάσῃ. ὑπὸ δὲ τῆς κατὰ τὴν διήγησιν ἠδονῆς τῆς προρρήσεως ἐπελάθετο. ἀλλὰ πῶς ὁ Ὀδυσσεὺς ταῦτα ἀκούσας τὴν Ποσειδῶνος μηνύει ὀργὴν ἢ ἠθέλησε τὰ ἀληθῆ εἰπεῖν; Eadem fere etiam **E** (f. 91^a, rec.) et **Vb** (f. 59^a).

2 De athetesi versuum cf. schol. **T** (v. ann. crit. ad l. 11 et Polak l. c.) v. 564 et **H** (f. 80^b, c. l. πατρός ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι) v 173: ὅτι ἐκ τοῦ τόπου τούτου μετακίενται εἰς τὰ κατ' ἀρχὴν πρὸς Ὀδυσσεῖα ὑπὸ Ἄλκινούου λεγόμενα· οὐκ ὀρθῶς· εἰ γὰρ ἐμμένητο τοῦ χρημοῦ, οὐκ ἂν ἀπεκομίσθη Ὀδυσσεύς. Cf. etiam Eust. **Θ**, p. 1610, 47.

7. 8 Cf. Eust. p. 1610, 3 sqg.

16sqg Cum ad librum ε in re simillima una ex iis solutionibus, quae ad **Θ** afferuntur, recurrat (l. 18), difficultates quoque olim fuisse coniunctas veri est simillimum. Etiam Eust. ad ε (532, p. 1643, 20 sqg.) non nihil ex iis quae scholia ad **Θ** 564sqg. habent attulit. — Schol. κ 72. 73 longius distant.

† **Vd** (f. 29^a), **H** (f. 55^a) ε 333, **M** (f. 108^b) ε 326: διὰ τί <πῶς **HM**> οὐκ ἔδεδίει τοὺς ἐγγόνους Ποσειδῶνος Φαίακας, τὴν πῆρωσιν λέγων Κύκλωπος; Ἄριστοτέλης οὖν φησιν, ὅτι <ὡς **H**> ἤδει ἐχθροὺς ὄντας αὐτοῖς· οἱ σφέας σινέσκοντο <inde ab οἱ om. **Vd**>.

ὄντας τοῦ Κύκλωπος· ἐκβληθέντας γάρ φησιν ὑπὸ τῶν Κυκλώπων
ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν Χερσίαν·

οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχώρῳ Ὑπερείῃ
ἀτχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων,
οἳ σφρασινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν. 5
ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδής,
εἶσεν δὲ Χερσίῃ, ἐκὰς ἄλλων ἀλφηστᾶων (Ζ 6 sqq.).

II f. 57^b πῶς παρὰ Φαίαισιν ἐχθρὸν ἑαυτὸν Ποσειδῶνος λέγει; φαμέν ὡς
(1525). ἀπολαβὼν ἤδη τὰ τῆς εὐχῆς καὶ πεπονθῶς ἐλεεινά· ἔτι δὲ καὶ τὸ τε-
λευταῖον ναυάγιον διὰ Ἥλιον γενόμενον καὶ τὰς ἐκείνου βόας ἔπειθεν 10
αὐτόν, ὅτι πέπαυται μὲν Ποσειδῶν εἰς Ἥλιον.

571. ad p. 79, 1.

581. ad l. 14 sqq.

II f. 51^a. 583. αἷμα μὲν λέγειν ἀκουστέον τὰ τέκνα· καὶ γὰρ τὸ αἷματος
Vd f. 24^a, II. εἰς ἀγαθοῖο (δ 611) δηλοῖ τὸ ἐκ σπέρματος εἶναι ἀγαθοῦ, ὅτι καὶ τὸ 15
D^a f. 24^a, II. σπέρμα ἐν οὐσίᾳ ἐστὶ τῷ αἵματι. τὸ δὲ καὶ γένος αὐτῶν ἦτοι τῶν
τέκνων λέγει, ἴν' ἢ τὰ ἔκγονα, ἢ τὸ αὐτῶν γένος, ἵνα τοὺς ἀδελφοὺς
αὐτῶν καὶ τοὺς ἐκ γεννήσεως ὀνομάζη· μεθ' οὓς κηδίστους εἶναι τοὺς
κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς, οἵπερ εἰς γαμβροὶ καὶ πενθεροὶ, οὓς πηοὺς
ὀνομάζει διὰ τὰ ἐπιδιδόμενα ἐπὶ ταῖς γαμουμέναις πάματα καὶ πύεα. 20

3 ποτε Γ εὐρυχώρῳ codd.; corr. Preller 7 εἶπε δ' ἐν σχ. T
ἀλφηστᾶων H 8 H interiecto ἄλλως ab iis quae suo loco edidimus diremptum
10 et 11 Ἥλιον pro ἡλιον cod.; utrumque corr. Polak, p. 418; id. (l. 11)
dubitanter ὅτι πεπράννται μένος Ποσειδῶνος εἰς ἔλεον conl. 14 Vd c. l. μεθ'
αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν λέγειν ἀκουστέον om. Vd 15 εἰς ἀγαθοῖο Vd
16 ἐν οὐσίᾳ ἐπὶ τῷ αἵμ. H 16—19 Vd (et D) ita: αἷματι, γένος δὲ οἱ ἔκγονοι καὶ οἱ
ἐκ πλαγίου, οἷον ἀδελφοὶ ἀνεψιοὶ καὶ τοιοῦτοι· πηοὶ δὲ οἱ ἔξ ἀγχιστείας συγγενεῖς,
οἵπερ εἰς γαμβροὶ κτλ. 16 τὸ δὲ κατὰ γένος αὐτ. H 17 ἴν' ἢ τὰ ἔκγονα ἴν'
ἢ τὸ αὐτῶν γένος H, unde (deleto altero ἴν') ἢ τὸ αὐτ. γ. ego 18 γεννήσεως
ego; γενήσεως H 19 κατ' ἐπὶ γάμου H; corr. Dind. (?); cf. infr. ad h. v.
20 πάματα ego; πάματα codd.

14 sqq. Coniungendum cum schol. Porphyriano E 695 (edit. p. 77, 8 sqq.),
cuius sub finem Γ 163: ὄφρα ἰδῆ πρότερόν τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε,
affertur. — Cum schol. Vd formam sine dubio paullo recentiore exhibente h. l.
Eust. p. 1611, 25 fere congruit; etiam B (f. 80^a) v. 581: αἷμα οἱ παῖδες, γένος
ἀδελφοὶ καὶ ἀνεψιοί. οἱ πηοὶ οὖν φίλτατοι τυγχάνουσι μετὰ τὸ αἷμα καὶ τὸ
γένος, ea re quod ἀνεψιοῦς infert ad idem schol. Vd accedit.

19 Apollon. πηός· ὁ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκείος. Id. Hes., Suid. Paullo plura
Erimer. An. Oxon. I, p. 357, 22: φίλοι μὲν λέγονται οἱ μηδὲν τῷ γένει προσ-
ήκοντες, πηοὶ δὲ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς (id. Et. M. 669, 37; simil. schol. T
p. 125, v. 581, a Polakio, p. 216, et Obs. p. 97, correctum), e quibus Por-
phyriana suppleri posse, propter II, p. 77, 9 cave existimes.

20 Cf. Townl. Γ 163: πηοὶ λέγονται οἱ ἐπίκτητοι συγγενεῖς, παρὰ τὸ
πάσασθαι.

L

5 sqq. Ἄπρεπός τέλος δρίζειν τρυφήν καὶ ἀπόλαυσιν. λύεται δ' ἀπὸ Vd f. 24^a, II. τοῦ προσώπου· πρὸς οὗς λέγει, αὐτοὶ γὰρ ἦσαν οἱ φάσκοντες αἰεὶ D f. 242^a, II. δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε (θ 248). οἱ δὲ ἀπὸ II f. 51^a (l. 2 —7). τοῦ καιροῦ· συμπόσιον γὰρ τότε παρήν. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως· καὶ 5 τούτων οἱ μὲν ὅτι εὐφροσύνη τῆς ἡδονῆς τῷ φρονεῖν διαφέρει, οἱ δὲ ὅτι τέλος ἐπὶ οὐσίας ἢ τάξεως ἢ συμπληρώσεως, ἀκουστέον δὲ τῶν πρὸς εὐωχίαν.

τῶν Ἐπικουρείων ἢ δόξα· οὔτοι γὰρ ἐδόξαζον τέλος εἶναι τὴν ἡδονήν. ἄλλοι δὲ φασι, ὅτι οὐ τοῦ παντός βίου τέλος εἶρηκε τὴν 10 ἡδονήν, ἀλλὰ συμποσίου τινός.

οὐ πάντως ἀποδεχόμενος τὸν τοιοῦτον βίον ἐπαινεῖ, ἀλλὰ ἀρμό- T p. 126. ζεται κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν ὧν ἐβούλετο. προσποιεῖται οὖν τὸ ἀβροδίατον ἀσπάζεσθαι τῶν Φαιάκων, ἀκηκοῦς λεγόντων

1 Vd c. l. τέλος χαριέστερον εἶναι, de initio D v. hic ad l. 7, de H infr. ad l. 11 sqq. τρυφήν D 2 τοῦ om. D λέγει addidi, codd. om. οἱ om. Vd 3 χοροὶ τε om. Vd 4 τοῦ om. D καὶ om. D 5 τούτων ἢ μὲν ἢ εὐφροσύνη Vd 6 ὅτι τὸ τέλος ἐπὶ οὐσίας καὶ τ. D δὲ om. DH 7 post εὐωχίαν in Vd interiecto ἄλλως sequuntur quae nos quoque subiungimus; eadem in D (signo ad οὐ γὰρ ἐγωγε relata) priorem partem antecedunt; H post εὐωχίαν interiecto ἄλλως habet ταῦτα ἀρμοζόμενος κτλ., quae inter excerpta retulimus 8 ἐπικουρίων DVd 9 οὐ spr. lin. add. Vd, extr. lin. D 11 T c. l. ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη 11. 12 ἀρμόζεται καὶ τ. π. T; κατὰ Prell., πρὸς Polak, p. 395

1 sqq. Difficultas sine dubio temporibus Aristotele superioribus mota (cf. Iliad. Prolegg. p. 414) neque usque ad Neo-Platoniorum aetatem neglecta (ibid. p. 410) in frustula quaedam dissecta ad nos pervenit, quae in aliis quibusdam scholiis statim afferendis denuo inter se consuta sunt. Cum autem apud Heraclitum, alleg. c. 76, et Plutarchum, V. H. c. 150, eadem, quae l. 2 et 11 legitur, explicatione proposita, Epicurus quod poetam prave intellexerit vituperetur, schol. H i. 28 τέλος Epicureum laudans ad Porphyrium, quem eodem atque Heraclitum et Pseudo-Plutarchum usum esse fonte effecimus (Prol. II. p. 401. 2. 14; cf. R. Weber, Stud. Lps. XI, p. 182), referri nequit.

1—7 Inest et Megaclicis et Eratosthenis s. Seleuci solutio, v. ad l. 12 sqq. et p. 82, 1 sqq.

11 sqq. Cf. H (f. 51^a, c. l. οὐ γὰρ ἐγωγέ τί φημι): προσχαρίζεται εἰς τὰ τοιαῦτα τοῖς Φαίαξιν Ὀδυσσεὺς εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἡδοναθές. ἐγκαλοῦσι δὲ τῷ Ὀδυσσεῖ φιληδονίαν, λέγοντες τὴν ἀπόλαυσιν τέλος ἡγούμενον τοῦ βίου διὰ τούτων. ἀρμόζεται δὲ τοῖς ἡθεσιν αὐτῶν ἀκούσας παρὰ τοῦ Ἀλκινόου αἰεὶ δ' ἡμῖν κτλ. (l. 2 sqq.). Brevius est alterum schol. H, quod his (i. e. l. 7) interiecto ἄλλως subiungitur (id. B f. 80^b, ad ἐγωγε relat., et M^a f. 102^a, c. l. τέλος χαριέστερον): ταῦτα ἀρμοζόμενος τῷ καιρῷ λέγει. οὐ τοῦ παντός δὲ βίου τέλος εἶρηκε τὴν ἡδονήν, ἀλλὰ συμποσίου (συμπόσιον H) τινός (add. M, praemisso ἄλλως, schol. de variis v. τέλος notionibus, quod huc non pertinet). Utrumque hic potissimum propter ἀρμόζεσθαι illud, quo cum T congruit, contuli.

12 sqq. Cf. Athen. XII, p. 513 B: ὁ δὲ Μεγακλειδῆς (cf. Prol. II. p. 414)

αίει δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Cέλευκος δὲ τὴν εὐφροσύνην, ὅταν εὖ φρονῶμεν, καὶ σώζει τὴν αὐτάρκειαν, ἵνα μὴ φαίνεται κόλαξ.

19. η 207 sqq.

B f. 80^b. 25. 26. πῶς χθαμαλή; πῶς καὶ πανυπερτάτη; ἔστι δὲ σύγκρισις, 5
 M^a et f. 102^b. ἢ πρὸς τὰς ἄλλας νήσους ποιεῖ αὐτὴν λέγεσθαι χθαμαλήν· αὐτὴ δὲ καθ'
 H f. 51^b. αὐτὴν μὴ ἀντεξεταζομένη πρὸς Κάμον καὶ Ζάκυνθον ὑψηλὴ ἔστιν. ἐπὶ
 δὲ τὸ πρὸς δύο μέρους ὑψηλὴ ἔστι διὰ τὸ ὄρος, τὸ δὲ πρὸς ἀνατολὴν
 χθαμαλή· εἰκὸς οὖν ἔχειν αὐτὴν ἄμφω. ἢ καὶ χθαμαλὴ μὲν διὰ τὴν
 θέσιν, πανυπερτάτη δὲ διὰ τὴν τῶν οἰκούντων λαμπρότητα· ἐπάγει γὰρ 10
 τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. * * * τὸ δὲ πρὸς Ζόφον ὡς
 πρὸς σύγκρισιν τῶν λεχθειῶν νήσων εἴρηται, ἐπεὶ ἔστι δυτικωτέρα αὐτῆς
 ἢ Cικελία.

Vd f. 24^b. ἐναντιότητα ἔχει τὸ χθαμαλὴ τῷ πανυπερτάτη. λύοιτο δ' ἂν
 ἐκ τῆς λέξεως. φύσει μὲν γὰρ χθαμαλή, τῶν δ' ἄλλων πανυπερτάτη 15
 [ἀλλὰ] κατὰ δόξαν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὁ θαυμαστὸς Πορφύριος. μή-

1 δαίς 2 ὅτε 3 σώζει addidit; cod. om.; Polak, p. 397: Cέλ. δὲ τὴν εὐφρ.
 νοεῖ, ὅταν εὖ φρ. πρὸς τὴν αὐτάρκειαν, ἵνα κτλ. conī. 5 H c. l. αὐτὴ δὲ
 χθαμαλὴ πανυπερτάτη ἔστιν post χθαμαλή ins. M^a καὶ om. H ἢ (non
 ἔστι) δὲ συγκρ. H 6 ἢ πρὸς H, ἢ πρὸς BM^a 7-13 ἐπὶ δὲ κτλ. M^b in marg.
 sup. addidit signisque appositis ad v. ὑψηλὴ ἔστιν, quibus schol. M^a finitur, re-
 vocavit 8 αὐτῆς ante μέρος add. HM^b ὑψηλόν M^b 9 χθαμαλόν HM^b
 ἔχει M^b αὐτὸ ἄμφω HM^b καὶ om. HM^b 10 κατοικούντων M^b
 11 τρηχεῖα B de lacuna, quam in vitiis codd. statui, v. infr. ὡς Polak, p. 87;
 οὐ codd. 12 αὐτῆς om. H 14 Vd c. l. αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη
 16 ἀλλὰ dittographiae v. ἄλλων deberi videtur

φησὶ τὸν Ὀδυσσεῖα καθομιλοῦντα τοὺς καιροὺς ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ὁμοίῃς τοῖς
 Φαίαξιν εἶναι τὸ ἀβροδίαιτον αὐτῶν ἀσπάζεσθαι, προκυνθόμενον τοῦ
 Ἀλκίνοῦ αἰεὶ δ' ἡμῖν κτλ. μόνως γὰρ οὕτως ὡμήθη ὧν ἠλπιζε μὴ δια-
 μαρτεῖν. Cf. ibid. V, p. 192 C (R. Weber l. c. p. 183); Plut. et Heraclit. ll. cc.;
 Eust. p. 1612, 12.

1 sqq. Proluserat Seleno Eratosthenes, sec. Athen. I, p. 16 D, v. 6 in
 ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κακότητος ἀπούσης mutatum explicans: κα-
 κότητος ἀπούσης, φάσκων τῆς ἀφροσύνης· ἀδύνατον γὰρ μὴ φρονίμους εἶναι
 Φαίακας, οἳ μάλα φίλοι εἰσὶ θεοῖσιν, ὡς ἡ Ναυσικάα φησὶ (ξ 203). — Ceterum
 Polak, p. 397, scito quae apud Stob. ecl. II, 7, 3^e (p. 49 W., quae Arii Di-
 dymi esse constat) de iisdem Ulixis verbis leguntur comparavit: ἢ δ' εὐφρο-
 σύνη ψυχικὴ τίς ἐστι διάθεσις, ἣν ἂν τις ἐξηγήσαιο καλὴν φρόνησιν, τοῦτο
 δ' ἂν ἐκδέξαιτο τὴν ἐπὶ τοῖς καλοῖς φρόνησιν. Idem rectissime cum αὐτάρκειᾳ
 Ulixis (l. 2) contulit quod (ut nunc constat sec. Dioscuridem, ap. R. Web. l. c.
 p. 89, 8) ὁ ποιητῆς — εὐτελεῖ κατασκευάσει πᾶσι τὸν βίον καὶ αὐτάρκη.

5 sqq. Easdem fere solutiones longe brevius Eust., p. 1613, 48, congressit.

9 † M^a (f. 102^b, c. l. αἰ δὲ τ' ἄνευθε) v. 26: αὕτη ἢ ὑπερτάτη κατὰ τὸ
 πρωτεῖον χαμηλότερον κεῖται.

11 sqq. Haec solutio, in qua v. χθαμαλή interpretationem excidisse ap-
 pareret, parum accurate ac peius etiam quam schol. T ad p. 83, 1 allatum (quod

ποτε δὲ τὸ πανυπερτάτη πρὸς Ζόφον συναπτόν, ὡς εἶναι τὸ λεγόμενον, ὅτι ἡ χθαμαλή πρὸς τὰς ἄλλας τὰς κατὰ ἀνατολὰς κειμένας Ἰθάκη πανυπερτάτη ἐστὶ πρὸς δύσιν, ὡς ὑπερκειμένη καὶ ὑψηλοτέρα οὖσα τῶν δυτικῶν. ἢ διὰ τὸ εἶναι ἐκεῖ τοὺς κατοικοῦντας ἀνδρείους· ἐπάγει γὰρ
5 τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος.

33. ad η 258 (ad p. 68, 25 sqq.).

44. ἐναντία, φησὶ, λέγει ἑαυτῷ ὁ Ὀμηρος. ἐν μὲν γὰρ Ἰλιάδι Η f. 51^b. παράγει τὸν Ὀδυσσεύα τύποντα καὶ τοὺς μηδὲν αὐτῷ προσήκοντας τῶν στρατιωτῶν· ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι,
10 τὸν κκήπτρω ἐλάσασκε παραστάς (B 198. 99 confus. c. 189), καὶ ταῦτα ποιῶν ἔπειθεν. ἐνταῦθα δὲ οὐδὲ τῶν ἰδίων ἄρχειν δύναται· οὐ γὰρ αὐτῷ πείθονται ἀποπλεῖν· στρατηγοῦ δὲ ἐστὶ κακοῦ τὸ καταφρονεῖσθαι. οὔτε οὖν λόγῳ δεινὸς ἦν (ἔπειθε γὰρ ἄν), οὔτε δόξῃ μέγας (ἐδεδίεσαν γὰρ ἄν), οὔτε μὴν χρηστὸς (ἠδοῦντο γὰρ ἄν). ἐροῦμεν
15 οὖν ὅτι εὐθὺς ἀπὸ τῆς νίκης ὄντες οἱ ἑταῖροι ἐγαυρίων τῇ τύχῃ. τοιαῦτα δὲ τινα καὶ Ἀγαμέμνων πέπονθεν· ἠναντιοῦντο γὰρ αὐτῷ πολλάκις Ἕλληνες. παραδέδωκε δὲ ἡ ἱστορία ὅτι καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι ὑστερον ἐπανάστασιν ἐποίησαντο οἱ ἴδιοι αὐτοῦ στρατιῶται.

47. πῶς οἱ ἀπολόμενοι Κίκονες βοᾶν εἶχον; φαμέν ὅτι ἐν τῷ B f. 81^a.
20 πορθεῖσθαι ἐβόων, ἤκουσαν δὲ οἱ γείτονες οἱ τὴν ἠπειρον οἰκοῦντες, H f. 51^b int.
ὅ ἐστὶ μεσόγειοι· οἱ γὰρ πορθηθέντες παραθαλάσσιοι ἦσαν. M^a f. 103^a.

51. ζ 103.

2 κατὰ bis script. 5 τρηχεῖαν (v, ut videtur, delet.) 7 sqq. cf. Polak, p. 399, post φησὶ Zoili nomen excidisse suspicatus 7 H c. l. τοὶ δὲ μέγα νήπιοι
13 λέγω; corr. ex Eust.; λέγειν Q 14 ἐδέδιδε γὰρ, om. ἄν; corr. ex Eust.
ἠροῦντο γὰρ, om. ἄν; corr. Polak 18 δεῦτερον ἀπόστασιν ἐποίησαν, corr. Struve et Polak 19 B lemm. τότε δὲ κικόνεσσι γεγώνευν, M γεγώνευν, H τόφρα δ' ἄρ οἰχόμενοι habent ἀπολλόμενοι BH οὖν post φαμέν ins. M 21 πορθήσαντες H

statim ab initio huic loco est simillimum) secundam scholii Vd solutionem reddere videtur. Cf. etiam † H (f. 51^b int., c. l. χθαμαλή) et M^a (f. 102^b) v. 25: [ταπεινὴ ἢ κοίλῃ τὴν θέσιν, H] πῶς οὖν πανυπερτάτη; ἢ τῇ δόξῃ ἢ πρώτῃ τῶν ἄλλων ὡς <om. haec tria verba H> πρὸς δύσιν.

1 sqq. Solutionem Porphyrius attulisse videtur a Strabone, X, p. 454, ex Apollodori Catalogo sumptam: ἐξηγοῦνται δὲ οὐ κακῶς· οὔτε γὰρ χθαμαλήν δέχονται ταπεινὴν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πρόσχωρον τῇ ἠείρω, ἐγγυτάτω οὖσαν αὐτῆς, οὔτε πανυπερτάτην ὑψηλοτάτην, ἀλλὰ πανυπερτάτην πρὸς ζόφον· οἶον ὑπὲρ πάσας ἐσχάτην τετραμμένην πρὸς ἄρκτον· τοῦτο γὰρ βούλεται λέγειν τὸ πρὸς ζόφον· τὸ δ' ἐναντίον πρὸς νότον· αὐτὸ δὲ τ' ἄνευθε πρὸς ἡῶ τ' ἠέλιόν τε. Eadem solutio, si ab ipso initio (ὡς πρὸς ὕψος) discesseris, inesse potest in schol. † T (p. 127, c. l. αὐτὴ δὲ χθαμαλή) v. 25: ὡς πρὸς ὕψος. πανυπερτάτη δὲ ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν κατειλεγμένων, ὅτι ὑπέρκειται ἐκείνη ἐν τοῖς δυτικοῖς μέρεσιν ὑπὲρ πασῶν τῶν παρακειμένων ταπεινότερον <videtur esse -οτέρα>, quo cum scholio cf. p. 82, 11 sqq.

7 sqq. Eust. ι, p. 1615, 21 sqq.

- H f. 51^b txt. 56. ἤως] τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρι ὥρας ε' διάστημα.
 H f. 52^a. 60. πολλοὶ κατηγοροῦν τοῦ ἀπιθάνου, ὧν εἷς ἐστὶ καὶ Ζωΐλος·
 ἄτοπον γὰρ ἡγοῦνται μήτε πλέονας μήτε ἐλάττους ἀνηρῆσθαι ἀφ' ἐκά-
 στης νηός, ἀλλ' ἴσους ὡς ἀπὸ τοῦ ἐπιτάγματος· χρῆ δὲ τὰ πλάσματα
 πιθανὰ εἶναι. λυεὶ δὲ ὁ Κράτης οὕτως· βούλεται "Ὀμηρος ἐβδομή- 5
 κοντα δύο ἀπολωλότας σημᾶναι. πεζὸν μὲν τὸ φάναι ἀπώλοντο οἱ
 ἐβδομήκοντα δύο, καὶ σχεδὸν ἀδύνατον εἰπεῖν [εἶναι] ποιητικῶς διὰ τὸ
 μέτρον. δώδεκα δὲ νεῶν οὐσῶν καὶ ἀπολομένων ἐβδομήκοντα δύο,
 εἴτε ἐκ μιᾶς νεῶς ἀπάντων εἴτε ἐκ πλειόνων, μηκέτι εἶναι τὸν ἀριθμὸν
 τῶν στρατιωτῶν πλήρη ἐν ἐκάστῳ πλοίῳ. ὅτε γὰρ ἤμελλον ἀποπλεῖν, 10
 τότε ἔξ ὀνόματος καλῶν πάντας καὶ εὐρῶν τοὺς λείποντας, ἀναγκαίως
 ἐμέρισεν εἰς τὰς ναῦς ἔξ ἴσης· ἐνέλιπον δὲ ἔξ εἰς ἐκάστην ναῦν ἐρέται.
 H f. 52^b 106 sqq. Ζητεῖ Ἀριστοτέλης (fr. 172 edit. Tbn.), πῶς ὁ Κύκλωψ
 (v. 106). ὁ Πολύφημος, μήτε πατὴρ ὧν Κύκλωπος — Ποσειδῶνος γὰρ ἦν —
 Vd f. 25^b (ib.). μήτε μητρός, Κύκλωψ ἐγένετο. αὐτὸς δὲ ἐτέρῳ μύθῳ ἐπιλύεται· καὶ 15
 T p. 134 (v. γὰρ ἐκ Βορέου ἵπποι γίνονται (Υ 223), καὶ ἐκ Ποσειδῶνος καὶ τῆς
 311), l. 13-19. Μεδούσης ὁ Πήγασος ἵππος. τί δ' ἄτοπον ἐκ Ποσειδῶνος τὸν ἄγριον
 τοῦτον γεγονέναι, ὡςπερ καὶ τὰ ἄλλα ἔξ αὐτοῦ ἀναλόγως τῇ θαλάττῃ
 ἄγρια γεννᾶται ἢ τερατώδη ἢ παρηλλαγμένα.

2 H c. l. ἔξ δ' ἀφ' ἐκάστης 4 ἴσως ἀπὸ τοῦ ἐπιτ. H; corr. I. G. Schneider
 ap. Buttm. p. 576 5. 6 ἐβδομηκονταδύο hic et infra cod. 6 ἀπωλωλότας fuit,
 sed prius ω corr. in ο φάναι ἀπώλλοντο 7 ποιητικόν; correxi et εἶναι de-
 levi sec. schol. infr. allatum 8 ἀπολλομένων 11 τοὺς ἐλλείποντας conij.
 Usener ap. Wachsm., Crat. Mall. p. 49 13 HVd c. l. κυκλώπων δ' ἐς γαίαν,
 T c. l. cὺν δ' ὄγε δ' αὐτε δύο μάρψας Ζητεῖ ὁ ἀρ. T ὁ ante Πολ. om.
 VdT 15 μήτε μητρός αὐτὸς κύκλωψ ἐγένετο ἐτέρῳ μύθῳ κτλ. T; Κύκλ. ἐγένε-
 νετο αὐτός· ἐκ δὲ τοῦ μύθου ἐπιλ. conij. Rose 18 γενέσθαι Vd θαλάσση Vd
 19 παρηλαγμένω, rel. om., T

1 Excerptum e quaest. ad Iliad. Θ 1 edita (p. 111, 6).

2 sqq. Cf. † Eust. ι, p. 1614, 49 sqq.

5 sqq. † B f. 81^a: οβ' ἀπολωλότας βουλή τῷ Ὀμήρῳ σημᾶναι· πεζὸν οὖν τὸ φάναι ἀπώλοντο (ἀπόλλοντο cod.) οἱ οβ', καὶ σχεδὸν ἀδύνατον εἰπεῖν ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον.

8 sqq. † T p. 128: ἔξ δ' ἀφ' ἐκάστης νηός] τὸ πλῆθος τῶν ἀπολομένων (ἀπολλομένων cod.) εἶπεν ἐκάστην εἰς ναῦν ἀνδρῶν (Preller; ἄνδρας cod.). καὶ δῆλον γὰρ ὅτι ἐπεμέρισαν ἐκ τῶν περισεισωσμένων τοῖς ἀποβεβληκόσι τινὰς ὑπὲρ τοῦ ἐν ἐκάστη τὸν ἴσον (ἴσον cod.) ἀποδιαμένειν ἀριθμόν.

13 sqq. Cum dubitari vix possit quin difficultates, quas in iis, quae de Cyclo-
 pum et corporis et animi indole tradantur, inesse nemo negabit, a philo-
 sopheris, in quibus primo obtutu se offerunt Aristoteles et Antisthenes,
 aliisque doctis hominibus coniunctae sive prolatae sive solutae sint, etiam
 frustula quaedam nunc aliis versibus adscripta huc conferre satius visum est
 (similiter egit Preller schol. ι extr.).

13—19 Eadem fero Vb (f. 61^a) h. l. habet.

17 Cf. Eust., p. 1622, 41.

γελοίως δ' αὐτοὺς ἐτυμολογεῖ Ἡσίοδος (theog. 144). Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρα σφέων κυκλοτερῆς ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέκειτο μετώπῳ.

ὁ δ' Ὅμηρος φαίνεται τὴν φύσιν αὐτῶν λέγων οὐκ εἰδὼς τὸ
5 τοιοῦτον· εἰ γὰρ ἦν τι τοιοῦτον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ιδιότητας τῶν
ὀφθέντων ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ Κύκλωπος, τὸ μέγεθος, τὴν ὠμότητα,
οὕτω κἂν τὸ περὶ ὀφθαλμοῦ ἔγραψε. φησὶ δὲ ὁ Φιλόξενος, ὅτι
ἐπλάνησε τὸν Ἡσίοδον τὸ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν τυφλωθέντα μηκέτι ὄραν.
οὔτε δὲ περὶ πάντων εἶπε τῶν Κυκλώπων τοῦτο Ὅμηρος εἰκός τε τὸν
10 Πολύφημον κατὰ τινὰ ἄλλην αἰτίαν τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολω-
λεκέναι πρὸ τῆς Ὀδυσσεύς ἀφίξεως.

ὁ Κύκλωψ κατὰ Ὅμηρον οὐκ ἦν μονόφθαλμος φύσει, ἀλλὰ κατὰ Vd f. 29^a (v. 383), II. M^a f. 110^b (v. 401).

2 οὐνομ' H οὐνεκ' H 3 ἔεις H ἀνέκειτο Vd 4 φαίνεται om. Vd
τὴν ins. Polak, p. 36 4. 5 οὐκ — τοιοῦτον post λέγων e schol. † T inserui; uno
γὰρ in γοῦν mutato loco mederi studuit Buttm.; simil Polak 5. 6 τῶν ὀφθαλ-
μῶν ἔγρ. Vd τὴν ὁμοιότητα Vd 7 οὕτως περὶ τοῦ ὀφθ. Vd 9 περὶ πάντων
εἶπε τοῦτο τῶν κυκλώπων ὁ ὁμηρος εἰκός δὲ Vd 10 κατὰ τὴν ἄλλην αἰτίαν
Vd 11 quae in codd. sequuntur οἱ δὲ ἀντιλέγοντες κτλ. edit. p. 86, 3 sqq.
12 M c. l. οἱ δὲ βοῆς, Vd s. l. κατὰ μὲν ὁμηρον M 13 ἀποβεβληκῶς corr.
Polak, p. 33 13 sq. δύο γὰρ ὀφρύας M

1 — 11 (vel usque ad p. 86, 2). Haec ex eodem fonte, quo Etym. Gud., p. 352, 43; An. Ox. I, p. 254. II, p. 50; cod. Sorbon. (ap. Gaisford. ad Et. M. p. 544, 7), quorum verba corruptissime tradita optime Polak, p. 33, restituit, manaverunt. Quem fontem esse Philoxeni sive in Odysseam commentarium sive — quo propter etymologica, quae lexica servaverunt, Porphyrius resecurit, magis inclino — glossas (cf. de Et. M. v. μοχλός, p. 592, 18, similiter ambigentem Maur. Schmidt, Phil. IV, p. 632), scholium clarissima in luce ponit, ita quidem ut Philoxenea ex utroque fonte certissimum in modum possint restitui. Neque enim ea tantum, quae etiam schol. T ad l. 5 sqq. allatum (in quo φησὶν illud rectissime ad Philoxenum rettulit Polak) habet, sed omnia inde a l. 1 eiusdem esse auctoris apparet.

5 sqq. † T v. 257 (p. 133, c. l. αὐτόν τε πέλωρον): [θαυμάσιον καὶ ἄγαν φοβερὸν ἰδεῖν.] ἐχρῆν δὲ, φησὶν, εἶπερ αὐτὸν ἦδει (Polak, p. 36; εἶδη s. ἴδη cod.) μονόφθαλμον, καὶ τοῦτο αὐτὸ ἐπισημῆνασθαι, ὑποτάξαντα (ὑποξεύξαντα Polak) μόνον ὀφθαλμὸν ἐν τῷ μέσῳ ἔχοντα (ἔχειν Pol.).

12 sqq. † H (f. 3^a), M^a (f. 11^a) α 69 (cf. Ludwich, progr. III, p. 12. 13): οὐκ ἦν μονόφθαλμος ὁ (haec quidem in H paene evanuerunt; M, in quo praecedunt verba de v. ἀλάωσεν notione agentia, quae huc non pertinent, δὲ post ἦν inserit) Κύκλωψ καθ' Ὅμηρον, ὡς καθ' Ἡσίοδον. φησὶ γοῦν πάντα δὲ οἱ βλέφαρ' ἄμφι (ἄμφιος M) καὶ ὀφρύας, οὐχ ὡς Θεόκριτος (XI, 31)· οὐνεκά μοι πλατεῖα μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ. ἑτερόφθαλμος (coni. cum Cobeto Polak p. 27; μονόφθαλμος M; H evanuit) οὖν ἦν καθ' Ὅμηρον, τοῦ ἐνὸς αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ προτυφλωθέντος. In quibus, ut etiam apud Eustathium α, p. 1392, 34, et ι, p. 1622, 46 sqq., Theocriti memoria extrinsecus addita esse videtur.

ὄφρυς εἶχε· φησὶ γὰρ πάντα δὲ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὄφρυς εὔσεν αὐτμή (v. 389).

H (v. ad p. 85, l. 11).

Vd (v. ibid.).

οἱ δὲ ἀντιλέγοντες τούτῳ φασίν· εἰ δύο εἶχεν ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν ἕνα Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσε, πῶς συμφωνήσει τὸ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενον· Κύκλωψ, αἷ κέν τις σε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτύν (v. 502. 3), καὶ οὐκ εἶπεν ὀφθαλμῶν; ἔτι δὲ καὶ τὸ προκείμενον παρὰ τοῦ Κύκλωπος, ὅτι δύναται μου ὁ Ποσειδῶν ἰάσασθαι τὸν ὀφθαλμόν (v. 520). εἰ γὰρ ἦν ἑτερόφθαλμος ἤδη ὑπάρχων, ἔλεγεν ἂν αὐτῷ Ὀδυσσεύς· καὶ πῶς τὸν ἕτερον οὐκ ἑθεράπευσε; ἀλλ' εἶπεν· ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων (v. 525). [δι' αὐτοῦ δὲ τούτου ἀπολογοῦνται περὶ τοῦ εἶναι αὐτὸν διόφθαλμον, διὰ τοῦ εἰπεῖν· εἰ τὸν πρῶτον πηρωθέντα ὀφθαλμόν οὐκ ἑθεράπευσε, οὐδὲ τοῦτον ἰάσεται].

T p. 129

(v. 106).

πῶς ὑπερφιάλους καὶ ἀθεμίτους καὶ παρανόμους εἰπὼν τοὺς Κύκλωπας ἄφθονα παρὰ θεῶν αὐτοῖς ὑπάρχειν φησὶ τὰ ἀγαθὰ; ῥητέον οὖν ὅτι ὑπερφιάλους μὲν διὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ σώματος, ἀθεμίτους

1 βλέφαρα Vd 1. 2 ὄφρυς εὔσεν M 5 εἰ καὶ τις σε καταχθονίων ἀνθρώπων H κατὰ θνητῶν ἀνθρ. Vd 6 καὶ inserui 7 τὸ προειρημένον περὶ τοῦ κ. Vd 9 αὐτὸν Vd 10 γε ἰήσεται H 11 sqq. e ludibunda quadam v. 525 interpretatione addita esse videntur 11. 12 περτεῖναι αὐτὸν δ. Vd

12 εἰπεῖν αὐτὸν προπηρωθέντα ὀφθ. Vd 13 ἰάσεται Vd 14 sqq. cf. P. Olak, p. 403 in schol. T (c. l. κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίτων) plurima detrita evanuerunt; e quibus ea tantum, quae num recte expleta sint incertum est, notavi 15 ὑπάρχει cod.; ὑπάρχειν λέγει Dind., φησὶ ego

10. 11 Cf. Eust. ι, p. 1622, 53.

14 sqq. Scholia de Cyclopiibus ὑπερφιάλοις ἀθεμίτοις agentia, quae quidem quaestionum formae prae se ferant vestigia, pluribus locis adscripta singula habent sibi peculiaribus. Quorum antiquissima forma ut constitui nequit (nam neque ex Eustathio, p. 1617, 40 sqq., quicquam lucramur), ita res, de quibus Porphyrius egisse videtur, enucleari fere possunt. In quibus etiam difficultatem fuisse, quam ἀντίθεος Πολύφημος (α 70) movere videretur, semel monitus concedes. Inesse autem in scholiis huc collatis non solum plura quam nominatim afferantur Antisthenicae, sed etiam Aristotelicae doctrinae vestigia, in Epilegomenis exposuimus; in quibus etiam de Apollonii sophistae verbis (p. 12, 29): καὶ ἔστιν ὁλος ὁ τόπος οὗτος τῶν προβλημάτων egimus.

15 sqq. † M^s (f. 104^a, c. l. Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν) v. 106: δίκαιοι οὗτοι πλὴν τοῦ Πολυφήμου. ὅθεν τὸ μὲν ὑπερφιάλων νῦν μεγάλων, τὸ δὲ ἀθεμίτων μὴ ἔχόντων χρεῖαν νόμων διὰ τὸ θεμιστεύειν ἕκαστον παίδων ἢ δ' ἀλόχων. πῶς δὲ (om. cod.) ἠδίκουν τοὺς Φαίακας καὶ ἐλύπουν δίκαιοι ὄντες; διὰ τὸ ἀνόμοιον τῆς πολιτείας, cf. Eust., p. 1617, 58. — Paulo aliter H (f. 52^b int.) ibid.: πάντες μὲν οἱ Κύκλωπες ἀγαθοὶ εἰσι καὶ θεοὺς τιμῶντες χωρὶς τοῦ Πολυφήμου, ὅστις ἦν ἡγεμὼν αὐτῶν, ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Κύκλωπας ὑπερφιάλους λέγει: — ἀλλὰ καὶ ἀθεμίτους λέγει, οὐχ ὡς ἀδίκους, ἀλλ' ὡς μὴ θέμιδος ἦτοι νόμου χρῆζοντας εἰς εὐρεσίαν τοῦ καλοῦ· ἦσαν γὰρ ἀγαθοὶ (= v. 112 Dind.). — Aristarchum h. l. Antisthenis vel Aristotelis interpretationem amplexum esse, Apollon. v. ἀθεμίτων (cf. v. ὑπερφιάλοι) docet.

δὲ τοὺς μὴ νόμῳ χρωμένους ἐγγράφῳ διὰ τὸ ἕκαστον τῶν ἰδίων ἄρ-
 χειν· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἢ δ' ἀλόχου (v. 115), ὅπερ
 ἀνομίας σημεῖον. Ἀντισθένης δὲ φησιν ὅτι μόνον τὸν Πολύφημον
 εἶναι ἄδικον· καὶ γὰρ ὄντως τοῦ Διὸς ὑπερόπτης ἐστίν· οὐκοῦν οἱ
 5 λοιποὶ δίκαιοι· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὴν γῆν αὐτοῖς τὰ πάντα ἀναδιδόναι
 αὐτομάτως· καὶ τὸ μὴ ἐργάζεσθαι αὐτὴν δίκαιον ἔργον ἐστίν. ἀλλ'
 ἔμπροσθεν εἶπε βιαίους· οἳ σφρασ σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι
 ἦσαν (ζ 6) [ὡςπερ καὶ τοὺς Γίγαντας· ὅσπερ ὑπερθύμοισι Γιγάν-
 τεσσιν βασίλευε (η 59)], ὥστε καὶ τοὺς Φαίακας βλαπτομένους ὑπ'
 10 αὐτῶν μεταναστῆναι. ἐγένετο δὲ διὰ τὸ ἀνόμοιον τῆς πολιτείας.

ὑπερφιάλων τῶν μεγαλοφυῶν τῷ σώματι· τῶν δικήμων γὰρ ἢ II f. 52^b
 λέξις, ἀθεμίτων δὲ τῶν νόμοις μὴ κεχρημένων· φησὶ γὰρ θεμιστεύει (v. 106).
 δὲ ἕκαστος παίδων ἢ δ' ἀλόχων. εἰ γὰρ ἦν ἀθεμίτων ἀντὶ τοῦ Vd f. 25^b
 ἀδίκων, πῶς λέγει· οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες; εἰ δ' εἴποι τις· καὶ (v. 106),
 15 πῶς ὁ Πολύφημός φησιν· οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο ἀλέ-
 γουσιν (v. 275); σκοπεῖτω τὸ πρόσωπον, ὅτι Πολυφήμου ἐστὶ τοῦ
 ὠμοφάγου καὶ θηριώδους. καὶ Ἡσιόδου (op. 277sqg.)·

ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσί καὶ οἰωνοῖσι πετεινοῖς
 ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς,
 20 ἀνθρώποις δὲ δέδωκε δίκην.

ὥστε Πολύφημον μόνον λέγει ὑπερήφανον καὶ ἄδικον, τοὺς δὲ λοιποὺς
 πάντας Κύκλωπας εὐσεβεῖς καὶ δικαίους καὶ πεποιθότας τοῖς θεοῖς, ὅθεν
 καὶ ἀνήκεν αὐτοῖς αὐτομάτως ἡ γῆ τοὺς καρπούς.

ὑπερφιάλων ἀθεμίτων. οὗ φασὶ συμφερόντως εἰρῆσθαι τοῦτο· Vd f. 25^b.
 25 τὸ γὰρ τοῖς ἀθεμίτοις, ὡς αὐτὸς λέγει, τοιαῦτα ἐκ θεῶν δεδωρῆσθαι
 ἀκούειν ἀσύμφορον. λύεται δὲ τῇ λέξει· τὸ μὲν γὰρ ὑπερφίαλον καὶ
 ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ κρείττονος τάττεται. οὐ γὰρ οἱ μνηστήρες καθ'

1 νόμοις et ἐγγράφοις conī. Dind., p. 777 ἕκαστον ἴδιον ἄρχ; corr.
 Polak εὐνομίας; corr. Prell. 4 καὶ γὰρ ὅπως τοῦ διὸς εἰποντος ἐστίν (?); corr.
 Prell., nisi quod non ὄντως, quod ego, sed οὗτος dedit 6 καὶ τὸν μὴ ἄζεσθαι
 αὐτὴν; corr. Prell. 7 εἶπε ins. Dind.; βιαίως βιαίους cod. βίηφι — ἦσαν addidi
 8. 9 γιγάντεσι 9 ὥστε corr. Pol.; ὡςπερ cod. 10 ἐγένετο κτλ., quae om.,
 e scholio ad p. 86, 15 sqq. allato addidi 11 sqq. cf. Polak l. c. 11 H inc.:
 ὑπερφιάλων ἀθεμίτων ἢ τῶν μεγ. τῶν post ὑπερφ. om. Vd τῶν δικήμων
 γὰρ ἢ λ. om. Vd 12. 13 φησὶ — ἀλόχων om. Vd ἀθεμίτων Vd 14 ἐκεῖνο
 post λέγει ins. Vd εἶπη H 15 φησιν om. Vd γὰρ om. H 17 θηριώδους,
 rel. om., Vd 18 ἰχθύσι H 20 ἀνθρώποισι H 24 Vd sequitur post l. 17

1 sqq. Dümmler, Antisthen., p. 22, bene contulit Arist. Polit. I, 2, p. 1252
 β 22, Eth. Nic. X, 10, p. 1180 α 31; cf. Epilegg.

12 sqq. † M^a (post ea quae ad p. 86, 15 sqq. edidimus): ἀθεμίτων δὲ τῶν
 νόμοις μὴ κεχρημένων. καὶ εἰ οἱ Κύκλωπες θαρροῦσι τοῖς θεοῖς, πῶς ὁ Πολύ-
 φημος οὐκ ἀλέγει; σκόπει τὸ πρόσωπον, ὅπως Πολυφήμου ἐστὶν ἡ φωνὴ τοῦ
 ἀπηνοῦς καὶ θηριώδους.

26 sqq. Cf. Apollon. v. ὑπερφίαλοι, Suid. v. ὑπερφίαλος, schol. vulg.
 φ 289 (Dind.): ὑπερφιάλοισι] νῦν τοῖς κατ' ἀρετὴν διαφέρουσι.

ἐαυτῶν ἔλεγον ἄν· οὐκ ἀγαπᾶς ὁ ἔκκλητος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσθαι (φ 289). τὸ δὲ ἀθέμιτον τὸ μὴ κοινῶς τοῖς θεσμοῖς χρῆσθαι φαίνεται, ὡς τὸ

τοῖσι δ' οὐτ' ἀγοραὶ βουλευφόροι οὔτε θέμιστες,
ἀλλ' οἱ γ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα
ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
παίδων ἢ δ' ἀλόχων (ι 112 sqq.)

5

ὅτι μὲν γὰρ χρῶνται τῇ θέμιδι δηλοῖ, πλήν οὐ κοινή.

Vd f. 26^a οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν (ν. 115). ἀδικίαν καὶ παρανομίαν ἐγκαλεῖ
(ν. 127). τοῖς Κύκλωσιν ἐντεῦθεν ὁ ποιητής, ὡς μὴ προνοούμενοις ἀλλήλων. 10
ἀλλὰ μάλλον ἐμφαίνει, ὅτι διὰ τὴν ἄγαν δικαιοσύνην καὶ τὸ μὴ
πλεονεκτεῖσθαι παρ' ἀλλήλων ἢ ἄλλως ἀδικεῖσθαι οὐδὲ ἐδέοντο τῆς
ἀλλήλων προνοίας. ὅτι δὲ οὕτως ἔχει δηλὸν ἐκ τοῦ Πολυφήμου·
τούτου γὰρ κράξαντος συνῆλθον ἅπαντες (ν. 401). τινὲς δὲ τὸ οὐκ
ἀλέγουσιν ἀλλήλων οὕτω φαίν' οὐ φροντίζουσιν ἀλλήλων ὅσον 15
ἐνεκεν ὑποταγῆς· ἕκαστος γὰρ αὐτοκράτωρ ἐστὶ καὶ οὐχ ὑποτάσσεται
τῷ ἑτέρῳ.

T p. 130 μόνος γὰρ ἄδικος ὁ Πολύφημος· ἀπάνευθεν γὰρ ὦν
(ν. 107). ἀθεμίτια ἤδη καὶ οἷος ποιμαίνεσκε (ν. 188. 89), τῶν δ' ἄλλων
ἕκαστος θεμιστεύει παίδων ἢ δ' ἀλόχων· ὅθεν οὐδὲ τὸ σπήλαιον 20
ἀνοίξαντες πολυπραγμονοῦσι, τί πέπονθεν. καὶ μαντεῖαις χρῶνται
(ν. 510) καὶ θεοὺς νομίζουσι· ἀλλὰ κύ γ' εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι
ἄνακτι (ν. 412).

T p. 137 πῶς τοῦ Κύκλωπος προειπόντος· οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς
(ν. 411).

T. p. 166. 1 ἄν addidi 2 δαίνυσθαι 6 σπέσι 8 κοινή 9 lemma addidi
18 sqq. cf. Polak, p. 405 18 T (c. l. οἱ γὰρ θεοῖσι πέποιθε) praemittit haec:
ἄστρα φασι γὰρ ὅτι διὰ τὸ εὐκρατον τῶν ἀέρων προνοοῦσιν αὐτοῦ οἱ θεοὶ ὡς
ἀπογόνων· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰσὶν (cf. η 205), ἢ ὡς δικαίων, quae praeter
postrema illa (ἢ ὡς δικαίων, cf. p. 87, 5) sine dubio aliunde illata sunt 19 ἡδεῖ,
corr. Prell. οἷος, corr. id. 20 ὅθεν εἰ δὲ (ut vid.); μηδὲ Prell.

12 Cf. T i 225 (p. 132, c. l. τυρῶν ἀίνυμμένους): ἐκ τούτων δὲ ἡ
δικαιοσύνη τῶν Κυκλώπων δήλη, ἐκ τοῦ ἀμελῶς εὐρεθῆναι τὸ σπήλαιον πλήρες
ὄν τυρῶν τε καὶ θρεμμάτων. ἡδεῖ γὰρ ὁ Κύκλωψ, ὅτι οὐδεὶς ὑφαιρήσεται τῶν
ἐπιχωρίων.

14 sqq. † H i 115 (f. 52^b, c. l. οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν), M^a (ibid., c. l. οὐδ'
ἀλλήλων): οὐ φροντίζουσιν ἀλλήλων ὅσον <om. M> ἐνεκεν <εἵνεκα M> ὑποταγῆς.
ἕκαστος γὰρ αὐτοκράτωρ ἐστὶ καὶ οὐχ ὑποτάσσεται τῷ ἑτέρῳ. ἐπεὶ τοι τοῦ Πο-
λυφήμου κράζοντος ἦλθον πάντες <ἐπεὶ τοι — πάντες om. M>. Brevius
† Eust., p. 1618, 60.

24 sqq. † H i 275 (f. 54^b, c. l. Διὸς ἀγιόχου ἀλέγουσιν): τὸ ἴδιον ἀμάρτημα
ἐαυτοῦ ὁ Πολύφημος κοινὸν ποιεῖται· ὅτι γὰρ οἱ ἄλλοι Κύκλωπες οὐκ ἦσαν
ἄθεοι, φησί· νοῦσον δ' οὐ πῶς ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι. Cf.
Apollon. v. ἀθεμίσιτων, Eust. p. 1628, 46; 1636, 47.

† Vd ibid. (f. 28^a, c. l. οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς): ἀσεβῆς ὦν ὁ Πολύφημος
διαβάλλει καὶ τοὺς λοιπούς. ὅτι γὰρ ἐκεῖνοι οὐκ ἦσαν ἄθεοι, παρίστησιν ὁ

αἰγιόχοιο ἀλέγουσιν, οὐδὲ θεῶν μακάρων, ἐπειὴ πολὺ φέρ-
 τεροί εἰμεν (v. 275. 76), πάλιν ἐποίησε τοὺς Κύκλωπας λέγοντας·
 νοῦσον δ' οὐ πως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι, ἀλλὰ κύ γ'
 εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι (v. 411. 12); ἐναντίωμα γὰρ φαίνεται,
 5 μὴ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγοντος· τὸ γὰρ μὴ προσέχειν τοῖς θεοῖς
 κρείττωνων ἂν εἴη εἰκότως, τὸ δὲ προσέχειν πάλιν ἡττόνων. λύεται
 δὲ πάλιν ἐκ προσώπου τῶν λεγόντων. ὅτι μὲν γὰρ οἱ Κύκλωπες εἰσι
 πολὺ φέρτεροι τῶν θεῶν, ὁ Πολύφημος εἶρηκε πρὸς τὸν Ὀδυσσεά, ὅτι
 δὲ οἱ Κύκλωπες τῶν θεῶν εἰσι κρείττους, τῶν ἄλλων οὐδεὶς εἶρηκεν.
 10 εἰ μὲν οὖν ὁ ποιητὴς ταῦτα εἶρηκεν ἢ ὁ αὐτὸς παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐναντία
 ἦν. ἐπεὶ δὲ ἄλλος καὶ ἄλλος ἐστὶν ὁ λέγων, σκεπτέον τίνι περιέθηκε
 τοὺς ἀφρονετέρους λόγους. δῆλον δὲ ὅτι τῷ Πολυφῆμῳ, ὅς οὐχ
 ὁμογνώμων ἦν τοῖς ἄλλοις οὐδ' ἐν τῇ περὶ θεῶν δόξῃ ὡμολόγει· ἐποι-
 μαίνετο γὰρ, ὡς φησὶν ὁ ποιητὴς, ἀπόπροθεν οὐδὲ μετ' ἄλλους
 15 πωλεῖτο, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίτια ἤδει (v. 188. 89).
 αὐτὸς οὖν καὶ περὶ θεῶν τὰ ἀθεμίτια εἰδὼς ἠγεῖτο καὶ τοὺς ἄλλους
 Κύκλωπας τὰ αὐτὰ δοξάζειν αὐτῷ, τοὺς δὲ συμβεβήκει βελτίους ἐκείνου
 τὴν φύσιν ὄντας μὴ τὰ αὐτὰ γινώσκειν ἐκείνῳ· περὶ γὰρ τούτων ἔφη
 ὁ ποιητὴς· οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν (v. 107).

20 ἀντίθεος Πολύφημος (α 70) ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τὴν ἄνοιαν **II** f. 2^b int.
 ἐξικάζων τοῖς θεοῖς· ἔστι γὰρ εἰς ἐκείνων, περὶ ὧν λέγει (θ 225)· (α 70).
 οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. κοινῶς γὰρ **E** f. 3^a, **II** (ib.).
D f. 179^a (ib.).
M^a f. 11^a (ib.).

1 ἐπειὴ 1—2 πολὺ φέρτερον ἔμμεναι 5 λέγοντες (-τος **T** altero loco)
 6 εἰκότως τότε πρ., corr. Prell. 9 τῶν ἄλλων ex καὶ ἄλλων, quod cod.
 praebet, emendavi 10 ὁ post ἢ inserui 11 ἂν ante ἦν ins. Polak, p. 47
 13 ὁμογνώμων, prima litt. e corr. 15 πωλεῖτο 16 ἀθεμίτια incert. (evan.)
 17 δὲ ins. e schol. Vd infr. allato κείνου 20 sqq. cf. Ludwich, progr. III,
 p. 15 20 ED c. l. ἀντίθεον, **M** (c. l. ἀντίθεον πολυφῆμον) inc.: ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν
 (in sequent. multa evan.) ὡς αὐτὸς **D** ἄνοιαν **E**

• ποιητὴς λέγων· νοῦσον δ' οὐ πως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι. τὸ
 μέντοι μὴ ὁμογνώμονα εἶναι τοῖς ἄλλοις τὸν Πολύφημον παρίσταται ἀπὸ τοῦ
 τὸν ποιητὴν λέγειν <λέγει cod.> περὶ αὐτοῦ· ἐποιμαίνεν ἀπόπροθεν οὐδὲ
 μετ' ἄλλους πωλεῖτο, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίτια <ἀθεμίτια cod.>
 ἤδει. οὕτως οὖν περὶ θεῶν ἀθεμίτια εἰδὼς ἠγεῖτο καὶ τοὺς ἄλλους Κύκλωπας
 τὰ αὐτὰ δοξάζειν αὐτῷ. τοὺς δὲ συμβεβήκει βελτίους ἐκείνου τὴν φύσιν ὄντας
 μὴ τὰ αὐτὰ γινώσκειν ἐκείνῳ· περὶ γὰρ τούτων ἔφη· οἳ ῥα θεοῖσι πεποι-
 θότες ἀθανάτοισιν. — Prima huius scholii verba (usque ad Διὸς μεγάλου
 ἀλέασθαι) etiam inter schol. **M**^a (f. 107^b) ad h. l. leguntur, ubi quae, novo lem-
 mate non addito, sequuntur v. ad p. 90, 1.

20 Cf. **II** (f. 2^b, gl. interl. ad ἀντίθεον): νῦν τὸν τοῖς θεοῖς ἑαυτὸν ὁμοιοῦντα
 ἢ τὸν θεομάχον, **M**^a (f. 11^a, iis quae in textu edidimus praemissa, c. l. ἀντί-
 θεον Πολύφημον): ἀντίθεον νῦν τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς ἢ τὸν ἀσεβῆ ἢ
 τὸν θεοῖς ἑαυτὸν ὁμοιοῦντα ἢ τὸν θεομάχον. Apollon. v. ἀντίθεον: ἐπὶ
 δὲ τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς (cf. Et. M. 111, 27 sqq.).

περὶ αὐτῶν λέγει ὁ Πολύφημος· οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο ἀλέγουσιν οὐδὲ θεῶν μακάρων.

112. v. ad p. 86, 15.

115. ad p. 88, 14.

127. v. 106 sqq. (p. 88, 9).

167. v. 399.

174. cf. ad p. 91, 9 sqq.

Vd f. 27^a int.

184. προτάξας τὸ γένος ἐπήνεγκε τὸ εἶδος.

T p. 131.

195 sqq. διὰ τί δώδεκα; καὶ γὰρ ὀλίγοι, ἵνα μὴ δοκῆ ὡς ἐπὶ ληστείαν ἦκειν· ἐλάττους δὲ πάλιν οὐκ ἦγεν, ἵνα μὴ εὐκαταφρόνητος εἶναι δόξη. ἀλλ' οὐδὲ ὄπλα ἐπιφέρεται, ἵνα μὴ ὡς πολέμιος εἶναι δοκῆ. αὐτὸς δὲ παρέστι καὶ οὐ προπέμπει, ἵνα μὴ φαίνεται δειλός [τοῖς Φαίαξι]. τὸν δὲ ἀσκὸν οἰκείον ἐφόδιον λαμβάνει [τὸν οἶνον] πρὸς ποιμενικοὺς καὶ ἀγρίους ἄνδρας. [διὰ] τί οὖν κινεῖ τὸν Ὀδυσσεύα πρὸς τὸ μὴ πεισθῆναι τοῖς ἐταίροις συμβουλεύουσι φυγεῖν (v. 228); ὅτι γενόμενος ἐν τῷ σπηλαίῳ οὐδεμίαν βίου θηριώδους ὑπόνοιαν ἔλαβε.

T p. 131

(v. 213).

αὐτίκα γὰρ μοι οἴκατο θυμὸς ἀγῆνωρ ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν, ἄγριον κτλ. εἶκαθεν ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ σπηλαίου μέγαν τινὰ εἶναι καὶ ἄγριον ἐκ τοῦ ἐπ' ἐσχατιᾶν οἰκεῖν (v. 182). διὰ τί οὖν οὐ πείθεται τοῖς ἐταίροις; ἄδικον αὐτῷ ἐδόκει . . . μηθὲν ἀδικήσαντα. καὶ ἄλλως δὲ, ὡς ἔφην, ἡμερότητα ἔβλεπε, καὶ ἔμπειρος ὢν κινδύνων οὐ πάνυ ἐφοβεῖτο, καὶ συνέσει ἐθάρσει. καὶ εἰ ἄγριος ἦν, ἀλλ' οὐκ ᾤετο ἀνθρωποφάγον εἶναι.

1 λέγει ante περὶ αὐτῶν E λέγ. ὡς πολ. D 9—23 cf. Polak (Obs.), p. 57. 72 9 T (c. l. αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρους) praem.: χωρίσας καὶ ἐπιλεξάμενος τοὺς ἀρίστους 11 εἶναι δοκῆ conl. Pol. 12 παρέστη, corr. Pol. 13. 14 τοῖς Φαίαξι ego delevi, τὸν οἶνον et διὰ Pol. 15 μὴ a Prellero ins. om. cod. 17. 18 θυμὸς — κτλ. om. T 19 καὶ ἄγριον εἶναι, transpos. Pol. 19. 20 ἐπεσχατιαν, duobus accent. (an siglo = ου?) supr. a positis 21 post ἐδόκει in fine lineae 4 fere litterae evan.; εἶναι discernere sibi visus erat Dindorf; ego φυγεῖν conieceroim 22 post ἔβλεπε in ima pagina 20 fere litterae prorsus detritae sunt; neque οὐ illud, quod ante πάνυ exstare videtur, certum est

1 † M (v. quae ad schol. Vd ad p. 88, 24 sqq. extr. attulimus): αὐτὸς δὲ διὰ τοῦ ἑαυτοῦ λόγου πάντας ποιεῖ ἀσεβεῖς, λέγων· οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο ἀλέγουσιν.

8 Cf. II f. 53^b int.: προτάξας τὸ γένος ἐπέφερε τὰ εἰδικά. Utrumque scholium e quaest. ad Q 221 edita (p. 270, 5) excerptum.

9 sqq. Scholia quae ad h. l. contulimus ex eadem quaestione longo olim sine dubio uberiore et doctiore ita esse excerpta, ut aliud alia servaverit abieceritve, apertum est.

13 sqq. † H (f. 53^b, c. l. βῆν ἀτὰρ αἰγεον ἀσκὸν) v. 196: εἰκότως ὡς (Polak, p. 87; καὶ cod.) πρὸς ποιμένας ἀπιῶν ἄλφιστα καὶ οἶνον βαστάζει. Ubi quae sequuntur: εἶχε δὲ καὶ τὸν οἰκείον λόγον πρὸς πειθῶ, ἵν' ἢ διὰ λόγων καταπλήξῃ ἢ τῷ οἴνω καταπραῦνῃ, utrum ex integra quaestione excerpta an aliunde addita sint, non diiudico.

καὶ εἶ μοι ξείνια δοίη (v. 229). ποῖον ξένιον ἤλπιζε λαβεῖν II f. 54^a παρὰ ἀνθρώπου θησαυροὺς μὴ ἔχοντος, τυροὺς δὲ μόνον καὶ γάλα (v. 229). βλέπων; δεῖ δὲ τὰς κατηγορίας ποιεῖν οὐκ ἐκ τῶν ἀποβάντων· ἄδηλον γὰρ εἰ ἐπιεικὴς ἦν ἀνὴρ· εἰ καὶ πρὸ τῆς πείρας γὰρ λέγει περὶ τοῦ
 5 Πολυφήμου τὸ *ἀντίκα γὰρ μοι οἴσατο κτλ.*, τὰ ἐπίθετα ταῦτα τὰ δεινὰ ἢ ἄλλοτε ἐπράττετο εἰ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων οὐκ ἔγνωσται. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι τὸ ἄδηλον ἐν τῷ βίῳ καὶ τῶν φρονίμων κρεῖττόν ἐστιν, ὅπου ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἐνίοτε καὶ ἄφρονες κατορθοῦσιν.

καὶ τί ξένιον ἤλπιζεν; προβάτου δορὰν ἴσως; ἀλλὰ τὸν εἰς τοὺς T p. 133
 10 ξένους καθήκοντα ἔλεον προσδέχεσθαι πρέπον τὸν ἀποπεπλανημένον (v. 267). ἔξω τῆς οἰκουμένης διὰ τοῦ . . . ἀγνοεῖν καὶ παραπεμφθῆναι βούλεσθαι διὰ τῆς μηνύσεως τῶν τόπων. τοῦτο γὰρ καὶ εἰκὸς διανοούμενος οὐκ ἐπέισθη τοῖς ἐταίροις ὥστε φεύγειν, ἀλλὰ τῷ κινδύνῳ προσεβάλλετο μαθεῖν ἀξιῶν ὁποῖω πλῶ τεύξεται τοῦ νόστου.

15 (197). quod Porphyrius (H f. 53^b int., M^a f. 106^a) tradit, Maronis uxorem Oedercen fuisse, in Paralipomenis eius (Herm. XIV, p. 249) afferendum fuit.

213. p. 90, 17.

223. . . . * πῶς δὲ ἔχει ποιμενικὰ ἀγγεῖα, μήτε τεκτόνων ὄντων T p. 132.
 20 (v. 126) μήτε λιθοζῶων; τί δὲ καὶ κισσύβιον (v. 346); ἴσως ἀγροικωτέρως ἑαυτὸν κατεσκεύασεν.

225. cf. ad p. 88, 12.

(potest esse δ vel εἰ vel οἰ); ego καὶ — κινδύνων supplevi; longe aliter Polak, cui ἑθάρχει (l. 23) in codice esse non innotuerat

5 τὸ — κτλ., quae sensu postulante addidi, H om.; etiam alter. τὰ addidi
 9 sqq. cf. Polak, p. 409 9 T c. l. εἰ τι πόροις ξεινήιον 10 προσδέχεσθαι
 addidi πρέποντα cod., quod in πρέπον τὸν mutavi 11 post τοῦ in codice τ
 et altera sive littera (α, ut videtur) sive siglum, quod non expedio, sequitur
 14 ὁπόρω; corr. Prell. 19 T c. l. γαυλοῖ τε μητεκτόνων; corr. Prell.
 20 ἀγροικωτέρως; ἀγροικότερον Prell.

1 sqq. † H v. 229 (f. 54^a, c. l. ὄφρ' αὐτὸν) et T ibid. (p. 132): *ἄλογον* (τὸν ins. Polak, p. 337) *εἰπόντα λογίσασθαι τὸν ἀφιζόμενον ἄγριον εἶναι τοιαῦτα προσδοκᾶν παρ' αὐτοῦ. ἢ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως· προσληπτικῶ* (προσληπτικῶ T) *γὰρ τρόπῳ χρῆται, ἃ μετὰ ταῦτα ἔγνω, ταῦτα ἐν ἀρχῇ τιθεῖς.* E quibus haud scio an verba l. 5. 6 corruptissime tradita sanari possint.

6 sqq. Rursus Antisthenicae doctrinae vestigia, quae dubito an in p. 90, 20 sqq. etiam insint (cf. Epilegg.).

9 sqq. Cf. T v. 174 (p. 131, c. l. τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι): *ἀνάγκη δὲ φιλοπονεῖν ἅπαντα ἦν, οὐ μόνον διὰ τὸ φιλοῖστορεῖν, ἀλλὰ* (καὶ ins. Polak, p. 410) *διὰ τὴν ἀγνοίαν τῆς πατρίδος ἔρευναν* (ἔρευναν cod.) *ποιούμενος, et T v. 229 (p. 132, c. l. ὄφρ' αὐτὸν ἴδοιμι): ὑπὲρ* (ὑπὸ conl. Cobet, Mnem. N. S. VII, p. 435) *φιλοτιμίας ἰδεῖν αὐτὸν θέλει φιλιστορῶν· οὕτω γοῦν καὶ ἐν Ἰδίου· ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς τῶν ἄλλων ψυχᾶς* (l. 566). Quae omnia esse Porphyrii probari nequit.

- M^a f. 107^a.** 228. * διὰ τί οὐ καυχᾶται ὁ Ὀδυσσεύς; ὅτι ἐλέου ἄξιον θέλει παρα-
στήσαι αὐτόν.
229. p. 91, 1 sqq., et ad p. 91, 9 sqq.
- T p. 132.** 240. . . . πῶς δὲ οὐκ ἄλογον, ὅτε μὲν ἠρημωμένον ἦν τὸ σπή-
λαιον ἄθυρον αὐτὸ καταλιπεῖν, ἔνδον δὲ γενόμενον ἐπικλείειν; καὶ 5
τοῦτο πρὸς τὸν μῦθον, ὑπὲρ τοῦ μὴ διαδρᾶναι τοὺς ξένους. ἢ ἵνα
μὴ ἐπειέλθῃ τὰ ἄρσενα.
- T p. 132.** 252. οὐ δεῖ ζητεῖν, πῶς ταῖς εἰωθυῖαις ὁμιλίαις χρῆται, εἴπερ ἔξω
τυγχάνει τῆς οἰκουμένης· ἐπεὶ τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὰ περὶ τοὺς Φαίακας
ἀνασκευάσομεν (Z 205 coll. 278). εἰκὸς οὖν καὶ ἄλλους πεπλανῆσθαι. 10
267. p. 91, 9.
275. ad p. 88, 24 sqq.
276. scholium II (f. 54^a) de v. φέρτερος notione eadem fere ratione,
qua ad Iliadem p. 195, 17 edidimus, se habet, nisi quod quae post
ἰσοφόροι (p. 196, 2) ibi sequuntur omittit. 15
- II f. 51^b.** 300. διὰ τί μὴ ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν τὰ ξίφη ὁ Κύκλωψ καὶ ἀπε-
γύμνωσεν αὐτούς; τὰ τῆς ἐπιβουλῆς ἵσως ἔλαθεν αὐτὸν πρὸς τὴν βορᾶν
ἐπειγόμενον.
311. v. 106, p. 84, 13 sqq.
- T p. 135.** 331. κακῶς [δέ] φασιν ἐπιτρέπειν τῇ ἐκ τοῦ κλήρου τύχῃ τὸ 20
πρᾶγμα· δέον γὰρ ἐλέσθαι τοὺς ἐπιτηδεῖους. ἀλλ' οὐδεὶς ἂν τοιοῦτον
πρᾶγμα ἐκουσίως ὑπέστη. τὸ δὲ ἐπιλέξασθαι καταγινώσκοντος ἦν τῶν
λοιπῶν. πρὸ καιροῦ δὲ ὁ κλήρος· οὐ γὰρ ἐν ταῖς χρεῖαις ἕκαστα δεῖ
πράττειν.
333. 345. θ 564, p. 79, 16 sqq. (et inter scholia exc.). 25
383. ι 106, p. 85, 12.
- Vd f. 30^a.** 388 sqq. φασὶν οἱ ἰατροί, ὅτι οἱ καιόμενοι οὐκ ἐκβάλλουσιν αἷμα,
II f. 55^b. _____
B f. 86^b. 1 M c. l. ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην ἐλέου M 4 T (c. l. θυρεὸν μέγαν)
praem.: τὴν πέτραν ἀντὶ θύρας εἰς ὕψος ἄρας ἐπέθηκεν ποτέ μὲν ἠρημωμένον
T; δετε Prell., ἠρημωμένον Dind. 5 δὲ om. T; ins. Prell. 6 ἢ ante ὑπὲρ
ins. Polak, p. 325. 408 8 sqq. cf. Polak, p. 3 8 T c. l. ὦ ξεῖνοι τίνες ἔστε
9 ἐπὶ τούτῳ τ. λ. T; corr. Polak 17 τὰ ins. Polak, p. 187 20 T (c. l.
κλήρω πεπάλαχθαι) praem.: καὶ ἐν Ἰλιάδι κλήρω νῦν πεπάλαχθαι. καὶ ἵσως διὰ
χειρὸς 21 δὲ (vac. spat. 4 litt.) εἰλέσθαι (ut videtur) T; δέον corr.
Cobet, Mem. N. S. I, p. 2; γὰρ ego add.; ἐλέσθαι Prell. dedit 27 Vd c. l.
τὸν δ' αἷμα περίρρεε BH (s. l., praemisso: τὸν μοχλὸν λέγει) δὲ post φασι ins.
αἷμα οὐκ ἀποβάλλουσι BH

1. 2 Cf. p. 90, 14. 20; 91, 7, a quibus tantopere haec discrepant, ut verear ut ad Porphyrium referri possint.

8 sqq. De Aristophanis Aristarchique de h. l. sententiis v. ad γ 72 sqq., p. 33, 8 sqq. — Eust., p. 1628, 21, h. l. difficultatem v. σημείωσαι notavit, non solvit.

20 Cohaesit sine dubio olim cum quaestione ad II 171 servata, ubi afferre debui.

27 sqq. † Eust., p. 1636, 2 sqq.

φρυγομένων τῶν σαρκῶν. ῥητέον οὖν ὅτι οὐκ ἔφθασεν ἀποφρυγῆναι τὰ ἐν βάθει ἀγγεῖα.

πῶς δὲ μὴ εὐθὺς πληγεῖς ταῖς χερσὶν ἐπελάβετο τῶν περιστρεφόντων **II** f. 55^b. τὸν μοχλόν; ἢ ὅτι μακρὰν ἀπέσχον, ἢ ἡ ἐπίθεσις ὀξεῖα, ἢ ὅτι αἱ κινήσεις τῶν μεγάλων σωματίων βραδεῖαι. ἢ περιαλγῆς ὦν τῷ πάθει ἐπετετάρακτο, ἢ οὐκ ἐσωφρόνει διὰ τὴν μέθην. εὐρὺ δὲ ἦν καὶ τὸ σπέος, ὥστε μὴ εἶναι ῥάδιον συνειλῆσαι εἰς ἓνα τόπον.

399. αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας *μεγάλ' ἤπνευεν*. καίτοι οὐ περὶ αὐτὸν **B** f. 86^b. ἤκουον, ἀλλ' ἀπάνευθεν, ἐκ τοῦ εἰπεῖν ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. **II** f. 56^a.
10 λυεῖ δὲ τὴν ἀπορίαν τὸ μέγαρα βοᾶν αὐτὸν καὶ ἐν ἐρημίᾳ εἶναι καὶ διὰ τοῦτο ἔξακούεσθαι.

διὰ τί οὐκ ἤκουον οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσεύος οἱ ἐν τῇ νηὶ βοῶντος **T** p. 137. τοῦ Κύκλωπος; καίτοι Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς νήσου φησὶ τῆς πόρρωθεν **M**^a f. 105^b ἀκούειν αὐτῶν τε φθογγῆν οἴων τε καὶ αἰγῶν (v. 167). ῥητέον (v. 167).
15 οὖν ὅτι ἀσήμους φθόγγους συμμίκτους οἴον τε ἦν πόρρωθεν ἀκούειν, ὁ δὲ Κύκλωψ εἰς ὧν ἐβόα ἐν τῷ ἄντρῳ.

411. v. 106 sqq., p. 88, 24 sqq.

444. διὰ τί τοὺς φίλους προεξήνεγκε τοῦ σπηλαίου; δεικνύς τὸ **Vd** f. 30^b κηδεμονικὸν αὐτοῦ περὶ αὐτοῦς, ἢ ἵνα, ἐάν τι συμβῆ αὐτοῖς εἰς τὴν (v. 442).
20 ἐκβολὴν, αὐτὸς γοῦν πάθη σὺν αὐτοῖς, ἢ ἵνα μὴ τάραχον ἐμποιήσῃσιν ἰδόντες αὐτὸν μὲν προεξερχόμενον, αὐτοῦς δὲ ἀπολειπομένους.

1 φρυγγομένων κτλ. **BH** 3 **H** (c. l. ὡς δτε τίς τρυπῶ δόρυ νήιον) praem.: ἀμήχανα ταῦτα — ἐδήλωσε (= p. 435, 9—11 D.) 4 ὅτι inter ἢ et ἡ ἐπίθ. ins. **P**olak, p. 326 7 εἴτε μὴ εἶν. **H**; corr. **Buttm.** 8 **B** s. l.; **H** om. *μεγάλ' ἤπνευεν* 9 ἀπάνευθεν οὗτος καὶ ἐφοίτων κτλ. **H** 10 *μεγάλως* **B** 11 post ἔξακούεσθαι unus addit **H**: οὐκ εἰσῆλθον δὲ ἐν τῷ σπηλαίῳ· τὸ γὰρ εἰσελθεῖν ὄλεθρον τῶν ὄντων ἐποίει καὶ ἀνήρει τὴν ὑπόθεσιν τῆς πάσης ὑποθέσεως, quae verba, de quibus, si rem spectas, bene egit **P**olak, p. 415, originem **Porphyrio** inferiorem prodere videntur 12 scholium **T** statim (s. l.) scholio v. 345 adscripto, a nobis p. 79, 16 sqq. edito, subiunct.; **M** (ad v. 167 relatum) *καπνὸν τ' αὐτῶν* in lemm. habet 13 *Ὀδυσσεὺς πόρρωθεν φησὶν ἀκούειν* **M** 14 *τε* post αὐτῶν om. **M** αἰγῶν διότι ἀσήμους **M** 16 *ἄντρῳ* correxi pro eo quod in codd. est *ἀγρῷ* sequitur in cod. **T** schol. p. 88, 24 editum; in **M** autem, interiecto *ἄλλως*, iterum: διὰ τί οὐκ ἤκουον οἱ ἑταῖροι Ὀδυσσεύος οἱ ἐν τῇ νηὶ βοῶντος τοῦ Κύκλωπος; καίτοι Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς νήσου φησὶ τῆς πόρρω ἀκούειν αἰγῶν τε φθογγῆν οἴων τε. ἢ δὲ λύσις κτλ. (v. infra ad l. 8 sqq.) 18 **Vd** c. l. ὀρθῶν ἐσταότων 19 αὐτοῦ ἵνα om. 20 αὐτὸς οὐ πάθη 21 αὐτοῦς

8—16 † **M**^a (f. 105^b) v. 167 ἢ δὲ λύσις (de ἀπορίᾳ, quae praemittitur, v. ann. crit. l. 16)· διὰ τὸ ἀσήμως οὐχ οἴον τε πόρρωθεν ἀκούειν. ἀνάγκη ὡς καὶ μείζονας τοὺς Κύκλωπας καὶ μείζονως ἀκούειν. ἢ διὰ τὸ ἐνδον τοῦ σπηλαίου φωνεῖν τὸν Κύκλωπα καὶ μὴ ἀκούειν τοὺς (τοῦ cod.) ἑταίρους Ὀδυσσεύος. [*ἔγώ φημι καὶ τὸν Ὀμηρικὸν τεθαύμακα Κύκλωπα κτλ.*, tam graviter corrupta, ut, cum ad **Porphyrium** nihil pertineant, omittere satius sit].

18 Cf. praeter **H** **Dind.** (neque in hoc cod. neque in **Q** scholium ipse contuli) **Eust.** p. 1638, 35 sqq.

Vd f 31^b. 491. πῶς οὖν ἀκούει; προείρηκε γὰρ (v. 473) ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας· ἦτοι μεγαλόφωνος ὁ Ὀδυσσεύς — οὐ μακρὰν γὰρ ἀπελθὼν κατὰ τὸ πρῶτον ἐλάλησεν, ἀλλὰ ὀλίγον τι [ἐπεὶ μεγαλόφωνος ὁ Ὀδυσσεύς] — ἐδιπλασίασεν ἴσως τὴν φωνήν· ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς νήσου ἤκουε τῆς φθογγῆς τῶν ζώων καὶ τῶν Κυκλώπων 5 (v. 167), πῶς ἐγγυτέρω ὦν τότε οὐ μὴ ἠκούσθη; ἢ ὁ μὲν Κύκλωψ τὸ πρὶν ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκάθητο, ἀκούσας δὲ τῆς φωνῆς ἀνέστη καὶ ἀπῆλθε πρὸς τὸ ἀκρωτήριο.

. . . ὁ μέντοι Πορφύριος οὕτω φησὶν αὐτολεξεί· ὅτι οὐ τὸ τῆς τοῦ βοῶντος φωνῆς περιγράφει τὸ ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, 10 τὸ δὲ μέτρον τῆς ἀκοῆς, ὃ ἔμμετρόν ἐστι πρὸς τὴν τοῦ βοῶντος ἀκρόασιν. εἶπερ οὖν ἐν τῷ πρώτῳ διαστήματι τοσοῦτον μέγεθος φωνῆς ἀφήκεν, ὅσον ἤρκει πρὸς τὸ ἐξάκουστον γενέσθαι — ἐπεὶ καὶ ὁ ποιητὴς οὐχ ὅσον μέγιστον εἶρηκε γεγωνῆσαι ἂν τις ἀπεῖχεν, ἀλλ' ὅσον βοήσαντος γεγωνὸς ἐγένετο καὶ ἐξάκουστόν· εἰ δὲ καὶ τὸ μέγιστον εἶρηκεν, ἀλλ' 15 ὅσον τότε γέγωνε βοήσας —, ἐνεδέχετο καὶ διπλάσιον καὶ πολλαπλάσιον ἀπέχοντα τὴν βοήν ἐπιτείνοντα γεγωνεῖν.

II f. 57^a. πῶς [δὲ] ἤκουεν ἔτι Πολύφημος, διπλάσιον αὐτοῦ ἀποστάντος; καὶ φαμεν ὅτι οὐκ ἦν ἴσως πολὺ τὸ διάστημα. ἔτι δὲ καὶ γέγωνε βοήσας· δυνατὸν οὖν ἐπιτείνοντα τὴν βοήν ἀκουσθῆναι. ἢ τάχα οὐ 20 τὴν διπλάσιον ὁδὸν σημαίνει, ἀλλ' ὅτι τὸ δεύτερον διεπεραιώθημεν. ἦν δὲ καὶ μεγαλόφωνος Ὀδυσσεύς, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι· ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τὴν μεγάλην (Γ 221). ἄμεινον δὲ εἰπεῖν, ὡς τὸ μὲν πρῶτον ἀπὸ τοῦ σπηλαίου ἤκουεν αὐτοῦ, τὸ δὲ δεύτερον ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. 25

II f. 57^b. 525. διὰ τί ὁ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀνοήτως εἰς τὸν Ποσειδῶνα

T p. 138.

T p. 171.

1 Vd c. l. ἀλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσομεν <id. text, sed supr. rubro script.: πρήσσοντες ἀπῆμεν> 2 ὅσον τε 5 δὲ om. 6 ἐγγυτέρω 8. 9 post ἀκρωτήριον in cod. interiecto ἄλλως verbosa quaedam solutio legitur eadem, quae paullo post nominatim Porphyrio tribuuntur, verbis huic inusitata referens; quae sine dubio Senacheribo debentur (v. Epilegg.) 10 παραγράφει; ante h. v. haud scio an μέγεθος exciderit 11 μετρόν δ om. 14 γεγωνῆσαντος ἀπέχει 15 ἐξάκουστον 16 ὅσον τε γέγ. 17 ἐπὶ γείτονα 18 II praem.: ριανὸς πρήσσοντες 21 ὅτε editores (ὅτι etiam Q) 26 II c. l. ὡς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴησεται, T (s. l.) post schol. p. 88, 23—89, 19 editum legitur διὰ τί ὁδ. πρὸς τὸν κύκλωπα οὕτως κτλ. T

1 sqq. † M^a (f. 113^a) v. 491: πῶς οὖν ἀκούει; προείρηκε γὰρ ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας· ἦτοι <ἦτο cod.> μεγαλόφωνος ὁ Ὀδυσσεύς. ἦ δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ μέρος ἀπέσχομεν πάλιν· οὕτως γὰρ ἢ ναῦς ἠνέχθη (cf. l. 20. 21), cf. † Eust., p. 1640, 48.

9 Cf. Apollon. v. γέγωνε: ἐφώνει. ἐνλίπτε δὲ τάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ δυναμένου μέχρι πολλοῦ ἐξακούεσθαι κτλ.

20 † M^a (cf. ad l. 1, ubi, signo scholii finiti interiecto, sequitur): ἀλλ' ὅτε τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἣν καὶ πρῶην, διοδῶσαντες.

26 sqq. † M (f. 114^a; coaluerunt cum iis quae p. 95, 5—9 edidimus): διὰ τί ὁ

ὠλιγόρησεν εἰπών· ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων;
Ἄντιθένης μὲν φησι διὰ τὸ εἶδέναι ὅτι οὐκ ἦν ἰατρός ὁ Ποσειδῶν,
ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων· Ἀριστοτέλης (fr. 174 edit. Tbn.) δὲ οὐχ ὅτι οὐ
δυνήσεται, ἀλλ' ὅτι οὐ βουλήσεται, διὰ τὴν πονηρίαν τοῦ Κύκλωπος.

5 φασὶν ὅτι συνασεβῆ τῷ Κύκλωπι καὶ ὁ Ὀδυσσεύς. φασὶν δὲ ὅτι Vd f. 32^a.
διὰ τὴν τύφλωσιν, οὐ διὰ τὰς φωνὰς ταύτας ὠργίσθη Ποσειδῶν· τούτων M^a f. 114^a.
γὰρ ὁ νοῦς· οὐδὲ Ποσειδῶν ἰάσεται κακὸν ὄντα, μὴ βουλόμενος· οὐ γὰρ
μὴ δυνάμενος. ἐδύνατο γὰρ ὁ Ποσειδῶν αὐτὸν θεραπεῦσαι, οὐκ ἠβού-
λετο δὲ διὰ τὰς πονηρίας αὐτοῦ.

10 διὰ τί οὖν ὁ Ποσειδῶν ὠργίσθη, καίτοι μὴ χαλεπαίνων διὰ τὸ H f. 57^b.
ἀπόφθεγμα, ἀλλὰ διὰ τὴν τύφλωσιν; Κύκλωπος γὰρ κεχόλωται, T p. 138.
ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσε (α 69), καίπερ πονηροῦ ὄντος καὶ τοὺς ἐταί- M^a f. 114^a.
ρους ἐκείνου κατεσθίοντος; λύων δὲ ὁ Ἀριστοτέλης φησὶ, μὴ ταῦτόν T p. 171.
εἶναι ἐλευθέρῳ πρὸς δούλον καὶ δούλῳ πρὸς ἐλεύθερον, οὐδὲ τοῖς
15 ἐγγύς τῶν θεῶν οὔσι πρὸς τοὺς ἄποθεν. ὁ δὲ Κύκλωψ ἦν μὲν ζημίας
ἄξιος, ἀλλ' οὐκ Ὀδυσσεῖ κολακτέος, ἀλλὰ τῷ Ποσειδῶνι, καὶ εἰ πανταχοῦ
νόμιμον τῷ φθειρομένῳ βοηθεῖν, πολὺ μᾶλλον τῷ υἱῷ· καὶ ἦρχον
ἀδικίας οἱ ἐταῖροι (v. 225).

* ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων, ὡς εὐλαβούμενος δηλονότι ἀντι- Vd f. 32^a.
20 πράττειν τῷ Διὶ τῷ πάντων πατρὶ θεῶν, οὐ μὴ ἐπιστρέφασθαι διετείνεται

1 ὠλιγόρησεν τῷ λόγῳ εἰπών δε οὐκ κτλ. T 2 διατί εἶδέναι T 4 βου-
ληθήσεται H 5 διὰ τὴν πορείαν τοῦ κ. H 5 sqq. M 6 διὰ τὴν τύφλωσιν ἀλλ'
οὐ διὰ τὰς φ. inc. 6 τὰς om. Vd 7 ὁ ποσ. M 7 ὁ ante νοῦς om. Vd
ὁ ποσ. M 8 ἰάσεται σε κακ. M 7, 8 μὴ βουλ. — δυνάμενος ο M addidit, ubi quae
sequuntur ita constituta sunt: οὐκ ἠβούλετο δὲ Ποσ. τὸν υἱὸν θεραπεῦσαι, δίκαιον
ἠγούμενος τιμωρεῖσθαι τῆς πονηρίας 10 sqq. cf. Polak, p. 418 HT (s. l.)
post ea quae p. 94, 26 — 95, 4 edidimus; M cum iis quae ad p. 94, 26 sqq. inter
excerpta rettulimus coaluit 11 ὠργίσθη μὴ διὰ τὸ ἀπόφθ. χαλεπ. ἀλλὰ M
12 ὀφθαλμόν T 13 καὶ παμπονήρου ὄντος M 13 ἐκείνου addidit 14 καὶ λύων ὁ
ἀρ. M 13. 14 μήτε αὐτὸν εἶναι ἐλευθέρῳ T 15 τῶν om. M οὔσι om. M
16 πρὸς τοῖς ἄποθεν MT 17 ὁ μὲν οὖν κύκλωψ ἦν μὲν ζημία ἄξιος M
16 κολάσεως H, οὐκ Ὀδυσσεύς <Ὀδυσσεῖ alter. T> κολακτέος T quae post Ποσει-
δῶνι sequuntur om. H, ubi, interiecto ἄλλως, πῶς παρά φαίαξιν κτλ. (p. 96, 3)
sequuntur 17 εἰ in ἡ mutavit Rose; καὶ, quod om. codd., add. Polak 18 πανταχοῦ
om. M 17 τῷ διαφθειρομένῳ M, quod (delet. τῷ) recepit Rose 19 πολὺ μᾶλλον
addidit 19 δηλονότι (sic) Vd 19, 20 ἀντὶ τοῦ πράττειν τῷ Διὶ Vd

Ὀδυσσεύς πρὸς τὸν Κύκλωπα ἀνοήτως ὠλιγόρησεν τῷ λόγῳ, εἰπών· ὡς οὐκ
ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων; ἢ διὰ τὸ γινώσκειν, ὡς οὐκ ἦν
ἰατρός, ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων, ἢ ὅτι οὐ θεραπεύσει αὐτὸν <Polak, p. 417; αὐτὰ cod.>
διὰ τὴν πονηρίαν αὐτοῦ. — Apud Lucianum, dial. mar. 2, 4, ipse Neptunus
Antisthenis resolutionem amplectitur.

7 sqq. † H (f. 57^b, c. l. ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται), B (f. 88^b): μὴ βου-
λόμενος· οὐ γὰρ μὴ δυνάμενος. οὐκ ἠβούλετο <ἐβούλ. H> δὲ Ποσειδῶν τὸν
ἴδιον υἱὸν θεραπεῦσαι, δίκαιον ἠγούμενος τιμωρεῖσθαι αὐτὸν τῆς πονηρίας. ὁ
δὲ νοῦς· οὐδὲ Ποσειδῶν ἰάσεται σε κακὸν ὄντα <inde ab ὁ δὲ νοῦς in uno H>.
Id. fere Vb (f. 67^b).

ὁ Κύκλωψ ὄπισθεν ἐν τῷ οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς μεγάλοιο ἀλέγουσιν (v. 275).

II f. 57^b. πῶς παρὰ Φαίαξιν ἐχθρόν ἑαυτὸν Ποσειδῶνος λέγει κτλ., edit. 0564, p. 80, 8.

⌘

6. Ad l. 15 sqq.

5

T p. 139. 20. διὰ τί οὐκ αὐτὸς κατέχει τοὺς ἀνέμους, μόνον κελεύσας Ζέφυρον πνεῖν; ἐπεὶ καὶ δίχα τοῦ κλεῖσαι τὸν ἄσκὸν ἐδύνατο κελεῦσαι τῷ Ζεφύρῳ, ἅτε δὴ τὴν ἐξουσίαν λαβὼν παρὰ τοῦ Διός. πῶς δ' αὖ καὶ ἐν Ἰλιάδι (I 5. Ψ 230) ὑποστησάμενος τοὺς ἀνέμους ἐν Θράκῃ οἰκεῖν νῦν παρ' Αἰόλῳ φησίν; εἰληπται μὲν τὸ πλάσμα πρὸς τὸν καιρὸν, 10 διὸ οὐ δεῖ ζητεῖν τὰ τριαῦτα· ἀνεύθυνα γὰρ τὰ τῶν μύθων. οἱ δὲ εἶπον τοὺς δαίμονας οἰκεῖν ἐν Θράκῃ αὐτεξουσίους ὄντας, τῶν δὲ πνοῶν τὸν Αἰόλον κρατεῖν. οἱ δὲ ἐμπειρίαν ἔχειν τὸν Αἰόλον πνευμάτων μεταβολῆς, καὶ διὰ τοῦτο κατέχειν τὸν Ὀδυσσεῖα μηνὸς ἡμέρας, ἕως οὗ εὖρη τὸ ἐπίφορον πρὸς Ἰθάκην. τινὲς δὲ ὅτι παρετήρησεν 15 ἀστρολογίας ἔμπειρος ὢν [ὁ Ὀδυσσεύς], ἡλίου ὄντος ἐν ταύρῳ Ζέφυρον

6 sqq. cf. Polak, p. 422; et T et T¹ scholium de v. βυκτάων (κ 20) agens (= p. 448, 16. 17 Dind.) praemittunt, tum T¹: διὰ τί δὲ οὐκ αὐτὸν κατέχει κελεῦσαι; corr. Prell. 6. 7 Ζέφυρον πνεύματι ἐπεὶ T 7 υν v. ἐδύνατο e corr. T 8 πῶς δ' αὖ (an ἄν?) 10 νῦν ins. Pol. πλάσμα 11 διότι οὐ δεῖ Z.; corr. Prell. γὰρ ins. Dind. 11. 12 οἱ δὲ εἰπόντες δαίμονας, unde εἶπον Dind., τοὺς add. Pol. 12 αὐτεξουσίως; corr. Prell. 13 ἔχειν τῶν αἰόλων πνευμάτων <vac. spat.> μεταβολῆς T; ἔχειν τε αἰόλων πνευμάτων μετ. T¹; corr. Prell. 14 κατέχει; corr. Dind. μηνὸς ἢ μητέρας T, μηνὸς ἡμέραν T¹ 15 post Ἰθάκην T, signo scholii finiti posito, omissis v. τινὲς δὲ — ἀνεμοὶ (p. 97, 1), initio nov. lin. pergīt πνέουσιν ἐνίοτε παρέστησεν (ct e corr.) T¹; corr. Cobet, Mnem. N. S. VII, p. 435 16 ὁ Ὀδυσσεύς del. Polak

8 sqq. Cf. schol. Townl. Ψ 229: εἰ οὖν αὐτεξούσιοι οἱ ἄνεμοι (cf. l. 12), τετρατεύεται τὰ περὶ Αἰόλου.

11 Similiter, sed de tragoedia agens, Aristoteles, poet. 14 (p. 1453 β 22): τοὺς μὲν οὖν παρελημμένους μύθους λύειν οὐκ ἔστιν. — Cf. Porph. κ 242.

12 Cf. Porph. I 4 (p. 127, 27), ratione nonnihil discrepante uerbum inter τὰ πνεύματα et τοὺς προιστώτας αὐτῶν θεοῦς distinguentem.

13 sqq. Pluribus eadem Eust., p. 1645, 4 sqq.; 48 sqq., persequitur.

15 sqq. † II (f. 58^a) v. 6: τινὲς δὲ (praecedunt allegorica = Q Dindorfii p. 447, 5. 6) ὅτι παρετήρησεν ἀστρολογίας ἔμπειρος ὢν, ἡλίου ὄντος ἐν ταύρῳ ζέφυρον πνεῦσαι. οἱ δὲ ἄνεμοι πνέουσιν ἐνίοτε καὶ καθ' ἑαυτούς, ὡς καὶ πολλοί· καὶ γὰρ ἡμεῖς δίχα βασιλικῷ προστασσόμενοι προσταγμάτων (quae iisdem quibus scholia T vitiis laborant). — Quae in Vd (f. 33^a) post scholium ex Heraclito transcriptum (ἀλληγορία Ἡρακλείτου, = cap. 71 Mehl.) leguntur: ἄλλως ἕτεροί φασιν αὐτὸν τὸν Αἰόλον μαθηματικὸν εἶναι τινα καὶ ἔμπειρον τῆς ἀστρονομίας, ὃς διὰ τῆς οἰκείας τέχνης ἐπετήρησε καιρὸν εὐδαιμονεῖν εἰς τὸ ἀποπλεῦσαι τὸν Ὀδυσσεῖα, καθ' ὃν ἑ ζέφυρος μόνος πνέει, ὅτε καὶ ὁ ἥλιος ἐν τῷ ταύρῳ ἔστιν. καὶ διὰ τοῦτο λέγεται κρατῆσαι τοὺς ἄλλους ἀνέμους, μόνον δὲ πνέειν τὸν ζέφυρον [πλωτὴν δὲ νῆσον κτλ. = p. 445, 25 — 1 Dind.], dubito utrum me-

πνεύσαι. οἱ δὲ ἄνεμοι πνέουσιν ἐνίοτε καὶ καθ' ἑαυτοὺς, οὐ κατ' Αἴολον· καὶ γὰρ ἡμεῖς δίχα βασιλικοῦ πράσσομέν τι προσταγματος.

23. ad v. 34 sqq.

34 sqq. διὰ τί οὐ προεῖπεν αὐτοῖς; ἐπειδὴ οὐκ ἤλπιζεν ὑπονοή- T p. 140.
5 καντας [ὡς] κακουργῆσαι. καὶ γὰρ τῶν ἐν Ἰεμάρῳ λαφύρων τὴν ἴσιν μοῖραν ἔδωκεν (ι 42) καὶ τῶν ἀγρίων αἰγῶν (ι 160) καὶ τῶν περὶ Κύκλωπα (ι 549).

καὶ μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι. T p. 139.
πόθεν τεκμηράμενοι; ὁ γὰρ ἀσκὸς κοῦφος, ἅτε πλήρης ἀνέμων. λύεται
10 δ' ἐκ τῆς λέξεως· πρόκειται γὰρ ὡς ἐλέγεται περὶ τοῦ Αἰόλου αὐτοῦ, ὡς νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαινῇ, ἀργυρῇ (v. 23).
διὰ τοῦτο οὖν ἐβάσκησαν, ὅ τε δεσμὸς πολυτελής ὢν ὑποψίαν ἐδίδου.
πῶς ἄγοντες αὐτὸν εἰς τὴν ναῦν οὐκ ἤσθοντο κοῦφον ὄντα; ἀλλ' H f. 58^b int.
ἐν νηὶ κατέδει μέρμιθι ἀργυρῇ.

15 72. 73. καὶ πῶς ἤμελλεν ὑπὸ Φαιάκων τυχεῖν κομιδῆς, ταῦτα καθ' H f. 59^a.
ἑαυτοῦ λέγων; ἀλλ' ἀπέδειξε τοὺς ἑταίρους αἰτίους ὄντας· ἐλεεινότερον T p. 141.
οὖν ἑαυτὸν ἀποδείκνυσιν.

κακῶς δέ φησι ταῦτα πρὸς τὸν Ἀλκίνοον ἐκφέρειν, ὡς θέμις καὶ T p. 141.
αὐτὸν διαβάλλειν. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐλεεινότερος εἶναι ἠγεῖται, ὡς οὐκ
20 ἰδίου ὄντος τοῦ ἀμαρτήματος, ἀλλὰ τῶν ἑταίρων.

1 ἑαυτοὺς, ὡς καὶ πολλοὶ TT¹; corr. Pol. 2 προστασσόμενοι πράγματος T,
προστασσόμενοι προσταγματος T¹; corr. Pol. addunt TT¹: τινὲς δὲ τὰς νήσους
ταύτας ἐν τῷ τυρρηρικῷ πελάγει κείσθαι κτλ. 4 sqq. cf. Polak, p. 90
4 T c. l. οἱ δ' ἑταροὶ αὐτοὺς; corr. Prell. 5 ὡς del. Pol. 6. 7 τὰ περι-
κύκλω^π; corr. Pol. 8 χρυσόν — ἄγεσθαι addidi 10 παρὰ τοῦ αἰόλου, corr.
Prell. ὡς incert. (evan.) 11 γραφυρῇ ἀργυρῇ 12 πολυτελής evan.
13 H c. l. οἴκαδ' ἄγεσθαι 15 HT c. l. ἔρρ' ἐκ νήσου θάσσον ἀπό φ. H
16 ἐπέδειξε H ὄντας om. T 18 T (c. l. κομιζόμεν) praemittit ἐπιμελεῖν
19 ἐλ. εἶναι ex altero scholio addidi

liorem solutionis formam servaverint, an eam quam etiam nunc habeamus circum-
scripserint magis quam reddiderint. F. Tzetzae in Lyc. 738 comment. in neu-
tram partem quicquam lucramur.

12 † H (f. 58^b, int.): ἐβάσκαλλον γὰρ, τὸ πολυτελὲς τοῦ δεσμοῦ εἰς ὑποψίαν
λαμβάνοντες. ἴσως οὖν τὸ πολυτελὲς τοῦ δεσμοῦ ἠπάτησεν αὐτούς.

13. 14 Cf. H (f. 58^a int., c. l. νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ) v. 23: προφανομήσεν, ἵνα
μὴ ἐκείνοι δυνηθῶσι βαστάξαντες ἀισθῆσθαι τῆς κουφότητος, ἀπατηθῶσι δὲ τῇ
ἀργυρῇ μέρμιθι, ἥτοι ἵνα τῷ δεσμῷ [μὴ] ἀπατηθῶσιν οἱ ἑταῖροι· καὶ γὰρ οὐδὲ
ἐκ τῆς κουφότητος ἦν γνωρίζαι· προσεδέδετο γὰρ, quae haud scio an ex
integra quaestione excerpta sint. Alteri utri scholio — duo enim male
coaluisse liquet — similia B (f. 90^a), M^a (f. 117^a), T (p. 139), Vb (f. 69^a), Eust.
p. 1646, 50 (cf. p. 1645, 43) exhibent. Plurimum discrepat Vd (f. 33^a c. l. ἀργυρῇ):
ἵνα μὴ τι πνεύσῃ (text. μὴ τι παραπνεύσῃ)· οἰκονομικῶς τοῦτο, ἵνα ὁ ἄργυρος
ἀπατήσῃ τοὺς φίλους. οὐ γὰρ ἔχει ἐξ ἱστορίας, ὅτι ἐκ ταύτης τῆς νήσου διεσώθη
εἰς τὴν πατρίδα.

15 sqq. Cf. Porphy. § 564 sqq.

SCHWABER, Porphyg Qu. Hom. Od.

- Vd f. 34^b. 103. 4. τὸ τοὺς Λαιστρυγόνας κατάγειν τὴν ὕλην ἐναντίον ἐστὶ τῷ
 T p. 142. παριστᾶν αὐτοὺς ὠμοφάγους εἶναι. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τοῦ ἔθους· εἰθίμεθα
 γὰρ τῇ ὕλῃ καὶ εἰς ἄλλο χρῆσθαι, πρὸς τε ἀλέαν καὶ φῶς καὶ κατα-
 σκευήν.
 136. ε 334, p. 58, 2; ad p. 57, 5; ad p. 58, 4. 5
- H f. 60^a. 190 sqq. ἄλογόν ἐστὶ τὸ τοὺς ἐταίρους ἀθυμῖα περιβάλλειν. λύεται
 T p. 148. δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ. πρὸς γὰρ τὸ δεῖν σκέψασθαι τοὺς οἰκήτορας τῶν
 Vd f. 35^b. τόπων ἤρμοττε τὸ τὴν ἀπορίαν τῶν χωρίων εἰπεῖν.
 213. v. ad p. 101, 4.
 239. 40. v. 329, p. 99, 16 et p. 100, 5. 10
- T p. 150. 242. τί οὖν, φασί τινες, αὐτῇ χρεία ἀποθηριοῦν; εἰ μὲν γὰρ οἰκε-
 τῶν ἔχρηζεν, ἔδει φυλάττειν ἀνθρώπους, εἰ δὲ ἀνελεῖν, ἦν ἀποκτεῖναι.
 ἴσως τὰ μυθικὰ ἀκυκοφάντητα, καὶ ὅτι ἐτέρπετο, ὡς καὶ ἄλλοι θεῶν
 παῖδες.
 249. v. ad β 67. 15
 293. ad p. 101, 4.
 296. v. ad p. 99 sqq.
 305. v. ad p. 100, 10.
 318. ad p. 100, 9.
- H f. 62^a. 323 sqq. διὰ τί ἐφοβήθη ἡ Κίρκη τὸ ξίφος τοῦ Ὀδυσσεύως θεᾶ 20
 T p. 152. —————
- Vd f. 37^b. 1 Vd c. l. καταγίνεον ὕλην T, praemissis versibus οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες —
 B f. 94^b. καταγίνεον ὕλην, inc.: ἐναντίον ἐστὶ τὸ παριστᾶν τοὺς λαιστρ. ὠμοφάγους τὸ
 M^a f. 124^b. παραφέρειν ἑαυτοῖς ὕλην. λύοιτο δ' ἂν κτλ. 1, 2 τὸ παριστᾶν Vd 3 εἰς
 ἄλλω T ἀλλέαν καὶ εἰς φῶς T 3, 4 κατασκηνήν Vd 6 H (c. l. ὦ φίλοι
 οὐ γάρ τ' ἴδμεν) et T (s. l.) interiecto ἄλλως scholio p. 461, 1—5 D. (ἀγνοοῦμεν
 — τοῦ Ὀδυσσεύως) subiungunt; Vd (c. l. οὐ γάρ πω ἴδμεν ὄπη Ζόφος) altero
 scholio caret ἐστὶ τὸ om. TVd παραβάλλειν Vd λύοιτο δ' ἂν ἐκ τ. κ. Vd
 7 πρὸς τὸ καὶ δεῖν κ. TVd 7, 8 τοῦ τόπου T 8 τὸ inc. Polak, p. 428
 τὴν ἀπορίαν τῶν τόπων εἰπεῖν T, τὴν ἀπ. εἰπεῖν τῶν τόπων Vd addit H,
 interiecto ἄλλως, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ταῦτα λέγει οὐκ ἀπορῶν — ἀνατολή (= p. 461,
 8—10 D.) 11 sqq. cf. Polak, p. 434 11 T (c. l. παράκυλλον) inc.: τὸν τῆς
 πρίνου καρπὸν φασί τίνος αὐτῆς χρεία ἀποθηριοῖν; τινες ego, αὐτῇ Pol.
 11, 12 οἰκέτην, corr. Polak 20 H, c. l. ἡ δὲ μέγ' ἰάχουσα, Vd c. l. ἡ δὲ μέγα
 ἰάχουσα ἐπέδραμε καὶ λάβε γούνων, M signo ad v. 333 relat. διὰ τί δὲ ἐφ. B

1 sqq. Haud scio an cum hac quaestione olim cohaeserit altera illa, solutio-
 tione nunc quidem carens: πῶς γὰρ ἄγριοι ὄντες ἐχρῶντο τῇ διαίτῃ; in H
 (f. 59^a) cum scholio inter text. et scholia marginalia scripto: τινὲς πιθανῶς γο.
 ἢ κεν ἄμαξαι, coniuncta (eadem in T, p. 142, cum schol. v. 102 Dind. coaluerunt).

6 sqq. Eadem e codice suo Odysseae, de quo v. Epilegg., ubi Porphyrii
 nomen adscriptum habebant, Gregorius Corinthius ad Hermog. περὶ μεθ.
 δειν. cap. 14 attulit (Rhet. Gr. ed. Walz VII, 2, p. 1245).

13 Cf. Porph. κ 20, p. 96, 11.

20 sqq. et p. 99, 6 Cum secundum Eust. (p. 1659, 60) ignobiles esse perhibeantur
 Circeae mores, οὐ μόνον καθότι οὕτω πρὸς εὐνήν ἔστιν εὐκατάφορος, ἀλλὰ καὶ ὅτι
 πάντ' δειλαίνεται κτλ., alterum scholium, quippe in quo exilia quaestionis vestigia

οὔσα; φαμέν ὅτι τοὺς πολὺν χρόνον ζῶντας δαίμονας θανάτῳ δὲ ὅμως καθυποβαλλομένους θεοὺς εἴωθεν ὀνομάζειν ὁ ποιητής. ἢ φυσικῶς φοβεῖται τὸ ξίφος ἢ Κίρκη, ὡς καὶ ἄλλας τινὰς ὕλας τινὲς τῶν δαιμόνων, ὡς καὶ Διονύσιος ἐν Λιθικοῖς· φύσει δὲ κρύσταλλον ἰδ' ἱερὴν
5 Ἰάσπιν, ἐχθρὴν Ἐμπούσει καὶ ἄλλοις εἰδώλοισιν.

εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν (v. 334). οὐχ ἡδονῆς ἀλλὰ πίστεως **H** f. 62^a int.
ἐνεκεν τοῦτο προβάλλεται. **T** p. 152.

329. τὸ σοὶ δὲ τις ἀκήλητος ἐν στήθεσσι νόος ἐστίν ἐναν- **Vd** f. 37^b.
τίον τῷ οἱ δὲ κυῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνὴν τε τρίχας τε **H** f. 62^a.
10 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ (v. 239.40).
εἰ γὰρ ἔμενεν ὁ νοῦς, πῶς ἀπορεῖ ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτι οὐ μετα-
βέβληκε; καὶ τούτου δὲ ἡ λύσις ἐκ τῆς λέξεως. καὶ γὰρ περιφραστικῶς
λέγει σοὶ δὲ τις ἐν στήθεσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν ἀντὶ τοῦ
ἀκήλητος εἶ. ἢ τὸ αὐτὰρ νοῦς ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ οὐκ
15 ἐπὶ παντὸς λέγει τοῦ νοῦ, ἀλλὰ τῆς ἡμερότητος.

αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ (v. 240). οὐχ **Vd** f. 36^b
(v. 240).

1 φαμέν οὖν ὅτι **Vd** 2 omnia post ὁ ποιητής om. **Vd** **BM** 3 τὸ ξίφος **H** f. 61^a (ib.).
om. **T** ὡς om. **T** τινὲς om. **H** 4 διονύσιον ἐν λιθικοῖς **H**, ὡς καὶ ὁ διονύσιος **M**^a f. 122^b (ib.).
ἐν λιθικοῖς (rel. om.) **T** 5 ἰάσπιν ἴν' ἐχθρὴν ἐν πάσει <ου spr. a script.> **H**;
corr. Cramer 6 **H** s. l., **T** c. l. εὐνῆς ἡδονῆ **T** 6. 7 πίσει, om. ἐνεκεν, **T**
8 sqq. cf. Polak, p. 432 8 **Vd** c. l. σοὶ δὲ τις ἐν στήθεσιν ἀκήλητος
νόος ἐστίν **H** (c. l. σοὶ δὲ τις ἐν στήθεσιν ἀκήλητος) inc.: καὶ μὴν καὶ τῶν
ἄλλων ἀτὰρ νοῦς κτλ. l. 10 9 τοὶ δὲ **H** 11. 12 post μεταβέβληκεν **H** inserit
ἢ τάχα περὶ τοῦ ἡγριῶσθαι τὸν νοῦν ἐκείνων <ἐκείνου corr. Polak> φησί, tum
pergit: ἢ ἐκ τῆς λέξεως λύοιτο ἢ γὰρ παραφραστικῶς κτλ. 12 ὡς <pro καὶ>
γὰρ . . φραστικῶς **Vd**; καὶ ego; περιφρ. Pol. 15 παντ. . **Vd** λέγεται **H**
16 τὸ πάρος περ om. **Vd** **H** interiecto ἄλλως (quae antecedunt v. infr. ad
l. 8 sqq.) et **M** (c. l. αὐτὰρ ὁ νοῦς) inc.: οὐχ ὁ κύμας

servata sint, priori addere non dubitavi. Prius idem Eust., p. 1659, 26, in usum suum convertit.

p. 98, 20—99, 3 Cf. **T** (p. 152) v. 323: ἢ δὲ μέγ' ἰάχουσα] δεδοικυῖα τὴν πληγὴν ἢ <οὐ Cobet, Mnem. N. S. I, p. 12> τὸν θάνατον: ~ καὶ λάβε γούνων] θνητῆ ἄρα; οὐ πάντως, ἀλλὰ τὴν τρωσιν φοβεῖται <cf. Polak, p. 28>. Simil. **M**^a (f. 124^b, signo ad μεγάλ' ἰαχάουσα, cui γρ. μέγα ἰάχουσα script., relat.) ibid.: διὰ τὸ φοβεῖσθαι τρωθῆναι, οὐκ ἀποθανεῖν (cf. **BQ** v. 296 D.).

4. 5 Cf., quam Eust. h. l. nominat, Dionysii periegesin v. 724. 25.

6 Cf. **H** (f. 61^b, v. 296): κεκλήσεται εὐνηθῆναι] οὐ <om. cod> δι' ἀκολασίαν, ἀλλ' ἐξ ὧν προεῖπεν ὁ Ἑρμῆς (v. 331) λογισαμένη ὡς θεοφιλῆς <θεοφιλῆ Polak, p. 435>. Quae haud scio an item e quaestione derivata sint.

8 sqq. † **H** (f. 61^a, c. l. αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος), **T** (p. 150, c. eod. l.) v. 240: [πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν κτλ.] πῶς ἂν οὖν λέγοι <οὖν ἂν λέγη **T**>· σοὶ δὲ <δὴ **T**> τις ἐν στήθεσσι νόος ἀκήλητος <om. **H**; νόος ἀκήλιτος, om. ἐν στήθεσιν, **T**> ἐστιν; ὡς καὶ τοῦ νοῦ ἡλλοιωμένου <ἄλλοιωμένου, rel. om., **T**>. ἢ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως <addit **H**: ἄλλως. οὐχ ὁ κύμας κτλ., v. spr. l. 16 sq.>. — De athe- tesi (Aristarchi sine dubio) v. schol. **H** (f. 62^a int., c. l. σοὶ δὲ τις) v. 329: ὁ Σιδώνιος φησιν ἀθετεῖσθαι τὸν στίχον.

ὡς κύμας, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόανθρωπον μόνον, διὸ καὶ καίνουσιν (v. 215), ὡς περ οἱ δελφῖνες φιλόανορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν κατὰ τὸν Πίνδαρον (fr. 260) ἐκ τοῦδε δῆλον, ὅτι ἡδονῇ σχεθεὶς τὸν νοῦν οὐκ ἀποβάλλει, ὥστε, εἰ θέλει, πάλιν ἐπανέρχεται εἰς καλὴν διαγωγὴν.

T p. 149 οἱ κυῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνὴν τε τρίχας τε καὶ δέμας, 5
(v. 239). αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ (v. 239. 40). καὶ πῶς; εἰ γὰρ κώζουσι τὴν ἀνθρωπίνην γνώμην καὶ πιόντες, πῶς Ὀδυσσεύς θαυμάζει; οὐδὲν γὰρ πέπονθεν ἀλλοιότερον. ῥητέον οὖν ὅτι ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς οὐκ ἐθέλχθη οὐδ' ἠλλαξε τὸ τῆς γνώμης, διότι σοφὸς ἦν, οἱ δὲ ἑταῖροι ἐν τοιαύτῃ τινὶ ἔξει ἐγένοντο, ὥστε ἔχειν μὲν τὴν ἀνθρω- 10 πίνην ψυχὴν ὀρθήν, οὐ μέντοι καὶ τὸν νοῦν ἐγρηγορότα. ἴσως οὖν τὸν μὲν νοῦν ἀπὸ μέρους ὄλον λέγει· ἢ αὐτῇ τούτων μὲν οἶεται καὶ τὸν νοῦν τρέπεσθαι, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς αὐτὰρ νοῦς ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ ἀκούσας παρὰ τῶν ἑταίρων φασὶν ἔμαθεν. πῶς δὲ, εἰ ἡ ῥάβδος ἢ μεταμορφοῦσα — ἐπὶ γοῦν τοῦ Ὀδυσσεύος λέγει ῥάβδω 15 πεπληγυῖα (v. 319) —, ἔπειτ' ἀφῆσιν θαυμάζειν ὡς οὐ τι πῶν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθη; ἀλλ' ἕτερόν ἐστι τὸ λεγόμενον. οὐ γὰρ ὅτι οὐκ

2 οἱ om. HM φιλόανορα — Πίνδαρον om. Vd · δὲ οὐκ HM 2. 3 M v. Πίνδαρον finitur, H addit aliunde petita: ἔμπεδος δὲ ἑδραῖος βέβαιος κτλ.; unus Vd ἐκ τοῦδε δῆλον κτλ. (post δελφῖνες l. 2), ante quae non solum Pindari verba, sed longe plura excidisse apparet 5 sqq. cf. Polak, p. 428 sqq. 5 καὶ δέμας addidit 7. 8 Ὀδυσσεύς, quod Pol. conit., codex habet 9 σοφὸς ἦν inserui 10 οἶδε ἑταῖροι ἐν τοιαυτῇ τινὶ ἔξεγένοντο, corr. Prell. 11 ὀρθὴν οὐ addidit; post ψυχὴν in cod. vac. spat. 6 litt. οὖν addidit 12 λέγει ταυτομένων (ταῦτων) οἶεται, quae Polakii vestigiis, ἐπεὶ αὐτῇ τούτων οἶεται conicientis, insistens sanare tentavi 14 φασὶ μαθηταῖς ὅτι ἡ ῥάβδος κτλ. cod.; paullo violentius ego quam Preller et Polak, ille φησὶ μαθῶν ὅτι ἡ ῥάβδ. ἢ μετ., hic φησὶ μαθόντων ὅτι οὐχ ἡ ῥάβδος ἦν ἢ μετ. conicientes 16. 17 ἔπειτα — ἐθέλχθη, quae cod. om., ego inserui, a librario ut lemma nov. schol. omissa esse existimo

1 † H (f. 61^a, gl. interl.) v. 240: διὰ τὸ φιλόανθρωπον.

2. 3 † Eust., p. 1657, 12. 13.

3 sqq. Peripateticorum magis quam Antisthenis, quae in scholio statim edendo inesse videtur, doctrinam sapiunt, cf. e. c. Theophrast. ap. Arium Didymum (Stob. ecl. II, 7, p. 141, 5 W.) de σώφρονος notionem agentem.

5 sqq. Vix est quod moneamus, Polakiusne, qui omnino conferendus, an ego an neuter in scholio paene conclamato restituendo rectum viderimus, valde posse dubitari.

9 † T (p. 152, c. l. οὐδέ μ' ἐθέλξε) v. 318: οὐκ ἠλλοίωσε τὴν διάνοιαν.

10 Cf. cum p. 101, 8, ἀφροσύνης esse τὸ θελχθῆναι, tum T (p. 152, c. l. μῶλυ) v. 305: . . . εἰκότως δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς σοφὸς ὑπάρχων ἔλαβε τὸ μῶλυ, τοῦτό φασὶ τὸν τέλειον λόγον, ὑφ' οὗ βοηθούμενος οὐδὲν παθεῖν ἠδύνατο (quae Cleanthis erat interpretatio, v. Prol. II, p. 390, 3). Eadem fere, sed pluribus, ut assolet, verbis, Heraclit. all. 72 init. (cf. etiam, qui longius distant, Plut. V. H. c. 126 et ipsam Porph. ap. Stob. ecl. I, 49, 59, p. 445, 15 sqq. W.).

14 sqq. Non potest non oriri suspitio, etiam in quaestione de virgae vi instituta Antisthenica latere, cf. Epilegg.

ἔθελξεν αὐτὸν διὰ τοῦ φαρμάκου, διὰ τοῦτο φάσκει τῇ ράβδῳ πλήσσειν
ὡς μεταμορφοῦν ἱκανῆ, ἀλλ', ὁποῖον ἦν καὶ ἐπὶ τῶν ἑταίρων, εἰλη-
φέναι μὲν τὸν κυκεῶνα καὶ πεπωκέναι, τὴν δὲ τὴν ψυχὴν οἰομένην
τεθέλχθαι αὐτὸν ἐπιφέρειν τὴν ράβδον, ὅτι οὐχ ὁ κυκεῶν τὸ σῶμα ἦν
5 τὸ μεταβάλλον, ἀλλ' ἡ ψυχὴ. ἔπειτα διὰ τοῦτο οὐ θαυμάζει, ὅτι τῇ
ράβδῳ πληγεὶς οὐ μετεμορφώθη, ἀλλὰ φησιν ὡς οὐ πιών.

τὸ [δὲ] θελχθῆναι ὁ ποιητὴς οὐκ ἐπὶ τοῦ σώματος τίθησιν ἀλλοιώ- T p 152
σεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀφροσύνης· ἢ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει (Ω 343). (v. 329).
θελχθείσης γὰρ τῆς ψυχῆς, διὰ τὸν ἐπιφερόμενον ὕπνον καὶ ἡ ὄρασις
10 τῶν ὀφθαλμῶν. τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, μαχόμενον
εἶναι δοκεῖ τὸ σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι ἀκήλητος νόος ἐστίν. . . .

334. v. 323 sqq., p. 99, 6.

433. ἀπορήσειε δ' ἂν τις, πῶς ὁ Εὐρύλοχος ταῦτα λέγει, μὴ H f. 63^b.
εἰσελθὼν πρὸς τὴν Κίρκην. ἀλλὰ ρητέον, ὅτι ἐστοχάσατο ἀπὸ τῶν πρὸ Vd f. 39^b.
15 τῆς θύρας προσκαινόντων αὐτῷ ἀνθρωπίνως. T p. 155.

487. 90. 91. ad v. 492.

492. διὰ τί οὐκ αὐτὴ μαντεύεται; ὅτι οὐκ ἂν ἐπίστευεν Ὀδυσσεὺς H f. 64^a.

Vd f. 40^a.

M^a f. 128^a.

1 διὰ ante τοῦ φαρμ. add. Pol. φάσκειν, corr. Pol. (τοῦτο ante h. v. in
cod. esse videtur) 2 ἱκανῆ ἀλλοιοποιῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἑτ. cod., quae sanare
tentavi 3 τὴν ψυχὴν inserui 4 τεθέλχαι ἐπιφέρει, corr. Pol. ὅτι οὐ τὸ
σῶμα κτλ.; ὁ κυκ. ego ins. 5 ἐπεὶ διὰ τί οὐ θαυμ.; ἔπειτα ego, διὰ τοῦτο
Prell. 6 φασίν; corr. Prell. 7 sqq. cf. Polak, p. 431 7 T (c. l. ἀκήλητος)
praem.: ἀθέλητος ἀμετάβολος 10 lacuna, quam statui, in cod. non comparat
τοῦτο, corr. Prell. 11 σοὶ δέ τις Prell.; τὸ <ε corr.> δέ τις ἐνὶ στήθεσι
cod. 13 H c. l. ἡ σὺς, Vd praem. ἄλλως (post schol. ined. c. l. ἡ σὺς ἢ ἐλύ-
κους); T (c. l. ἡ σὺς) inc.: πρὸς τὸ ὑγρὸν πῶς εὐρύλ. ταυτὸν Vd 14 ἀλλὰ
om. T ἐ . . οχάσατο Vd πρὸς τὴν θύραν T 15 προσκαινόντων codd.;
corr. Buttm. ἀνθρωπίνως δὲ τοῦτο T 17 sqq. cf. Polak, p. 438 17 M
c. l. ψυχὴ χρησόμενος H praem. μαντευομένους, ὀφείλοντας χρησιμοδοτηθῆναι
οὖν post τί ins. HM ματεύεται M οὐκ ἀπομαντεύεται ἢ οὐκ ἐπίστευεν Vd

4 sqq. Sententia Porphyrii, si modo recte verba restitui, ea mihi videtur
esse, ut dicat, potione a Circe ministrata animi vigorem debilitari, animo debili-
tato corpus resistere non posse, quin virga admota transformetur. Scite igitur
cum hac v. θέλγειν notione l. 7 sqq. locus Ω 343 comparatur: virga nimirum
Mercurii animum consopiri, quo sopito oculos somno opprimi. Ex eodem autem
fonte sine dubio schol. † H (f. 61^b int, v. 293) petitum est: φαίνεται ἡ ράβδος
ἀλλοιοῦσα τὰ σώματα, ὁ κυκεῶν δὲ τὴν ψυχὴν, fortasse etiam T (p. 148) v. 213
(id. HQ Dind.): τὸ ἔθελξεν οὐ τὸ μεταμορφῶσαι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ νοθέστερον
ποιῆσαι πρὸς τὰς ἐνεργείας, ὡς ἐν Ἰλιάδι· αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε <θέλγει
cod.> νόον (M 255), οἷον νοθέστερον ἐποίει <add. Dind.; cod. om.>. Cf.
Apollon. v. θέλγειν.

10. 11 Eadem fere, quae p. 99, 8—100, 3 edidimus, excidisse apparet.

14 † M^a (f. 126^b): προσεδόκησε διὰ τῶν λεόντων, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦσαν.
Paullo aliter Eust., p. 1663, 52.

16. 17 † T (p. 189, c. l. εἰς Αἶδα δόμους) v. 491: ὑπονοοῦσα μὴ πιστεύεσθαι
πέμπει αὐτὸν πρὸς Τειρεσίαν [ἄμα δὲ καὶ ὁ ποιητὴς κτλ.]. Praeterea ex ampliore

έρωσης αὐτῆς. ἢ τὰ κατὰ μὲν *Χειρήνας* καὶ τὸν πορθμὸν ὡς γειτνιῶσα μηνύει, περὶ ὧν οὐδ' ὁ *Τειρεσίας* εἶπεν εἰδῶς ἐρούσαν τὴν *Κίρκην*, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἐπιτρέπει τῷ μάντει.

B f. 97^a. 528. * καὶ πῶς ἠπίσταντο τὴν δύσιν ἐν σκότῳ ὄντες; λέγομεν
M^a f. 129^a. ὅτι παρὰ τοῖς *Κιμμερίοις* σκότος ἦν, οὐχ ὅπου ἡ θυσία ἐγίνετο. 5

2.

M^a f. 130^b. 15 sqq. Πῶς οὖν ζῶσιν; ἢ ἐπιδέρκεται, ὃ ἐστὶν ἐπιλάμπει, μὲν ὁ
H f. 65^b. ἥλιος τοὺς *Κιμμερίους*, οὐ φαέθων δέ, ἀντὶ τοῦ οὐ πάνυ λάμπων, οὔτε
T p. 194. κατὰ δύσιν οὔτε κατὰ ἀνατολήν, διὰ τὸ ἀνατολικοῖς καὶ δυτικοῖς ὄρεσι
B f. 98^a. περιέχεσθαι· κατὰ μόνην δὲ μεσημβρίαν ἥλιον ὀρῶσι. τὸ οὖν ἄλλ' ἐπὶ
νύξ ἐπὶ τῆς ἀορασίας κεῖται. 10

Vd f. 42^a. διὰ τί προτράπηται; δοκεῖ εἰδέναι ὁ ποιητής, ὅτι ὁ ἥλιος τὴν
H f. 65^b int. ἐκούσιον πορείαν ποιούμενος ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολὰς ὅμως ὑπὸ τοῦ
B f. 98^a. παντὸς ἀνθέλκεται εἰς τὸ ἐναντίον καὶ αὐτός.
M^a f. 130^b.

1 ἢ om. M; εἶτα κατὰ H; εἶτα τὰ μὲν κατὰ τὰς *Χειρ.* conl. Cobet, *Mnem. N. S. VII*, p. 437 2 οὐδὲ τειρ. Vd εἶπεν om. H ἐρώσαν codd.; corr. Buttm. 4 sqq. cf. Polak, p. 475 4 BM c. l. εἰς ἕρεβος στρέψας ἠπίστατο BM; -αντο ego ὄντος B 5 ὅτι om. M 6 quaestionis forma in uno M (c. l. ἥλιος φαέθων ἐπιδέρκεται); rel. (H s. l., T c. l. ἥλιος φαέθων, B ἥελ. φ. ἐπιδέρκεται) a v. ἐπιλάμπει (l. 6) inc. 7 prius οὐ om. T alter. οὐ om. M 8 δυτικοῖς T δυτικοῖς καὶ ἀνατολικοῖς H 9 ὁ ἥλιος ὀράται T ἐπεὶ νύξ T 11 Vd (c. l. προτράπηται) et H (c. l. ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται) quaest. forma utuntur; B (s. l.) et M (c. l. προτράπηται, cui subiung.: μεταβάλλεται ἀποκλίνη) inc.: διὰ τούτου τοῦ προτράπηται δοκεῖ εἶδ. κτλ. 12 ἀνατολήν B 13 post αὐτός Vd add.: προτράπηται γὰρ ἀντὶ τοῦ μεταβάλλεται (sic); ead. fere reliqui codd. (M quidem a M^b addita)

quaestionis forma excerptum esse existimaverim schol. Vd (f. 40^a, c. l. ὡς ἐφάμην, ἢ δ' αὐτίκ' ἠμείβετο διὰ θεάων) v. 487: *Κίρκη εἰς Ἄιδην Ὀδυσσεῖα* (<-ῆα cod.) πέμπει, ἵνα ἀκούσῃ· θάνατος δέ τοι ἐξ (<ἔξ cod.) ἀλὸς αὐτῷ ἀβλήχρὸς (<αὐλήχρὸς) μάλα τοῖος ἐλεύσεται (l. 134), καὶ μὴ πεισθῆ *Καλυψοῖ* ὑπισχνουμένη αὐτῷ ἀθανασίαν· προῆδει γὰρ τὸν ἐσόμενον τῆς δαίμονος ἔρωτα. Neque enim solum Eust., p. 1665, 20 sqq., utrumque coniunctum legit, sed etiam M^a (f. 128^a, c. l. ἄλλ' ἄλλην χρῆ) v. 490: πῶς πέμπει καίτοι ἀκουσόμενον θάνατος δέ τοι ἐξ ἀλὸς αὐτῷ; ἄλλ' ἵνα μὴ πεισθῆ *Καλυψοῖ* τὴν ἀθανασίαν ὑπισχνουμένη. Schol. H v. 490 (= Q Dind.) pessime traditum non cum Polakio, p. 437, sed sec. Vd corrigendum est.

6 sqq. † B (f. 98^a), M^a (f. 130^b, c. l. οὐδέποτε αὐτούς — ἐπιδέρκεται) v. 16: πῶς οὖν ζῶσιν; ἢ (<ἥλιος μὲν add. M> ἐπιδέρκεται (<τοῖς *Κιμμερίοις* add. M), φαέθων δὲ οὐ. — Collato Eust., p. 1671, 60: οὐ μὴν αὐτόχρημα νύξ καθόλου, ὡς ὁ *Κράτης* ὑποτίθεται· πῶς γὰρ φασιν εἶχον ζῆν; statuendum videtur, non solum poetam h. l. defendi, sed simul Cratetem (cf. Wachsmuth. p. 53) impugnari (cf. ad l. 11).

11 sqq. Cratetem Agathoclis Babylonii s. Cyziceni invento usum de Σ 239 similiter iudicasse constat; cf. Prol. Iliad. p. 392, 3. — De προτράπηται cf. Eust., p. 1671, 49 (in reliquis eodem quo scholia fonte usum): ἢ μάλιστα κατὰ τοὺς σοφοὺς ἀντὶ τοῦ προτραπεῖς καὶ οἶον κελυσθεῖς κατέλθη.

29. 30. πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα κτλ. **H** f. 65^b int. πῶς, εἰ μὴ αἰσθάνονται πρὸ τοῦ πιεῖν τὸ αἷμα; εἰς τιμὴν οὖν τῶν δεσπο- **M**^a f. 131^a. τῶν ἢ δέησις.

Ζητεῖται, διὰ ποίαν αἰτίαν κατελθὼν ἐν τῷ "Αἰδη Ὀδυσσεὺς ἐτάξατο **H** f. 65^b.
5 τοῖς νεκροῖς, ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην στεῖραν βοῦν θῦσαι. καὶ φαμεν· ὅτι **Vd** f. 42^a.
οἱ νεκροὶ ἄτοκοί εἰσι καὶ οὐ τίκτουσι, διὰ τοῦτο ἐτάξατο αὐτοῖς βοῦν **M**^b f. 131^a.
μὴ γεννώσαν θῦσαι.

51. 52. πῶς οὐδένα ὄρα τῶν παρὰ Κύκλωσιν ἢ Λαιστρυγόσιν ἀπ- **H** f. 66^a.
ολομένων; ἐπεὶ, εἰ καὶ ἀθέσμως, ἐτάφησαν. **Vd** f. 42^b.

10 90 sqq. καὶ πόθεν ἔγνω ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Τειρεσίαν; ἢ ἀπὸ τοῦ **Vd** f. 43^a.
εἶναι τυφλὸν ἢ ἀπὸ τοῦ βαστάζειν τὸ κῆπτρον. ἐκεῖνος δὲ πάλιν πῶς
ἔγνω τὸν Ὀδυσσεῖα τυφλὸς ὢν; ἤγουν ὡς μάντις, ἢ οὐχ ὡς Ὀδυσσεῖα
τοῦτον ἔγνω, ἀλλ' ὡς προσάγοντα τὰ σφάγια.

188. οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται. πῶς οὖν οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ **Vd** f. 44^b.
15 πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἴκοντο (ω 205); νῦν οὖν ἢ κατὰ **H** Dind.
ἀντὶ τῆς ἀπό.

239. ἐναντίον εἶναι δοκεῖ τοῦτο τῷ Ἄξειου, οὐ κάλλιστον **H** f. 68^a.
Vd f. 45^a.

1 **H** s. 1. 2 πιεῖν corr. e πίνειν **M**, ubi τὸ αἷμα om. εἰς τὴν τιμὴν, om.
οὖν, **M** 3 **M** post δεηθεῖς (sic, om. ἢ) habet: ἢ γουνοπέτων ἐπηγγελλόμεν, quae
(omisso ἢ) in **H** inter lin. ad γουνούμην adscripta sunt 4 **Vd** c. 1. ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην
διὰ τοίαν αἰτ. **H** 5 ὁ Ὀδυσσεὺς **Vd** 6 καὶ οὐ τίκτουσι del. Polak, p. 220
7 θῦσαι addidi 8. 9 ἀπολυμένων **Vd** 9 ἀθέσμως **Vd** 10 **Vd** c. 1. ψυχὴ
θηβαίου τειρεσίαο 11 πῶς οὖν οἱ δ' ἐπεὶ κτλ. Cobet, *Mnem. N. S.* I, p. 5;
πῶς οἶδε τί εἰ ἐκ πόλιος κτλ. **Vd** (id. fere **H** Dind.) 17 **Vd** c. 1. ὅς πολὺ κάλ-
λιστος ποταμῶν **T** (c. 1. ἢ ποταμῶν ἠρασσατ' ἐνιπήος θείσιο ὅς πολὺ κάλλιστος
ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι) inc.: ἐναντίον δοκεῖ τὸ ἀξίου οὐ κτλ. ἔξιου **Vd**; ἀξίου
H **T** οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἴησιν (cf. codd. **Φ** 158) **H** **Vd**

1—3 *Ex Eust. p. 1672, 4 sqq., cui in codice aliquo plures solutiones praesto fuisse videntur (οἱ παλαιοὶ — λύουσιν ἄλλως τε καὶ διὰ τοῦ εἰπεῖν κτλ.) pendet schol. T p. 194.*

8 sqq. Simillimum schol. **M** (f. 131^b, c. 1. Ἐλπῆνορ πῶς ἤλθε): οὐδένα ὄρα τῶν (τῶ cod.) παρὰ τῷ Κύκλωπι ἢ ἐν Λαιστρυγόσιν ἀπολυμένων (ἀπολυμένων cod.), δίοτι, κἂν κακῶς, ἀλλ' οὖν ἐτάφησαν.

12 Statuisse λυτικόν, Tiresiam primo quidem quamvis caecum intellexisse inferias fieri, tum, qua esset vaticinandi arte, scivisse Ulixem eas ferre. innuere videtur schol. vulg. v. 91 pessime traditum, quod e Buttmanni emendatione adiecta codicis **Vb** (f. 77^a) lectionis discrepantia affero: οὐκ εὐθύς ἔγνω (οὐκ εἴ τις εἰμὲ cod.), ἀλλ' ὅτι σφάγια (om. cod.) κομίζει (κομίζω cod.), μετὰ (δὲ inseruerim) τὸ πιεῖν ἐκ τῆς μαντείας γνωρίζει αὐτόν, quod, quamquam quaestionis formam abiicit, ex eodem fonte derivatum esse videtur. — Cf. etiam **H** (f. 66^a, gloss. interl. v. 91): τῷ νῶ, οὐ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐπεὶ τυφλὸς ἦν.

14 Cf. schol. vulg. ω 205 (de κατέβαν): ἐπεὶ ὑψηλὸς (τοι ψιλὸς edit.) λόφος: εἰσὶ (quae praecedunt: ὑποστικτίον μετὰ τοῦτο, cum his non cohaerent).

17 sqq. Cf. *Eust. B*, p. 360, 7: κάλλιστον δὲ ὕδωρ ὡσπερ νῦν τὸ τοῦ Ἄξιου, οὕτω καὶ ἀλλαγὸν τὸ τοῦ Ἐνιπέως· φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, τὸ κάλλιστον ἐνταῦθα

ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν (B 850). εἰ γὰρ κάλλιστος οὗτος πάντων, οὐκ ἄρα ἐκείνος. λύεται δὲ κατὰ λέξιν· τὸ γὰρ κάλλιστον οὐχ ἔν λέγεται, ἀλλὰ πλείω. δηλοῖ δὲ καὶ αὐτός, ποτὲ μὲν λέγων Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην (Z 252), ποτὲ δὲ ἦτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κακάνδρην (N 365)· καὶ 5 μὴν καὶ ἀμφοτέραι τοῦ Πριάμου θυγατέρες, καὶ ἔαν ἡ μία θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη, οὐκ ἄρα τις ἄλλη, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τῶν δύο τοῦτο φησι. δύναται δὲ καὶ τὸ αἶα μὴ τὴν γῆν λέγειν, ἀλλ' ὄνομα κρήνης. φέρει δὲ τὸ ἔπος καὶ Εὐδοξος ἄνευ τοῦ ν̄· Ἄξειοῦ, οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶα. πολλῶν γὰρ ποταμῶν ἐμβαλλόντων εἰς 10 τὸν Ἄξιόν θολερῶν, Αἶα ἢ κρήνη διαυγέστατον ἀνίησιν ὕδωρ, ὥστε τὸ κάλλιστον οὐκ ἐπὶ τοῦ ποταμίου ὕδατος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κρηναίου φησίν. ἔστι δὲ καὶ ἐκ προσώπου λύσαι· τὸ γὰρ περὶ τοῦ Ἐνιπέως ἢ Τυρῶ λέγει ἐρασθεῖσα αὐτοῦ.

M^o f. 136^a. πῶς οὖν ἐν Ἰλιάδι ὁ Ἄξιός; ἢ τοῦ μὲν Ἄξειοῦ τὸ ὕδωρ, τοῦ δὲ 15 Ἐνιπέως τὸ σῶμα, ὅθεν καὶ ἠράσσατο.

1. 2 εἰ γὰρ — ἐκείνος om. T, pergit: λύσις δὲ κατὰ λ. 3 δηλοῖ pro λέγεται, tum λέγεται pro δηλοῖ T 3. 4 δίκην εἰσάγουσα T 4 δὲ post ἦτεε om. T Vd 5 κακάνδραν Vd 5—8 καὶ μὴν — φησι om. T 8 τὸ om. Vd αἶα ego; αἶαν codd. λέγει T 9. 10 δίχα τοῦ ν̄ ἐπικίδναται αἶα: — ἀξίου κάλλιστον ὕδωρ πολλῶν γὰρ κτλ. T; ἄνευ τοῦ ν̄ ἀξίου οὐ <οὖν Vd> κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶα πολλῶν γὰρ κτλ. H Vd 10 ἐμβαλλόντων H T 11 ἄξιον H T ἔξιον Vd θολερῶν T ἢ om. T ὕδωρ ἀνίησιν Vd T 11—13 ὥστε — φησίν om. T 13 καὶ om. T λύσαι Vd παρὰ τοῦ ἐν. T 14 ἐρώσα αὐτοῦ T 15 M c. l. δε πολὺ κάλλιστος ἀξιος, ἀξίου 16 καὶ ἐραστάτου (ut videtur); καὶ ἠράσσατο Butt^m., καὶ ἐραστόν Polak, p. 477; an καὶ ἠράσθη αὐτοῦ legendum?

νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς καλόν. ἄλλως γὰρ πῶς κάλλιστος ὁ θολερός, ὡς δεδηλώσεται;

8 sqq. † *B (f. 282^b, s. ad αἶαν) Φ 158: δύναται καὶ τὸ αἶα <γαῖαν cod.> μὴ τὴν γῆν λέγειν, ἀλλ' ὄνομα κρήνης· φέρει δὲ τὸ ἔπος καὶ Εὐδοξος δίχα τοῦ ν̄· Ἄξειοῦ <ἀξίου cod.> κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶα <αἶα cod.>· πολλῶν γὰρ ποταμῶν ἐμβαλλόντων εἰς τὸν Ἄξιόν <ἀξίου cod.> θολερῶν, Αἶα ἢ κρήνη διαυγέστατον ἀνίησιν ὕδωρ. — Apollodorum h. l. a Porphyrio refertur constat; apud Strabonem enim, VII, fr. 23 Kr. (epit. Palat.; cf. Eust. l. c., l. 10 sqq.) scriptum videmus: ἀλλ' ἐπεὶ ὁ μὲν Ἄξιός θολερός ἐστιν, κρήνη δὲ τις ἐξ Ἀμυδῶνος ἀνίσχουσα καὶ ἐπιμιγνυμένη αὐτῷ καλλίστου ὕδατος, διὰ τοῦτο τὸν ἐξῆς στίχον μεταγράφουσιν οὕτως· Ἄξειοῦ, οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶης. Quae Porphyrio h. l. per Eraphroditum (cf. Schimberg, Anal. Arist., diss. Gryph. 1878, p. 3 sqq.) praesto fuisse videntur; neque enim hominem plurima ex Apollodori penu prominentem ea tantum, quae Eustathius (v. ad l. 15 sqq.) nominatim ad eum referat, de h. l. attulisse crediderim.

15 sqq. Eraphroditi est interpretatio, si modo recte apud Eust. l, p. 1682, 7 sqq.: εἰ δὲ νῦν μὲν φασὶ κάλλιστον ποταμῶν τὴν Ἐνιπέα ὁ ποιητὴς λέγει, ἐν δὲ Ἰλιάδι τοιοῦτον εἶπε τὸν Ἄξιον ποταμόν. ἐστὶ νοῆσαι, ὡς ἐκεῖ μὲν τοῦ Ἄξιου

286. πῶς οὖν ἐν Ἰλιάδι· δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος M^a f. 137^a. υἱέες ἡμεν (Λ 692); ἐξ ἄλλων καὶ ἄλλοι, ἐκ Χλωρίδος δὲ τρεῖς. ἡ νῦν κατ' ἐξοχὴν τῶν τριῶν ἐμνήσθη, Χρομίου μὲν ὡς πρεσβυτάτου, Περικλυμένου δὲ ὡς ἀνδρειοτάτου, Νέστορος δὲ ὡς συνετωτάτου.

5 309. ἀποροῦσί τινες, πῶς τὸν Τιτυὸν εἰπῶν, ὅτι ἐπ' ἐννέα Vd f. 46^b, II. κείτο πέλεθρα (λ 577), πάλιν περὶ Ὠτου καὶ Ἐφιάλτου διαλεγόμενος· μηκίστους τούτους ἔθρεψε Ζεῖδωρος ἄρουρα μετὰ γε κλυ-

1 M c. l. νέστορά τε 2 υἱέες ἄλλων καὶ ἄλλων; corr. Buttm. 8 Vd c. l. οὓς δὴ μηκίστους θρέψε Ζεῖδωρος ἄρουρα

τὸ ὕδωρ ἐσέμνηεν, ἐνταῦθα δὲ τὸ σῶμα τοῦ μυθικοῦ Ἐνιπέως, ὅθεν καὶ ἐράται, ὡς Ἐπαφρόδιτος, neque, ut nunc editum est, ἐπαφρόδιτος, legimus. Etiam scholio vulg. λ 242 idem adiectivum a scholiastarum usu quam alienissimum exhibenti nomen grammatici videtur restituendum esse. Quod scholium, de quo cf. Buttmann, corruptissime traditum in cod. Vb (f. 79^a) ita legitur: ἐπαφροδί^τ ὁμοῦ καὶ φιλονείκως ἐν αὐτῷ μέσω τῷ ποταμῷ, οὗ δὴ ἡ Τυρῶ ἦρα, τῷ Ποσειδῶνι κοινωνῆσαι, ὡσπερ ἐπαγγέλλοι. Nescio tamen an h. l. errore librarii Eraphroditi nomen, quod praecedenti scholio subscriptum viderit, iis quibus nunc praefigitur verbis adhaeserit.

1 sqq. † H f. 68^b int: ἐναντία φαίνεται ταῦτα τῷ δώδεκα γὰρ υἱέες ἡμεν· τρεῖς γὰρ εἰρηναὶ νῦν. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως· ἐνταῦθα γὰρ ἐκ τῆς Χλωρίδος τρεῖς γενέσθαι τῷ Νηλεῖ φησι. τί οὖν ἐκάλυε καὶ ἐξ ἑτέρων ἔχειν τοὺς λοιπούς;

† H f. 68^b (c. l. Νέστορά τε Χρομίον τε), Vd f. 46^a (c. cod. l.), T (p. 203): δῆλον οὖν ὅτι (om. T) οἱ δώδεκα παῖδες Νηλέως ἐκ διαφόρων ἦσαν (οἱ παῖδες Νηλέως ἰβ' ἦσαν ἐκ διαφόρων T). ὡς ἐξοχωτέρων (ἐξοχοτέρων T) τούτων μέμνηται, τοῦ μὲν Χρομίου ὡς πρεσβυτέρου, τοῦ δὲ Περικλυμένου ὡς γενναιοτέρου, τοῦ δὲ Νέστορος ὡς συνετοῦ. [διὸ τὸ ἀγλαά προσέθηκεν, add. HVd]. Cf. etiam † Eust., p. 1686, 4, et quaestio Townl. A 692, loco cui adscripta est adaptata (coll. Eust. A, p. 879, 18).

1—2 Aristarchum diplo πρὸς τοὺς χωρίζοντας posita monuisse, fieri potuisse ut, antea ex altera uxore natis filiis, Chloris tres illos pareret, Aristonicus refert.

5 sqq. † H f. 69^a (c. l. οὓς δὴ μηκίστους ἔθρεψε, text. θρέψε), Vd f. 46^b (interiecto ἄλλως iis quae supra edidimus subiuncta): καὶ πῶς ὁ Τιτυὸς ἐπ' ἐννέα κείται (κείτο Vd) πέλεθρα ἐν Ἄιδου; ἦτοι (in utroque cod. post h. v. vacuum spatium 4 vel 5 litterarum capax; suspicor scribam archetypi Heraclidis nomen per compendium scriptum non intellexisse) ἡ σύγκρισις πρὸς ὁμογενεῖς καὶ ἐκ γυναικῶν, ὁ δὲ Τιτυὸς γῆς. ἡ ὅτι ἐννέα ἦσαν (ἦσαν ἐννέα Vd) μόνον ἐνιαυτῶν· ἀυξηθέντες οὖν ὑπερέβαλλον (ὑπερέβαλον Vd) ἂν καὶ Τιτυόν. καὶ γὰρ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ φυλόπιδα στήσειν καὶ Ὄσσαν ἐπ' Ὀλύμπῳ μέμασαν θέμεναι καὶ τὰ ἐξῆς. [Πίνδαρος (Pyth. 4, 156) δὲ ἐν Νάξῳ τὰ κατ' αὐτοὺς ἱστορεῖ γεγονέναι· ἐν Νάξῳ μὲν (μὲν Vd) φαντὶ θανεῖν Ἰφιμεδείας παῖδας, Ὡτε (ὡστε codd.), καὶ σὲ, τολμήεις (H?; τολμήσειν Vd) Ἐπιάλτα]. Cf. † Eust., p. 1687, 43 sqq. tertiam quoque solutionem afferens.

† M^a (f. 137^b, c. l. οὓς δὴ μηκίστους): τί οὖν οὐ Τιτυός, ὅς (om.) ἐπ' ἐννέα κείτο πέλεθρα (πίλαθρα); γηγενῆς ἐκεῖνος, τούτους δὲ ἀντεξετάζει

τὸν Ὠρίωνα. καίτοι ἐννεαπήχεις τούτους φησὶν εὖρος, αὐτὰρ μῆκος γενέσθαι ἐννεοργυίους. τί γὰρ ἂν εἶη καὶ εἰκοσιεννέα ὀργυιῶν μῆκος πρὸς ἐννέα πλέθρων μεγέθη παραβαλλόμενον, ἵνα δὴ μήκιστοι οὗτοι λέγωνται μετὰ γε κλυτὸν Ὠρίωνα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετὰ τὸν Τιτυὸν πολλῶ μᾶλλον; λύει δὲ Ἡρακλείδης λέγων, ὅτι ἐκ 5 τῶν γυναικῶν ἢ παραβολὴ πρὸς τὸ ὁμόφυλον, ἔπειτα ἐνναετείς ὄντες οὗτοι ἐννεαπήχεις ἐγένοντο τὸ εὖρος μῆκος τε γενέσθην ἐννεοργυιοί· εἰ δὲ ἦβης μέτρον ἴκοντο, δῆλον ὡς ἀνάλογον ἂν τοῖς ἔτεσι καὶ τὸ μῆκος ἔσχον. ἔπειτα μηκίστους τε ἔφη καὶ καλλίστους· ταῦτα γὰρ ἀμφοτέρω μάλιστα τῶν ἄλλων τούτοις ὑπῆρξε, μείζω μέντοι 10 τινὰ οὐδὲν κωλύει τούτων τῷ κάλλει λειπόμενον.

311. ad l. 8sqg.

Schol. vulg. 315 sqg. . . . ἀθετοῦνται δὲ ὡς ἀδύνατοι. ἀλλὰ μέμασάν φησιν, οὐκ ἔπραττον δέ.

II f. 69^a καὶ νῦ κεν ἐξετέλεσσαν. εἶτα πῶς οὐ ληρῶδες, διτάζειν 15
(v. 317). ὅλως εἰς τοῦτο τὸν ποιητὴν; ἀλλ' εἴκειν ὁ ποιητὴς τὰ ἀδύνατα τοῖς
T p. 204 (ib.) ἀδυνάτοις συμπλέκων ἀναιρέσει ἀναγκαίᾳ τοῦ δευτέρου ἀναιρεῖν καὶ τὸ
πρῶτον, ὡς περ εἰ λέγοις ὅτι ἐπετάσθησαν· πτέρυγας ἄρα εἶχον· ἀλλὰ
μὴν πτέρυγας οὐκ εἶχον· οὐκ ἄρα ἐπετάσθησαν. οὕτως οὖν καὶ νῦν
συνελογίστατο· ἐξετέλεσαν ἂν, εἰ ἦβησαν· ἀλλ' ὡς περ ἀδύνατον ἦβῆσαι 20
τοὺς θεομάχους, οὕτω καὶ τὸ τελέσαι τὸν τοιοῦτον πόλεμον.

II f. 69^a. 322. κούρην Μίνωσος ὀλοόφρονος. καὶ πῶς Μίνωσος εἶδον
Vd f. 46^b. Διὸς ἀγλαὸν υἱὸν (v. 568); ἢ τὸν κατὰ τῶν ἀσεβῶν ὀλοόφρονα,

1 ἐννεαπήχως 2 ἐννεοργυιοί εἶη καὶ om. 7 ἐννεαπήχως 8. 9 αὐτοῖς
ἔτεσι 11 τῶν κάλλει 15 sqg. cf. Polak, p. 288 15 ἐξετέλεσεν T
εἶτα <ε e corr.> πῶς οὐ ληρῶδες βατάζειν κτλ. T 16 ἀλλ' εἴκειν ὁ ποιητὴς
om. T 16. 17 τοῖς ἀδυνάτοις om. T 17 συμπλέκειν T ἀναγκαίᾳ T
18 λέγων, om. ὅτι, T ἄρα (ut videtur) H, ἂν T 19 οὐκ ἔσχον H καὶ νῦν
om. T 20 εἰ ἦβης μέτρον ἴκοντο ἀλλ' ὡς περ ἀδύνατον τοῦ ἦβῆσαι, rel. om.
(explicit cum h. v. pagina), T 22 Vd lemmate caret

ἀνθρώποις. — Difficultatem his scholiis solutam inter causas Aristarchi v. 568—
627 ἀθετήσεως fuisse, e schol. II (f. 72^a int., id. T p. 213) v. 573 (p. 521, 10—
13 Dind.) effeceris.

8sqg. † B (f. 102^a) v. 311: ἐννόησον οὖν ἐκ τούτου, εἴπερ ἂν εἰς
μέτρον ἡλικίας ἴκοντο <ἦκοντο cod.>, ἐποιοῖ ἐμελλον ἔσεσθαι. ὑπερέβαλον
πάντως ἂν τὸν Τιτυόν, ὅς ἐννέα πλέθρων ἦν τὸ μῆκος, καὶ τὸν Ὠρίωνα.

13 Cf. Eust., p. 1687, 28sqg.: καὶ ἦν μὲν ἀδύνατον τὸ τῶν παίδων βού-
λημα διὸ καὶ ἀθετοῦνται πρὸς τινῶν τὰ τοιαῦτα ἔπη τοῦ Ὀμήρου, εἰ
καὶ οἱ λυτικοὶ φασιν, ὅτι μέμασαν οἱ παῖδες ποιῆσαι τὸ ἀδύνατον, οὐ μὴν
ἔπραξαν. Aristarchum versus pro spuris habuisse, recte Lehrs, Ar. p. 171 sqg.,
statuit.

15sqg. † Eust., l. 32sqg.: ἔστι δὲ ὁ ἐνταῦθα ποιητικὸς νοῦς κατὰ τὸν
Πορφύριον λόγος ὑποθετικὸς, ὅς ἀδύνατον ἀδυνάτω συμπλέκων κτλ.

23sqg. Cf. Eust., p. 1688, 31: ὀλοόφρων δὲ ὁ τοιοῦτος, τοῖς κακούργοις
δηλαδὴ, ἐξεκάθηρε γὰρ ληστῶν τὴν θάλασσαν.

ὡς Ἀλάστορα τὸν κατὰ τῶν ἀλαστόρων· ὀλοόφρονος οὖν τοῦ ὀλοᾶ τοῖς ἀδίκοις φρονούντος. ἢ τοῦ τέλεια φρονούντος.

πῶς οὖν θεμιστεύει τοῖς νεκροῖς ὀλοόφρων ὤν; φησὶ Κράτης, T p. 205.

ὅτι ἕτερον τὸν ἐν Ἄιδου δικάζοντα καὶ ἄλλον τὸν νῦν λεγόμενον.

5 381 sqq. διὰ τί [δὲ] τὰς τῶν Τρώων ψυχὰς οὐχ ὄρα; ἤδει γάρ T p. 206.
αὐτὰς ἐχθρὰς οὔσας τῷ Ὀδυσσεῖ ἢ Φερσεφόνη καὶ οὐκ ἐπιπέμπει. id. p. 207.

384. v. 568 sqq., p. 108, 3.

391. ad v. 568 sqq., p. 108, 11.

398. διὰ τί, φησὶν, οὐκ ἐγνώριεν, ὡς καὶ τοὺς ἄλλους; φησὶ T p. 207.

10 γὰρ οἱ πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἀρηίφατοι βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες (v. 41. 42). ὅτι ὄπλα μὲν οὐκ εἶχεν οὐκ ἐν ὄπλοις ἀνηρημένος, τραύματα δὲ εἶχεν· ἐνδέχεται γὰρ ἐν ναυαγίῳ τρωθῆναι ζύλω ἐμπηθέντα.

458. v. ad v. 492.

15 489 sqq. ἀπρεπὲς τοῦτο. λύεται δὲ τῷ καιρῷ καὶ τῷ προσώπῳ. Vd f. 49^a, II.

διαλέγεται δὲ πρὸς Ὀδυσσεῖα κάμνοντα τοῖς ἐν τῇ ξένη κακοῖς, ὃν χρὴ παραμυθεῖσθαι. ἔστι δὲ καὶ τῷ καιρῷ, διττῶς· ἢ γὰρ ὅτι τεθνηκῶς τὸ τῶν θανόντων ἀπρακτον προβέβληκεν, ἢ ὅτι τῷ πατρὶ παγκάκως πάσχοντι βοηθῶν βούλεται καὶ μοίρας ἀτιμοτάτης τυχεῖν.

20 ἄλλως· διὰ τί τὸν Ἀχιλλεῖα οὕτως ἀνώμαλον πεποίηκε καὶ ἄτοπον κτλ. = C 98, p. 220, 20, cum scripturae discrepantia non digna quae h. l. afferatur, ad schol. Townl. quam maxime accedente. Ceterum etiam l. 15—19 sine dubio olim cum eadem quaestione cohaeserunt.

492 sqq. ἀλλ' ἄγε μοι. . . † διὰ τί, φησὶ, καὶ παρὰ ἄλλων ἐπύ- T p. 210.

1 . λαστόρων Vd ὀλοό . . . ος Vd 2 τοῖς . . . οἰς Vd ἢ τ . . . α φρονούντο . Vd 3 T c. l. μίνωος ὀλοόφρονος 4 νῦν inserui; τὸν ἐνταῦθα λεγ. vel τὸν λεγόμενον Μινώταυρον conl. Dind. p. 781 5 T (priori loco c. l. καὶ οἰκτότερ' ἄλγε' ἀγορευθῆναι, altero c. l. καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορευθῆναι) praemittit: τὰ κατὰ κύλλαν καὶ χάρυβδιν καὶ τῶν ἐταίρων ἀπώλειαν 9 T c. l. κῆρ ἐδάμασε 10 οἱ πολλοὶ 13 ἐμπηθήχθαι 15 Vd c. l. βουλοίμην κ' ἐπάρουρος

2 Cf. Cleanthis Stoici Phocynis ὀλοόφρονος (α 52) interpretatio: τοῦ περὶ τῶν ὄλων φρονούντος. Utramque quae h. l. occurrit explicationem coniunxit schol. H κ 137 (f. 59^b) de Aeete: ὀλοόφρονος] τοῦ συνετοῦ καὶ ὀλόκληρα φρονούντος ἢ ὀλίθρια φρονούντος· καὶ γὰρ μάγος ἦν. Cf. Apollon. s. v.

10 Diversum in modum quae h. l. ex Agamemnone Ulixes sciscitatur a schol. H (f. 65^b) v. 38 atheteseos loci illius probandae causa afferuntur: . . . (ἄλλως) οὐδὲ τὰ τραύματα ἐπὶ τῶν εἰδῶλων ὄραται. ὅθεν ἔρωτᾷ· τίς νῦ σε κῆρ ἐδάμασε; τὸν Ἀγαμέμνονα.

15 sqq. † H (f. 71^a, c. l. βουλοίμην κ' ἐπάρουρος), Vd (f. 49^a, c. l. εἰς <om. cod.> τὸ βουλοίμην ἐπάρουρος): πῶς τοσοῦτον φιλόζωον εἰσάγει τὸν προκρίνοντα τὸ <Polak, Obs. p. 84; τὸν codd.> ὀλιγοχρόνιον μετ' εὐκλείας ζῆν; ἦτοι οὖν παραμυθούμενος τὴν δυστυχίαν Ὀδυσσεύος ταῦτά φησιν, ἢ τὸ ἀπρακτον τῶν νεκρῶν ὄρων βδελύσσεται τὴν παρὰ <περὶ codd.; corr. Mai in schol. Q> τοῖς νεκροῖς δίαιταν.

24 sqq. Cum quaestione, de qua sananda desperavi, componendum videtur scholium T (p. 209) peius etiam traditum v. 458: εἴ ποιν ἔτι ζώντος] φασὶν αἰ

θετο τῶν ἀποθανόντων; ῥητέον ὅτι ἐνδέχεται μὲν αὐτὸν καὶ πεπνύσθαι μάλιστα αὐτὸν ἐρωτᾶ, καὶ ἀκριβῶς ἐπιστάμενον καὶ δυνάμενον εἰπεῖν.

T p. 206
(v. 384).
M^a f 138^a(ib.).

568 sqq. . . . ἀλλὰ καὶ ὁ Σίσυφος κέρδιτος ὦν (Z 153) διὰ τούτων κολάζεται. τὸ κακότροπον ὁ Γλαῦκος τοῦ προγόνου εἰς κύνας μετήνεγκεν.

πῶς δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐνταῦθα μένων θεός; καὶ πῶς οἶόν τε τὸν αὐτὸν εἶναι καὶ ἐν Ἄιδου καὶ ἐν οὐρανῶ; καὶ ἡ Ἥβη δὲ καθ' Ὀμηρον παρθένος, ὅθεν καὶ οἰνοχοεῖ· ἀπίθανον δὲ αὐτὸν ἔχειν καὶ τὴν σκευὴν μὴ πιῶν δὲ πῶς ὀμιλεῖ; τὴν μὲν σκευὴν ἔχει κατὰ φαντασίαν, τοὺς δὲ δύο στίχους (v. 602. 3) καὶ ἡμεῖς ἀθετοῦμεν· εἶδωλον καὶ τέρπεται ἐν θαλίῃς. [οὐ] πάντες δὲ οὔτοι ἐν τῷ τῶν ἀτάφων εἰς χῶρον, οἱ μὲν κολαζόμενοι, οἱ δὲ κολάζοντες, ὡς ὁ Μίνως καὶ ὁ Ἡρακλῆς. οὔτοι δὲ μὴ πεπωκότες τοῦ Λήθης ὕδατος καὶ φθέγγονται χωρὶς τοῦ πιεῖν.

H f. 72^b int.
(v. 605).

(603). . . . ἐνιοὶ δὲ οὐ τὴν οἰνοχόον Ἥβην, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀνδρείαν.

3 T (c. l. ἰότητι γυναικός) et M (c. l. κακῆς ἰότη. γυν.) praemittunt: Ἐλένης ἢ Κλυταιμνήστρας — τὴν Ἀθηνᾶν (p. 511, 12—14 D.), quibus sine intervallo subiungunt ἀλλὰ καὶ κτλ. ὦν κέρδιτος διὰ τί κολ. M 4 τοῦ προγ. ante ὁ Γλαῦκος posuit Polak, p. 479 5 καὶ πῶς οἶονται T 7 ἀμήχανον δὲ T 10 ἐν ante θαλ. om. T οὐ πάντες τοι (?) οὔτοι T; οὐ del. Polak (Obs.) εἰς om. T 11 καὶ Ἡρακλῆς M 12 πίνοντες τὸ λήθης 13 H praem.: τοῦτον ὑπὸ ὀνομακρίτου πεποιεῖσθαι φασι· ἠθέτηται δὲ οἰνοχόην H

ψυχὰς περὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἂν ἀκηκόασιν ὁ Ἀγαμέμνων περὶ Ὀρέστου ἀλλὰ πιεῖσθαι αἰσθάνονται τοῦ προτέρου. Nisi fallor, id agitur, utrum Achilles et Agamemnon de filiorum rebus per alios mortuos an per unum Ulixem vivum ad Orcum descendentes certiores fieri potuerint (cf. Porph. ap. Stob. ecl. I, 49, 54, p. 427, 5 W.).

3 sqq. Apparet, his scholiis (in quibus via a Buttmanno et Polakio, Obs. p. 28 sqq., monstrata progressus sum), cum quibus omnino conferendus ipse Porph. ap. Stob. l. c. 53, versus 568 (vel adeo 565) — 627 contra Aristarchi ἀθέτησιν defendi, quo de solutionum genere cf. Prol. II, p. 427 sqq. Ea quae de Hercule h. l. traduntur contra „ὀμηρομαστιγῶν“ criminationes a Iycticis variis modis fuisse defensa, Eust. p. 1702, 45 sqq. auctor est.

3. 4 Suppleri possunt e schol. H (f. 72^a, c. l. καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον), Vd (f. 51^a, c. eod. l.), T (p. 214, c. eod. l.) v. 593: πῶς δύναται σὺν τῷ λίθῳ καὶ τῇ ἀκρωρείᾳ (τῷ ἀκρωρείῳ T), ἐφ' ἣ ἀνεκύλιε (ἐκύλιε Vd) τὸν λίθον, ἦκειν ἐπὶ τὰ σφάγια; πῶς τε (δὲ T) κολάζεται (om. Vd; habet vac. spat. 6 litt.) ὁ ἐν Ἰλιάδι (om. HVd) κέρδιτος ὦν (om. H) καὶ συνετώτατος;

9. 10 Cf. Stob. l. c., p. 423, 21 W.: τιμωρεῖσθαι δὲ ἐκτὸς ὄντα καὶ τὸν Ἡρακλῆα τοὺς ἀδίκους, φαντασίας φοβεράς ἐμποιοῦντα τοῦ βάλλοντος κτλ.

11 sqq. † H (f. 70^a, c. l. κλαῖε δ' ὄγε λιγαίως, quod in λιγέως corr.) v. 391: πῶς μὴ πιῶν τὸ αἷμα γινώσκει; πάντως οὔτοι ἐν τῷ τῶν ἀτάφων εἰς τόπῳ, οἱ μὲν δικάζοντες, οἱ δὲ δικαζόμενοι· μὴ πεπωκότες δὲ (μὴ πεπιωκότες, om. δὲ, cod.) τῆς Λήθης ὕδατος φθέγγονται καὶ πρὸ τοῦ πιεῖν. Quae ad Herculem, neque, ut adhuc edita fuerunt, ad Agamemnonem pertinere, Polakius perspexit. — Aristarcho perperam Herculem in puiendis ponenti se adversari, Porphyrius ap. Stob., p. 423, 24, profitetur.

13 Non multum discrepant quae in quaestione A 2 (p. 68, 2) de Iuventa

(588). καὶ πῶς ἴστατο ἐν ὕδατι τὰ δένδρα; φαμέν ὅτι κατὰ **II** f. 72^a (v. 588).
φαντασίαν, πρὸς τιμωρίαν Ταντάλου. **Tr.** 214 (ibid.).

(580). *πόθεν ἦδει τῶν κολάσεων τὰς αἰτίαις; οὐ γὰρ ἤκουεν. **H** v. 580
εἰ μὴ φησί τις εἶναι τοῦτο κατὰ τὴν Ἑλλάδα φήμην. (Dind.).

5 634. schol. **Vd** (f. 51^b, **II**; paullo aliter **II** f. 72^b): διὰ τί ποτὲ μὲν
φησι τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἐν Ἄιδου εἶναι, ὡς ἐνταῦθα, ποτὲ δὲ τὴν
Ἀθηνᾶν ἐντὸς ἔχειν αἰγίδος κτλ., cum longe reius, et maxime quidem
sub finem, traditum sit quam scholia **E** 741 (p. 44, 21 sqq. edita), non
est cur h. l. repetatur. Brevius excerptum est

10 **B** (f. 107^a): καὶ πῶς ἐν τῷ ὄπλῳ τῆς Ἀθηνᾶς ἐγκεῖσθαι
φασιν αὐτήν; ἦτοι ἐκεῖ μὲν τὸ σῶμα, ἐν Ἄιδου δὲ τὴν ψυχὴν. Γορ-
γείην κεφαλὴν· φοβερὰν τινα δαίμονα.

μ

3. 4. Πῶς ἐν τοῖς δυτικοῖς μέρεσιν ἡοῦς οἰκία καὶ ἀνατολὰς καὶ **T** p. 215.
χοροῦς ἡλίου λέγει; ἀλλ' ἐπεὶ κατέλιπεν ἡ ναῦς τὸν ἀφώτιστον τόπον,
15 ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τὸν πεφωτισμένον, ὅθι τ' ἡοῦς ἠριγενείης
οἰκία κτλ., τουτέστιν ἐν ᾧ τόπῳ ἥλιος καὶ ἀνατολὴν καὶ δύσιν ποιεῖται.
† πρὸς γὰρ τὸ ἦν ἐπὶ ἀνατολὰς ἤρχετο καὶ καθαροῦ ἡλίου φῶς ἑώρα.

ἢ ὡς ἐπὶ ἀνατολικά μέρη τῆς νήσου προσορμισάντων, ἢ ὅτι ἐξ **II** f. 73^a.
Ἄιδου ἐλθόντες πρῶτον ἐν αὐτῇ τὴν φωτεινὴν ἐθεάσαντο. ἔνιοι δὲ **Vd** f. 51^b.
20 βιαίότερον ὑπερβατῶς, κολλῶντες τὸ Ὠκεανοῖο τῷ ὅθι τ' ἡοῦς

1 **T** (c. l. δένδρε' ὑπιπέτηλα) et **H** (c. l. δένδρεα θ' ὑπιπέτηλα κατὰ κρήθεν)
p. 215. deī νοεῖν τὸν κορμὸν — τῷ καρπῷ (= l. 22—24 D.) ἴστανται **T**
τὰ δένδρη **T** 10 **B** (c. l. γοργείην κεφαλὴν) p. 215. αὐτήν τὴν γοργῶν, ὡς τὸ
τοίην γὰρ κεφαλὴν 12 add. **B**: ἐκ τούτου τὸ πλάσμα κτλ. (= p. 528, 4 D.)
13 **T** c. l. καὶ ἀντολαὶ ἡελίοιο μέρεσι ὧν οἰκεῖται καὶ 15 ἦλθε δὲ εἰς τὸν τ.
16 sqq. locus desperatus, in quo haud scio an vestigia schol. **H** **Vd** (lin. 18)
appareant; οἰκία κτλ. et ποιεῖται ego ins. 18 **H** c. l. ὅθι τ' ἡοῦς, **Vd** ὅθι τ'
ἡοῦς ἠριγενείης προσορμισάντων **Vd** 19 ἐλθόντων codd.; corr. Butt. m.
πρώτην αὐτήν τὴν φωτ. codd.; Butt. m. del. τὴν 20 τὸ corr. e τῷ **Vd**

leguntur allegorica; contra quae de eadem ad ζ 221 edidimus ita comparata
sunt, ut cum h. l. coniungi nequeant.

1. 2 Cf. Porph. ap. Stob. l. 8 sqq.: φαντασίας γὰρ λαμβάνειν (τοὺς
ἀδίκους) τῶν δεινῶν, ὅσα ἐν τῷ βίῳ δεδράκασι τὰς δὲ δίψης καὶ
λιμοῦ αἰωνίου φαντασίας λαμβανούσας κτλ.

13 sqq. † **M**^a (f. 143^a, c. l. ὅθι τ' ἡοῦς): οὐχ ὡς ἐπιτελλούσης (ἐπιτελούσης
cod.) τῆς ἡμέρας τῇ Αἴᾳ (αἰαίῳ, sprscrpt. γρ. αἶα, cod.) τοῦτο εἶρηκεν, ἀλλ'
ἦτοι ἀπλούστερον· ἐπεὶ παρεγενόμεθα, ὅπου ἡμέρα καὶ ἥλιος. ἢ κατὰ σύγκρισιν
τῶν Κιμμερίων. ἢ ὡς πρώτην φῶς παρέχουσιν ἀνατολὴν κέκληκεν [ἐπεὶ ὑψηλοῦ
ὄντος τοῦ Κιρκαίου ἥλιος ἐκ νυκτὸς ἐπιλάμπει τῷ τῆς Κίρκης ξοάνῳ]. Ead. fere
Vb (f. 84^a); cf. Eust., p. 1705, 28 sqq.

18 sqq. † **B** (f. 107^a): ταῦτα ὡς πρὸς σύγκρισιν τοῦ Ἄιδου· θέλει γὰρ εἰπεῖν,
ὅτι ἐκ τοῦ Ἄιδου εἰς τὰ φωτεινὰ διήλθομεν. ἡοῦς δὲ, ἐπεὶ (εἶπεν cod.) ἐπὶ
τὰ ἀνατολικά δηλονότι μέρη τῆς νήσου προσωρμίσαντο. Cf. Eust., p. 1705, 38.

ἠριγενείης, οὐ, φασίν, οἰκεῖ ἡ ἡμέρα· ἐξ αὐτοῦ γὰρ ἀνατέλλει καὶ εἰς αὐτὸν δύνει. οὐ μόνον δέ ἐστι βίαιον, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῷ ποιητῇ· οὐ γὰρ παραδίδωσιν ὁ Ὅμηρος τοὺς ἥρωας ἐπισταμένους, ὅτι ἐξ Ὀκεανοῦ αἱ ἀνατολαὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' αὐτὸς ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου τὸ τοιοῦτον παρέδωκεν· ἡ ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας ὅ ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὀκεανοῖο (H 421) καὶ ἐν δ' ἔπεσ' Ὀκεανῷ φάος ἡελίοιο (Θ 485)· οἱ δὲ ἥρωες ἄλλως λέγουσιν· οὔτε ἡ ἥλιος φαεσίμβροτος εἶς' ὑπὸ γαῖαν (κ 191).

- H f. 73^b. 26. διὰ τί ἡ Κίρκη, τοσοῦτων ὄντων κινδύνων τῷ Ὀδυσσεῖ ἐν τῷ
 Vd f. 52^a, II. οἴκαδε παρ' αὐτῆς ἀπόπλω, οὐχὶ πάλιν τὸν αὐτὸν ἐκέλευε πλοῦν, 10
 T p. 217. ὄνπερ ἦλθεν, ἀποπλεῖν, ἀλλὰ κατὰ τὰς Cειρήνας καὶ τὴν Cκύλλαν καὶ τὴν
 Χάρυβδιν συνεβούλευε ποιεῖσθαι τὸν πλοῦν καὶ παρὰ τὴν νῆσον, ἐν ἣ
 αἱ Ἥλιου βόες ἦσαν; ῥητέον οὖν ὅτι, τῶν δύο ἀπόπλων χειρίστων
 ὄντων, οὐδὲν ἡμάρτανεν ἡ Κίρκη συμβουλεύουσα τοῦτον ποιεῖσθαι τὸν
 πλοῦν, ἐν κακῶν ἐκλογῇ αἰρετώτερον ὄντα· οὐ γὰρ ἐξ ὧν ἀπειθήσαντες 15
 αὐτῇ ἠτύχησαν, ἀποκτείναντες Ἥλιου βούς, αἰτιάσθαι χρή, θεωρεῖν δὲ
 ὅτι, εἰ ἐπέισθησαν αὐτῇ, οὐδὲν ἂν παθόντες δεινὸν οἴκαδε ἀπῆλθον.
 H f. 74^a. 86 sqq. ἀθετοῦνται [δὲ] στίχοι τρεῖς. πῶς γὰρ ἡ δεινὸν
 Vd f. 53^a. λελακυῖα δύναται νεογνοῦ σκυλάκου φωνὴν ἔχειν; δύναται δὲ τὸ ὄση
 ἀντὶ τοῦ οἴα κεῖσθαι, ἵνα μὴ πρὸς τὸ μέγεθος, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὁμοιό- 20
 τητα εἶη ἡ παραβολή.
 Vd f. 53^a int. 96. * δελφῖνάς τε κύννας τε. πῶς φησιν ἐπ' αὐτῶν τὸ ἰχθυάα;
 ὅτι οὕτως ἐξῆγεν αὐτοὺς ἐκ τῆς θαλάσσης, ὡςπερ ὁ ἀλιεύς μικροτάτους
 ἰχθύας.
 Vd f. 53^b. 105 sqq. ἐναντίον τοῦτο (v. 107) τῷ αὐθις δὴ συμβαίνει τὴν ἀναρροί- 25

1 οὐ φησιν οἰκεῖν codd.; corr. Buttm. 2 εἰς ἐνιαυτὸν δύνει Vd 3 προσέβαλεν Vd 4 ἀκαλαρρείταο codd. 5 Vd c. l. καὶ τότε δὴ ἐπέεσσι προσηῶδα πότνια κίρκη, H et T lemmate earent, sed H praemittit siglam ἔγραψε interpretandum, de quo v. Epilegg. ὄντων τῶν κινδ. T 10 ἀπόπλω, a e corr, T 11 ἀλλὰ καὶ τὰς HVd 12 ῥητέον δὲ ὅτι T δύο e corr. T 13 συμβουλεύουσαν Vd 14 αἰρετωτέρους ὄντας T 15. 16 οὐ γὰρ ἐξὸν ἀτυχήσαν ἠπεῖσθησαν ἀποκτείναντες T 15 ἀπῆλθοντες Vd 17 ἐπέισθησαν Vd 18 H c. l. τῆς ἤτοι φωνὴν μὲν ὡσεὶ σκυλάκος, Vd τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὄση σκυλάκος praem. codd.: ἐνθεν αὐτῇ κυνῶν <μὲν add. Vd> κεφαλὰς οἱ νεώτεροι περιέπλασαν 19 νεογνοῦσα κ. codd.; corr. (in schol. Q) Mai 20 οἴη Vd 22 lemma addidi; in cod. antecedit: οἱ δελφῖνες κήτη εἰσί 25 sqq. cf. Ludwich, Berl. phil. Woch. 1888, n. 45. 46 25 Vd c. l. τρεῖς μὲν γάρ τ' ἀνίησι ἐν..... Vd

4 sqq. Cf. Plut. V. H. cap. 104.

22 Quaestiuncula, si modo in earum numero habenda est, lucem accipit ex Eust., p. 1715, 40: τὰ δὲ ἰχθυάα καταχρηστικῶς ἔφη ἀντὶ τοῦ ἀλιεύει· οὐ γὰρ ἰχθύες οἱ δελφῖνες καὶ οἱ κύνες, ἀλλὰ κήτη κτλ.

25 sqq. E Strabone I, p. 43. 44 C. sequitur, non solum de v. τρεῖς ἀναρροῖβδειν, sed etiam qua ratione Ulixes servatus esset quaesitum fuisse. Ad hanc difficultatem initium scholii refero.

βδηςιν ἐπὶ τῆς τοῦ Ὀδυσσέως παρουσίας φάναι (v. 236 et 431) *****
 Κράτης μὲν οὖν· τρίς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἡματι, τρίς δ'
 ἀναροιβδεῖ ἔφησεν ἀποτροπῆς χάριν. μάλλον δ' ἂν ἀπὸ τῆς λέξεως
 λύοιτο, οὐχ ὅτι τὸ τρίς δύναται δηλοῦν πολλάκις, ἀλλ' ὅτι ἡμαρ λέ-
 5 γεται τὸ σὺν τῇ νυκτί, οἷον ἔνδεκα δ' ἡματα θυμὸν ἐτέρπετο
 (Φ 45)· δι' ὀκτώ δ' ὠρῶν, ἔοικε, γίνεται ὁ ἀνασπασμός.

128 sqq. Ἀριστοτέλης (fr. 175 edit. Teubn.) φυσικῶς τὰς κατὰ II f. 74^b.

Vd f. 53^b.

1 lacuna, quam significavi (de qua vid. ad p. 110, 25), non est in cod.

2 prius τρίς in cod. e δὶς corr. esse videtur (cf. Ludw., δὶς μὲν γάρ — δὶς δ' ἀναρ.
 scribentem, qua de re v. infr.) 3 ἀναροιβδεῖ cod. de v. ἀποτρ. χάριν, quae
 dubitanter ins., v. infr. 6 δι' ὀκτώ δ' ὠρα ἔοικε cod.; corr., inserto praeterea
 ὡς ante ἔοικε, Ludw. ὁ ἀσπασμός cod.; corr. id. sequitur in cod.: ἄλλως
 τὸ τρίς ἀντὶ τοῦ πολλάκις κτλ., v. infr. ad l. 3 7 Η Vd c. l. ἐπτὰ βοῶν ἀγέλαι
 (Vd haec alteri scholio, p. 112, 4 sqq., subiungit)

1 Altera difficultas (v. ad p. 110, 25), quae sequentibus verbis sola solvi
 videtur, suppleri potest e schol. H (f. 78^a) et Vd (f. 58^b) v. 441: ἐν πολλοῖς ἐδι-
 στάχθησαν οἱ στίχοι (cf. Ludwich, l. c. p. 1395, et Ar. Txtkr. I, p. 598) διὰ τὸ
 τρίς (τρεις codd.) μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἡματι, καὶ ἐδείχθη ἑαυτῷ τὰ
 ζῆναντία λέγων ὁ ποιητής. νῦν γὰρ ἅπαξ μόνον καὶ ἀναβάλλει καὶ ἀναρροφεῖ.
 ἡμεῖς φαμεν κτλ. (v. ad l. 4).

2 Cum prior ἀπορία, qui fieri potuerit, ut Ulixes non in profundum tra-
 heretur, cuius solutio in scholio non adest, apud Strabonem eodem quo altera
 modo solvatur (οὐ γὰρ κατ' ἄγνοιαν τῆς ἱστορίας ὑποληπτίον λέγεσθαι τοῦτο,
 ἀλλὰ τραγωδίας χάριν καὶ φόβου, ὃν ἡ Κίρκη πολὺν τοῖς λόγοις προσετίθεισιν
 ἀποτροπῆς χάριν κτλ.), ad Cratetem, cuius verba aut corrupta aut manca esse
 apparet, hanc solvendi rationem referre ausus sum. Ludwichii sententia,
 Cratetem τρίς illud in δὶς mutasse (cf. Polyb. ap. Strab. I, p. 25), habere quo
 commendetur non negaverim; sed parum ei ἔφησεν illud (l. 3) convenire
 neque locis a Ludwichio, p. 1427^{not}, allatis satis defendi existimo.

3 sqq. † H (f. 74^a), Vd (f. 53^b): τρίς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν] τινὲς (om. haec
 Vd) τὸ τρίς ἀντὶ τοῦ πολλάκις, ἄμεινον δὲ τὸ (τῶ codd.) ἐπ' ἡματι ἀντὶ τοῦ
 νυχθημέρω. δι' ὀκτώ γὰρ ὠρῶν γίνεται ὁ σπασμός τοῦ ὕδατος, ὡς Ὀδυσσεὺς
 φησιν. καὶ ἀλλαγῶν· ἔνδεκα δ' ἡματα θυμὸν ἐτέρποντο, ἀντὶ τοῦ νυχθη-
 μέρα (ημέρω Vd). — Prior solutio in uberiore scholio merito reiecta nisi omni
 sensu caret, ita est intellegenda, ut v. πολλάκις numerus non certus quidam, sed
 modo maior modo minor significetur (rectius quidem de hac v. τρίς notione ex
 Apollodoro Strab. p. 44 init.).

4 sqq. † H Vd (cf. ad l. 1): . . . ἡμεῖς φαμεν· ἡμαρ λέγει τὸ νυχθη-
 μερον, ὥστε δι' ὀκτώ ὠρῶν τρεῖς γενέσθαι (γινέσθαι Vd) τὰς ἀναδόσεις. — † T
 (p. 219): τὸ ἐπ' ἡματι ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἐκάστῳ νυχθημέρω, ὡς γίνεσθαι ἐκάστην
 ἀναροιβδῆσιν δι' ὠρῶν ὀκτώ περιοδικῶς. — † M^a (f. 145^b, c. l. τρίς μὲν γάρ τ'
 ἀνίησιν): δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀπὸ πρώτης ἕως ἡ' καὶ ἀπὸ ὀγδόης ἕως δ' τῆς
 νυκτὸς καὶ τετάρτης ἕως τέλους. Cf. Eust. p. 1729, 28. — Ceterum haud scio
 an cum hac quaestione etiam difficultas illa olim cohaeserit, quam schol. Vd
 (f. 55^b; id. Q Dind. et sine dubio etiam H) v. 240 solvere videtur: ταῦτα διὰ
 μέσον ἐξηγεῖται πρὸς τοὺς Φαίακας προληπτικῶς, ἅπερ ὕστερον μόνος ἐθεάσατο
 ναυαγήσας, ὁπότε τοῦ ἐρινεοῦ ἐξείχετο. οὐ γὰρ οἷόν τε νῦν, εἴ γε δι' ὀκτώ
 ὠρῶν τὴν ἄμπωτιν καὶ πλήμυρην (πλημύρην cod.) ἀπεδίδον ἢ Χάρυβδις.

7 sqq. Utrumque scholium (prius quidem excepto φυσικῶς illo, quod initio

κελήνην ἡμέρας αὐτὸν λέγειν φησὶ τν' οὔσας· τὸν γὰρ πεντήκοντα ἀριθμὸν ἑπταπλασιάσας εἰς τὸν τριακοστὸν πεντηκοστὸν περιεστάναι εὐρήσεις.

Vd f. 53^b. ἀπόβλητον ἦν τοῖς ἀρχαίοις ἀρότην βούν κτείνειν· ἔπαρχε γὰρ κακῶς ἔξ ἀνθρώπων ἢ θεῶν ὅστις τοῦτο πεποίηκεν· ὅπερ οἱ τοῦ Ὀδυσ- 5
κέως φίλοι ποιήσαντες ἀπώλοντο.

II f. 74^b. 149. διὰ τί ἐν μὲν τοῖς ἀκινδύνοις μέρεσι τοῦ πλοῦ παρέχει αὐτῷ
Vd f. 54^a. πνοὴν οὔριον, παραπλέοντι δὲ Cειρήνας καὶ Cκύλλαν οὐκέτι; τάχα οὖν
T p. 220. καὶ τοὺς ἀνέμους ἔθελγον.

II f. 75^a. 184 sqq. * μαντικάί τινες αἱ Cειρήνες, ὅθεν γνωρίζουσι τοῦνομα. 10
Vd f. 54^b. πῶς οὖν ὅτι οὐκ ἀκούουσιν οὐ γνωρίζουσιν; ὅτι θεοὶ οἷς ἂν μὴ ἐπι-
M^a f. 147^b. στήσωσιν οὐκ ἴσασιν.

II f. 75^b. 228 sqq. καὶ πῶς οὐ μᾶλλον ἐξεπλάγησαν οἱ ἑταῖροι; ἦτοι οὖν
Vd f. 55^a. —

1 φησὶ τὰς ὄσας Vd τὸν γὰρ ὄσ αριθμὸν H 4 Vd c. l. βόσκοντ' ἡελίοιο βόες 6 post ἀπώλοντο sequitur ἀριστοτέλης φυσικῶς φησιν κτλ. (= infr. ad p. 111, 7 sqq.) 7 codd. c. l. ἴκμενον οὔρον ἴει τοῦ πλοῖου VdT 8 δέ, quod ins. Cobet, Mnem. N. S. III, p. 118, om. VdH; οὔρι παρά δὲ πλέοντι Cειρήνας T Cκύλλην T 9 τῶν ἀνέμων T ἔθελγεν codd.; corr. Cobet 10 H c. l. δεῦρ' ἄγ' ἰών 11 ὅτε οὐκ codd. 13 sqq. cf. Polak, p. 482 13 Vd c. l. αὐτὰρ ἐγὼ καταδύς, H c. l. αὐτὰρ ἐγὼν (<ν in text. post. add.> καταδύς κλυτὰ τεύχεα

eius legitur) ex Aristotelis problematum Homericorum libello eo, qui τί δὴ ποιεῖ Ὀμηρος ἐποίησεν τὰς Ἥλιον βοῦς inscribatur, excerptum esse in Epilogemenis docui, ubi ea quae in Prolegomenis Iliadis (p. 423) attuleram retractavi. Eodem loco de rebus quibusdam egi et in recentioribus scholiis et apud Eustathium iis quae Porphyrio debentur additis.

p. 111, 7—112, 3 † Vd f. 53^b (iis quae in textu p. 112, 4—6 edidimus sine intervallo subiuncta): Ἀριστοτέλης φυσικῶς φησιν· λέγει γὰρ τὰς τριακοσίας (<-ους cod.) τοῦ χρόνον ἡμέρας πρὸς ταῖς λοιπαῖς. — † M^a (f. 146^a; eadem fere Vb f. 85^b): ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι· Ἀριστοτέλης φυσικῶς φησὶ· λέγει γὰρ τὰς καθ' ἡμᾶς ἡμέρας πεντήκοντα πρὸς ταῖς τριακοσίας. Nonnihil discrepat schol. B (f. 109^a) v. 128: Ἥλιον ἐνταῦθα τὸν χρόνον λέγουσιν εἶναι, βόας καὶ μῆλα τὰς ἡμέρας. Cf. etiam (Lucian.) astrolog. 22.

4 sqq. Cf. Theophrast. de pietate (Bernays, p. 91) ap. Porph. abst. II, 31: οὕτως οὔτε τὸ παλαιὸν ὄσιον ἦν κτείνειν τὰ συνεργὰ τοῖς βίοις ἡμῶν ζῶα νῦν τε τοῦτο φυλακτικόν ἐστὶ πράττειν.

8 Cf. H (f. 75^a int.) v. 168: ἐντεῦθεν Ἥσιδος καὶ τοὺς ἀνέμους αὐτὰς θέλγειν ἔφη (simil. T p. 221, gl. interl.), et Vd (f. 54^b, c. l. κοίμησε δὲ κύματα) v. 169: κατ' ἐπιβουλήν Ποσειδῶνος γίνεται τοῦτο, ἵνα μᾶλλον ἀκούσῃ τῶν Cειρήνων ὁ Ὀδυσσεύς. τινὲς δὲ ὅτι καὶ τοὺς ἀνέμους ἴστασαν αὐταὶ γοητεύουσαι τῇ φωνῇ (id. fere Q f. 109^b et sine dubio H).

10 sqq. Quaestiuncula, quam vereor ut ὅτε in ὅτι mutato sanaverim, e difficultate orta esse videtur, qui fiat ut Sirenes, quamvis cum omnia se scire tum neminem se praetervectum esse gloriantur, Ulixis socios sibi auscultari non posse nesciant. Cum priore parte (μαντικάί — τοῦνομα), quae in Vd in interiore margine repetitur, cf. Eust., p. 1710, 57: τὸ δὲ ἴδμεν πάντα πιθανολογεῖ τὸ καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα ὑπὸ Cειρήνων γινώσκασθαι, διὸ καὶ πρὸς ὄνομα καλοῦσιν αὐτόν.

ἀπεστραμμένοι καὶ ἐρέσσοντες ὀπλιζόμενον οὐκ εἶδον, ἢ οἶονται τεθαρρηκένοι αὐτόν, ὡς καὶ μόνον ἀμύνεσθαι τὸν ἐπερχόμενον.

240. cf. ad v. 105 p. 111, 4 sqq.

353. cf. ad v. 128.

5 374. 75. *B (f. 47^a, Γ 277).

Vd (f. 57^b, μ 374).

διὰ τί τὸν Ἥλιον πάντα ἐφορᾶν ἐναντίον τοῦτο τῷ Ἡελίος θ' καὶ πάντα ἐπακούειν εἰπὼν ἐπὶ τῶν θς πάντ' ἐφορᾶς καὶ πάντ' ἑαυτοῦ βοῶν ἀγγέλου δεόμενον ἐποίη- ἐπακούεις (Γ 277). ἀφ' ἑαυτοῦ
 10 αγγελος ἦλθε Λαμπετίη τανύ- γὰρ ἐχρῆν ἐγνωκένοι τὸν πάντα
 πεπλος, ὃ οἱ βόας ἕκταν ἑταῖ- ἐφορῶντα. λύοιτο δ' ἂν ἢ τῇ λέξει·
 ροι. λύων δὲ Ἀριστοτέλης (fr. ἄλλως τε οὐκ ἠγνόει τὸ πεπραγμέ-
 149 ed. Teubn.) φησὶν, ἦτοι ὅτι νον ὁ Ἥλιος, ἀλλ' ἔδει ὡς ποιμαί-
 πάντα μὲν ὄρᾳ ἥλιος, ἀλλ' οὐχὶ νουσαν καὶ ταύτην ἀπαγγεῖλαι. ἢ τῷ
 15 ἅμα· ἢ ὅτι τῷ Ἡλίῳ ἦν τὸ ἐξαγγεῖ- καιρῷ λύεται, ὡς νυκτὸς ἐπιθεμένων
 λαν ἢ Λαμπετία, ὡς περ τῷ ἀνθρώπῳ τοῖς βοσὶ τῶν ἑταίρων. ἢ ὅτι Ἡλίῳ
 ἢ ὄψις. ἐξαγγέλλει ἢ Λαμπετία, ὡς περ τῷ

(B) 12 in marg. int. adscript. Ἀριστοτέλους, cf. Prol. II. p. 420 15 τοῦ
 ἡλίου, corr. V. Rose τὸ ἐξαγγεῖλαν sec. Roseum in cod.

(Vd) 5 c. l. ὡκέα δ' ἡελίῳ ὑπερίονι 12 verbo ἄλλως deceptus is qui scho-
 lium exaravit post πλείστα signum scholii finiti posuit; idem spr. lin. h. l. ad-
 didit: πάντα μὲν οὐχ ἅμα δὲ, de quibus cf. infr. ad l. 12^a 16 ἥλιος

6 sqq. De versuum 374—90 athetesi Aristarchea v. Ludwich, Ar. Hom. Textkr. I, p. 598.

6^a sqq. † M^a (f. 152^a, c. l. ὡκέα δ' Ἡελίῳ) μ 374: πῶς οὖν ὁ πάντα ἐφορῶν οὐκ εἶδε ταῦτα: ὄρᾳ, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τὸ αὐτό. ἢ καὶ ταύτας φυλασσούσας ἀπαγγεῖλαι ἐπρεπεν. ἢ ὡς νυκτὸς ἐπιθεμένων τοῖς βοσὶ τῶν ἑταίρων.

† H (f. 77^b, c. l. ὡκέα δ' Ἡελίοιο), M^a (f. 152^a, s. l.) ib.: πῶς οὖν ὁ πάντα ἐφορῶν οὐκ εἶδε ταῦτα (πάντα codd., sed in M ab ead. m. ταῦτα sprascript.); ὄρᾳ ἀλλ' οὐχ ὑπὸ (ἐπὶ M) τὸ αὐτό.

6^b—16^b † H (f. 77^b, c. l. ὡκέα Ἡελίῳ): ἐναντίον τοῦτο — τῶν ἑταίρων, prorsus cum Vd congruens, nisi quod verbis in hoc codice supra lin. additis caret.

† *B (f. 47^a, Γ 277): ἀφ' ἑαυτοῦ ἐχρῆν ἐγνωκένοι τὸν πάντ' ἐφορῶντα. λύοιτο δ' ἂν τῇ λέξει· τὸ γὰρ πάντα δηλοῖ τὰ πλείστα. λύοιτο δὲ καὶ τῷ καιρῷ· νυκτὸς γὰρ εἰκὸς ἐπιθέσθαι τοῖς βοσὶ τοὺς Ἰθακησίους.

12^a sqq. Recurrit Aristotelis haec solutio extremo scholio, ita ut, nisi in lacuna quam p. 114, 6 statuimus plurima exciderunt, scholium e duabus quaestionibus de eadem re agentibus conflatum esse videatur. Eodem ducunt verba in Vd (l. 12^b) supra lin. addita.

† M^a (f. 152^a), B (f. 112^b) μ 374: καὶ πῶς πάντα ἐφορᾶ ὁ Ἥλιος; πάντα μὲν, οὐχ ἅμα δέ. οὐκ ἠγνόει μὲν (δὲ B) τὸ πεπραγμένον ὁ Ἥλιος, ἀλλ' ἔδει ὡς ποιμαίνουσαν καὶ ταύτην ἀπαγγεῖλαι. ἢ ὡς νυκτὸς ἐπιθεμένων τοῖς βοσὶ τῶν ἑταίρων. Secundam solutionem etiam † Eustathius, p. 1724, 1 sqq., habet.

ἢ ὅτι, φησὶν, ἀρμόττον ἦν εἰπεῖν ἀνθρώπων ἢ ὄψις. ἢ ὅτι, φησὶν, ἀρ-
 οὔτως τὸν τε Ἀγαμέμνονα, ὀρκί- μοστὸν ἦν εἰπεῖν οὔτω τὸν τε Ἀγα-
 ζοντα ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ὅτι Ἡέ- μέμνονα, ὀρκίζοντα ἐν τῇ μονομαχίᾳ,
 λιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ ὅτι Ἡέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς
 πάντ' ἐπακούεις; καὶ τὸν Ὀδυσσεῶα καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ τὸν 5
 πρὸς τοὺς ἐταίρους λέγοντα * * * * * Ὀδυσσεῶα πρὸς τοὺς ἐταίρους λέγοντα
 οὐ γὰρ δὴ καὶ τὰ ἐν Ἄιδῃ ὄρα. καὶ * * * * * οὐ γὰρ δὴ καὶ τὰ ἐν
 ὄλως ὁ ποιητής, ὅπου παρέστιν, Ἄιδου ὄρα. καὶ ὄλως ὁ ποιητής,
 ἐκεῖνά φησιν ὄραν πάντως, ἐν μὲν ὅπου παρέστιν, ἐκεῖνά φησιν ὄραν
 τῇ ἀνατολῇ ὄντα τὰ ἐν τῇ ἀνατολῇ, πάντως, ἐν τε τῇ ἀνατολῇ ἐν τε τῇ 10
 ἐν δὲ τῇ μεσημβρίᾳ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ μεσημβρίᾳ καὶ πάλιν ἐπὶ δυσμῶν τὰ
 πάλιν ἐπὶ δυσμῶν τὰ κατ' αὐτὰς κατ' αὐτὰς ἐπιβλέπειν.
 ἐπιβλέπειν. εἰκὸς οὖν ἐστὶ κατ' ἄλλο εἰκὸς οὖν ἐστὶ κατ' ἄλλο κλίμα
 κλίμα τῆς κινήσεως ὄντα μὴ ἑωρα- τῆς κινήσεως ὄντα μὴ ἑωρακέ-
 κέναι τὰ κατὰ τὴν Θρινακίαν πρατ- τὰ κατὰ Θρινακίαν πραττόμενα 15
 τόμενα· πάντα μὲν γὰρ ἐφορᾷ, οὐ πάντα μὲν γὰρ ἐφορᾷ, οὐ κατὰ τὸν
 κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ καιρὸν πάντα αὐτὸν δὲ καιρὸν πάντα ἐποπτεύει.
 ἐποπτεύει.

441. cf. ad v. 105, p. 111, 1.

Quod sec. Dindorfium (p. 789) in cod. N ad hunc librum ad- 20
 scriptum est scholium (refertur autem ad ξ 164) ad π 188 pertinet.

95. v. 119, p. 118, 3.

*B f. 78^b
 (E 770).

I. f. 119^a
 (ib.), II.

103. ἀέρα λέγει τὸ ὀμιχλῶδες καὶ ἀόρατον· ἀῆρ γὰρ παρὰ νηυσὶ

(B) 6 de lacuna, quam codd. auctoritate non adiutus statui, v. infr. ad h. l.
 12 τὰ κατ' αὐτὸν cod.; αὐτὰς ego

(Vd) 4 δ τ' ἡέλιος cod. 7 v. ad l. 6^a 8 ὄραν καὶ ὁ λόγος cod.; correxi
 e B 11. 12 τὰ κατ' αὐτὴν cod.; αὐτὰς ego

6^a, 7^b Lacuna, de qua cf. ad p. 113, 12^a, si sensum spectas, suppleri potest
 e schol. Vd (f. 56^b) μ 323: φαγόντες οὐκ ἂν λάθοιεν τὸν πάντα ἐφορῶντα, καθὰ
 καὶ Ἀγαμέμνων πρὸ τῶν ὀρκίων ἐκφοβεῖ τοὺς Τρῶας τοῖς ἐπιμαρτυρουμένοις.
 Idem Harl. Sed haud scio an plura exciderint.

23 Fuisse qui in ea re, quod antrum Nympharum ἡεροειδές diceretur, offen-
 derent, Et. M. verba docent v. ἡεροειδές, ex Heracleonis in Odysseam com-
 mentario petita: καὶ γὰρ ἄτοπον θεοῖς σκοτεινὸν ἀνεῖσθαι. Cuius grammatici
 huius loci interpretandi ratio ea re a Porphyriana, quam e scholio Iliadis eius
 nomine inscripto divinare licet, differt, quod Heracleo (cuius e commentario
 etiam schol. H v 366 fluxisse videtur) ἡεροειδές ad τὸν μεταξὺ ἀέρα ἀνα-
 πεπταμένον, Porphyrius ad τὸ ἀχλῶδες, quod in extremo antro esse vide-
 retur, rettulit. Etiam Cronius Numenii ἐταῖρος quaesiverat, τί βούλεται τὸ
 ἄντρον τὸ αὐτὸ καὶ ἐπήρατον καὶ ἡεροειδές, οὐδαμῶς τοῦ σκοτεινοῦ
 ἐπήρατου ὄντος ἀλλὰ μᾶλλον φοβεροῦ (vid. Porphyr. A. N. 3, quem in eo

βαθεί' ἦν (ι 144)· δθεν καὶ ἡεροφοῖτις Ἐρινύς (I 571), ἡ' σκοτεινῶς καὶ ὀμίχλωδῶς φοιτῶσα. τὸ οὖν ἡεροειδές (E 770), ὅσον εἶδε μέχρι τοῦ ἀεροειδοῦς, τουτέστι τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχλυώδους. ἡερόφωνοι οὖν κήρυκες (C 505), ὧν ἡ φωνὴ καὶ μέχρι τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχλυώδους
 5 δικνεῖται, ὅπερ ἐν ἄλλοις· φωνὴ δ' αἰθέρ' ἴκανέν (O 686), ἀφανῆς δὲ οὗτος ἀνθρώποις.

: 109 sqq. . . . λύσις. ἐπὶ τῶν δύο θυρῶν ἐν τῷ διαιρεῖν φησιν H f. 79^b int. αἱ μὲν, αἱ δέ. ἐνδέχεται γὰρ μίαν ἐκάστην θύραν δίθυρόν εἶναι. Vd f. 60^b.

: 119. τὴν τῶν Φαιάκων ἀτοπίαν, καθ' ἣν τὸν Ὀδυσσεύα καθεύ- H f. 80^a.
 10 δοντα μὴ διυπνίσαντες εἰς τὴν γῆν κατέθεντο τοῦ τε Ὀδυσσεύος τὸν Vd f. 60^b.
 ἄκαιρον ὕπνον διαλύειν πειρώμενος ὁ Ποντικὸς Ἡρακλείδης φησὶν ἀτόπους εἶναι τοὺς ἐξ ὧν εἶρηκεν ὁ ποιητὴς μὴ στοχαζομένους περὶ τοῦ παντὸς τρόπου τῶν Φαιάκων. συνειδότας γὰρ ἑαυτοῖς φιληδονίαν καὶ ἀπολαυστικὸν τρόπον καὶ δεδιότας, μὴ τις αὐτοὺς ἄλλος ἐπελ-
 15 θῶν ἐκβάλλῃ ἀπὸ τῆς χώρας, δύο ταῦτα ὑποκρίνασθαι; φιλοξενίαν τε πρὸς τοὺς παρόντας ταχεῖάν τε ἀπόπεμψιν πρὸς τοὺς ἐλθόντας,

1 βαθεῖα ἦν B 3 ἡεροφῶνοι B 7 ἀπορίαν intercisisse apparet λύσιν Vd ἐπὶ om. Vd 9 sqq. cf. Cobet, Mnem. N. S. I, p. 17 13 συνειδότες et 14 δεδιότες H Vd; corr. Mai (in schol. Q) 15 φιλοξενίαν H 16 ταχεῖαν τὲ H

libello cap. 6 longe aliam atque h. l. difficultatis solvendae rationem instituisse, non est quod mireris).

.1 Cf. Herodian. T 87 (A): ἡεροφοῖτις] πειστέον δὲ μᾶλλον τοῖς παρὰ τὸν αἶρα ἐκδεξαμένοις τὴν σύνθεσιν γεγονέναι, ἐπεὶ ἀοράτως φοιτᾷ· αἶρα γὰρ λέγει τὸ σκοτεινὸν κατάστημα κτλ.

3 sqq. † B (f. 257^b) Σ 505: ἡεροφῶνων] ὧν ἡ φωνὴ μέχρι τοῦ ἐμφανοῦς <corr. ἀφανοῦς> ἐκνεῖται, ὃ ἀλλαχοῦ εἶπε φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἴκανεν Idem fere scholl. A et Townl. eodem vitio (ἐμφανοῦς) laborantia.

7, 8 Idem fere, sed om. v. λύσις, B (f. 115^b) et M^a (f. 157^a), illud quidem c. scholio de θεώτεροι (v. 111), hoc c. scholio de καταβραταί (v. 110) agente cohaerens.

9 sqq. Etiam Aristoteli τὰ ἐν Ὀδυσσεΐα περὶ τὴν ἐκθεσιν ἄλογα visa fuisse, poet. 24 (p. 1460 a 35) traditur. Qua de re deque Heraclide Stagiritae vestigiis insistente v. Prol. II. p. 414.

12 sqq. † H (f. 43^b, c. l. σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνω), Vd (f. 15^a c. cod. l.) η 318: τίνος ἕνεκεν ὑπνώτιοντα Ὀδυσσεΐα <ὑπνω ἄντα ὀδυσεΐως H, ἄντα ὀδυσεΐως ὕπνω Vd; corr. Mai in schol. EQ> ἄγουσι Φαίακες; φάμεν οὖν ὡς εἰδότες τὸ ἀβροδίαιτον <ἀβροδιαίτατον Vd> ἑαυτῶν καὶ τὸ περὶ τοὺς πολέμους ἀσθενές — φησὶ γοῦν· οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει <μέλλει codd.> βιός οὐδὲ φάρετρον — οὐδένα θέλουσιν ἀκριβῶς μαθεῖν, ποίοις <eros. Vd> οἰκοῦσι τόποις, ἐπανάστασιν πολεμίων δεδοικότες. τούτου χάριν καὶ μισόξενοι καὶ τοὺς ἀφικομένους ἀποστέλλουσι τάχιστα καὶ κοιμωμένους, ἵνα μὴ τὴν ὁδὸν μάθωσι. διὸ καὶ κοιμώμενον ἀποτίθενται τὸν Ὀδυσσεΐα, διὰ τὸ μὴ ἰδεῖν, εἰς ποῖον κλίμα <καὶ ἄμα codd.; corr. Polak, Obs. p. 96> ἀναπλέουσιν.

† T (p. 107, c. l. δεδμημένος) ibid.: τίνος ἕνεκα ὕπνω; φασὶν οὖν· εἰδότες τὸ ἀβροδίαιτον <ἀβροδ. cod.> ἑαυτῶν καὶ τὸ παρὰ τοὺς πολέμους ἀσθενές [ἐν τοῖς ἐσχάτοις γὰρ τόποις κατοικοῦντες κτλ., v. Dind.].

πάντα δὲ ἐργάζεσθαι, ὅπως αὐτῶν ἢ οἴκησις λανθάνῃ καὶ διάστημα ὅσον ἐστὶ μὴ γινώσκῃται, νῆσον ἀγαθὴν οἰκοῦντας, πρὸς δὲ τὸν πόλεμον οὔτε γεγυμνασμένους οὔτε προαιρουμένους, ἀλλ' ἐναντίαν βιοτὴν τοῖς πολεμικοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἔχοντας· οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη (Ζ 270) — καὶ πάλιν φησὶν αὐτοῖς αἰεὶ 5
δαῖτα μέλειν κίθαριν τε καὶ ψάδας (θ 248) —. τοιούτους οὖν ὄντας καὶ τοιαύτην γῆν ἔχοντας οὐδὲν ἀπεικὸς εὐλαβεῖσθαι, μὴ κατοπτευθέντες ὑπὸ τινων πολεμῆσαι δυναμένων ἐκπέσωσι τῆς χώρας, καὶ ταχείας τὰς ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι τῶν ξένων, οὐ διὰ φιλοξενίαν· οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται, οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φι- 10
λέους, ὅτε κέν τις ἴκηται (η 32. 33). οὐδὲν οὖν ἄλογον, διὰ τινὰ τοιαύτην αἰτίαν αὐτοὺς ἀποστέλλειν ταχέως τοὺς ξένους, πρὶν ἐντὸς γενέσθαι τῶν παρ' αὐτοῖς τοὺς ἐπιδημήσαντας. εὐλογον δὲ ἦν μάλιστα τὸν Ὀδυσσεῖα φοβηθῆναι· τούτῳ γὰρ συμβεβῆκει τὰ μὲν περὶ πόλεμον δεινότατον τῶν θνητῶν εἶναι καὶ διὰ τὴν φύσιν καὶ διὰ τὴν ἐν τῇ 15
Τροίᾳ γυμνασίαν, πατρίδα δὲ τραχείαν καὶ μικρὰν οἰκεῖν. πρὸ τοῦ εὐγνώναι οὖν εὐκαταφρόνητον εἶναι νομίζοντες ἦττον ἔκρυπτον τὴν ἑαυτῶν διαγωγὴν, ἀλλὰ τι καὶ παρεδήλουν· ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο ὅς ἦν, βουλόμενοι μήτε τὸν τόπον, ὅπου τὴν νῆσον αὐτῶν εἶναι συμβέβηκε, μήτε πόκος ἦν αὐτῷ ὁ πλοῦς ἐκ τῆς Ἰθάκης πρὸς αὐτοὺς γινῶναι, πρῶτον 20
μὲν ἔφασαν αὐτῷ, ὅτι δεῖ καθεύδειν αὐτὸν ἀναβάντα εἰς τὸ πλοῖον (η 318)· εἶτα πολὺ τῆς Ἑλλάδος ἀπέχειν τὴν νῆσον αὐτῶν ὑπολαβεῖν τὸν Ὀδυσσεῖα θέλοντες παρενέβαλλον, ὡς αὐθημερὸν εἶδεῖν αἱ νῆες κατανεύειν εἰς ὃν ἂν οἱ ναῦται πρόθωνται τόπον (η 326)· καὶ τὸ λέγειν ὅτι ῥαδίως αὐτὸν ἀπάξουσιν εἰς τὴν πατρίδα, 25

εἰ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἔσται Εὐβοίης,
ἦν περ τηλοτάτην φασὶν ἔμμεναι, οἵπερ ἴδοντο
ἡμετέρων προγόνων (η 321—23),

συνωδὸν ἐστὶ τῷ προσποιεῖσθαι πόρρω τῆς Ἑλλάδος τὴν χώραν αὐτῶν εἶναι· τῷ γὰρ τὴν Εὐβοίαν τηλοτάτην λέγειν εἶναι παντελῶς φασὶν 30
ἑαυτοὺς κατοικεῖν πόρρω τῆς Ἑλλάδος. ἀλλὰ δῆλον ὅτι πάντα ταῦτα

3 ἀν' ἐναντίαν Vd 5 μέλλει H 6 μέλλειν codd.; μέλειν Dind. οὖν om. Vd 8. 9 ταχείας . . . (eros.) ἀπ. Vd; ταχυτάτους ἀποπόμπους H 9 ξείνων (?) Vd 10 οἶγε H 10. 11 φιλέουσιν H 12 τοιαύτ.ν αἰτίαν αὐτ. . . Vd 13 παρ' . . . τοῖς τοῦς . . . ἰδημήσαντας Vd 14 φοβηθῆναι . . . το . . . συμβεβῆκει <corr. e συμβέβηκε> Vd 15 δεινότατα Vd καὶ post εἶναι om. Vd καὶ δι . . . ἐν τῇ Vd 16. 17 γυμνασίαν Vd; γυμνασί . . . <vac. spat., in quo alter. man. an add.> πατρι δὲ τραχει καὶ μικροῖς πρὸ τ' οὖν γινῶναι οὖν εὐκ. H καὶ μακροῖς (?) οἰκεῖν πρὸ τοῦ γινῶναι εὐκ. Vd μικρὰν et εὐ (ex priore οὖν codicis H) coniecti 20 αὐτῶν HVd; αὐτῷ e cod. Q Mai dedit 24 κατανεύειν codd.; corr. Buttm. πρόθωνται, super o ab ead. man. ω addit., HVd 25 ἐς Vd τὸν πατρ. H 26 ἑκατέρω Vd 29 τὸ προσπ. codd.; corr. Buttm. (p. 577) 30 τὸ γὰρ Vd 31 κατοικεῖν ἑαυτοὺς Vd

12. 13 De v. ἐντὸς γενέσθαι cf. Cobet l. c.

συνέτεινεν αὐτοῖς πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι καθ' ὃν ᾗκουν τόπον. τοιαύτης δὲ αὐτῶν οὔσης τῆς προαιρέσεως, ἐπειδὴ καθεύδοντος τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν Ἰθάκην ἦκειν αὐτοὺς συνέπεσε, κάλλιστον, οἶμαι, τοῦτο ἠγήσαντο ὑπάρχειν αὐτοῖς, καθεύδοντα αὐτὸν ἐκθεῖναι, πρὸς τὸ μὴδὲ εἰς ὃν ἀπο-
 5 πλέουσι τόπον, εἴτε πρὸς ἕω εἴτε πρὸς ἑσπέραν, γνωσθῆναι. τὸ δὲ παθεῖν τι τὸν Ὀδυσσεῖα ὑπὸ τῶν περιτυχόντων τάχα μὲν ἴσως οὐδὲν αὐτοῖς διέφερεν, ἐπειδὴ γε αὐτοῖς συμβέβηκε μὴδὲν εἰς αὐτὸν ἀσεβῆσαι, καθάπερ ὑπέσχοντο μετὰ τῶν σπονδῶν εἰς τὴν πατρίδα ἀπαγαγεῖν
 (ἡ 192 sqq.)· οὐ μὴν ἄλλ' εἴ τινα φιλανθρωπίαν δεῖ αὐτοῖς ἀποδοῦναι
 10 πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα, ἕξεσι λέγειν, ὡς ἐξ ὧν ἤκουσαν αὐτοῦ λέγοντος οὐς ὁ Τειρεσίας αὐτῷ χρησμοὺς εἶπε συνελογίζοντο ὅτι οὐδὲν παθεῖν αὐτῷ εἴμαρται δεινόν, ἀλλὰ τιμωρῆσασθαι τοὺς ἐχθρούς. εἰδότες δὲ ἐκείνον οὐδὲν βλαβησόμενον, αὐτοὶ δ' ὅπερ προετέθειντο ἀπεργασάμενοι, τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο οὐκ ἐπεγεύραντες αὐτόν.

15 κἀνταῦθα μὲν δεῖ θεωρεῖν, παρὰ τί ποτε τὴν ἀπολογίαν ποιούμεθα. οἱ μὲν γὰρ κατηγοροῦντές φασι τι πράξει τοὺς Φαίακας τοιοῦτον, ἐξ οὗ κίνδυνος ἦν ἀδοξία περιπεσεῖν, οὐ προσαποδεικνύουσι δὲ ὅτι εἰ μὴ διὰ τὴν πράξιν αὐτοῖς ταύτην οὐδὲν ἀγαθὸν συνέβαιεν ἄν [ἔδει τοῦτο ποιῆσαι τοὺς μέλλοντας μὴ παραδώσειν ἀπολογίαν]· πολλάκις γὰρ τῶν
 20 ἐν μιᾷ πράξει καὶ δυσχερὲς ὑπάρχει τι καὶ ἀγαθόν, καὶ μᾶλλον ἐστὶν αἰρετὸν τὸ ἀγαθὸν ἢ τὸ κακὸν φευκτόν. διόπερ οὐκ ἀποδοκιμάζομεν τὰς τοιαύτας πράξεις, καὶ τοῖς Φαίαξι δὲ τοῦτο συμβαίνειν λέγομεν· οὐ γὰρ τὴν ἀπόδειξιν ἐφοβήθησαν, ὡς λαθεῖν ἐβουλήθησαν ἐν ᾧ τόπῳ κατοικοῦσιν.

25 ἡ μὲν οὖν ἀφορμὴ τῆς ἀπολογίας ἐκ τούτου γέγονεν ἡμῖν. εἰ δὲ δὴ πλάττομεν ἐκτὸς τῶν ἐπῶν τι τοῖς Φαίαξι αἰρετώτερον ἄλλο συμβαῖνον, δι' ὃ περιεῖδον τὸν τῆς ἀδοξίας κίνδυνον . . .

οὐ διανιστάσιν αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν χάριν τῆς παραπομπῆς M^a f. 157^a.

1 πρὸς τὸ μὴ Vd 3 ἠγήσατο Vd 5 εἴτε πρὸς ἕω om. codd.; add. Buttm.

5. 6 τὸ τε παθεῖν codd.; δὲ ego 7 ἐπεὶ δὲ γε codd.; corr. Buttm. (p. 577)

8 τὸν πατρ. H 9 αὐτοῖς ἀποδ. δεῖ Vd 12 ἤμαρται HVd; εἴμαρτο e cod.

Q (habet ἤμαρτο) Mai 14 τὴν ἀγωγὴν codd.; corr. Cobet 15 περὶ τίνος

ποτέ conl. Polak, p. 120 17. 18 εἰ μὴ et ἄν addidi 21 αἰρετὸν Vd

23 οὕτω post οὐ γὰρ ins. Cobet 25 οὖν om. Vd 25. 26 ἤδη δὲ πλάττομεν

ἐκ τῶν ἐπῶν τι codd.; εἰ δὲ δὴ et ἐκτὸς ego αἰρετώτερον Vd 27 διόπερ

ἴδιον τρίτης ἀδοξίας κίνδυνον (sequitur clausulae sign.) codd.; corr. Cobet;

lacunam ego indicavi 28 διανίστασιν M; corr. Buttm. περὶ τοῦ μὴ δοκ.;

ὑπὲρ ego

19 sqq. Congruit cum Aristotele, poet. 25, p. 1461 α 4: περὶ δὲ τοῦ καλῶς ἢ μὴ καλῶς . . . οὐ μόνον σκεπτέον εἰς αὐτὸ τὸ πεπραγμένον ἢ εἰρημένον βλέποντα, εἰ σπουδαῖον ἢ φανῦλον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πράττοντα ἢ λέγοντα, πρὸς ὃν ἢ ὅτε ἢ οὐ ἔνεκεν, οἷον εἰ μείζονος ἀγαθοῦ, ἵνα γένηται, ἢ μείζονος κακοῦ, ἵνα ἀπογένηται.

28 sqq. Casu factum est, quod initium scholii M sine ullo verborum addi-

ἀπαιτεῖν, ἢ ἵνα μὴ κατασχεθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ. ἢ οὕτως ὑκονόμησε διὰ τὰ ἐξῆς· ἀνήρητο γὰρ ἂν ὑπὸ τῶν μνηστήρων φανερώς κατιῶν.

Vd f. 60^b φασί τινες· διὰ ποίαν αἰτίαν ἤγαγον τὸν Ὀδυσσεῖα τῆς νυκτὸς εἰς
(v. 95). Ἰθάκην; καὶ φαμεν, ὅτι οἱ Φαίακες φιλήδονοι ὄντες καὶ πολέμων ἄπειροι οὐκ ἠθέλησαν ἀπάξαι αὐτὸν ἐκεῖ κατὰ τὴν ἡμέραν, ἵνα μὴ τινες ἴδοιεν 5
τὴν ναῦν καὶ μαθόντες τὴν ἐκείνων πατρίδα ἐπελθόντες ἐκείνην πορ-
θήσωσιν. ἄλλοι δὲ, ὅτι καλῶς ἢ Ἀθηναῖοι τοῦτο ὑκονόμησεν, ἵνα μὴ ἴδωσιν
ἐκείνον οἱ μνηστῆρες καὶ . . . ἐπιβουλήν τινα κατ' ἐκείνου ποιήσωσιν.

Vd f. 62^a. 215. 16. τὰ χρήματ' ἀριθμήσω. οὐχ ὡς μικρολόγος, ἀλλ' ἐκ
H f. 81^a. τούτου τεκμαιρόμενος, εἰ καὶ περὶ . . . ἀγωγὴν τῆς πατρίδος ἠδί- 10
κησαν αὐτόν. ἢ ὡς † μέλλων ἀναλωθέντα.

M^a f. 159^b. κοίλης ἐκ νηός. καίτοι τῇ σφραγίδι αὐτοῦ ἦσαν ἐσφραγισμένα.
ἀλλ' ἐδόκει, μὴ πως αὐτοῦ κοιμηθέντος αὐτοὶ ἠλλαξαν αὐτά, τὸν τύπον
ἀντιγράψαντες.

M^a f. 159^b. ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω. ἵνα τὴν γνώμην αὐτῶν 15
Vd f. 62^a. καταμάθῃ. εἰ γὰρ μηδὲν ἔλιπε τῶν χρημάτων, ψευδὲς ἦν τὸ εἰς ἀλλο-
τρίαν γῆν αὐτὸν ἀφίχθαι. οὐ πιστεύει δὲ τῷ δεσμῷ τῆς Κίρκης (θ 448),
ἦτοι διὰ τὴν ἐκπληξιν ἢ οἰηθεὶς μεμαθηκέναι αὐτοῦς τὸν δεσμόν.

M^a f. 160^b. 246. πῶς οὖν [ἔνδροκος], εἰ ἐν ἠπειρῷ νέμονται (ξ 100); οὐδὲν
κωλύει καὶ ἐν Ἰθάκῃ. ἢ βούβοτος βοσκημάτων πλήρης. 20

2 ἂν addidi 3 sqq. in Vd multa crosa, quae litteris inclinatis expressi
6 ἀπελθόντες 8 καὶ οὖν(?) . . . βουλήν 9 Vd interiecto ἄλλως ab iis,
quae lin. 15—17 edidimus, seiunctum τὰ χρήματα Vd; ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρ.
ἀρ. H 10 τεκμαιρόμενος H post περὶ vac. spat. in Vd quattuor, in H sex
fere litt. 11 ἢ ὡς ἀναλωθέντων H, non minus corrupto 12 σφραγίδι M
15 τὰ χρήματα, om. ἀριθμήσω, M; om. ἀριθμήσω Vd 16 εἰ γὰρ μηδὲν ἔχει
περὶ τῶν χρ. Vd 16. 17 τὸ εἰς ἀλλοτρίαν χώραν ἀφίχθαι: ~ ἄλλως. τὰ χρή-
ματα κτλ. (l. 9) Vd 19 M c. l. καὶ βούβοτος ἔνδροκος ut e glossemate
ortum recte Buttm. deleri iussit

tamento cum schol. longiore coniungere possis. In quo similia olim fuisse vel schol. Vd (l. 3 sqq.) docet. Etiam Plut., aud. poet. 8, p. 27 E, et Eust. v, p. 1733, 3 sqq., eodem ducunt, quamvis non nihil de suo mutasse vel addidisse videantur.

Cf. schol. M^a (ab iis quae h. l. edidimus v. ἄλλως diremptum): ὅτι οὐκ ἠθέλον αὐτὸν διυπνίσαι [ἐπεὶ πολλὰ κενοπιακῶς ἦν], ἢ ὅτι μὴ ἔμφασιν προσάγῃ, ὅτι τούτου χάριν διυπνεῖται (διύπνει cod.), ὅπως λάβωσι τὸν ναῦλον (ναύτην cod.). ἢ ἵνα μὴ μετ' αὐτὸν καὶ οἱ ἄλλοι ἐκβαῖεν (ἐκβεῖεν cod.) καὶ διατριβῇ τῇ τῶν ἐκείσε γνωρισθῇ ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τῶν μνηστήρων.

5 sqq. Eust. l. c., l. 17 sqq., in quaestione, cur dormientem Phaeaces Ulixem exposuerint, habet: ὅθεν καὶ νυκτὸς αὐτοῖς ὁ ἀνάπλους γέγονεν, ἵνα μὴ ἔχη Ὀδυσσεὺς ἡμέρας οὔσης παρασημειοῦσθαι τόπους τινάς.

9 sqq. Cf. Plut. l. c., p. 27 D (addendus h. l. ad Prolegg. II. p. 425) et Eust., p. 1739, 7 sqq.

17 † H (f. 81^a), Vd (f. 62^a, gl. interl. rbr.) v. 215: ἐκ γὰρ (om. Vd) τῆς ἐκ-
πλήξεως (ἐππλήξεως? H) οὐ προσέσχε τῷ δεσμῷ τῆς Κίρκης, τὸν ποτὲ μιν
δέδραεν (δέδραεν Vd) φρεσὶ πότνια Κίρκη (θ 448).

19 sqq. Cf. H v. 246 (c. l. καὶ βούβοτος): ψεύδεται ἐγκωμιάζων τὴν νῆσον.

277. ad ε. 288.

323. καὶ μὴν οὐκ ἔδειξε τῷ Ὀδυσσεῖ σαφῶς ἑαυτὴν παρὰ Φαίαιον. II f. 82^b.
 ἢ ἢ οὐ κατὰ παρθένον θνητὴν ὠμοιώθη παρὰ Φαίαιον τῆς θεοῦ συμ- Vd f. 64^a.
 βουλὴν διὸ ἔγνω.

332. cf. ad ε. 182; p. 53, 1.

352. ἐπιλαμβάνεται Πτολεμαῖος· ἔδει γὰρ πρῶτον κεδάσασα, Vd f. 64^b.
 φησί, τὸν ἀέρα εἶτα δεῖξαι. εἰ μὴ ἄρα ὁμοίον ἐστὶ τῷ τὰς μὲν ἄρα II f. 82^b.
 θρέψασα τεκοῦσά τε (μ. 134).

οὐκ εἶπεν ἐκεδάννυεν, ἀλλ' ἐκέδασεν, δεικνύς ὅτι πρῶτον ἐκέδασε Vd f. 64^b.
 10 τὴν ἀχλὺν εἰπούσα τὸ ἀλλ' ἄγε τοι δεῖξω, καὶ οὕτως αὐτῷ ἔδειξε· II f. 82^b.
 Φόρκυνοσ μὲν ὄδ' ἐστὶ λιμὴν· οὐ γὰρ ἔτι ἀορασίας οὐσης ἐφαίνετο
 αὐτῷ τὰ μὴ ὁρώμενα.

366. cf. ad ν. 103.

387. πῶς οὐ πρὸς Νέστορα καὶ Μενέλαον μετέρχεται στρατιάν II f. 83^a.
 15 λαβεῖν; τάχα ὅτι τοῖς λοιποῖς πολίταισ οὐδὲν αἰτίοισ οὔσι πόλεμον Vd f. 65^a.
 ἐπάγειν ἀδικώτατον ἔδοξε. μεμάθηκε γὰρ καὶ παρὰ τῆς μητρὸς ἐν
 "Αἶδου τὰς δημοσίας Τηλεμάχῳ φυλασσομένασ τιμάσ, καὶ ὅτι τοὺς τρυ-
 φῶντασ μνηστῆρασ τιμωρήσεται καὶ καθ' ἑαυτόν. οἳ τε μνηστῆρεσ, εἰ
 ἦσθοντο, ἔφυγον ἂν μὴ δόντεσ δίκην.

20 397. * καὶ πῶσ οὖν ἡ Εὐρύκλεια γινώσκει; ὅτι χρεῖα αὐτῆσ ἐστὶν ἐν II f. 83^a int.
 τῇ μνησθηροκτονίᾳ. Vd f. 65^a.

§

68. Ad δ. 1, p. 42, 7 sqq.

164. π. 188.

2 II Vd c. 1. θάρσυνάσ τ' <θαρσύνασ τ' Vd> ἐπέεσσι <-ιν H> 6 Vd inc.: τὸ
 δὲ κέδασ' ἡέρα ἐπιλαμβ. <post p. 574, 21 Dind.>, H: κέδασ' ἡέρα· τοῦτο ἐπιλ.
 κευάσασα H 7 φησί om. Vd 9 Vd: c. 1. ὡσ εἰπούσα θεὰ κέδασ' ἡέρα, H: ὡσ
 εἰπούσα θεὰ 10 ἀλλά γε H Vd 11 οὔσεσ (?) H 12 τὰ νῦν ὁρ. conl. Polak, p. 48

14 II Vd c. 1. παρ δέ μοι αὐτῇ στήθῃ καὶ πρὸσ μὲν. Vd ... στρατεῖαν
 codd.; corr. Polak, p. 491 18 ὅτι μνηστῆρεσ εἰ Vd 20 II c. 1. ἀλλ' ἄγε σ'
 ἄγνωστον τεύξομαι, Vd: ἀλλ' ἄγε ἄγνωστον τεύξομαι πάντεσσι βροτοῖσι

τὰ γὰρ βουστᾶσια Ὀδυσσεῶσ ἐν ἡπειρῳ ἦν. Ex Eustathio, p. 1740, 40 sqq.,
 pleniore, ut videtur, scholiorum codice uso accedunt solutiones: εἰ μὴ ἄρα συλ-
 ληπτικῶσ ἴσασ τῇ Ἰθάκῃ συνεπινοητέον καὶ τὴν ἀντικρὺ αὐτῆσ κειμένην ἡπειρον.
 ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ὡσ ἐγκωμίου νόμῳ οὐ πᾶν λέγει τὸ ἀληθῆσ οὐδὲ περὶ τῆσ
 Ἰθάκῆσ, ἀλλὰ προσεπιτίθησιν ἀνξήσει χρώμενοσ.

2 sqq. Cf. schol. Ariston. v. 320 (II f. 82^b, Vd f. 64^a) inter causas atheteseos
 v. 320—23 afferens, ὅτι οὐκ ἐγίνωσκεν ὡσ ἡ φανείσα αὐτῷ παρὰ Φαίαιον θεα
 ἦν, ὅτι οὐκ ἐθάρσυνεν, ἀλλὰ τούναντίον κτλ. — De solutionibus gravissime cor-
 ruptis desperandum esse videtur.

9 † Vd H (post ea quae l. 9—12 edidimus): τὸ ὡσ εἰπούσα νοητέον μετὰ
 τοῦ <τὸ codd.> ἀλλ' ἄγε <ἀλλά γε codd.> τοι δεῖξω Ἰθάκῆσ ἔδοσ.

20 Idem brevius M^a (f. 164^a, c. 1. πάντεσσι βροτοῖσι): πῶσ οὖν ἡ Εὐρύκλεια
 γινώσκει; ἐπειδὴ χρεῖα αὐτῆσ. — Utrumque scholium vereor ne e quaestione
 π. 188 edenda (p. 121, 16 sqq.) male intellecta originem traxerit; prudentius
 Eust. v, p. 1745, 39.

Η f. 87^a. 288. πῶς πρὸς Ἀθηνᾶν διαλεγόμενος εὐλογεῖ τοὺς Φοῖνικας, δι'
 Vd f. 70^b. ὧν φησι· πόλλ' ἀεκαζομένους οὐδ' ἤθελον ἔξαπατῆσαι (v 277),
 ὡδε δὲ τὸ ἐναντίον; ἐκεῖ μὲν προτρέπεται τὸν ξένον μὴ γενέσθαι ἀλι-
 τόξενον, ἐνθάδε δὲ οἶδεν Εὐμαιον ὑπὸ Φοινίκων πεπραμένον.

311. editum ad Λ 354, p. 164, 6 (H, f. 87^b, ut ap. Dind., nisi 5
 quod lemmate caret).

Η f. 88^a. 336. καὶ πῶς ἐν Ἰλιάδι (B 627) Μέγητά φησιν εἶναι βασιλέα Δου-
 Vd f. 71^a. λιχίου; βασιλέας οὖν τοὺς δυνάστας φησίν.

Vd f. 72^b. 427 sqq. εἰ κατέτεμον, πῶς πάλιν ἐμίτυλλον; ἀλλὰ τὸ μὲν διέ-
 Η f. 89^a. χευαν ἐμέλικαν, διασχίαντες οἴονεϊ τὴν συνέχειαν τῶν μελῶν, τὸ δὲ 10
 B f. 127^b. μίτυλλον εἰς μικρὰ κρέα ἔτεμον. τινὲς δὲ τὸ διέχευαν εἰς τὸ
 M^a f. 174^b. πλάτος διέθηκαν, ἀνέπτυξαν.

475. cf. ad γ 295, p. 37, 4 sqq.

533. ad ε 404, p. 59, 12 sqq.

o

16. V. ad δ 1, p. 40, 15 sqq.

15

M^a f. 179^a. 78. Ζητεῖται, πῶς ἀμφοτέρων προειπῶν τρία ἐπιφέρει. ἦτοι οὖν
 κῦδος τε, καὶ ἀγλαΐη τῷ ὄνειρα συναπτόν, ἵνα ἡ ὠφέλεια ἠγλαΐσμένη.

1 Η c. l. δὴ τότε φοῖνιξ ἦλθε Vd (c. l. δὴ τότε φοῖνιξ ἦλθεν ἀνήρ) praem.:
 ἐπεὶ ἦδει — πεπραμένον (cf. infr. ad l. 4), tum καὶ πῶς κτλ. 2 φασι πολλά
 ἔκαζομένους Η Vd; φησι κτλ. (in schol. Q) Mai 3. 4 ἀλιτόξενον Η Vd 4 ἐν-
 θαδὲ δὲ Vd 7 Vd c. l. βασιλῆι ἀκάττω, Η c. l. βασιλῆι ἐκάττω <ex a corr. ε, cui
 ε altera man. supra addidit α> 9 BHVd c. l. αἴψα δὲ μιν διέχευαν M (s. l.)
 inc.: εἰς μικρὰ διέτεμον ἢ κατέτεμον· πῶς κτλ. εἰ κατέτεμέ πως Η 10 δια-
 σχίαντες — μελῶν in uno Vd 11 εἰς τὰ μικρὰ κρ. B, εἰς μικρὰ τὰ κρέατα
 ἔνεμον Η διέχουον M 12 ἀνέπτυξαν in uno Vd add. Η Vd: οὐχ ὡς τινὲς
 δὲ <οὐχ οὕτω, ου e corr., τινὲς Vd> τὴν <τὸν Vd> ὠμοπλάτην τοῖς θεοῖς ἐπε-
 τίθει, ἀλλὰ πάντοθεν ἀρχόμενος, quae B recte ad lemm. ὠμοθετεῖτο relata habet
 16 M inc. inter lin. supra ἀγλαΐη, praemittit: ἀγλαΐσμα καλονή 17 τῷ
 ὄνειρω συναπτ.

3 † Η (f. 82^a int.) v 277: ἐπαινεῖ τοὺς Φοῖνικας, ἵνα μὴ καὶ ὁ ἀκούων πο-
 νηρεύσῃται. Idem Vd (f. 63^a int.) ibid. — † M^a (f. 161^a) ibid.: ἐπαινεῖ τοὺς
 Φοῖνικας, ἵνα ἀκούων μιμήσῃται.

4 † Vd (f. 70^b) ξ 288: ἐπεὶ ἦδει καὶ τὸν Εὐμαιον ὑπὸ Φοινίκων πεπραμένον·
 καὶ κτλ. (v. ann. crit. l. 1). Idem fere M^a (f. 181^a) ibid. — Cf. Eust. ξ, p. 1757,
 42 sqq.

7 Egit de Phylei Megetis patris Dulichium fuga Porphyrius in Paralip-
 romenis (Eust. B, p. 305, 10; cf. Herm. XIV, p. 235).

9 sqq. Cf. Apollon.: μίτυλλον, ἕκαστον τῶν τοῦ ἱερείου μερῶν εἰς
 μικρὰ διέκοπτον. τὸ δὲ εἰς μεγάλα μέρη διελεῖν διέχουαν λέγει. Simil. Et.
 M. 589, 5; Eust. Η, p. 682, 63; γ, p. 1476, 59; ξ, p. 1766, 25.

10 † E γ 456 (Dind.): διέχουαν] εἰς μέρη καὶ μέρη διέτμαγον διασχίαντες
 τὴν συνέχειαν.

16 Inter causas atheteseos v. 78—85 Aristonicus (schol. Η Dind. v. 78) affert:
 συγκέχεται δὲ τὸ δυνικὸν τοῦ ἀμφοτέρων. — Aliter difficultatem solvit schol.
 (cuius de origine non constat) Η (f. 91^a), Vd (f. 75^b, c. l. ἀμφοτέρων κῦδος

105. αἰτιῶνται, ὡς οὐκ ἐσχηκυίας καιρὸν τῆς Ἑλένης ἐργάσασθαι· **H** f. 91^b.
 νῦν γὰρ ἦκε. δύναται [γὰρ] μέντοι καὶ πρὸ τοῦ ἀπᾶραι ἐργάσασθαι καὶ **Vd** f. 76^a.
 ἐξ Ἰλίου κεκομικέναι.

297. ad β 318 sqq., p. 31, 7.

5 451. ἀματροχόωντα. σὺν ἐμοὶ τρέχειν δυνάμενον. **Vd** f. 81^b.

π

176. Καὶ πῶς ἐν τῇ μεταμορφώσει φησὶ Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς **H** f. 99^a.
 ὀλέσω τρίχας (ν 399); φαμέν οὖν πρὸς τὸ πιθανὸν τῆς φαλακρώ- **Vd** f. 86^a.
 σεως· αἱ γὰρ Ξανθαὶ τρίχες ἀραιαὶ εἰσι καὶ εὐχερῶς φαλακροῦνται. ὀλέσω
 οὖν τὰς τρίχας ἔμφασιν παρέχουσα Ξανθότητος· καὶ οἱ φαλακροὶ γὰρ
 10 ἔχουσιν ἐλλείμματα δεικνύντα τὴν προτέραν τρίχωσιν.

188. διὰ τί Ὀδυσσεὺς τῇ μὲν Πηνελόπῃ ἡλικίαν τε ἤδη ἐχούσῃ καὶ **N** f. 80^a
 φιλούσῃ αὐτὸν οὐκ ἐδήλωσεν ὅς ἦν, τῷ δὲ Τηλεμάχῳ νέῳ ὄντι καὶ τοῖς (ε 164).
 οἰκέταις, τῷ μὲν κυβώτῃ τῷ δὲ βουκόλῳ ὄντι; οὐ γὰρ δήπου μὴ πείραν
 ἐκείνων εἰληφώς. ἔστι φάναι, φησὶν Ἀριστοτέλης (fr. 176 edit. Teubn.),
 15 ὅτι τοῖς μὲν ἔδει ὡς ἂν μετέχειν μέλλουσι τοῦ κινδύνου εἰπεῖν· ἀδύ-
 νατον γὰρ ἦν ἄνευ τούτων ἐπιθέσθαι τοῖς μνηστῆρσι· διὰ ταῦτα δὲ καὶ
 τῇ Εὐρυκλείᾳ ἐκκαλύπτει αὐτὸν χρησίμῳ ἐσομένῃ πρὸς τὴν θυρῶν ἀσφά-
 λειαν καὶ τὴν τῶν θεραπαινίδων ἡσυχίαν, πᾶσι δ' οὐχ ἅμα, ἀλλὰ κατὰ
 τὸν δέοντα καιρὸν καὶ ἰδίᾳ ἐκάστῳ καὶ μόνῳ ἐκφαίνων, ἵνα μὴ ἐκλα-
 20 λήσας τις εἰς ἕτερον τὴν αἰτίαν ἀνενέγκῃ. * κατ' ἰδίαν γὰρ καὶ πρώτῳ
 τῷ υἱῷ, εἶτα τῇ τροφῷ (τ 482), εἶτα τῷ βουκόλῳ καὶ τῷ κυβώτῃ (φ 207),
 καὶ πρὸς οὐδένα διότι ἤδη τις ἄλλος μεμάθηκεν· ἀλλὰ καὶ οἱ εἰδότες
 λανθάνειν ἀλλήλους σπουδάζουσιν. ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ὅτι ηὐλαβήθη μὴ
 περιχαρῆς ἀκούσασα γένηται καὶ ἐπίδηλον ποιήσῃ· ἑώρα γὰρ αὐτὴν
 25 σφόδρα ἐπιθυμοῦσαν. οὐκοῦν καὶ ὁ υἱός; ἀλλ' ὁ μὲν καὶ μειδιᾶν εἴωθε
 καὶ ἀπλῶς διαλέγεσθαι καὶ κρατεῖν τοῦ πάθους, ἡ δὲ μόνον κλαίειν.

1 **H** s. l.; **Vd** inc.: ἔργα γυναικῶν, sed textus οὗς κάμεν αὐτῇ (cui supra-
 script.: γράφεται ἔργα γυναικῶν) habet 2 νυνδὴ γὰρ ἦκε coni. Polak, p. 332
 γὰρ post δύναται delevit Dind. ἀπᾶραι **H** **Vd** 5 gloss. rbr. script. ad ἅμα
 τροχόωντα, unde ἀματροχόωντα mutavi 7 ὤλεσε codd.; corr. (in schol. **Q**)
Mai 8 ἀραιαὶ εἰσὶν codd. 9 παρεχούσας **Vd** 10 δεικνύντα **H** 11 sqq. cf.
Polak, p. 485 11 initium scholii paene evanuit 13 ἰκέταις, corr. Dind.
 14 ἐκείνης cod.; ἐκείνων ego 17 αὐτὸν, corr. Polak

τε καὶ ἀγλαΐη): κῦδος καὶ ἀγλαΐα ἐν ἔστι· διὸ καὶ τὸ ἀμφοτέρων ἐπήνεγκε
 <ἐπήγαγε **Vd**>· κῦδος καὶ ἀγλαΐα τῷ ξενοδόχῳ, ὠφέλεια δὲ τῷ ξενισθέντι. —
 Ad ea quae supra edidimus accedit alterum schol. **H** l. c. (int.) et **Vd** l. c. (int.):
 κατ' <κατὰ **H**> ἀμφοτέρᾳ ἔστι καλὸν τὸ <om. **H**> καρτερεῖσθαι σε· κῦδος τέ σοι
 γενήσεται καὶ λαμπρότης καὶ ὄφελος.

5 Fluxerunt e quaest. Vat. δ' (= p. 264, 3). — Simillima, sed verbis non-
 nihil mutatis, h. l. schol. **B** (f. 135^b), **M** (f. 188^b), **H** (f. 95^b).

6 sqq. Eaedem ineptiae forma paullo meliore apud Eust., p. 1799, 21 sqq.
 16 sqq. Cf. schol. ν 397, p. 119, 20.

παυσαμένης οὖν τοῦ κλαίειν·μόνον, εἰ καὶ μηδεὶς ἐξεῖπεν, ὑποψία τις ἐγίνετο. οὐ γὰρ ἂν προσποιήθη δακρῦειν· ἢ γὰρ χαρὰ ὑποῦσα οὐκ ἂν κρατεῖν τῆς προσποιήσεως εἶαεν. ἴσως δὲ καὶ μὴ εἴσθαι τινὰς βουληθείη ὑπείδετο· ἐώρα γὰρ καὶ ἑαυτὸν πέπονθότα τοῦτο πρὸς τινὰς, ὥστε καὶ τῷ Ἀμφινόμῳ ἐπαρρησιάσατο (ς 125 sqq.). εἶχε δὲ πού κάκεῖνα ἐν 5 μνήμῃ, ἃ Ἀγαμέμνων συνέβουλεψε·

τῷ νῦν μὴ ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἥπιος εἶναι,
μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφραυκέμεν
καὶ τὰ ἐξῆς (λ 441 sqq.): καὶ πάλιν ἐπάγει·
ἀλλ' οὐ σοί γ' Ὀδυσσεῦ φόνος ἔσσεται ἐκ γυναικός, 10
ἀλλ' αὐθις παρακελεύεται·

κρύβδην μηδ' ἀναφανδὰ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
νῆα κατισχέμεναι·
καὶ διὰ τοῦτο καὶ Τηλεμάχῳ παρακελεύεται Ὀδυσσεύς·
μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόδε μήτε κυβώτης 15
μήτε τις οἰκῆων μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια,
ἀλλ' οἶον σὺ τ' ἐγώ τε (π 302 sqq.).

μήποτε δ' οὐχ ἅμα πάσας τὰς ἀναγνωρίσεις ἠθέλησε λαβεῖν, ἀλλὰ τὰς μὲν πρὸ τῆς μάχης, τὰς δὲ μετὰ τὴν μάχην. ὑπερτίθεται δὲ τὰς πρὸς οὐς ἤκιστα ἐχρῆν, τὴν τε πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸν πατέρα, διώκων 20 τὸ παράδοξον καὶ ἵνα ἐκπληκτικαὶ γένωνται· εἰ μὲν γὰρ πρότερον ἐποίησεν, ἦττον ἂν τὸ παράδοξον παρέσχε, νῦν δὲ ἅμα καὶ τὸ χαρτὸν μέγα τοῖς φιλτάτοις παρεσκεύασε, τῇ τε γυναικί καὶ τῷ πατρί· ἅμα τε γὰρ ἀκούουσι παρόντα αὐτὸν καὶ τοὺς μνηστῆρας ἅπαντας τεθνεῶτας. ἀγωνίας δ' ἂν οἱ μὴ πολεμοῦντες μείζονος ἐπλήσθησαν, ἥς καὶ ἐσπού- 25 δασε τοὺς φιλτάτους ἀπαλλάξαι καὶ καθεύδουσι μᾶλλον καὶ τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου ἔχουσι τέρψιν καὶ μὴ περὶ τὰ ἔργα ἀσχολουμένοις ἐξαίφνης δηλῶσαι ἀκίνδυνον τὸ εὐτύχημα ἢ τὸ εὐφρόσυνον. τὸ ἐκ τῆς παρουσίας διὰ τὸν φόβον ἀπολέσθαι τῆς τοῦ πολέμου ἐκβάσεως. ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς μετὰ τὴν μνηστηροφονίαν περὶ τοῦ πολιτικοῦ μεριμνῆσαι πολέμου 30 (ψ 361 sqq., ω 351 sqq.) οὐχ οὕτως ὄντος ἐκπληκτικοῦ διὰ τὴν κατὰ

1 μηδὲν conl. Polak; idem ἂν post ὑποψία ins. 3 ποιήσεως; Polak προθέσεως; προσποιήσεως ego εἴσθαι τινὰς βουληθείσα; corr. Pol. 4 πέπονθότα Pluygers ap. Polak; πεποιθότα cod. 14 post τοῦτο in cod. 9 fere litt. evanuerunt 18 λαβεῖν vix sanum 25 οἱ μὲν πολεμοῦντες; corr. Polak (μείζονος habet cod.) 27 τέρψιν ἢ περὶ τὰ ἔργα; καὶ μὴ ego 27. 28 Polak (servato l. 27 ἢ post τέρψιν) ita: δηλῶσαι Ζηλωτόν· καὶ ἀκινδυνότερον μετὰ τὸ εὐτύχημα — ἐκβάσεως. Quae non necessaria, dummodo ἀκίνδυνον τὸ εὐτ. cum v. δηλῶσαι iungantur 30 μνηστηροφονίαν 31 κατὰ om.

19. 20 Haec quidem prave excerpta non de Ulixē, sed de poeta intellegenda videntur esse; cf. scholium quod huic subiunximus Vindobonense, ποιητὴν et ἀκροατὴν inducens.

τῶν μνηστήρων λαμπρῶς ἀποβάσαν νίκην, ἢ τῆς ἐλπίδος ἐξεκρούετο πᾶν τὸ ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐπανιστάμενον.

καὶ διὰ τί μὴ ποιεῖ τὸν Ὀδυσσεῶτα ὁ ποιητὴς κατ' ἀρχὰς τῆ Πηνελόπεια Vd f. 128^a λόπη μνηύοντα ἑαυτὸν ἀλλὰ βουκόλῳ καὶ κυβώτῃ τοῖς δούλοις; ἢ διὰ (φ 208).
5 τὸ συνέχειν μέχρι παντὸς τὸν ἀκροατὴν καὶ ἐξαρτᾶν προσδοκῶντα, πότε εἶπη αὐτῇ τὴν ἀλήθειαν. ἄλλως τε, εἰ ἐκήδετο αὐτῆς, πάμπολυ συνέφερε, γενομένης τῆς μνηστηροφονίας, αὐτῇ συνέσεσθαι ἢ πρότερον ἀγωνία τοσαύτη περιβάλλειν, υἱοῦ τε καὶ ἀνδρὸς τὸν ὑπὲρ ψυχῆς κίνδυνον ἀναδεδεγμένων.

10 318. . . . σταθμὸς δέ ἐστι τὸ ἐνδότερον τῆς αὐλῆς, ἀπὸ τῶν ἐστῶτων Vd f. 88^a. ἐν αὐτῷ ζῶων.

ρ

4. V. ad δ 52; p. 44, 15 sqq.

291 sqq. δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι τῇ τοῦ Ὀδυσσεῶτα ἀλλοιώσει εἰς τὸ Vd f. 96^b, II. μηδένα αὐτὸν ἐπιγνῶναι. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως· εἶρηκε γὰρ ἀλλὰ
15 σε ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν (v 397). ἔτι ὁδμῇ ὁ κύων γινώσκει καὶ οὐκ ὄψει, ὥστε οὐδὲν πρὸς τοῦτο.

πῶς τὸν μεταμορφωμένον ὁ κύων γινώσκει; ὅτι παρὰ τοὺς ἀν- Vd ibid.
θρώπους τὰ ἄλογα ζῶα μᾶλλον ἀντιλαμβάνεται, ἢ καὶ ἐκ τῆς ὁσμῆς H f. 106^a.
αὐτὸν ἐπέγνω. ἀλλὰ τοσαῦτα ἔτη πῶς ὁ κύων ἔζη; Ἀριστοτέλης M² f. 208 bis^b.
20 φησὶν κδ' ἔτη ζῆν τὸν κύνα.

1 λαμπρᾶν 1. 2 ἢ ταῖς ἐλπίσιν ἐξεκρούετο περὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐπανιστα-
μένων; corr. Polak 3 Vd c. l. ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει 5 ποτὲ 6 αὐτὴν 10 Vd
(c. l. ἀνδρῶν οὐκ ἂν ἔγνω) praem.: τῶν οἰκετῶν πείραν ἡμᾶς λαβεῖν τῶν κατὰ
σταθμοὺς τῶν βοσκημάτων. 13 schol. in cod. interiecto ἄλλως ἰία, quae se-
cundo loco posuimus, subiunctum 13. 14 εἰς τὸν μηδένα 17 Vd c. l. ἄργος
Ὀδυσσεῆος, H c. l. ἂν δὲ κύων πῶς τὸν μεταμορφωμένον ἐπιγινώσκει ὅτι H
17. 18 ὅτι πέρα τῶν ἀνθρ. conl. Polak, p. 223 18 μᾶλλον αἰσθάνεται Vd M
ἢ in uno M ὁσμῆς H 19 πῶς ἔζη ὁ κύων HM 20 de lacuna, quam
contra codd. indicavi, v. infr. κύνα Vd εἴκοσι καὶ τέσσαρα κύνα ζῆν ἔτη H

5. Cf. ad p. 122, 19.: 20.

10. 11 Excerptum e Quaestione Iliad. p. 327 sqq. edita (p. 328, 6.: 7).

17 sqq. Num in his Antisthenicae doctrinae e περὶ τοῦ κυνὸς libello haustae vestigia lateant, in Epilogg. quaesivimus.

19 sq. Cf. Aelian. N. A. IV, 40: κυνὶ δὲ βίος ὁ μήκιστος τεσσαρεσκαίδεκα ἔτη, Ἄργος δὲ ὁ Ὀδυσσεῶτα καὶ ἡ περὶ αὐτὸν ἱστορία ἔοικε παιδιᾷ Ὀμήρου εἶναι. Qua de re temporibus Aristotele superioribus iam fuisse dubitatum, Hist. An. VI, 20 (p. 571 β 31 sqq.) docet: τῶν δ' ἄλλων κυνῶν (praeter Laconicas) αἱ μὲν πλείσται περὶ ἔτη τετρακαίδεκα ἢ πεντεκαίδεκα, εἶναι δὲ καὶ εἴκοσιν. διὸ καὶ Ὀμηρον οἶονταί τινες ὀρθῶς ποιῆσαι τῷ εἰκοστῷ ἔτει ἀποθανόντα τὸν κύνα τοῦ Ὀδυσσεῶτα. Cum parum veri sit simile, eundem Aristotelem vel quattuor et viginti annos canibus assignasse, apud Eustathium autem, ρ, p. 1821, 7, omissa Aristotelis memoria, legimus: ὅτι δὲ καὶ εἴκοσι-τέσσαρα ζῶσιν ἔτη κύνες ἱστόρησαν οἱ μεθ' Ὀμηρον, in scholio Aristotelicus annorum numerus excidisse videtur.

Vd f. 97^a * Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι πρεσβύτης ἦν ἤδη σφόδρα ὁ κύων. καὶ
(v. 326). ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τῆς πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα ἐτελεύτησεν εἰκότως· αἱ γὰρ
σφοδραὶ ἡδοναὶ καὶ ἰσχυροὺς διαλύουσι. διὸ καὶ τὸν κύνα ἐποίησεν
ἀναγνωρίσαντα καὶ ἡσθέντα διεκψῶσαι.

σ

- II f. 110^a. 1. Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, δι' ὅλης τῆς πόλεως 5
ἐπαιτῶν· ἐξηγεῖται δὲ αὐτὸ διὰ τοῦ ἐξῆς.
II ibid 6. Ἴρος παρὰ τὸ εἶρω, τὸ λέγω, ὃ τὰς ἀγγελίας κομίζων· λέγει
γὰρ οὐνεκ' ἀπαγγελίας.
II int. ibid. 11. ἐπιλλίζουσι, διανεύουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς [ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλ-
Vd f. 101^b. μοί, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι, ἔνθεν τὸ δενδίλλων (I 180)]. 10
Vd f. 102^b. 75 sqq. τί ἐστὶ τὸ κακῶς ὀρίνεσθαι τὸν θυμόν; ἐπάγει δειδιότα.
τί οὖν παρακολούθημα δέους; κάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι·
ὁ δὲ δειλὸς κακός, ἀφ' οὗ τὸ κακῶς. καὶ πάλιν τὸ δεδιέναι, ὅπερ
πάθος ἐν ψυχῇ γίνεται, καὶ τὸ τρέμειν, ὅπερ ἐν τῷ σώματι, ἐπιτέμνων
φησὶν· εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεΐδιας αἰνῶς. ὅμοιον 15
τοῖς εἰρημένοισι ἐστὶν ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ ἀλήιον οἶος ἀλάτο
(Z 201). κακεῖ γὰρ ἐξηγεῖται ὁ ποιητής, τί ἐστὶ τὸ οἶος ἀλάτο, δι'
ῶν ἐπάγει πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.
Vd f. 102^b. 79. βουγῆιον ἀκουστέον ὑπερμεγέθη ἔχειν βοείαν ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ
II f. 111^a. Αἴαντος· ὦ Αἴαν ἀμαρτοεπές βουγῆιε (N 824), ὡς εἰ ἔλεγεν ὁ γαίωv 20

1 Vd c. l. ἄργον δ' αὐτὰ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν 3 ἰσχυραὶ cod.; corr. ex Eust.
4 διεκψῶσαι tentavi; διαψύξαι cod.; ἀποψύξαι Val. Rose, fr. Ar. 177 ed.
Teubn. 9 H s. l.; Vd gl. rbr. script., supra ἐπιλλίζουσιν inc. 10 εἰλεῖσθαι Vd
11 Vd c. l. ἴρω δὲ κακός (id. text.) ὠρίνετο θυμός 13 ὑφ' οὗ τὸ κακ. Vd
19 Vd c. l. μήτ' εἴης βουγῆιε μήτε γένοιο ὑπερμεγέθει Vd 20 δταν
λέγη post Αἴαντος ins. H

1 Quae ex Aristotele afferuntur eadem esse videntur atque ea, quae ad
p. 123, 19 ex Historia Animalium attulimus. Quod si verum est, hoc scholium (cf.
Eust. p. 1821, 8 sqq.) ii tantum inter quaestiones referent, qui de subita mortis
causa quaesitum fuisse existimabunt. Cuius quidem rei cum documenta non
adsint (neque enim Ael. N. A. VII, 29 in hanc partem accipio) dubitandi signo
uti maluimus (cf. etiam Prol. II. p. 418, 1).

5—10 Ea quae ad Iliad. p. 299 contuli h. l. repetivi, ut de codicum lectio-
nibus constaret.

7 Cf. schol. M^a (f. 216^b) h. v.: Ἴρον παρὰ τὸ εἰλεῖν (sic).

9 Congruit B (f. 154^b) h. v., nisi quod δεδίλλων habet. Longius etiam a
Porphyrii quaestione discessit schol. M^a (f. 216^b, c. l. ἐπιλλίζουσιν): τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς διανεύουσιν· ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι, ἔνθα καὶ πτίλος
ὁ πεπονθὼς τοῖς ἴλλοις, ὃ ἐστὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς.

11 sqq. Excerptum adhuc ineditum ex eadem unde superiora fluxerunt quae-
stione Vat. (α'. β'), = p. 301, 15 sqq., p. 298, 17 sqq. — Cum initio cf. Eust.
σ, p. 1838, 10.

19 sqq. Scholium N 824 iam editum cum h. l. in cod. Vd potissimum melius
traditum sit, iterum edendum curavimus. Quae p. 125, 2 inseruimus alterum schol. σ

ἐπὶ τῇ ἀσπίδι, ὡς τὸ κύδει γαίων (A 405). ἐπὶ δὲ τοῦ Ἴρου χαριεντιζόμενος λέγει ὡς γαυριῶντος ἐπὶ τῇ ἀναισθησίᾳ ἢ διὰ τὸ μέγεθος, ὡς ὑπερμεγέθη ἂν ἔχοντος ἀσπίδα. λέγει δὲ· μὴ εἷς μέγας μηδὲ γένοιο, ὅμοιον τῷ ἢ τάχα Ἴρος ἄϊρος (c 73) καὶ τῷ

5 οὔτω γάρ κεν δὴ μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε

εἷη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα

(ξ 402. 3)· ταῦτόν γάρ τὸ εἷς καὶ γένοιο. ἢ νῦν μὴ εἷς ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις νῦν, μήτε γένοιο δὲ ἀντὶ τοῦ μηδὲ ἐν παλιγγενεσίᾳ ἔλθοις τὸ δεύτερον.

10 367. Ζητοῦσι, πῶς τὰς ἔαρινὰς ἡμέρας μακρὰς εἶπεν. ὅθεν ἠναγκά- H f. 114^b.
σθησαν τινες λέγειν, ὅτι ἔαρινῇ τέθεικεν ἀντὶ τοῦ θερινῇ. ῥητέον δὲ Vd f. 107^a.
ὅτι ἄλλο ἐστὶ τὸ πέλειν καὶ ἄλλο τὸ πέλονται· τὸ μὲν γὰρ σημαίνει M^b f. 225^a.
τὸ εἶναι, τὸ δὲ τὸ γίνεσθαι· ἐν δὲ τῷ ἔαρι μακρὰι γίνονται αἱ ἡμέραι.
ἢ εἰς γένεσιν ἀγομένων τῶν μακρῶν· ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ

1 τὸ om. H κῆδει (ut videt.) γαίων Vd 2 φησί pro λέγει H
ὡς — ἀναισθησία e schol. excerpto (v. infr.) inserui 3 ἀνέχοντος codd.; corr.
e quaest. Iliad. (p. 186) 4 ὅμοιον τὸ ἢ κτλ. Vd ἢ μάλα Ἴρος H post
ἄϊρος H ins.: ἀπαγγέλλων ὅτε που τις ἀνώγοι τοῦτο ὅμοιον, de quibus cf. ad
Iliad. l. c., l. 23. 24 5 ἀρετὴ τ' H 6 ἅμα — μετέπειτα om. Vd 7 sqq. τοῦτο
γάρ ταῦτόν τῷ εἷς καὶ γένοιο H ἢ νῦν κτλ. hoc quidem loco in uno Vd,
initio corrupta: ἢ νῦν ἀντὶ τοῦ μὴ εἷς ἀντὶ τοῦ μὴ ἀποθάνῃ νῦν μήτε γένοιο
κτλ. (om. δέ), quae e schol. exc. correxi 10 Vd c. l. ὅτε (text. ὅτε τ') ἡματα
μακρὰ πέλονται τὰς om. Vd δὲ post ὅθεν ins. M 11 ἔαρινῇ VdM
τέθεικεν ἀντὶ τοῦ bis script. Vd θερινῇ VdM 12 ὅτι ἄλλο om. Vd
πέλει codd. πέλλονται, altero λ ευρα add., M 14 ἢ inserui (v. infr.)
ἀγομεναί codd., -ων ego

suppeditavit, tantopere cum reliquis verbis congruens, ut sine dubio inter excerpta habendum sit:

† B (f. 155^b), M^a (f. 218^a) σ 79: νῦν μὲν μὴ τ' <μήτε B> εἷς, ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις νῦν <om. M>, μήτε γένοιο, ἀντὶ τοῦ μηδὲ ἐν παλιγγενεσίᾳ <παλιγεν. M> ἔλθοις <corr. ex ἔλθῃς B> τὸ δεύτερον. τὸ δὲ βουγᾶιε ἐπὶ μὲν τοῦ Αἴαντος ὁ ἐπὶ τῇ βοῦ γαίων, ὃ ἐστὶ τῇ ἀσπίδι, νῦν δὲ χαριεντιζόμενος ἐπὶ τῷ γαυριῶντι <νῦν δὲ γαυριῶν ἐπὶ M> τῇ ἀναισθησίᾳ φησί. Eadem H, sed in duo scholia dirempta, quorum alterum (c. l. νῦν μὴ εἷς), ἀντὶ τοῦ — δεύτερον, f. 111^a int. legitur, alterum (c. l. βουγᾶιε), ἐπὶ μὲν τοῦ — φησί, iis quae supra edidimus subiunctum est. — De his scholiis olim (ad Il. p. 186, 20) Dindorfi editionem secutus prave iudicavi; cf. etiam, qui alia quaedam Porphyrianis immiscuit, Eust. σ, p. 1838, 40 sqq.

13 sqq. Haec, si modo aliqua cum veri specie restitui, ita explicanda videntur, ut πέλονται a πέλω, quod grammatici quidam πλησιάζω esse perhibuerunt (v. Et. M. v. ἔμπλην, πέλω, πλήν; Orion p. 65, 14; Epimer. An. Ox. I, p. 150, 5), derivatum, quia ipsum illud πέλω (ut βλαστάνω et φθίνω) et transitiva et intransitiva notione possit accipi, idem atque ἐγγὺς προσάγονται significare dicatur. Sed vereor ne codicum verba lacunis ita hient, ut de hac scholii parte, quae haud scio an Porphyrio abiudicanda sit, desperare praestet.

ἥλιος, δε διὰ γῆς πάντα βλαστάνει βρότοϊς
φθίνει τε·

οὕτω γὰρ καὶ τὸ μακρὰι πέλονται κατὰ τὴν Ἀττικὴν συνήθειαν ἀκουστέον.

H f. 115^b. **Vd** f. 108^b. 34. Δουλοπρεπὲς καὶ λίαν εὐτελὲς τὸ τῆς διανοίας· πολλῶ γὰρ ἦν ἄμεινον ἐπιδημησάσης τῆς δαίμονος αὐτόματον ἐπιλάμψαι πολυτελὲς φῶς. οὕτως οὖν ὁ λόγος ἐχέτω· ἢ δ' Ἀθηναῖα φάος ἐποίει, ὡς χρύσειον λύχνον ἔχουσα· καὶ γὰρ οὐκ ἐχρῆν δαψιλὲς ἐπιλάμψαι τὸ φῶς πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι κατὰ τὴν αὐλὴν τὴν μετακομιδὴν τῶν ὄπλων. 5

174. scholium **H** (f. 117^b, c. l. καὶ ἐνενήκοντα πόλιες <ι e corr.>; id. **Vd**, f. 111^a, c. l. καὶ ἐνενήκοντα πόληες) de Creta nonaginta urbium insula agens cum in singulis (praeter lacunam quam — au temere, nunc quidem dubito — ante μετὰ δὲ ταῦτα statui) congruat fere cum iis, quae B 649, p. 49, 14 sqq., edidimus, h. l. repetere supervacaneum est. Inter scholia autem ex quaestionibus ibi editis excerpta referendum est: 15

M f. 231^a. ἐν Ἰλιάδι ἑκατόμπολιν τὴν Κρήτην λέγει, οὐχ ὠρισμένως ἑκατὸν πόλεις ἔχουσαν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολλάς. ἔνιοι δὲ φασὶν Ἰδομενεά κατὰ τὸν ἐξ Ἰλίου ἀνάπλουν ἀπελαυνόμενον τῆς Κρήτης ὑπὸ Λεύκου, ὄν θετὸν παῖδα καταλελοίπει φύλακα τῆς βασιλείας, δέκα πόλεις πορθῆσαι. μετὰ δὲ τὰ ἥρωικὰ αἱ δέκα πόλεις προσεκτίσθησαν. 20

203. cf. γ 20.

457. cf. Add. ad Iliadis p. 257, 11.

Eust., p. 1872, 29. 467 sqq. Ἀριστοτέλης δὲ, φασὶν, ἐπιλαμβάνεται τοῦ τοιούτου

1 fuit in **Vd** διὰ γῆς δε, quae per α et β supra lin. addita correctae
3 μακρὰι γίνονται **H** **Vd**, post πέλονται **M** add.: ἀντὶ τοῦ μακρὰι γίνονται τὴν om. **Vd** 4 **H** (c. l. χρύσειον λύχνον ἔχουσα) et **Vd** (s. l; inc.: δουλοπρεπὲς δὲ καὶ λ.) cum iis quae infr. ad l. 6 edidimus cohaerent 8 post ὄπλων **H** **Vd** addunt: εἴωθε δὲ ὁ ποιητὴς μὴ ἀποδοκιμάζειν τῶν ὀνομάτων τὰ εὐτελῆ, ὡς τὸ μυῖα <μυῖα **H**> κυάμους τε καὶ ἐρεβίνθους, quae collatis schol. v. 28 et **A** **Λ** 147 Aristonico intercedente ad Aristarchum referenda sunt 16 **M** c. l. καὶ ἐνενήκοντα πόληες 19 κατάλελείπει **M** 20 Τρωικὰ pro ἥρωικὰ ex **Eust.** **Dind.**

6 sqq. † **B** (f. 161^b) v. 34: λείπει τὸ ὡς· ὡς χρύσειον λύχνον ἔχουσα, ὃ ἐστὶν ἀμαυρὸν φῶς ἐποίει, ὡς ἀπὸ ἐκλάμψεως χρυσοῦ· καὶ γὰρ οὐκ ἐχρῆν δαψιλὲς ἐπιλάμψαι τὸ φῶς πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι [τοῦς] κατὰ τὴν αὐλὴν τὴν μετακομιδὴν τῶν ὄπλων <inde a τὸ φῶς per errorem scribentis nov. schol.>. Cf. † **Eust.**, p. 1854, 52 sqq.

† **H** (f. 115^b), **Vd** (108^b): λείπει τὸ ὡς <om. haec **Vd**>· ὡς χρύσειον λύχνον ἔχουσα, ὃ ἐστὶν ἀμαυρὸν φῶς ἐποίει <ἐπ. φῶς **Vd**>, ὡς ἀπὸ ἐκλάμψεως χρυσοῦ (cf. ann. crit. l. 4).

16 sqq. Cf. **Eust.**, p. 1860, 56 sqq.

23 sqq. Cf. A. Roemer, Sitzungsber. d. bayr. Akad. 1884, p. 300; quem etiam solutionem, quae Peripateticorum certe est, non sine veri specie Aristoteli tribuere potuisse in *Epilegg.* exposuimus.

ἀναγνωρισμοῦ, λέγων ὡς ἄρα κατὰ τὸν ποιητὴν τῷ τοιοῦτῳ λόγῳ πᾶς οὐλὴν ἔχων Ὀδυσσεὺς ἐστίν. τὸ δὲ ἐστίν οὐχ ἀπλῶς τοιοῦτον, ἀλλὰ συμβάλλεται τι καὶ τὸ ποιὸν τῆς, ὡς ἐρρέθη, ἀξιολόγου οὐλῆς σύν γε τοῖς ἄλλοις· καὶ γὰρ κατὰ τὸν τῆς γραφῆς λόγον καὶ δέμας καὶ φωνὴν καὶ πόδας ὁ παρῶν ξένος ἐψέκει τῷ Ὀδυσσεῖ (v. 381).

υ

27. Αἰόλλη, κινή, παρὰ τὸ ἄελλαν, ὅθεν καὶ πόδας αἰόλος H f. 123^a. ἵππος (T 404), εὐκίνητος τοὺς πόδας, καὶ κορυθαιόλος, δν ἀλλαχοῦ Vd f. 118^b. (X 132) κορυθαίκα εἶπε· καὶ αἰόλαι εὐλαί (X 509) καὶ αἰολοπώλους (Γ 185) καὶ εῖπες μέσαι αἰόλαι (M 167).

10 104. πῶς οὖν φησιν ἡ ἀλειτρίς· οὐδέποθι νέφος ἐστίν (v. 114); M^a f. 244^a. νῦν τὸν τόπον ἔφη Ἀττικῶς, ἐν ᾧ εἴωθε συνίστασθαι τὰ νέφη· ἢ τῶν Vb f. 145^b. χρυσῶν νεφῶν, ἃ ἦν ἐν οὐρανῷ· ἀλλ' ὁ γὰρ ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσεόισι νέφεσιν. (N 523).

φ

144. 45. . . . ὁ δὲ Πορφύριος τὸν ἱερέα ἀποδίδωσιν ἀπὸ τοῦ Vd f. 127^a.
15 καίειν τὰ θύη, ἤγουν τὰ θυμιάματα. τοῦτο δὲ παρίστησιν ἀφ' ὧν ὁ ποιητὴς προῖων ἐν τῷ ἐφεξῆς γράμματι πρὸ τινῶν φύλλων τοῦ τέλους (χ 318 sqq.) φησί, λέγων οὕτως· Λειώδης φησίν·

αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος οὐδὲν ἐοργῶς
κείσομαι,

20 πρὸς δν Ὀδυσσεὺς λέγει·

εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὐχέαι εἶναι,
πολλάκις μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι,
τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γένεσθαι·

6 Vd (c. l. αἰώλη μάλα δ' ὦκα) inc.: παρὰ τὸ ἄελλαν; H om. αἰόλλη
αἰόλος H 8 εὐλαί H, εὐλαί (λ e corr.) Vd 9 αἰόλαι H 10 M c. l. ὑπόθεν
ἐκ νεφῶν οὐδέποθι M 11 εἰώθαι Vb 14 Vd (c. l. δ cφi θυοσκόος ἔσκε)
praemittit: μάντις ὁ διὰ τῶν αἱμάτων θυομένων σκοπῶν τὰ μέλλοντα· ἐγείναι
δὲ παρὰ τὸ κόειν ὅ ἐστι συνιέναι . . . δίδωσιν τοῦ om. 18 ἐοργός
22 εὐρήμεναι

6 sqq. Cf. ad Iliad. p. 285, 16 sqq.

† B (f. 171^b) v. 27: κινεῖ, παρὰ τὸ ἄελλαν, ὅθεν καὶ πόδας αἰόλος ἵππος, εὐκίνητος τοὺς πόδας. — Cf. etiam glossae B ibid.: κινεῖ, M^a (f. 242^b) ad αἰόλλη (alter. λ ab ead. m. add.): ποικίλως καὶ πικνῶς στρέφει ἢ κινή, ad λιλαιέται: κινεῖ συστρέφει, H (l. c.) κινή.

10 sqq. † H (f. 124^a), B (f. 172^b) v. 104: ἐκ τοῦ τόπου, ὅπου εἰώθασιν εἶναι τὰ νέφη. ἐπιφέρει γὰρ ἡ ἀλειτρίς· οὐδέποθι νέφος ἐστίν (om. ἐστίν H).

20 sqq. Scholium (tum nondum cognitum) ex iis quae ad Iliad., p. 272, 10 sqq., edidimus a Senacheribo ut videtur (v. Epilegg.) excerptum.

† Vd (f. 137^a, c. l. θυοσκόος εὐχέαι εἶναι) χ 321: ἱερεὺς, ἀπὸ τοῦ τὸ (om. cod.) θύος, ἦτοι τὸ θυμιάμα, καίειν. τοὺς γὰρ ἱερέας ὁ ποιητὴς φιλεῖ καταρωμένους ποιεῖν, ὡσπερ τὸν Χρῦσην, οὐ τοὺς μάντις.

τοὺς γὰρ ἱερέας φιλεῖ ποιεῖν καταρωμένους, ὡς περ τὸν Χρῦσην, οὐ τοὺς μάντεις.

208. π 188, p. 123, 3.

ζ

Vd f. 135^b, II. 233. Εἰκότως ἐπὶ τῇ μνηστηροφονίᾳ παριστᾶ ὁ ποιητὴς τῷ Ὀδυσσεὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ἥτοι τὴν φρόνησιν· εἰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ φανεροῦ καὶ βια- 5
ζόμενος ἡμίνατο τοὺς λελυπηκότας, Ἄρης ἂν αὐτῷ συνηγωνίζετο· νῦν δὲ δόλῳ καὶ τέχνῃ περιελθὼν, ἴν' ἀγνοούμενος ἔλη, διὰ συνέσεως κατώρθωσεν.

321. ad φ 144.

Vd f. 138^a. 412. ἄλογον τοῦτο δοκεῖ· καὶ γὰρ πάντες τοὺς ἐχθροὺς κτείναντες 10
καυχῶνται. λύεται δὲ ἐκ τοῦ προσώπου· οἱ γὰρ μνηστήρες οὐ πολέμιοι, ἀλλ' ὁμόφυλοι καὶ πολῖται οἱ πλείστοι. ἢ ἐκ τῆς λέξεως· οὐ γὰρ τὸ καυχᾶσθαι φαίημεν ἂν λέγειν αὐτὸν, ἀλλὰ τὸ εὐχέσθαι, συνήθως ἡμῖν, ἐπὶ νεκροῖς κειμένοις· τὸ γὰρ ὀλολύξαι (v. 411) εὐχὴν, οὐ καύχῃσιν εἶπεν.

Vd l. c. οὐ λέγει ἐπικαυχᾶσθαι τοῖς ἀποθανούσιν· αὐτὸς γοῦν ὁ Ὀδυσσεὺς 15
II f. 137^b. τοῦτο φαίνεται ποιῶν ἐπὶ Κύκου (Λ 450), ἀλλ' εὐχετάσθαι νῦν φησιν εὐχέσθαι· οὐ γὰρ εὐχέσθαι νεκρῶν παρακειμένων. οἱ γὰρ εὐχόμενοι παρουσίαν αἰτοῦσι τοῦ θεοῦ, νεκροῖς δὲ παρεῖναι τὸ θεῖον ἀδύνατον. ἄλλοι δὲ, ἐπεὶ οὐκ ἔξ ἀνδρίας τῶν καταβαλόντων, ἀλλ' ἐκ θεομηνίας ἔπεσον. 20

ψ

198. Ad θ 278.

Vd f. 143^b. 218 sqq. ἀθετοῦνται οἱ ἑπτὰ στίχοι οὔτοι ὡς κάζοντες κατὰ τὸν
M^a f. 279^a.

1 φιλεῖ, φι in ras. 4 Vd c. l. ἵστασο καὶ ἴδε (id. text.) ἔργον 10 Vd c. l. ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι 13 αὐτὸ Vd 14 ἴπε., tum, signo scholii finiti interiecto, statim οὐ λέγει κτλ. l. 15 15 ὁ om. H; οὖν ὁ . . . usceus Vd 18 θεῖον, ei o corr., Vd 18 sqq. H post ἀδύνατον sine ullo intervallo add.: ἐνθεν καὶ ἀρχίλοχος φησιν· οὐ γὰρ ἐσθλά κατανοῦσι κερτομέειν ἐπ' ἀνδράσιν, quae in Vd recte a scholio h. l. edito seiuncta in imo margine (rubro) scripta sunt. Quae nos h. l. addidimus ex Eustathio petita sunt (v. ad l. 11 sqq.) 22 Vd (interiecto ἄλλως post ea quae p. 721, 12—16 D. leguntur) c. l. οὐδέ κεν ἀργεῖη ἔλένη, M c. eod. l. στίχοι incert.; e Vd enim ante οὔτοι tres fere litt. avuls., M autem στίχοι οὔτοι om.

4 Per Minervam φρόνησιν a poeta significari etiam ad T 67 sqq. (p. 241, 8; 242, 11), τὸν τοῦ δεινα λογισμὸν per eandem innui ad A 88 (p. 71, 4) Porphyrius attulit. — Eust. h. l., p. 1924, 52, brevius: Ἀθηνᾶ λαλεῖ τὰ ἐφεξῆς, πλαττομένη μὲν μυθικῶς, νοουμένη δὲ καὶ νῦν ἀλληγορικῶς παρεῖναι τῷ Ὀδυσσεὶ ἐμφρόνως πάντα ποιοῦντι.

11 sqq. Cf. Eust., p. 1932, 10 sqq., qui prioris solutionis loco eam habet, quam alteri scholio in fine addidi.

22 sqq. Cf. Eust., p. 1946, 4 sqq., de prava h. l. secundum usitatam στιγμὴν interpretatione melius agentem (l. 13 sqq.).

νοῦν. κώζοιτο δ' ἄν, εἰ κτίζοιμεν ἐπὶ τῷ εἰ ἤδη. καὶ τὸ ὄ ἀντὶ τοῦ
 διό· ὡστε εἶναι· οὐδ' ἄν ἢ Ἑλένη ἐμίγη παρ' ἄλλοδαπῷ ἀνδρὶ, εἰ μὴ
 ἦν ἐξηπατημένη· διὸ αὐτήν, ἐπεὶ παρελογίσθη, οἱ Ἕλληνες ἐπανήγαγον.
 [οἱ δέ φασι, τὸν Ἀλέξανδρον Μενελάω εἰκασθέντα κτλ.]

5 235. v. ad p. 58, 14.

310. de scholii de v. 310 — 43 athetesi agentis origine parum
 certa in Epilegomenis egimus.

337. η 258.

364. * καταλείπει τὴν γυναῖκα θαρρῶν τῷ πατρὶ αὐτῆς καὶ τοῖς M^a f. 281^b.
 10 ἀδελφοῖς. ἢ δῆθεν ὡς ἀγνοοῦσαν τῶν πεπραγμένων τὸ ἀληθές. ἢ
 ἐμπιστεύων τῇ Ἀθηνᾷ.

ω

1 sqq. Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὴν Νέκυϊαν κεφαλαίοις τοῖς συνεκτι- M^a f. 281^b.
 κωτάτοις τοῖςδε·

ὅτι οὐκ ἔστι καθ' Ὅμηρον ψυχοπομπὸς ὁ Ἑρμῆς.
 15 οὐδὲ οἶδε τὸν Ἀπόλλωνα ἐπὶ τῆς πυκτικῆς, εἰ μὴ ἅπαξ (Ψ 660). ἀλλ'
 οὐδὲ χθόνιος ὁ θεός. οὐκ εὐθέως ὁ εἰς Ἄιδου κατελθὼν χθόνιος,
 ἐπεὶ καὶ Ἀθηνᾷ δι' Ἡρακλέα (λ 626)· καὶ ὁ Ἄιδης Ὀλύμπιος ἄν ἦν.

1 κώζοιτο Vd, κώζοιτον <an κώζοιτο?> M; corr. Buttm. κτίζοιμεν avuls.
 Vd 2 . . δ' <avuls.> ἄν Vd 3 ἦν Vd avuls. ἔλ . . νες (av.) Vd
 4 εἰκασθέντα avuls. Vd 9 M c. l. εἰς ὑπερῷ' ἀναβάτα 9. 10 τῆς ἀδελφῆς M
 12 sqq. cf. Polak, p. 517 12 M c. l. ἐρμῆς δὲ ψυχὰς νεκυομαντίαν
 <i e corr.> M, νεκυϊαν schol. vulg. 15 οὔτε, om. οἶδε, M; corr. Dind.; ὄντα
 ἔλεγε v. ἐποίησε post τῆς πυκτικῆς ins. Sprohn, de extr. Od. parte, p. 45
 πυκτικῆς <i ex u corr.> M 17 ἄν ἦν, quod M om., addidi

1 Nicanorem (cf. Carnuth, Nic. περὶ Ὀδ. στ., p. 67) a Porphyrio adhiberi,
 Prolegg. Iliad. p. 447 docuimus. — De origine schol. M^a (f. 279^a) v. 220: εἰ ἤδη]
 ἐνταῦθα στικτίον, ἔπειτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς προσενεκτίον· ὃ μιν αὐτίς ἀρήιοι
 νῆες Ἀχαιῶν. ὃ γὰρ λόγος· οὐκ ἄν ἢ Ἑλένη παρ' ἄλλοφύλῳ ἀνδρὶ ἐμίγη, εἰ
 προεώρα τὸ μέλλον· διὸ καὶ ἐπανάγειν ἤμελλον αὐτήν οἱ Ἕλληνες, ὡς μηδὲν
 ἡμαρτηκυϊαν <οὐκ ἄν ἢ Ἑλ. — τὸ μέλλον etiam Vd f. 143^a int.>, non satis constat;
 sed dubito an haec quoque e Porphyrii copiis fluxerint.

2 Si ea quae Eust. h. l., lin. 6 habet: εἴπερ ἠπίστατο αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ . .
 πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν (v. 217), ex eodem scholio fluxe-
 runt, etiam schol. H (f. 141^b) et Vd (f. 143^b) v. 220: εἰ ἤδη <sec. η Vd c corr.>,
 ὅτι πολλοὶ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν <adduntur Herodiana = p. 721,
 12 sqq. D.>, inter Porphyriana referenda sunt.

9 sqq. Solutiones videntur esse quaestionis, cur Ulixes uxorem solam reli-
 querit. Sed in quaestione Porphyriana ad δ 1 servata (maxime quidem p. 41, 11)
 de condicione inter Penelopen et parentes intercedente aliter iudicatur.

12 sqq. Eust., p. 1957, 1: χρὴ μνησθῆναι . . . καὶ ὧν εἰς τὴν Νεκυϊαν
 ταύτην ἐπεχείρησαν οἱ παλαιοί, ἦν οἱ μὲν ἐκμοχλεύοντες τῆς ποιήσεως ταύτης,
 οἱ δὲ συνιστῶντες τοιαῦτα εἶπον· τίς, φασί, χρεῖα κτλ. (p. 131, 10). Cf. eund.
 lin. 16 sqq. et Epilegomena nostra.

- East., p.1957, 5 sqq. ἡ λύσις, ὅτι συνωδὰ ταῦτα τοῖς Ἰλιακοῖς, ἔνθα ἐριούνιον αὐτὸν καλεῖ, καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων (θ 322), ὁ δὲ ἐριούνιος ἐκ τῆς ἔρας παραφωνεῖται. καὶ τὸν Ἡρακλῆν δὲ εἰς Ἄιδου Ἑρμείας πέμπει εὐν Ἀθηνᾶ, ὅτε τὸν Κέρβερον ἀνήγαγε (λ 626).
- M¹. l. c. Κυλλήνιος δὲ οὐδαμοῦ εἴρηται ἢ ἄπαξ. οὐκ ἔξω λόγου, καὶ 6
 εἰς ὦκος (Υ 72), καὶ ἦσιος Ἀπόλλων (Ο 365. Υ 152).
 ἀλλὰ πῶς αἱ ψυχαὶ οὐκ αὐτόματα κατίασιν, ὡς ἐν Ἰλιάδι;
 οὐδὲν κωλύει καὶ παραπέμποντος αὐτὰς τινος. ἀλλ' αὐταὶ καὶ
 ἄταφοι κατίασιν. ἴσως διὰ τι καθάρσιον, ἢ διὰ τὴν Ἑρμοῦ πρόνοιαν
 κηδομένου τοῦ Ὀδυσσεὺς διὰ τὴν συγγένειαν. 10
- ἀλλ' οὐδὲ ἔοικεν εἰς Ἄιδου λευκὴν εἶναι πέτραν (ω 11).
 τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεται.
- ἄκαιρος δὲ καὶ ἡ Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνωνος ὁμιλία
 (ω 20 sqq.), καὶ Ἀγαμέμνων οὐκ ἀγείρει τὴν στρατιάν (ω 116),
 ἀλλ' ὁ Νέκτωρ (Λ 767 sqq.). εὐκαίρως ἀναπληροῖ τὰ ἀλλαχοῦ παρα- 15
 λειφθέντα.
- Eust., l. 9 sqq. ἔτι γελοῖόν φασι μεθ' οὕτω πολὺν χρόνον ἄχνησθαι τὴν
 Ἀγαμέμνωνος ψυχὴν, ὡς προσφάτως θανοῦσαν, καὶ τοῖς
 ἑταίροις συνολοφύρεσθαι. ἡ λύσις, ὅτι πρὸς αὐτῷ τῷ θανάτῳ 20
 τοιοῦτος ὢν ὁ Ἀγαμέμνων φυλάσσει διὰ τέλους τὸ οὕτω φαίνεσθαι.
 ταῖς γὰρ ψυχαῖς κατὰ τὸν ποιητὴν τὰ τῶν ἄνω παθημάτων εἶδωλα καὶ
 κάτω διηνεκῶς ἐμφαντάζονται, καθὰ καὶ ἡ πρώτη Νεκυία (e. c. v. 38 sqq.)
 ἐδήλωσεν.

1 Eustathiana, quae quidem cum scholio M non prorsus congruant sed additamenta quaedam habeant, suis locis scholii verbis inserui; cf. Epilegg. 7 ὡς om. M; habet vulg. 8 οὐ... .ω. ὑει (litt. nonnullae eros.) M αὐτὰς τινός M 12 ἐστραμμένα, prius ε e corr., M; τετραμμένα conl. Polak 13 ἢ ante Ἀγαμ. repetit M 14 στρατείαν M; οὐ κατέχων τὴν στρατιάν conl. Polak 15. 16 παραληφθέντα <ei supr. η scriptt.> M

1 sqq. Schol. Townl. T 34 et Eust. T, p. 1194, 40, poetis tragicis hunc v. ἐριούνιος usum tribuunt; cf. Apollon.: ἐριούνιος ἐπίθειον Ἑρμοῦ, ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τουτέστιν ὠφελῶν· οἱ δὲ νεώτεροι τοῦ χθονίου, παρὰ τὴν ἔραν. Adde schol. RV Ar. Kan. 1144 (τὸν ἐριούνιον Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε): πρὸς τὴν ἐκδοχὴν τοῦ ἐριουνίου, ὅτι οὐκ ὀρθῶς, Anton. Lib. fab. 25; Et. M. h. v., Gud. p. 208, 32.

7 Ariston. X 362: σημειοῦνται τινες, ὅτι μόνη κάτεισιν εἰς Ἄιδου ἢ ψυχὴ, καὶ οὐ δεῖται τῆς Ἑρμοῦ παραπομπῆς.

8 sqq. Cf. A Ψ 73 Ariston.: ἡ διπλῆ δὲ ὅτι ἐκτός τοῦ ποταμοῦ ὑποτίθεται τὰς τῶν ἀτάφων ψυχάς... ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ ἀθετούμενα ἐν τῇ Νεκυίᾳ. — Neque schol. *B Ψ 71 neque quod ex eo pendet H ω 187 ex hac quaestionis parte derivata sunt. Usus ea est Eustathius, non solum p. 1957, 15 sqq., ubi ἀπορία tantum affertur, sed etiam p. 1951, 1 sqq.

11. 12 Id. Eust., p. 1957, 12. 13; cf. p. 1951, 51 sqq.

15 sqq. Cf. Eust., p. 1957, 18 sqq.; 1951, 62 sqq.; 1951, 32 sqq.

πῶς δὲ καὶ τὸ σῶμα διέμεινε τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τοσαύτας M^a l. c. ἡμέρας (ω 65); διὰ τὴν Θέτιν, ὡς καὶ τὸ Πατρόκλου (T 38).

ἀλλὰ καὶ τὸ ἀριθμεῖν τὰς Μούσας (ω 60) οὐχ Ὀμηρικόν. τί κωλύει ἅπαξ;

¶ ἄλογον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νεῶν ὄντων αὐτῶν λέγειν, ὅτι δείσαντες τὰς Νηρηίδας ἔφυγον ἐπὶ τὰς ναῦς (ω 50). ἀπὸ τοῦ τῶν Μυρμιδόνων ναυστάθμου ἔφυγον ἐπὶ τὰς αὐτῶν ναῦς.

πῶς δὲ καὶ ὁ Ἀμφιμέδων ἐπίσταται τὴν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐπιβουλήν (ω 150 sqq.); ἐκ τῶν εἰκότων τεκμαίρεται.

10 τίς, φασί, χρεῖα τοῦ δευτέρου τῆς Νεκυίας ἐπεισοδίου; ἢ Eust., l. 2 sqq. λύσις, ὅτι αἴτιον ἢ τῆς ποιήσεως πολύφωνος ποικιλία, καὶ ὅτι καὶ ἕτερα παρὰ τῷ ποιητῇ πολλὰ κείνται ὁμοειδῆ, οἷον μονομαχίαι κατὰ πρόκλησιν καὶ σφαγαὶ κατὰ τύχην ὅμοιαι καὶ προσώπων μεγαλαυχίαι ταυτότητα ἔχουσαι.

15 καὶ ἄλλως δὲ ἐκ τῆς κατὰ τὴν στιχοποιίαν δεινότητος τὸ ποίημα M^a l. c. τὸν Ὀμηρον ὁμολογεῖ.

50. ad lin. 6.

187. schol. H (f. 145^b) non e Quaestione athetesi prioris huius libri partis obloquenti, sed ex ea, quae ad Ψ 73 servata est, ex-
20 cerptum ibique editum est.

192 sqq. ἀπρεπὲς φασὶ παρέντα τὸ συμπθεῖν τῷ Ἀμφιμέδοντι ἐπαι- Vulg. Dind. νεῖν τὸν Ὀδυσσεῖα. οὐκ ἀπεικὸς δὲ διὰ τὸ αὐτὸν ὑπὸ τῆς συνοικουσίας M^a f. 286^a τὰ κάκιστα πεπονθέναι.

205. cf. ad λ 188.

6 fuit νηρηίδας, sed alter. η delet., M 7 φ v. ἔφυγον ο corr. M τὰς αὐτῶν v. M 16 add. M: καὶ νεκυοματίαν <sic> μὲν ἂν τις εἰκότως τὴν λ εἶπεν, νεκυίαν δὲ ταύτην 21. 22 inc. M: ἐπαινεῖ τὸν ὁδ. οὐκ ἀπεικῶς 22 διὰ καὶ τὸν αὐτὸν M, διὰ τὸ καὶ τὸν αὐτὸν vulg.

1 Aliter Eust., p. 1957, 5 sqq.: τὸ λέγειν δὲ περὶ ὀκτωκαιδεκάτην ἡμέραν πυρκαϊᾶ τὸν Ἀχιλλεῖα δοθῆναι ἀγνοοῦντός ἐστι, φασί, τὴν Ὀμήρου περὶ ταφᾶς δόξαν, solutione non addita.

3 Cf. Ariston. A 270: ὅτι ποτὲ μὲν ἐνικῶς, ποτὲ δὲ πληθυντικῶς Ἑλλειθυίας λέγει, ἀριθμὸν δὲ αὐτῶν οὐδὲ ὀνόματα παραδίδωσιν, ὡς περ οὐδὲ Μουσῶν. — Alteram rationem, hanc quoque Aristarcheam (schol. Townl. Ω 720), Eust. addidit, l. 13 sqq.: ἔτι μέμφονται τὸ τὰς Μούσας αὐτὰς παρεῖναι τῷ θρήνῳ τοῦ Ἀχιλλέως οὐχ Ἑλληνικὸν γὰρ φασὶ τοῦτό γε ἀλλὰ βαρβαρικόν (cf. id. Ω, p. 1372, 23, et Spohn, de extr. Od. parte, p. 36); solutionem idem non attulit.

6 † Q v. 50 (Dind.; c. l. ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας): ἀπὸ τοῦ ναυστάθμου τῶν Μυρμιδόνων ἐφοίτων ἐπὶ τὰς ἰδίαις ναῦς.

15. 16 Contradicere videntur iis, quae apud Eust., p. 1953, 44 sqq., de Achillis funere, quod verbis narretur ἀφελῶς προηγημένοις ἤδη δὲ καὶ εὐτελῶς τῆς Ὀμηρικῆς μεγαλονοίας οὐκ ἀξίους, leguntur.

*B f. 116^a (190). 208. ὄλου βιβλίου ἐδέησε Δωροθέω τῷ Ἀσκαλωνίτῃ εἰς ἐξή-
 γησιν τοῦ παρ' Ὀμήρῳ κλισίου. τρία δέ φησι ζητεῖσθαι περὶ τοῦ αὐτοῦ,
 Leid. f. 183^b (ibid.), II. περὶ τοῦ σημανομένου, εἰ ταῦτὸ δηλοῦται τῷ παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ δεύ-
 τερον περὶ τῆς ὀρθογραφίας, πότερον διὰ διφθόγγου ἢ πρώτη ἢ διὰ
 τοῦ ἰῶτα, καὶ τρίτον περὶ τῆς προσωδίας, πότερον παροξύτονον ἢ προ- 5
 παροξύτονον. τὸ μὲν οὖν δηλούμενόν φησιν οὐ πολλῆς σκέψεως δεῖσθαι,
 οὔτε παρὰ τῷ ποιητῇ οὔτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. οἶκον γάρ τινά φησι
 μέγαν Ὀμηρος τῶν ἐν ταῖς ἐπαύλεσι κατασκιαζόμενον, πῦρ δὲ ἐν αὐτῷ
 καίειν καὶ κοιμάσθαι τοὺς ἐργάτας σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοισι. κλισίον
 δὲ αὐτὸ προσηγόρευεν ἀναλόγως τῇ κλισίᾳ, ἥτις στρατιωτικὴ σκηνή 10
 ἐστὶν αὐτοσχέδιος. ἀπὸ γὰρ τοῦ κλίνω, ἔξ οὗ καὶ κλιντήρ καὶ κλισμός
 (καὶ οἱ μὲν ἔχοντες ἀπέρεισιν τοῖς ὤμοισι κλισμοί, οἱ δ' ἄλλοι θρόνοι),
 Ἀττικῶς δὲ κλιντήριον τὸ μικρὸν κλινίδιον λέγεται. τὸ οὖν χωροῦν
 κλίνας πολλὰς καὶ θρόνους κλισίον ἐκάλεσαν, ὡς τρόπῳ καὶ τὸν κοι- 15
 τῶνα ἡμεῖς ἐκάλεσαμεν, δωμάτιον δὲ οἱ Ἀττικοὶ [τὸν ἀφ' ἡμῶν κοι-
 τῶνα] ἔλεγον, Ὀμηρος δὲ θάλαμον. ἄλλο δὲ τὸ παρὰ Ἀττικοῖς κλί-

1 abbreviate βιβλίου B, e simili codice βίου Leid.; βιβλίου plene Harl. 5693
 (f. 113^b) 2 παρὰ τοῦ αὐτοῦ BL 4 διὰ τὴν ὀρθογραφίαν, corr. Bekk.
 7 γὰρ φησί τινα L 8 τὸν ἐν τ. ἐπ. L κατασκευαζομένων B 12 ἀπε-
 ρείσειν L 14 κλισίδιον B ἐκάλουν L 15 ὡς ἡμῶν Valcken.; ἐφ' ἡμῶν
 Kammer 16 sq. de verbis contra codd. BL auctoritatem additis v. infra ad h. v.

1 De Dorotheo cf. Epilegg. — Scholio transponendis verbis quibusdam
 Kammer, Porph. scholia Homericæ emendatiora, (diss.) Regimont. 1863, p. 58 sqq.,
 lucem afferre conatus est; quæ quoniam parum veri similia sunt, in annot.
 crit. omisi. Excidisse plura quam in textu significavi vel ea re commendatur,
 quod neque de ὀρθογραφίᾳ neque de προσωδίᾳ (l. 4 sqq.) quicquam nunc superest.

7 sqq. Cf. Eust. ω, p. 1957, 51; 1958, 4. — Κατασκιαζόμενον e Leid. dedi
 memor eorum, quæ Porphyrius ζητ. 33 (p. 328, 9) de loco Σ 589 habet:
 κατηρεφεῖς γὰρ καὶ ἐστεγασμένοι αἱ κλισίαι (cf. spr. l. 10) διὰ τὸ τὴν αὐλήν
 μὴ εἶναι τοιαύτην.

10 Invertit rem Eust. A, p. 78, 2: ἔοικε δὲ ἡ κλισία ἀπὸ τοῦ κλισίον οὐδε-
 τέρον παρονομάζεσθαι.

11 Cf. Eust. A, p. 77, 40: κλισία δὲ ἡ αὐτοσχέδιος καὶ οὐ πολυτελεῆς
 οἰκησις καὶ καιρικὴ.

12 Veriloquium v. κλισίον κτλ. a v. κλίνω derivandorum ut non esse Do-
 rothei ex iis, quæ p. 133, 1 sequuntur, statim apparet, ita cur cum Kammero
 Porphyrio abiudicetur causa non suppetit.

12 † D (f. 180^b, c. l. κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε) α 145: κλισμοὶ μὲν
 εἰσὶν οἱ ἔχοντες καὶ ἀπέρεισιν <corr. Ludwich, Mus. Rh. XXXIII, p. 454, ἀπερ-
 εἰσὶν cod.; κλιντήρα coni. Buttm.> [ἐξέχοντα] πρὸς τὴν τῶν ὤμων ἀνάπασιν·
 ἐν αὐτοῖς γὰρ ἐπερείδουσι τοὺς ὤμους οἱ καθήμενοι. οἱ δὲ μὴ ἔχοντες θρόνοι.
 De reliquis codicibus v. Ludwich, l. c. et Ind. lect. aest. Regimont. 1889,
 p. 33. Cf. B (f. 16^a c. l. κλισμόν) α 132: δίφρον ἀνάκλιτον <leg. ἀνάκλιντρον,
 v. Ludw. l. c., p. 29> ἔχοντα.

16 sqq. † Vb (f. 166^a) ω 208: ἄλλο τὸ παρὰ Ἀττικοῖς κλισίον. κάκεινο μὲν
 γὰρ ἀμαξῶν καὶ <om. cod.> ζευγῶν δεκτικόν <videtur esse δυτικόν, corr. Dind.

σιον· τοῦτο μὲν γὰρ ἀμαξῶν καὶ ζευγῶν δεκτικόν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, φησὶ Δωρόθεος, ἀπὸ τοῦ κεκλίσθαι κατωνομάσθαι, τοῦ σημαίνοντος τὸ περιειληφέναι καὶ περιέχειν, περιέχειν δὲ ἐν μέσῳ τὸν οἶκον.

Ἄρισταρχος δὲ ἐτέρως ἐξηγήσατο· τὸ γὰρ περὶ κλίσιον θέε
5 πάντη δηλοῦν, ὡς κύκλῳ τοῦ οἴκου στιβάδων ὑποδομημένων, πρὸς αἰς οἱ θρόνοι ἔκειντο, ὥστε ἐπ' αὐτῶν καθεζομένους δειπνεῖν, ἐπὶ δὲ τῶν στιβάδων κοιμᾶσθαι, ἵνα μὴ ἄλλος οἶκος ἢ τοῦ Λαέρτου, ἄλλο δὲ τὸ κλίσιον, ἄλλ' ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Λαέρτου εἰρῆσθαι τὴν ἐν κύκλῳ οἰκοδομίαν τῶν στιβάδων καὶ θέειν τῶν θρόνων.

10 ἐμφαίνει δὲ ὅτι ὁ μὲν οἶκος Λαέρτου ἐν τῷ ἐντὸς καὶ περιεχομένῳ ὑπὸ τοῦ κλιτίου, τῶν [δὲ] ἄλλων ἐν τῷ ἔξωθεν περιέχοντι κλιτίῳ ὄντων. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεύς οἰκία ὁ θάλαμος τοῦ Τηλεμάχου μέγας ὑψηλὸς ὑποδόμητο, ὑπὸ τῆς αὐλῆς περιεχόμενος· Τηλέμαχος δὲ ὅθι οἱ θάλαμος ὑψηλὸς δέδμητο περι-
15 κέπτῳ ἐνὶ χώρῳ (α 425). καὶ γὰρ τοῦτον τὸν θάλαμον κατὰ τὸ

2 κεκλείσθαι Lehrs ap. Kammer., p. 59; cf. infr. 3 de verbis a me insertis v. ad p. 132, 16 4 ἀρ. δὲ καὶ ἐτ. ἐξηγεῖται L 5 ὑποδομημένων B 6 ἐπ' αὐτοῦς B 11 deleto δὲ insertoque ὄντων vereor ut locus sanatus sit; Kammer paullo violentius: ὅτι ὁ μὲν οἶκος Λ. ἐν τῷ ἔξωθεν περιέχοντι κλιτίῳ, τῶν δὲ ἄλλων ἐντὸς περιέχεται ὑπὸ τοῦ κλιτίου 12 ἐν τῇ Ὀδυσσεύς οἰκία L

ex Eust.) [ὁ νῦν Ῥωμαῖοι παρὰ τὴν <om. cod.> στάσιν σταυλόν φασιν]. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κλείειν, ὃ ἐστὶ περιέχειν ἐν μέσῳ τοὺς οἴκους· φησὶ γὰρ ἐνθά οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη. ὅμοιον γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν τῇ α (>?)· ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, ὃ ἐστὶ τῷ μέσῳ, διὰ τὸ πανταχόθεν σκοπεῖσθαι τῆς αὐλῆς (idem fere Eust. ω, p. 1957, 52 sqq.). Quod scholium cum sine dubio e scholio ad I adscripto excerptum sit, quatenam fere in eo exciderint clarissima in luce ponit. Ceterum vix est quod moneamus, quae de Atticorum κλιτίῳ (qua in forma a codicibus tradita h. l. consulto acquiesco) tradantur, e Dorothei libro Porphyrium hausisse. — Ad rem quod attinet, cf. Eust. l. c., lin. 60 (e lex. rhetorico): κλιτίον, θυρεῶν, ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἴστανται. Pollux IV, 125: τὸ δὲ κλιτίον — ἐστὶ μὲν σταθμὸς ὑποζυγίων (cf. etiam Hesych.; Et. M. 519, 15; Eust. A, p. 78, 4), quae haud scio an item h. l. inserenda sint. De κλιτίου Homericis notione Dorotheo cum Heliodoro (v. Apollon. h. v.: τὰς κύκλῳ καὶ ἔξω καταλύσεις εἴρηκεν) fere convenit.

2 Constat e quaestione Π 68 (cf. etiam Et. M. 519, 15 sqq.), quae haud scio an partem olim effecerit disputationis a Dorotheo institutae (cf. ad Iliad. p. 209, 10; add. p. 89, 14), eos qui κλίσιον sim. περιοχὴν etc. esse vellent ab usitata scribendi ratione non discessisse.

3 Haud scio an etiam schol. M^a (f. 287^a, c. l. κλίσιον) ω 208: ἀπαξ εἴρηται. σημαίνει δὲ ἐξέδραν τινὰ σιγματοειδῆ, ἐν ᾗ ἔκειντο οἱ κλισμοὶ καὶ (?) οἱ θρόνοι <φύνοι cod.>. ἢ κρηπίδωμα, ἐφ' ᾧ ἐκαθέζοντο ἢ ἐκοιμῶντο, habeat quae h. l. exciderint.

4 sqq. Incertum est, utrum ipse Dorotheus, cuius verba sine dubio l. 10 sequuntur, an Porphyrius Aristarchi rationem (quae apud Apollonium h. v. recurrit) attulerit.

·
EPILEGOMENA.

Caput primum.

1.

De causis acturis, quibus adducti tot Odysseae scholia nullum originis vestigium prodentia ad Porphyrium rettulerimus, inde proficiscendum est, ut quaenam codicum, quibus ea debentur, in scholiis clara et testata propter documenta ad eum referendis sit auctoritas quaeratur. Tam iniqua autem hac quoque in re Odysseae scholiorum cum altero carmine comparatorum est condicio, ut, nisi quaestionibus in Iliadis codicibus traditis diligenter examinatis certa quaedam essent iacta fundamenta, vix futurum fuerit, ut solis Odysseae codicibus nixi haberemus unde proficiscentes aliqua cum veri specie argumentando divinandove progredi possemus. Quamvis enim codicibus quibusdam cum primi tum diligentius quam Guilelmus Dindorfus hanc in rem intenti usi simus, vix quadraginta totius carminis nobis occurrerunt scholia Πορφυρίου illud in fronte gerentia vel verba quaedam ut e penu eius petita afferentia, quem numerum quattuor Iliadis inde ab initio carminis librorum, quae codex Leidensis eiusque similes servaverunt, scholia aequant. Quod quamvis ita se habere magnopere sit dolendum, tamen non solum nominis illius non minorem quam in alterius carminis scholiis esse auctoritatem, sed etiam, si vel paucioribus locis vel nusquam adeo esset adscriptum, Iliadis scholiorum et Vaticano Ὀμηρικῶν Ζητημάτων codicibus adiuvantibus ex Odysseae scholiorum farragine certum quendam Porphyrianarum quaestionum numerum posse constitui statim apparebit.

Ut igitur a primo Quaestionum libro¹⁾, quem codex Vaticanus 305 servavit, ordiamur, e prima quam exhibet quaestione v. ἐπήβολος (β 319) explicationem additis verbis φησὶν ὁ Πορφυρίος codices HDEM (H et M supra, p. 31, 25, edidimus) verbisque paullum ab his discrepantibus codex B afferunt; praeterea scholium E γ 245 e quaestione ιδ' verbis nonnihil mutatis excerptum (v. Iliad. p. 305, 1 sqq.) Πορφυρίου in margine adscriptum habet. Haec quidem omnia; neque multo pluribus locis scholia e reliquis Quaestionum libris derivata, quae Iliadis codicum auctoritate fisi Porphyrio vindicavimus, in alterius carminis codicibus eundem auctorem nuncupant, si quidem quinquies²⁾ tantum (β 1 et

1) Infra, cap. II, 1, huic libro aestimando curas secundas impendimus.

2) Scholio enim α 33 in codice Vaticano 1320 ad Porphyrium relato cum scholio Leidensi Z 488, quod eidem auctori tribuitur, alia quaedam condicio intercedit (cf. p. 6, 6).

γ 94 in cod. D; δ 662 in cod. Q; θ 496 et λ 634 in cod. Vd) Porphyrii nomen scholiis adscriptum est, quae etiam Iliadis scholia Leidensia¹⁾ vel Scorialensia²⁾ ad hunc referri iubent.

Sed longe maior eorum est numerus Odysseae scholiorum, quae omisso auctoris nomine eadem fere referunt, quae et in Vaticano codice et addito nomine inter Iliadis scholia leguntur, aut partem eorum exhibent aut ex iis excerpta sunt. Ita, ut pusilla quaedam suis locis diligenter indicata nunc mittam neque quantum ex iis quas dixi quaestionibus in Odysseae codices transierit nunc quidem curem, fluxerunt³⁾ e

quaestione Vaticana	scholia
α'	β 318. 19 et ο 297
β'	ζ 265
γ'	υ 27 et η 339
ζ'	δ 442
θ'	α 44 sqq.
ια' et ιβ'	ε 1. 6. 75 η 64
ιε'	β 315 et ζ 330
ιζ'	β 152
κγ'	ε 182
λ'	δ 477
λα'	ε 404;

e reliquis autem quaestionibus, quae, cum in Vaticano non adsint, in Iliadis tantum codicibus originem suam produnt, neglectis iisdem, quas modo non curavimus, in ipsa editione non dissimulavimus, rebus,

scholio B 467 ⁴⁾	fulciuntur scholia ζ 103 et ι 51
B 649	τ 174
Γ 196	ψ 235
Ε 533	θ 186
Ε 695	α 288 et δ 12
Ε 778	ε 337
Z 15	ζ 305
Z 491	δ 122 et η 105,

1) Cum scholio β 1 scholium Leidense θ 1 (p. 112 — 113, 20) congruit, cum δ 662 schol. λ 356, cum λ 634 schol. ε 741; γ 94 e scholio Δ 434 excerptum est.

2) Scholium K 413, cui θ 496 est simillimum, in hoc codice Porphyrio tribui, A. Ludwich attulit, *Annal. philol.* 1889, p. 132.

3) Cum (brevitatis quidem causa) e quaestionibus Vaticanis fluxisse dicam scholia, me non ex ea quae eo codice servata est forma ea repetere omnia, e Prolegomenis Iliad. p. 346 apparet.

4) Hoc quidem loco et Γ 196 Porphyrii nomen codicibus Harleiano 5693 (de quo vid. cap. I, 3) et Etonensi debetur, illi soli Ε 533; θ 520 e cod. Paris. 2681 editum est; reliquis omnibus in Leidensi codice nomen auctoris adscriptum est, plerisque eorum etiam in Harleiano (praeter I 308, K 260, λ 354, M 103, quae scholia in eo codice desiderantur); est ubi etiam Scorialensis originis memoriam servaverit (cf. praeter Quacst. Iliad. Ludwich, *Annal. phil.* 1889, p. 130 sqq.).

scholio Θ 1 fulciuntur scholia β 1, ε 422 et 445¹⁾)

Θ 520	Θ 321
Θ 555	Ζ 74
Ι 308	α 1
Κ 260	α 262
Λ 354	Ξ 311
Μ 103	ε 281
Ν 824	ς 79
Ξ 275	ι 276
Ψ 71	ω 187
Ψ 259	Υ 274.

Cum igitur quadraginta fere locis — nam etiam quaestiones Vaticananae, quas p. 138 indicavimus, praeter α', κγ', λα', quarum inter Iliadis scholia vix erat locus, in huius carminis scholorum codices transierunt — Odysseae codices vel easdem quaestiones vel fragmenta modo uberiora modo exiliora earundem quaestionum, quae addito Πορφυρίου in alterius carminis codicibus adsunt, exhibeant, non solum scholiis Odysseae nominatim ad Porphyrium relatis, quorum Iliadis codicum auctoritas non accedat — sunt autem fere triginta²⁾ —, quam maxime fidem esse habendam apparet (nisi forte, qua de re capite III videbimus, uni alterive per errorem nomen adhaesit), sed etiam — id quod longe est gravius — Odysseae eandem atque Iliadi cum Porphyrii quaestionum Corpore intercedere condicionem efficitur. Itaque cum accedat, quod in doles quoque quaestionum de huius carminis difficultatibus agentium eadem est atque earum, quae ad Iliadem servatae sunt — qua de re capite II paullo plura afferenda erunt —, neque magis quam illic alterius cuiusdam quaestionum collectionis vestigia adsint, eodem quo in priore libro nostro pervenimus, ut non solum scholia quae modo enumeravimus, sed omnia, quaecumque quaerendi forma utantur vel certas ob rationes e zetemate aliquo repetenda sint, nisi causae adsint quae obloquantur (qua de re capite III agendi erit locus), Porphyrio vindicemus.

Iam ad singulorum codicum in scholiis Porphyrianis auctoritatem ut transeamus, ceteris eo nomine, quod longe plura quam illi ad auctorem eum nominatim referunt, duo excellunt, Parisinus (D) et

1) Primum horum scholorum iis, quae Iliad. p. 112, 4—13, secundum iis, quae ibid. p. 114, 4—11, tertium iis, quae ib. p. 114, 20—23 edidimus, respondet. Praeterea ea, quae cum scholio Leidensi Θ 1 fere congruentia ad β 1 in codice D adiecto Porphyrii nomine legi p. 138, 1 significavimus, in codice E in formam redacta breviorum (= p. 73, 12—74, 8 Dind.; cf. ad Iliad. p. 112, 4 sqq., ubi Q, quod Dindorfium secuti litterae E adiecimus, delendum est) recurrunt.

2) Quadraginta enim illis, quae p. 137 numeravimus, septem octove, quae Vaticano et Iliadis codicibus fulciri ibidem diximus, demendi sunt; reliqua, quoniam statim, ubi de variorum codicum auctoritate agimus, afferuntur, h. l. singillatim enumerare supervacaneum est. Accedunt autem ad triginta illa schol. κ 190 (Vd, H, T) in Gregorii Corinthii codice (cf. Prolegg. II. p. 468) et λ 316 (H, T) in Eustathii codice ad Porphyrium relata. De Porphyrii memoria ad δ 551 ab eodem Eustathio servata v. ad p. 48, 11.

Vindobonensis (Vd); in illo enim septendecim¹⁾, in hoc quindecim²⁾ locis aut Πορφύριου vel similia scholiis addita aut in ipsis scholiis φησὶν ὁ Πορφύριος, κατὰ τὸν Πορφύριον sim. allata leguntur; proxime sed satis iam longo intervallo ad hos accedit Ambrosianus E octo³⁾ locis eandem originem scholiorum vel verborum quorundam prodens. Et hos quidem codices non omnes Odysseae continere rhapsodias aut non omnibus habere scholia adscripta cum notum sit, tum infra repetetur; multo igitur iniquior Harleiani libri est condicio carmen integrum prioremque eius partem (α — μ) scholiis large instructam exhibentis; nam quinquies⁴⁾ tantum (schol. γ 151. 295, bis η 104; praeterea, de quo p. 137 egimus, β 319) Πορφύριου vel similia leguntur. Marcianus (M), Hamburgensis, Ambrosianus B codices paucioribus etiam locis⁵⁾ habent. Sed compensatur cum aliorum codicum tum Harleiani hac in re vitium eo, quod multa ex iis scholiis, quae in aliis aut Iliadis aut Odysseae codicibus ad Porphyrium nominatim referuntur, hi quoque, quamquam nomen auctoris omissum est, continent atque ita continent, ut meliore saepe forma quam scholia eo nomine insignia utantur. Et B quidem codicis in his studiis exiguae sunt partes; Hamburgensis autem viginti fere, Marcianus plus viginti, Ambrosianus E fere triginta, Harleianus quinquaginta fere scholia habent aliorum utriusque carminis codicum auctoritate Porphyrio tribuenda, ut etiam ad scholia Parisina et Vindobonensia suo nomine Porphyrium auctorem nuncupantia nonnulla accedunt eam quam dixi ob causam ad eundem referenda.

2.

Cum Porphyrii nomen scholiis adscriptum, quamvis magni sint faciendi codices in quibus adest, non una sit res, in qua maior minorve dignitas eorum versetur — nisi forte quis Iliadis codici Veneto B propterea primas partes tribuere nolet, quod auctoris nomen omittat —, re quasi ipsa eo pervenimus, ut de eorum codicum, quibus haec editio nititur, scholiorum et aetate et condicione, quatenus eorum copia nobis suppeditat, generatim disputemus. Qua disputatione tantum abest ut

1) Praeter schol. β 1, β 319, γ 94 supra (p. 137 sq.) allata: α 215. 263. 264. 378. 389, β 51. 67. 165, γ 71. 147. 151, δ 793, θ 583, ι 5.

2) Praeter θ 496 et λ 634 (cf. l. c.): ε 93, θ 351. 583, ι 5. 25. 383. 491, λ 309. 489, ρ 291, φ 145, χ 233, ψ 337.

3) Praeter β 319 et γ 245 (cf. l. c.): α 68 (vel 70, cf. ad p. 6, 15). 185. 215 (non recte enim a Ludwichio, progr. IV, p. 11, 9, ad v. 216 referri, cap. III docerimus), γ 151. 332, ε 93.

4) Scholium ι 197 e Paralipomenis desumptum hic non est numerandum.

5) Marcianus (praeter ι 197) tribus locis (β 319, γ 151, θ 351), Hamburgensis duobus (γ 151 et δ 505, e quibus altero errori deberi videtur; v. cap. III), Ambrosianus B uno (β 319). Eorum codicum Marcianus integrum carmen continet, Hamb. versu ε 67, Ambros. versu φ 134 terminatur. Addendum est, codicem Vaticanum 1320 (cf. p. 137, 2) a Ludwichio inspectum scholia α 33. 68. 98. 215 (cf. not. 3) ad Porphyrium referre; Ambros. Q cur h. l. omiserim, cap. I, 3 patebit.

quaestionem de condicione, quae aliis cum aliis codicibus intercedat, ad finem nos esse perducturos speremus, ut textus paucissimis tantum locis rationem nos habere potuisse libere profiteamur; ad scholiorum autem Odysseae stirpem constituendam aliquid nos esse allaturos confidimus, praesertim cum nonnumquam accidisse, ut alia sit scholiorum, alia textus codicis cuiusdam origo nemini sit ignotum.

Dignissimus igitur qui agmen ducat Musei Britannici codex est Harleianus 5674. Codex, de quo breviter egerunt Maunde Thompson (Class. Review II, p. 103) et editores speciminum a Societate Palaeographica publici iuris factorum (ser. I, ad tab. 85, versus c 390 — τ 2 exhibentem), est membranaceus, folia continens 150 numeris signata¹⁾ alta 0,274^m, lata 0,18^m. In primi horum foliorum pagina adversa ὑπόθεσις Ὀδυσσεΐας Ὀμήρου legitur, quam Dindorfius p. V. VI edidit, tum, praemisso ἄλλη, argumentum a Dindorfio p. 7, 5—11, a Ludwichio, progr. I²⁾, p. 4, 1—6, editum. Addidit huic in fine manus posterior quaedam: ὑπόθεσις Ὀδυσσεΐας — ἀ θεῶν ἀγορῇ Ὀδυσσεΐδα Παλλάδι θάρκος, tum argumentum a Ludwichio p. 5, 2—8 editum et, interiecto ἄλλως, verba Heracliti: ἀπὸ τῆς ἐναγωνίου καὶ πολεμικῆς Ἰλιάδος — ὁμοιωθεῖσα γὰρ γέροντι ἦκει (= p. 7, 21 — 8, 3 Dind.; p. 5, 9 — 15 Ldw.). Imae paginae alia quaedam manus recentior

Ὀμήρου Ὀδυσσεΐα <i>omeri odyssea</i>	φράμαξιμου
---	------------

appinxit, quibus ab altera recentiore etiam subscriptum est *Homeri Odissea*. Pars aversa primi folii scholiis impleta est; textus f. 2^a incipit, finitur f. 150^a; finito librarius qui textum scripsit versus φυγῶν Ὀδυσσεὺς τὸν μαχησὸν Ἰλίου — υἱοῦ χεροῖν τέθνηκεν ἐν τῇ πατρίδι a Dindorfio p. VII editos addidit. In eadem pagina *Antonii Seripandi et amicorum* scriptum est; in altera autem eiusdem folii pagina sententias a variis manibus (nonnullas etiam Latine) exaratas exhibente μαξιμου ab eademque manu in ima pagina τοῦ ἀδελφοῦ ἀνδρείου legitur, quibus nominibus iterum et ab eadem quidem manu, quae haec in f. 1^b scripserat, Ὀμήρου Ὀδυσσεΐα *omeri odyssea* interiectum est.

Textus saeculo tertio decimo ab una manu exaratus est, nisi quod in fol. 46^b altera manus eiusdem aetatis litteris paullo magis inclinatis usa versus θ 189—216 scripsit. Singulae paginae quadragenos singulos versus habere solent. Unum fol. 7, quod ab eo qui scholia scripsit codici insertum esse videtur, scholia tantum continet, ita ut versum α 408, quo f. 6^b finitur, in f. 8^a α 409 sequatur.

Et de textu quidem nonnulla etiam e Britannorum quos attuli libris peti possunt; scholia autem cum pauca quaedam ab eodem qui textum scripsit, codici appicta sint, tum longe plura alteri debentur librario,

1) Praeedit folium numero non addito, in aversa parte versus ἡ πολὺν Σεῖρῶν λιγυρωτέρη κτλ. (v. Dindorf.) et alia quaedam momento carentia a manibus plerisque scholiorum recentioribus scripta exhibens.

2) Vid. de hac nota in Praefatione extr.

quem saeculo tertio decimo exeunte vel quarto ineunte non esse superiorem existimaverim. Antiquiora autem scholia, quae, si qua attuli (velut 1 56), **H** txt. vocavi, exigui sunt ambitus vixque ullius ad rem nostram parvique, si modo recte de iis mihi iudicium informavi, in ceteris rebus in Homeri scholiis tractari solitis momenti, ita ut haud magno-pere sit dolendum, quod alter ille quem dixi librarius in foliis quibusdam (velut f. 14. 15. 18³), ut loco eorum nova scriberet, ea delevit. Huius autem ad scholia quod attinet, in hoc quoque codice id quod in tot aliis mihi accidit, ut primo aspectu duas tresve manus discernere posse mihi viderer, cum autem singula scholia ad singulos librarios revocare volebam, quo diutius codici excutiendo operam impenderam, eo magis haererem, donec intellexi, pleraque uni eidemque deberi manui, sed quae variis temporibus operi intenta fuerit ductumque calami variis codicis locis, quibus scholia appingeret, accommodarit. Haec me non ita dicere, quasi hunc unum codicem omni scholiorum aut glossarum recentiorum additamento carere existimem, vix est quod moneam¹⁾, sed cum scholia Porphyriana aliaque in hac editione allata inter ea non occurrant, pluribus h. l. de iis agere aut notis quibusdam adiectis a vetustioribus ea secernere non opus est.

Una igitur **H** littera unius librarii, eius qui post scriptorem textus codici operam impendit, scholia, quae e variis singularum paginarum locis, adiecta nonnumquam aut int. aut intermarg. nota, attulimus, significari scito. In locis enim, quibus librarii huius scholia appicta sunt, indicandis summa diligentia usi sumus, quoniam ad iudicium de origine scholiorum ferendo haec quidem res quam maximi esse potest momenti. Adsunt igitur scholia in libris uberi horum fructuum proventu insignibus ubique fere, ubicumque prioris librarii manus, quae et ipsa inter versus poetae et in marginibus et interiore et exteriori pauca quaedam exaraverat, liberum reliquerat campum: non solum iis, quos modo nominavi, locis, sed etiam supra textum infraque et inter textum scholiaque marginibus appicta. Qua in re ita egit scriptor, ut — quod mireris sane — prius ea scholia quae, utpote quae inter textum et scholia marginalia posita sint, brevitas causa intermarginalia appellare liceat, tum demum reliqua scriberet; ut enim locis nonnullis versus scholiorum marginalium propter angustias, ut ita dicam, in quas in regione a scholio intermarginali occupata adducebantur, breviores, quam supra sunt et infra, facti sunt, ita intermarginalia marginalibus ut accommodarent sese fuisse coacta non observavi. Quid, quod etiam interioris prius quam exterioris marginis scholia scripta videntur esse, siquidem in ultimis codicis foliis, quamvis propter tristem scholiorum penuriam exterior margo satis superque loci suppeditaverit, etiam interior paginae ora multo illa angustior parumque ad scribendum habilis scholia gerit. Sed de hac quidem re utcumque iudicabis: tantum concedes patere, non solum intermarginalia, sed etiam interioris marginis scholia, quippe quae librarius reliquis

1) Exempli gratia in f. 14^b gl. γ 83 (= p. 127, 4. 5 D.) ab alia atque ea est, quae pleraque scholia et glossas scripsit, manu originem ducit.

immiscere veritus sit, originem habere peculiarem.¹⁾ Minime igitur mirum, quod ad versus nonnullos duobus unius paginae locis eadem res affertur, ut f. 45^b ad θ 142²⁾ in margine ext.: οὔτε Ἀρίσταρχος οὔτε Ἀριστοφάνης οὔτε Ζηνόδοτος ἐπίστανται τοῦτον τὸν στίχον, in int. autem: οὗτος ὁ στίχος ἐν ταῖς Ἀρισταρχείαις <-ίαις cod.> οὐ φέρεται, vel f. 82^b ad ν 320 ext. (c. l. ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἤσιν ἔχων κτλ.): νοθεύονται δ' στίχοι — ἀνέχονται (= p. 573, 1—7 D.), int. autem: νοθεύονται· οὐκ ἂν παρούσης τῆς Ἀθηνᾶς θεοῖς ἀναθήσει τὴν σπηρίαν, vel f. 95^a ad ο 417 ext.: κυρίως γυναῖκα εἶπεν . . . <vac. spat.> ὡς ἄνδρα τὸν ἄνθρωπον. ὄνομα δὲ αὐτῇ Δαήνη. ταῦτα δὲ ἴσως Φοίνικες Λαέρτη διηγήσαντο, πολυτίμητον ἀποφαίνοντες τὸν παῖδα, Λαέρτης δὲ Εὐμαίῳ διηγήσατο, int.: ταῦτα οἱ Φοίνικες ἴσως Λαέρτη διηγήσαντο, πολλοῦ ἄξιον αὐτὸν ἀποφαίνοντες, vel, ut Porphyriana denique afferant, in f. 41^a ad η 104 non solum in scholio marg. exter. nominatim ad hunc auctorem relato verba leguntur (p. 66, 1): μήλοπα καρπὸν ἔφη τὸν μήλω ἐμφερῆ κατὰ χροιάν, sed etiam schol. intermarginale adest: Πορφύριος τὸν σῖτόν φησιν, ὡς χροιάν μήλου ἔχοντα.

Neque tamen reliqua scholia praeter ea quae in interiore margine leguntur et intermarginalia librarius omnia ita codici suo intulit, ut ab initio usque ad finem versuum ordinem sequeretur, sed est ubi ad locos, quibus scholiis exornandis antea iam curam impenderat, reversus alia e quarto quodam, ut conicere in promptu est, fonte petita prioribus, utcumque foliorum spatia sinebant, addiderit. Inde explicandum est, quod quaestionis Vaticanae θ' non solum duae partes (δέδορκε τὸ ἄγαν στίλβον — καὶ στίλβον ἐτ γλαυκιόωντες δὲ οἱ λέοντες — ἀποδέχεσθαι = Quaest. II. p. 295, 5—11 et p. 295, 13—297, 11) artissime inter se coniunctae (solo enim signo: ~ interposito diremptae sunt) in f. 2^b et f. 3^a leguntur, sed etiam, et in ipso quidem f. 3^a, tertia pars (= p. 294, 14—295, 11), partem eorum quae paullo ante iam scripta erant complexa (= p. 295, 5—11) addita est³⁾: codices suos nimirum retractans librarius cum in quaestionis Porphyrianae, quam antea iam se codici appinxisse oblitus erat, fragmentum incidisset, omittere noluit. Indidem repetendum est, quod in quaestione Porphyriana f. 5^b ad α 284 tradita post v. οἶκτος (p. 17, 1) non solum verba quaedam sequuntur male cum iis quae antecedunt cohaerentia (vid. ann. crit. l. c.), sed etiam scholiis quibusdam vix ullius momenti interpositis in summo demum f. 6^a pergitur: δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα: iis, in quae dum curas secundas agitabat librarius incidit, quacumque ratione locum assignare cogitur.

1) Si quis contra diceret, Harleiani libri scholia ex uno archetypo prorsus eadem eodem modo disposita exhibente esse transcripta, ei concedendum esset, aut archetypum illud aut archetypi illius archetypum cet. eo quem indicavimus modo fuisse conscriptum.

2) Scholia neque lemmata habent neque signis apposis ad textum referuntur, sed prope vers. 141 incipiunt.

3) Cf. de horum scholorum condicione etiam Ludwich, progr. III, ad p. 13, 4.

Sequantur fratres gemelli egregiae stirpis, cod. Ambrosianus E 89 part. super. et Vindobonensis phil. Gr. 133 (Vd). Ac de priore quidem, cuius de scholiis paullo infra agendi erit locus, nunc ex iis, quae paucis ante annis in Hermae Berolinensis vol. XXII, p. 346 sqq., disputavimus, afferre sufficet, eum esse bombycinum¹⁾ et priore parte saeculi quarti decimi esse exaratum; sexto autem decimo in foliorum 1. 2. 13. 14. 18. 23. 24. 70. 79. 87 sqq. locum casu quodam infelici deletorum nova esse substituta chartacea versus complexa α 1—61, β 20—97. 235—80, γ 21—108, ζ 308 — η 12, θ 26—71. 394 sqq., ita ut ultimum duorum et centum foliorum, quae volumen nunc contineat, libro i extremo terminetur. De Vindobonensi autem libro post Maximiliani de Karajan accuratam descriptionem, editam in Actis Academiae Vindobonensis, class. philos.-histor., vol. XXII, p. 291 sqq., quae inter ea quae de Odysseae scholiorum codicibus homo doctus protulit eo nomine longe excellit, quod suis ipsius oculis codicis examinandi ei copia erat, nuper non minore diligentia Arthurus Ludwich in progr. III, p. 5 sqq., egit. Itaque cum in rebus nonnullis ad ipsum codicem pertinentibus brevibus esse liceat, paullo plura de scholiorum libri pretiosissimi condicione, quamquam neque hanc neglexerunt illi, afferri poterunt.

Codex igitur, quem Constantinopoli emptum in Bibliothecam Aulae Imperatoriae intulit Augerius de Busbeck²⁾, bombycinus est saeculi tertii decimi, altus 0,26^m, latus 0,175^m.³⁾ Foliis constat 147 (1—8. 8bis. 9—146), e quibus qui factum sit ut id, quod olim ante illud quod nunc primum est locum habebat, nunc sit duodenonagesimum, Ludwich l. c. docuit. Continet autem codex versus inde ab ϵ 45 usque ad ω 51, ita quidem ut ϵ 45—113 in f. 89, ϵ 114 cet. inde a primo folio suo deinceps ordine legantur. Praeter triste damnum multis et poetae et scholiorum verbis a tineis illatum non paucis locis particulae marginis avulsae sunt, foliorum autem 145 et 146 fragmenta tantum supersunt.

Et textus quidem, cuius singulae paginae binos vel quaternos et tricenos versus habere solent⁴⁾, a librario ita exaratus est, ut, aut initiis aut finibus versuum ad interiorem marginem paginarum quantum fieri poterat adductis, scholiis quae additurus esset satis amplum spatium relinqueret. Sunt autem, si a paucissimis quibusdam recentioris originis, qualia nullus non habet scholiorum codex, discesseris, praeter glossas interlineares et brevissimas quasdam notas, quibus interior margo suffi-

1) Semel moneo, *bombycinus* cum dicam codices, speciem, non naturam chartae me significare (cf. Karabacek in Papyr. Archiduc. Raineri II. III, p. 129 sqq.; IV, p. 75 sqq.).

2) Cf. A. Gisleni Busbequii epist. IV (p. 391 ed. Elzev.): „*Reporto librorum Graecorum manuscriptorum tota plaustra, totas naves. Sunt credo libri haud multo infra 240, quos mari transmisi Venetias, ut inde Viennam deportentur. Nam Caesareae bibliothecae eos destinavi.*“

3) Cum foliorum margines iniuria temporis valde inaequales facti sint, ipsius codicis mensuram attuli.

4) In foliis 99^a et 100^a, initio paginarum binis versibus e regione positus, paullo maior adest versuum numerus.

ciebat, duo genera scholiorum (utrumque in marginibus exterioribus), unum breviorum et lineolis compositorum exigui ambitus initiis (in foliis versis) aut finibus (in rectis) versuum adscriptis, alterum ampliorum in ipsa exteriori cuiusque paginae ora. Et haec quidem scholia, quae nonnumquam litteris aut signis ad textum relata sunt, lemmata habent plerumque rubro, aliquotiens etiam (inde a λ, quo in libro lemmata rubra desunt) atramento scripta. Intermarginalia autem illa scholia, ut hoc quoque loco eo verbo utar, initio quidem omnia rubra, inde ab eodem autem libro λ etiam nigra sunt, glossae quoque interlineares et scholia interna utriusque sunt coloris. Ceterum hoc quoque in codice, ut in Harleiano, e linearum condicione sequitur, intermarginalia prius quam exterioris marginis scholia scripta esse: ut exemplum afferam, statim in f. 1^a ad ε 118 primum verba scholii intermarginalis supra v. Ζηλήμονες incipientia: ἄλλο Ζηλωτῆς καὶ ἄλλο Ζηλήμων· τὸ μὲν γὰρ Ζηλωτὸς <sic> ἐπὶ καλοῦ, τὸ δὲ Ζηλήμων ἐπὶ κακοῦ, ἦγουν Ζηλότυποι. γρ. δηλήμονες, tum demum in margine exteriori (c. l. χρέτλιοί ἐστε θεοί) verba: μὴ κρατοῦντες ἑαυτοὺς τῆς ὀρμῆς κτλ. (= p. 253, 19 sqq. D.) scripta esse ex ipso codice apparet. Neque dubito, quin hic quoque, ut scholiorum Harleianorum, duo statuendi sint fontes, si quidem ad μ 77 (f. 53^a) non solum ad extremum versus verbum (ἐπιβαίη) schol. interm. adscriptum est γρ^α καταβαίη (c. gl. κατέλθη), sed etiam schol. marg. ext. (c. l. οὐδὲ ἐπιβαίη) eodem modo incipit: . . ^α <eros.; fuit γρ^α> οὐδὲ καταβαίη, tum demum pergitur: ἦγουν ὄλωσ ἀνέλθοι κτλ. (= p. 536, 5. 6 Dind.); sed veri simile est, in archetypo iam huius codicis utrumque genus fuisse (cf. p. 147).

Vindobonensi libro cum Ambrosiano E artiore quamdam intercedere condicionem non fugerat Max. de Karajan (l. c., p. 293), bene monentem, scholiorum Vindobonensium ad α 1 — ε 44 iacturam alterius codicis copiis compensari, huius autem scholia inde ab ε 45 paene neglegi posse. Et est tanta utriusque codicis in scholiis inde ab hoc versu usque ad θ 390 (reliqua enim in cod. E recentioris originis sunt) similitudo, ut ego quidem eo progressus sim (v. Annal. phil. 1888, p. 590), ut Ambrosiana scholia e Vindobonensibus transcripta esse existimarem. Qua de re cum A. Ludwich, iudex gravissimus, aliter se sentire non dissimulavisset (progr. III, p. 6 sqq.), meum esse existimavi iterum in utramque partem rem explorare, praesertim cum paullo postquam illa scripseram ipse in discrepantias quasdam haud faciles explicatu incidissem. Etiamsi igitur negem, omnia ea quae Ludwich l. c. attulerit eius esse momenti, ut Ambrosianum ex altero codice derivare nos vetent — neque enim concedo, librarios rerum grammaticarum quas transcriberent non ignaros nihil de suo potuisse addere aut mutare (cuius rei quam maxime in pusillis quibusdam, quae vix ullius pretii sint, glossis locum fuisse, perspicuum est)¹⁾ —, tamen cum in iis ipsis quae vir

1) Cur non, ut pauca quaedam afferam, ad ε 57 ἕως οὐ (ad ὄφρα), 67 αἰτίαι (ad τῆσιν τε), 122 αὐτῆ (ad οἱ), 123 αὐτὸν (ad μιν), 125 ὁμοίως (ad οὕτως), 201 ἠὺφράνθησαν (ad τάρπησαν), 207 πρὸ τοῦ (ad πρὶν), 226 οὔτοι (ad τώγε),

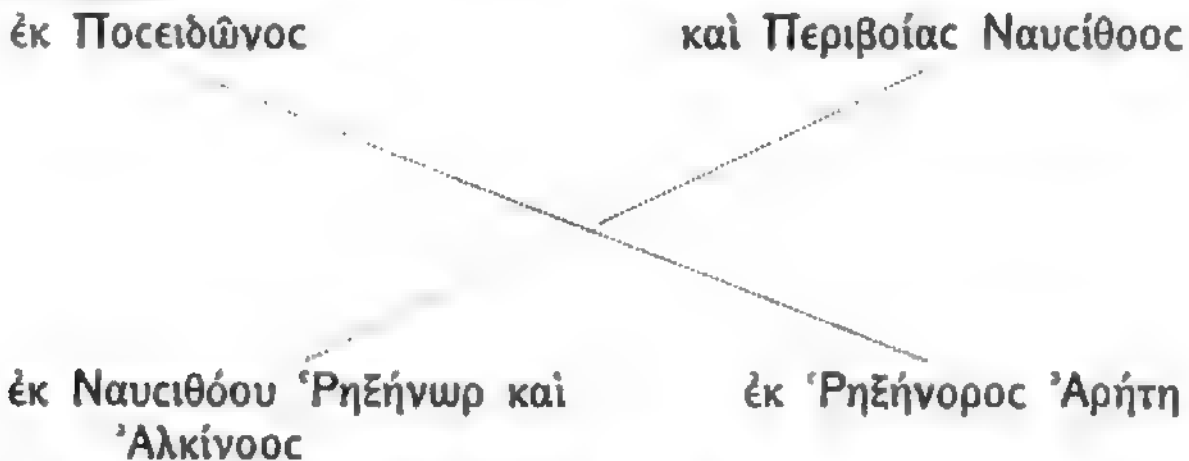
doctus attulit, tum in iis quae ipse investigavi graviora quaedam sunt; quibus adductus in Karajani sententia esse acquiescendum confiteor, ita quidem ut paullo certius quam ille utriusque codicis scholia ex eodem fonte manasse contendam. Hac enim una ratione mirus ille plerisque in scholiis in minutissimis quibusque rebus inter utrumque codicem consensus — qualem consensum uni cod. Harleiano cum codd. P et Q intercedere infra videbimus — explicatur. Quod non temere me dicere, facilius iis qui huic libro scholiorumve Odysseae condicioni operam navabunt persuadere potui, si ad quaestiones ad ε — θ servatas utriusque codicis lectiones in criticam annotationem recepissem. Sed cum — qua de re infra agetur (v. p. 155 sqq.) — meum esse duxerim, ut codices minoris pretii, ne mole siglorum afferendorum plus quam necesse esset taedii legentibus afferrem, silentio transmitterem, nunc quidem e larga exemplorum copia quae mihi suppeditat paucissima sed eadem gravissima afferam. In utroque igitur codice ad ε 281 scholii de v. εἶκατο variis notionibus agentis (Vd f. 3^a, E f. 58^b, edit. ad p. 54 sqq.) verbis extremis per errorem aliena adhaeserunt; leguntur enim (ut initium scholii praetermittam) utrobique haec: εἶκατο ἐπορεύθη <-θην Vd> ἀπὸ τοῦ εἶω <supr. εἶ in utroque script. ἱ>, ὡς τὸ οἶη <οἶη Vd> τ' Ἄρτεμις εἰς κατ' οὐρεος ἰοχεαίραμον <sic> αὐτὸν ἐμφορηθήσεσθαι <add. Vd: δυκτυχίας ἐτέρας>: in codice nimirum archetypo iam cum hoc scholio ultima verba scholii v. 290 (p. 273, 26—28 Dind.) coaluerant. — Item ad ε 51 in utroque codice (Vd f. 89^a, E f. 53^b, edit. p. 50, 2) legitur: καὶ οὐκ ἦν ὁμοιωθῆναι ἄλλω τινὶ θαλασσίῳ οὐ δὴ ἦν <editur quidem τὸ εἶδος>, ἀλλὰ διὰ τὸ λαμπρὸν καὶ λευκὸν τῆς θεᾶς <τοῦ θεοῦ E>· τοιοῦτος γὰρ ὁ λόγος, ὡς τῷ ἡλίῳ ὁ κύκνος ἀνατίθεται, ad η 318 autem (Vd f. 15^a, E f. 77^b, edit. ad p. 115, 12): τίνας ἔνεκεν ἄντα Ὀδυσσεύως ὑπνω ἄγουσι Φαίακες <Φαίηκες E>, ad θ 76 (Vd f. 16^b, E f. 80^a, edit. ad p. 73, 5 sqq.): . . . μετὰ τὴν Ἑκτορος ἀναίρεσιν, ὅτε ὁ μὲν φαίνεσθαι παρήνει, ὁ δὲ δόλω μετελθεῖν, ad ζ 79 autem (Vd f. 7^b, E f. 65^a) duo scholia prorsus eodem modo, novo lemmate non addito, coaluerunt: ὑγρὸν ἔλαιον] τὸ ὑγροποιόν, ὡς τὸ χλωρὸν δέος· ἢ διὰ τὸ μὴ ἀποκρυσταλοῦσθαι τοῦτο φησὶν <sic>, ἢ διὰ τὸ μὴ εὐξήραντον <-αντι E>, ἃ καὶ ἀμφοτέρωθεν θεωροῦνται ἐπὶ τοῦ ὕδατος: — μετὰ τὸ λουθῆναι ἀλειφθεῖν· τοῦτο γὰρ τὸ χυτλοῦν (haec quidem ad v. 80 pertinent). — E communi denique fonte mirum illud lemma explicatur, quod E (f. 63^a) schol. ε 488 praemittit: ὡς δ' ὅτε τις δαλσποδιῆ: in Vd enim (f. 6^a) in eodem lemmate δαλσποδιῆ^{λ'} habes.

Cum igitur alter horum codicum omnia paene eorum quae alteri desunt suppeditet, optime accidit quod eiusdem archetypi scholia per codices optimae notae propagata ad totam paene Odysseam adsunt: nam si ab ultimis Vindobonensis libri foliis discesseris, ad α 1—61, β 20—97. 235—80, γ 21—108 tantum cum Ambrosiani anti-

356 μῆ (ad φοβοῦμαι) de suo librarius adderet, aut cur non ε 53 glossam Vind. πυκνῶς in συχνῶς, 68 κύκλου in κύκλω, 296 εὐδῖαν in αἰθρίαν mutaret vel adeo corrigeret?

quis foliis dep̄ditis scholia bonae illius notae perierunt, quamquam iacturam eorum e codice Parisino D quadam tenus posse compensari infra apparebit.

Praestat autem Vindobonensis codex alteri non uno nomine; nam non solum aliquanto ante scriptus est, sed etiam originis scholiorum memoriam fidelius quam ille servavit; neque enim casu esse factum concedes, quod ad libros α — θ Ambrosianus Porphyrii nomen in tanto numero scholiorum sine dubio ad eum referendorum octies tantum habet, si animadverteris, ad schol. θ 351 Πορφυρίου, ad ε 272 Πλουτάρχου, quae Vd in margine gerat (f. 20^b et f. 3^a), in altero codice desiderari. Neque eadem, qua alterorum scholiorum scriptor, diligentia Ambrosiani codicis librarius in locos scholiis in archetypo assignatos intendit, si quidem intermarginalia scholia a reliquis seiungere neglexit¹⁾; cuius rei optimum exemplum scholia ε 182 praebent. In Vind. (f. 1^b) enim prope initium huius versus incipiens legitur (edit. ad p. 52, 9 sqq.) schol. intermarg. (rubr.): καίτοι μὴ εἰδῶς ἀποφώλια, ἀλλ' ὅμως ἀπαίδητα ἤμαρτες. φωλεὸς δὲ λέγεται τὸ χολεῖον· ὁ γοῦν μὴ φοιτῶν εἰς τὸ ψδεῖον λέγεται ἀποφώλιος, in ipso margine autem (c. l. ἦ δὴ ἀλιτρός ἐσσι) verba scripta sunt: ἀλιτρός λέγεται ὁ κατὰ ψυχὴν ἀμαρτωλός — προεκρούσας (= p. 53, 12 sqq.). Ita quidem Vind.; in Ambros. (f. 56^b) autem verba scholii intermarginalis alteri scholio, uno signo: ~ post προεκρούσας posito, in fine addita sunt, ut mirandum non sit, in Dindorfiana omnia pro uno scholio venditari. Etiam — ut mirificum illud δαλεποδιῆ (ε 488) supra allatum h. l. mittam — in stemmate Alcinoi Aretesque ad η 56 sqq. pingendo negligentiore se praebuit Ambrosianus librarius; cum enim in Vind. (f. 11^a) infra schol. η 54 stemma rubro pictum sit rude illud quidem, rectum tamen facileque intellectu (est apud de Karajan, p. 297), in exteriori autem margine (rubro item scripta) verba legantur: ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Περιβοίας Ναυκίθοος. ἐκ Ναυκίθου Ῥηξήνωρ καὶ Ἀλκίνοος. ἐκ Ῥηξήνορος Ἀρήτη, is qui alterius codicis scholia scripsit haec ipsa verba stemmatis lineis hunc in modum adaptavit (f. 72^a) vix sane credibilem:

1) De scholiorum codicis E condicione ex iis, quae in Hermae vol. XXII, p. 346 sqq. exposui, h. l. affero, praeter glossas interlineares rubro scriptas annotationesque nonnullas item rubro colore interiori margini appictas omnia in exteriori margine vel, ubi non satis magnum spatium adesset, etiam supra textum infraque atramento scripta esse, eaque in priore quidem parte nonnumquam, inde a f. 43 autem semper litteris rubris appositis ad textum referri. Duos

Haec ita accipi noluerim, quasi auctoritati Ambrosiani codicis, quem egregiae esse stirpis paullo ante ipse pronuntiavi, aliquid detrahi velim, sed ut hoc iam loco — infra autem ad hanc rem recurrendum erit — appareat, cur eum ad libros ε — θ, ubi Vindobonensia adsint scholia, e fontibus quaestionum Porphyrianarum exulare iusserim. Tantum autem abest, ut Vindobonensis liber nihil habeat, quo offendamur, ut inde a libro nono vel octavo pauca quaedam scholia originis sine dubio satis recentis eum habere concedendum sit. Velut de forma, quam quaestio de Ἰθάκη χθαμαλῇ πανυπερτάτῃ εἰν ἀλί κειμένη (ι 25) in cod. Vind. (edit. p. 82, 14 sqq.) accepit, propter ὁ θαυμαστός Πορφύριος illud ita esse iudicandum nemo negabit. Et hoc quidem loco cum iis quae post haec verba leguntur aliorum solutiones a Porphyrio allatas librarius reddidisse videatur, nihil fere de suo addito¹⁾, aliis locis, velut θ 583 (v. ann. crit. ad p. 80, 16) et — quae non erat cur in hanc editionem reciperemus — ι 491, κ 190, μ 61, ξ 214, φ 144, a vetustioribus scholiis verborum potissimum indole mirum quantum discrepat. Iam cum constet, Senacheribi doctrinam in scholia huius codicis transiisse, nisi forte ab eo ipso et textus et scholia exarata sunt (cf. de Karajan, l. c. p. 307 sqq.; Ludwich, p. 6), huic haec scholia (excepto fortasse θ 583) tribuere nemo dubitabit, qui indolem eorum — sunt autem, id quod optime in eius rationem quadrat, nimis verbosa — cum scholiis eiusdem e codice Iliadie Leidensi bene cognitis comparaverit. Eum ipsum et Eustathio et Tzetze (v. Ludwich l. c.) locis quibusdam usum esse nihil impedit quominus statuamus. His igitur scholiis qui cavebit ne decipiatur — quae res haud ita multi laboris indiget —, is Vindobonensem codicem inter primarios, quos in Odysseae scholiis sequatur, duces habebit.

Ad hunc autem eiusque fratrem aetate minorem, Ambrosianum, cognatus quidam accedit, quem supra iam significavimus, Parisinus 2403 (D), cum aliis librorum α — γ locis, tum iis, quibus antiqua codicis E folia perierunt, scholia exhibens et maxime quidem Porphyriana momenti vel summi.

Codex, de quo item in Hermae vol. XXII, p. 366 sqq. egi, ex bibliotheca Io. Murali Boistallerii in bibliothecam tum Regiam illatus miscellaneus est bombycinus (cf. p. 144, 1) folia 310²⁾ alta 0,25^m, lata 0,165^m continens. Ac de variis opusculis in eo congregatis, quorum brevem conspectum Omont dedit (Inventaire sommaire des manuscrits du fonds

illos vel adeo tres librarios, quos scholiis conscribendis occupatos fuisse non dissimulavi, cum eodem tempore ita opus exsecutos esse constet, ut eorum, quae alter vel reliqui duo scripsissent aut scripturi essent, rationem haberent (l. c. p. 348, 49), consulto una littera E significavi; foliorum autem saec. XVI additorum scholiis, si qua afferenda erant — quae enim melioris notae continent, e Parisino (D) codice solo fere attuli (qua de re cf. l. c., p. 347) —, notam E^{rec.} apposui.

1) Verba tamen (p. 83, 4. 5) ἢ διὰ τὸ εἶναι — κούροτρόφος uncis includere debebam; solutionem enim reddunt ab ipso Porphyrio adoptatam.

2) „Volume de 308 feuillets, plus les feuillets 230bis, 261bis, 276bis, moins le No. 303 omis dans la pagination“ ipsius codicis initio inscriptum est.

Grec, II, p. 253), et variis librariis in iis scribendis occupatis eorumque in singulis partibus auctoritate, etiam si ea qua par est diligentia agere possem, tamen, cum nimis a proposito nostro abduceremur, hoc loco nollem; tantum dico, praeter eum, qui postrema folia exaravit, neminem eorum mihi saeculo quarto decimo inferiorem visum fuisse. *Odyssea* autem, quae paene integra (usque ad ω 309) inde a f. 176 vel 177 (hic enim ipsum carmen incipit) post Pindari odas (f. 116^a—174^b) et metrica quaedam sententiasque versibus conceptas (f. 175) legitur, usque ad f. 199^a sine dubio (et, ut videtur certe, in satis magno eorum quae sequuntur foliorum numero) ab una eademque manu circa annum 1300 scripta est, quae (praeter f. 177 et 178, quae quinque et viginti tantum versus comprehendunt) quinos vel adeo octonos et vicanos, inde a f. 199^a (γ 214) autem plures versus singulis paginis inscripsit; qua re speciem litterarum adeo mutari, ut difficile sit dictu, unde alterius librarii manus, quae sub finem codicis clarissime appareat, inceperit, in Herm. l. c. non dissimulavi.

Qua de re utcumque peritiores, qui huic rei intenti codicem examinant, statuent, ad scholia certe nihil quod alicuius sit momenti inde redundabit. Inde ab ipso enim f. 199 pauca quaeque vix ullius pretii sint adsunt scholia eorumque paucissima ab eo qui textum scripsit, praerique a duobus librariis recentioris aetatis exarata; ultima folia, ut e superioribus triginta quattuor, quorum margo exterior abscissus charta allita suppletus est, scholiis omnino carent. Usque ad γ 214 autem scholiorum condicio admodum est inaequalis: post f. enim 176, in quo pauca quaedam scholia, argumentum libri α (de quo cf. Ludwich, pr. I, p. 5, 2 sqq.), fragmentum Heracliteum (= ibid. l. 9 sqq.), metrica quaedam (haec quidem ab altera manu) leguntur, f. 177 et 178, quamvis pauci in iis poetae versus scripti sint, non multa scholia habent (praeter ea autem versus Tzetzae, alleg. α 13—29; 51—58; 66—68 Matr.); tum f. 179—189 scholiis quam maxime referta sunt (f. 185 scholia tantum habet), inde a f. 190 autem usque ad f. 198 modo plurima modo pauca scholia comparent. Praeter marginalia scholia, quae nonnumquam signis litterisve aut rubris aut nigris ad textum revocantur, etiam glossae interlineares adsunt, partim rubro (usque ad v. α 205), partim atramento scriptae. Ac scholia quidem usque ad f. 199 paene omnia omnesque glossae rubrae ab eodem librario, qui textum horum foliorum scripsit, codici appicta sunt; eae autem glossae, quae atramento scriptae sunt, cum eidem tum aliis duobus librariis, quos D² et D³ vocavi, debentur, quos temporibus assignaverim non multo inferioribus; iidem cum huic codicis parti tum foliis inde a f. 199 etiam marginalia pauca quaedam scholia addiderunt; ad quae in posteriore ea parte etiam recentioris quaedam originis accesserunt.

Huic quoque codici cum Ambrosiano E artiore quendam intercedere condicionem et de Karajan, l. c. p. 281, rectissime observavit pluribusque exemplis allatis illustravit et ego in Herm. vol. XXII, p. 368, persecutus sum. Neque tamen tantum alterius cum altero quantum Ambrosiani E cum Vindobonensi esse consensum, ex iis, quae multis in

quaestionibus in annotatione critica ex utroque attulimus, facile intellegetur. Palmam autem non solum in iis scholiis, quae codex E nunc quidem a recenti manu scripta¹⁾ habet (ad α 1—61, β 20—97. 235—80, γ 21—108), Parisinus liber aufert, sed etiam in reliquis non uno nomine commendatur. Ut enim h. l. id quod supra attuli, Porphyrii nomen longe saepius quam in altero codice sedem suam tenuisse, omittam, quaestiones quasdam aliaque scholia habet, quae E aut omisit aut in formam redacta habet breviorē: nam, ut h. l. in quaestionibus subsistamus, si ab α 5, β 51. 52. 63. 67, γ 72. 94. 97, ubi scholia tantum comparari possunt ab E^{rec.} scripta, in quibus quaestiones eae pleraeque desiderantur, discesseris, quaestiones, quas ad α 255. 284. 332. 378. 389, β 1 servavit, praeter α 378, quam D habet solus, aut cum uno Harleiano codice, quamvis multis in rebus discrepent, ei communes sunt (α 284. 332) aut eadem quae E, sed minus decurtata, exhibent (α 255. 389, β 1²⁾). Accedit quod multis locis meliores quam alter codex lectiones habet. Neque tamen Ambrosiani codicis scholia prae alteris omnino negligi vel adeo omitti debent; in certissimis contra communis originis vestigiis tanta multorum utriusque codicis scholiorum multis in rebus est discrepantia — est enim etiam, id quod nemo mirabitur, ubi Ambrosianus alteri praestet (velut α 98.³⁾ 262⁴⁾) —, ut multo rarius quam vellem (cf. p. 155) in alterius eorum lectionibus afferendis acquiescere potuerim.

Longe diversae cum originis tum indolis atque tres de quibus egimus libri Hamburgensis (56) est codex, quem inde a Dindorfio littera **T** significare consuevimus. Codex, qui inter pauca quae publica huius urbis bibliotheca manuscripta habet cimelia non ultimum locum obtinet, cum post Prellerum, qui in Indice scholarum in universitate Dorpatensi per sem. prius a. 1839 habendarum pluribus de eo egerat⁵⁾, a nemine eorum qui eum inspexerunt eiusque scholia in usum suum converterunt — Dindorfium dico, Max. de Karajan, Ludwichium — denuo descriptus sit, Prelleri autem libri non omnibus copia sit adeundi, dignus est de quo hoc loco quaecumque alicuius videantur esse momenti afferamus.

Est igitur codex altus paene 0,28^m, latus 0,178^m, foliis constans 114 (numerantur autem paginae 228) chartae bombycinae (cf. p. 144, 1)

1) Esse in his, quae, quia in Parisino etiam adsint, e vetustioribus foliis nunc quidem perditis transcripta esse existimanda sint, Herm. l. c., p. 347, docui.

2) Ea dico quae ad p. 24, 25 sqq. cum Iliad. p. 112, 1 sqq. comparanda esse significavi. Initium enim eorum in cod. D cum Iliadis codicibus fere congruens in altero codice longe brevius est.

3) Scholii D lectiones nunc e Ludwichii progr. III, p. 22, 1 sqq., peti possunt.

4) Cum ad p. 14, 13 sqq. singula afferre consulto neglexerim, h. l. moneo, l. 14 D χριστοῖς om., l. 17 sqq. habere: ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα τῶν χριστῶν ἰὼν φησι καὶ ἀττικὴν τόξον οἶδα ἐύξοον, p. 15, 1 legi: ἦν γὰρ τὸ βέλος οὐ μείον διὰ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ φαρμάκου ἀναιροῦν κτλ. Reliqua minoris momenti sunt.

5) Huic quidem programmati (praeter varias huius codicis in libris α — δ textus Homericus lectiones) scholia „*ea quae Hamburgensi propria sunt*“ in libros α — η, indici autem lectionum eiusdem anni sem. alterius in libros θ — κ adiecit,

haud bene factae sed mollissimae, ita ut mirum non sit, non solum in marginibus et exteriori et inferiore, sed etiam (in priore certe parte) in iis quae ab oris foliorum paullo remotiora sunt multa vel temporis iniuria vel manibus attrectantium detrita evanuisse. Continetur his foliis Odyssea inde ab α 1 usque ad ξ 67 praeter versus μ 221 — ν 309; nam post μ 220, quo p. 222 terminatur, p. 223 a versu ν 310 incipit. Versus α 320—369, qui paginam 12, cuius ultimus versus α 319 est, excipere debebant, in paginis 57 et 58, quod folium eo quo nunc est loco codici postea insertum esse apparet, leguntur; paginae autem 13^{ae} primus versus α 370 est. Singulae paginae non semper, ut est apud Prellerum, quinos vel senos et vicanos habent versus, sed nonnumquam paullo plures, ut sit ubi ad tricenarium numerum prope accedant vel adeo eum superent. Ad aetatem librarii quod attinet, quem eundem scholia paene omnia scripsisse postea docebimus, saeculo tertio vel quarto decimo eum assignandum esse existimavit Preller, quod iudicium, postquam de Karajan tertium decimum magis probabile sibi videri significavit, amplecti videtur Ludwich, Mus. Rh. XXXIII, p. 439; neque ego certius iudicare ausim.¹⁾ Scholia autem paene omnia et plurimae glossarum interlinearium, quarum numerus haud magnus est, ab eadem manu quae textum exaravit codici addita sunt. De aetate enim egregie erravit Preller (p. 9), cum inde a p. 151 prorsus novum scholiorum genus incipere, ex Eustathii commentariis passim exscriptum, novicia manu additum („*credo post renatas litteras*“) pronuntiavit. Quod iudicium utrum sequeretur necne cum nemo adhuc doctorum hominum, qui codici operam impenderunt, significaverit (quamvis Ludwichium non probare e commentatione eius modo allata sponderis), meum esse duxi, ut hanc quam maxime in rem intentus codicem excuterem. Litterarum autem ligaturarumque inde a p. 151 prorsus eadem atque in superiorum paginarum scholiis et in textu omnium paginarum est condicio, nisi quod inde quod in hac parte plurima scholia inter lineas incipiunt litterae paullo minores sunt, inde autem quod fons quidam lectu multo facilior h. l. librario praesto erat (cf. p. 153) ductus calami paullo firmior factus est; accedit quod in ultimis foliis, inde a p. fere 201 usque ad p. 222 (inde a p. 223 enim, quae a ν 310 incipit, scholia et glossae omnino desunt) atramentum adhibitum est melioris notae, quod colorem melius servavit.

Optime autem Preller perspexit, scholiorum inde a p. 151 longe aliam atque superiorum paginarum esse indolem. Etenim cum is qui

1) Nisi forte aliquid ei rei tribuendum est, quod ligatura syllabae ep locis quibusdam (velut δ 599. 610. 617, ι 220. 388; qui loci in cod. p. 75. 159. 165 adsunt) ita instituta est, ut superne non — id quod librarius praefere solet — in apicem, sed in semicirculum evehatur. Quae scribendi ratio cum in tabulis Gardthauseni (Palaeogr. Gr., tab. 10, p. 12) anno 1830 primum appareat (id quod ab ipso auctore de hac re p. 206 agente neglectum esse videtur), ad saeculum XIV iniens deferremur. Sed non nimis hac re confisus sim. — Max. de Karajan, si modo recte verba eius (l. spr. c., p. 277) intellexi, similitudinem quandam litterarum huic codici cum Vindobonensi 133 intercedere existimantem, quantum nunc quidem Vind. libri oculis meis obversantur litterae ligaturaeque, errare putaverim.

textum scripserat inde a p. 8, qua in pagina primum scholium¹⁾ textui apposuit (ad α 214), usque ad p. 150, cuius cum ultimus versus sit θ 585, ultimum scholium ad κ 246 pertinet (ἀγασσάμεθα] ἄγαν προσεκέιμεθα καὶ ἐλιπαροῦμεν καὶ ἐξεπληττόμεθα), in scholiis scribendis rem ita instituisset, ut versuum iuxta positorum rationem haberet nullam, idem autem ex Eustathii commentario ne litterulam quidem addidisset, inde a p. 151 longe aliud consilium secutus est. Ad ipsum enim libri ι, quem hac in pagina incipere iam significavimus, initium haec leguntur: γνωριστικὴ τῆς ι ῥαψωδίας ἐπιγραφή αὕτη· τὰ περὶ Κίρκην καὶ Λωτοφάγους καὶ Κύκλωπας, infraque haec: συντρέχει τοῖς Φαίαξιν, οἱ πρὸς φιληδονίαν ἐπτόηται καὶ πρὸς τὸ ἀπολαυστικὸν ἀπονεύουσιν ἠδυπαθοῦντες ἄμετρα, in quibus nemo non statim agnoscet Eustathiana (= p. 1611, 50 et 60). Eiusdem autem farinae scholia hinc usque ad f. 222 in omnibus paene paginis adsunt quam plurima, ita tamen ut nonnulla melioris originis iis immixta sint. Et haec quidem, quod mireris sane, usque ad schol. κ 458: ἐν πόντῳ] οὐχ ὡς μάντις, ἐπεὶ οὐδ' ἂν εἰς "Αἶδου πρὸς Τειρεσίαν αὐτὸν ἐπέστειλεν <leg. ἀπέστειλεν>· ἀλλ' ἴσως καὶ ταῦτα παρ' Ἑρμοῦ ἀκήκοεν, quod in p. 155 legitur, non magis quam prioris partis scholia ad textum cui apposita sunt pertinent. Inde autem a p. 156 res aliter se habet; nam in paginis 166, 171, 172 (et 173) scholia vetusta (sunt enim Porphyriana) prope ipsos versus, de quibus agunt (ι 411. 525. κ 20), posita sunt, idemque (inde a p. 189) in schol. κ 491 et reliqua bonae indolis scholia cadit. Iam cum ordo quo scholia disposita sunt statuere nos vetet, librarium, postquam in paginis 151 — 155 vetusta scholia (ut usque ad p. 150), textu pro consuetudine neglecto, scripsisset, tum demum Eustathiana addidisse — id quod olim Preller statuerat —, res ita explicanda videtur esse, ut librario tres ad manus fuisse codices ponamus, unum textum solum (fortasse glossis interlinearibus ornatum) exhibentem, alterum praeter textum largam optimorum scholiorum segetem sub finem libri κ desinentem, tertium (hunc quoque praeter textum) inde a libro ι Eustathiana quam plurima paucis interspersis scholiis melioris originis praebentes. E secundo autem horum librorum cum usque ad p. 150 scholia, poetae versuum quos antea primum secutus codicem scripserat ratione habita nulla, codici appinxisset, inde a p. 151, ubi liber ι incipit, tertio fonte, fortasse signis quibusdam archetypi perspectu facilioribus fisis, ita usus est, ut a textu vix umquam

1) Quae enim in primis septem paginis leguntur scholia, quorum ultimum de α 186 agit (omnia nunc quam accuratissime edita in Ludwichii progr. I—IV publici iuris facta sunt), ea induci non possum ut cum docto eo homine eidem librario tribuam. Ita enim eum statuere inde efficiendum esse videtur, quod quaecumque ex hoc codice ad α 1 — 186 attulit, una T littera notavit. Sed ad nostrum propositum nihil refert; nam praeter paucissima ea verba ad p. 2, 14 sqq. allata, quae nota T² insignire debebam, Porphyriana in iis non insunt; schol. enim α 186 temere a Ludwichio (IV, p. 11, 9) ad Porphyrium referri infra docebo. — Eidem autem alteri manui quam statui etiam haud exigua pars glossarum interlinearium et, nisi fallor, etiam ἔμμετροι ἐπιγραφαί primis quattuor libris additae debentur.

recederet, pauca tamen secundi codicis scholia, cum prorsus abicere nollet, iis (usque ad p. 155), prout lubebat, intersereret. Hinc factum est, ut tria illa scholia Porphyriana, quae modo attuli, binis in codice locis legantur: cum enim in p. 137, 138, 139 iam e secundo librorum suorum alienissimo codicis loco exaravisset, e tertio quo usus est libello ad suum quodque locum iterum appinxit.¹⁾

Probabiliora de re explicatu haudquaquam facili si quis proferre poterit, ne nobis invideat. Mihi quidem ita facillime explicatur, quod in altera codicis parte, quamvis ibi quoque multum librarii aut oculi aberraverint aut manus errata commiserit, haudquaquam tanta monstruosissimarum lectionum congeries in scholiis adest, quantam in priore parte singulae fere paginae praebent. In hac enim quicumque diligenter codicem vel ea quae aut alii aut nos ex eo attulimus examinaverit, facile concedet, librarium, quem Graece minime fuisse indoctum textus poetae ab eo exaratus clamat, cum plurima scholorum, sive quod evanissent sive compendiis scripta essent haud facilibus intellectu, enodare non posset, ita ea reddidisse, ut ad litteras vel sigla quae transcribenda ei essent quam proxime accederent, quamquam ad verba vel enuntiata delaberetur omni paene nonnumquam sensu destituta.²⁾ Talem autem codicis, ex quo eum haec hausisse effecisse mihi videor, fuisse condicionem eo magis est dolendum, quod ad exegetica quae vocant scholia quod attinet egregium fuisse, in Porphyrianis autem quorundam librorum (θ, ι, κ) facile primas partes tulisse iam dudum constat.³⁾

Claudit agmen codicum pluribus hic tractandorum Venetus Marcianus 613 (M), post Dindorfium (praef. p. IV) et La Rocheum (Hom. Txtkr. p. 480 et Homer. Od. p. VIII, adiectis in tab. VII et VIII variarum manuum in codice scribendo occupatarum speciminibus) longe maiore diligentia descriptus a Ludwichio in libello academico anno 1871 Regi-

1) Oscitantiae contra librarii tribuerim, quod schol. λ 381 sqq. (edit. p. 107, 5) et in p. 206 et statim in p. 207 legitur; alterum enim vel in singulis paene litteris cum altero congruit, ita ut eidem sine dubio fonti debeatur.

2) Quo modo explicandum sit quod saepissime in mediis enuntiatis signum scholii finiti (: —) librarius posuerit, nescio. An ornamenti cuiusdam esse instar aut lineolarum ambitui explendo inservire ea voluit?

3) Male accidisse, quod de proventu libri hac quidem re quam maximi momenti nihil innotuerit, Preller iam questus est. Quod enim in priore foliorum membranaceorum, quae codici antefixa sunt, legitur: „*Manuscriptum hoc mutilum donavit bibliothecae nostrae M. Reimarus CIOICLXXXVII* (vel 1697; nam parum mihi constat, num quartum X, quod pinxerat, lineola transversa addita deletum esse voluerit scriba) *m. Ian.*“, eo non multum proficitur. Neque indagare potui, cuiusnam Reimarorum, quos sub finem saec. XVII Hamburgi vixisse apud Ianssenum (*Ausführl. Nachricht über d. sämmtl. evang.-prot. Kirchen und Geistlichen der fr. und Hansestadt Hamburg*. Hamb. 1826) scriptum videmus, codex fuerit. Veri simillimum mihi videtur, Nicolai Reimari fuisse, patris Hermanni Samuelis, quem Ianssenus (p. 393) anno 1684 in praeceptorum Ioannei numerum fuisse receptum, anno 1724 obiisse refert; fatendum tamen est, eum Magistri titulo ornatum fuisse non innotuisse.

monti edito („*Conditi Prussiarum regni memoriam anniversariam die XVIII Ianuarii celebrandam indicunt prorektor et senatus Acad. Albertinae*“)¹⁾. Cui ego, codice in usum meum excusso, cum non multa habeam quae addam, nihil quod opponam, ex iis ipsis, quae Ludwichio debemus, pauca h. l. afferam. Codex igitur est chartaceus (praeter f. 2 et 3 membranacea), forma quadrata maiore — doleo equidem, quod altitudinem et latitudinem foliorum metiri neglexi —, saeculo, ut videtur, tertio decimo scriptus. Foliis quibus constat 302 continentur *Batrachomyomachia* et *Odyssea* tota, haec quidem inde a f. 10^a; scholia autem ad eam pertinentia iam inde a f. 9^a incipiunt. Atque ut in textu exarando quattuor minimum librarii occupati fuerunt, atque ita quidem, ut sint inter eos, qui opus de composito inter se partiti sint, ita, ut glossemata quaedam et Eustathiana postea addita, quoniam a nostro proposito aliena sunt, mittam, quattuor item manus scholiis codici appingendis operam impenderunt; e quibus eae quas cum Ludwichio M¹ et M² dico etiam satis magnum versuum poetae numerum scripserant; reliquarum duarum altera (M^a) *Batrachomyomachiam* cum scholiis exaraverat et in Homeri textu nonnulla correxit, altera (M^b) priori carmini scholia quaedam addiderat. Quorum librariorum e manibus cum M² omnium primam²⁾, M^a autem post M¹, M^b post M^a operi intentas fuisse appareat, aetate tamen non multum altera alteri videntur praestare. Ut autem M¹ et M² num ex eodem codice scholiis instructo sua quisque transcripserint mihi non liquet — quam rem cum ea quaestione cohaerere video, utrum textus Homericus, quem exhibent, ex eodem fonte manaverit necne —, ita M^a, quippe qui plurimis scholiis et ab M² et ab M¹ exaratis supplementi instar nonnulla addiderit³⁾, aliunde hausisse in aperto est; rursus ex alio autem fonte scholia M^b repetenda videntur esse.⁴⁾

Unus denique qui restat codex ex iis, e quibus omnia quaecumque habent Porphyriana in hanc editionem recepimus, Ambrosianus B (99 sup.), liber bonae notae, bombycinus (v. ad p. 144, 1), anno fere 1300 scriptus, cum paucissima tantum eaque brevissima praebet, eos, qui plura de eo cognoscere volent, ad ea, quae in *Hermae Berolinensis* vol. XXII, p. 338 sqq. de eo disputavimus, relegare sufficiet.

1) Brevius idem in *Arist. Hom. Textkrit.* I, p. 86.

2) Vid. *Ludwichium*, p. 2; cuius ab accuratissima variorum librariorum notatione recedere cum religioni duxerim, hanc quoque notam, quamvis ad manum notandam primo loco occupatam satis miram, servavi. Ceterum, quod Ludwichius l. c. monuit, singulas manus uno quoque loco recte discernere valde difficile esse, me quoque expertum esse neque spondere posse, numquam me erravisse, vix est quod moneam.

3) Velut θ 63 (post ea quae p. 72, 14—17 edidimus: ἢ ἡγάπησε διὰ μὴ ἀρχολεῖσθαι κτλ.), μ 374 (ad p. 113, 5^a, post ea quae ad l. 12^a edidimus), ψ 3; α 214 (v. ad p. 10, 1), β 1 (p. 25, 7 sqq.). 380 (ad p. 30, 17 sqq.), δ 612 (p. 48, 16 sqq.).

4) Cf. λ 18 (edit. p. 102, 11): προτράπηται] μεταβάλληται, ἀποκλίνη. διὰ τούτου τοῦ προτράπηται δοκεῖ εἶδέναι ὁ ποιητής, ὅτι ὁ ἥλιος τὴν ἐκούσιον πορείαν ποιούμενος εἰς τὸ ἐναντίον καὶ αὐτός. Haec quidem M^a; quibus M^b eadem, quae initio leguntur: προτράπηται ἀντὶ τοῦ μεταβάλλεται (<sic>), ἀποκλίνη, addidit.

3

Cum multis scholiis a me editis cum in Dindorfii editione tum in Ludwichii libellis academicis praeter ea quae in marginibus ego attuli codicum sigla alia quaedam adiecta sint, fore auguror qui angustioribus quam debuerim finibus me codices in usum meum adhibitos circumscripsisse existiment atque doceri cupiant, cur ubique fere, ubi apud utrumque praeter **H** codicem **PQR** adhibiti sint aut apud Ludwichium una cum codicis **E** lectionibus codicis **J**¹⁾ scripturae discrepantia in medium prodeat, his quidem neglectis in unis codicum **H** et **E** lectionibus afferendis acquieverim.

At re diu multumque considerata mihi persuasi, non id mihi agendum esse, ut e codicibus quotquot adessent omnibus varias Porphyrianorum scholiorum lectiones afferrem — quod si instituissem, annotationis criticae ambitus, quem nunc quoque sentio esse molestiorem, in immensum crevisset, atque ita quidem ut vix quicquam inde fructus hac opera digni redundavisset —, sed ut variarum codicum stirpium optimos quosque seligerem, quibus, reliquis earundem familiarum libris, quippe quorum aut propter aetatem aut propter alias causas minor esset auctoritas, neglectis, in omnibus iis quae exhiberent scholiis ducibus uterer. Atque ut numquam me paenitebit, quod cum **P** et **R** tum **Q** codicibus excutiendis operam navavi diligentem, neque locis nonnullis pauca quaedam e **P** et **Q** afferre dubitavi, ita omnia, quaecumque in iis a codice **H** discrepant, afferre — id quod supra iam (p. 146), ubi de **E** et **Vd** codicibus agebamus, inter quos similis atque inter **H** et **Q** vel, quod propter aetatem verius est, inter **H** et **P** codices intercedit condicio, significavimus — non solum supervacaneum, sed perinde est ac si opus laboris taediique plenissimum, quod ipse subieram, ut investigarem, quisnam huius stirpis codex ceteris praestaret, legentes denuo suscipere iuberem. Idem autem in **J** Ludwichii codici **E** simillimum a nobis non collatum cadit, atque eo magis, quod ipse Ludwichius, qui cum *aliquotiens* tantum *inspexit*, eum *rarissime* aliquid novi praebere profitetur (progr. I, p. 3).

Quo enim — id quod pace viri doctissimi diligentissimique dixerim, qui codicum copiis nisus uberrimis Odysseae scholiorum editionem adornare instituit eaque ratione, quam in Programmatis iis, ἀκριβείας plane stupendae speciminibus, ad quae totiens recurri, nobis proposuit, exsecuturus esse videtur —, cum nullus esse videatur Homericorum carminum codex scholiis glossisque instructus, in quo iis quae e vetustiore libro describebat de suo ingenio non addiderit quaedam librarius aut emendaverit (egregie enim falleretur, si quis aut pro temporibus illis eos doctos fuisse homines aut esse certe sese existimavisse negaret): quo, inquam, duceremur, nisi ea, quae in usum non eorum tantum qui in hoc campo carduorum quam frugum pleniore habitant sed omnium quicumque antiquis litteris curam impendunt non vulgarem paramus, angustioribus finibus circum-

1) Codex est Vatic. gr. 1320, chartaceus, saec. XIV et XV a pluribus manibus scriptus.

scriberemus? Constat quidem inter doctos (cf. E. Maass, Schol. Townl. I, p. XVIII), Iliadis scholia e Dindorfii Townleianorum a Venetorum (B) scholiorum editionis separandae consilio vitium traxisse irreparabile; at si quis in Venetorum editione praeter huius codicis et codicis Leidensis discrepantiam — quamquam ad scholia a librario qui textum scripsit codici appicta neque Leidensia forsitan afferenda sint (v. Herm. XX, p. 380 sqq.) — omnes etiam quas Harleianus 5693¹⁾, Scorialensis, Mosquensis praebent varias lectiones conferendas esse existimaret²⁾, magno pere equidem refragarer; sed magis etiam intercederem, si quis ex aliis codicibus his inferioribus variae lectionis ambitum augere vellet. Idem in alterius carminis scholiorum codices, quos quidem unam recensionem cum fide reddere appareat, cadere contendo.

At hercle ii, qui meum consilium aut de Odysseae scholiis aut — quod non prorsus esse idem concedendum est — in Porphyrii certè quaestionibus edendis non improbabunt, suo iure postulabunt, ut non solum HPQR (de E et Vd enim supra iam egimus, p. 146) unius codicis archetypi reddere recensionem, sed etiam Harleianum ceteris praestare evincam.

Et de R quidem codice (Laur. LVII, 32) eos, qui quae in Hermae vol. XXII, p. 300 sqq., cum de universa eius indole tum de condicione exposui, quae ei cum codice Q et Didymi quae vocantur scholiis intercedat, legerint — utrimque enim scholia in eum congesta manaverunt —, facile adsentientes habebō; neque Ludwichius, progr. I, p. 3, dissentire videtur, ut mireris sane, eum in scripturae discrepantia afferenda ei locum concessisse. Ad Q autem codicem (Ambr. Q 88 sup.) quod attinet, me olim, priusquam Harleianum librum ipse manibus trivissem, erravisse, cum suspicarer, scholia eius ex hoc ipso transcripta esse (Herm. XXII, p. 369. 70), facile intellexi. Etenim non solum H quae codici Q³⁾, sed etiam Q, etsi multo pauciora, quae alteri desunt habet; in ipso autem scholiorum initio quam maxima est discrepantia, si quidem iis quae in Harleiano ibi legi supra (p. 141) significavi non eadem respondent, sed

1) Codex, de quo breviter egit Thompson, Classical Review II, p. 103, chartaceus est, formae maximae, scriptus, ut mihi quidem videbatur, saec. XV exeunte (sec. Thompsonum „circa A. D. 1400“); inscriptum ei est et „Res Gasparis Volaterrani Apostolicae sedis protonotarii“ et „Antonii Seripandi et amicorum“. Iliadem inde a f. 23 usque ad f. 303 continet.

2) Cf. quae Prolegg. II, p. 357 monui; ubi non dissimulavi, in Quaestionibus illis edendis Etonensis codicis a Noehdeno collati lectionibus afferendis supersedere me potuisse. Ceterum pro eo quod ibi dixi „in omnibus conferendis frustra tempus tereretur“ dicere debui, in omnium lectionibus afferendis frustra operam consumi; nam vel ex Harleiano codice in scholiis Porphyrii nomine inscriptis Londinii collato effeci, schol. Θ 2 perperam a me omissum et apud Bekkerum et apud Dindorfium recte ad eum auctorem referri.

3) Quod l. c., p. 370, huius rei explicandae causa verbis Crameri notisque ab eo paucis quibusdam scholiis adiectis deceptus attuli, haec scholia codici H recentiore aliquanto manum appinxisse, id codice ipso inspecto nihili esse statim intellexi. Eadem enim manus, si a paucis quibusdam scholiis a scriptore textus exaratis discesseris, omnia paene scholia codici intulit (cf. supr. p. 142).

duplex, ut in Herm. vol. XXII, p. 302. 3, attuli, scholiorum argumentorumque series adest. Primo enim loco Q argumenta a Dindorfio p. 7, 5 — 19 edita, tum scholium de v. ἀνήρ notione (= p. 8, 13 — 9, 5 D.) habet, quod statim quaestione (= p. 9, 16 sqq. D.; p. 1 sqq. a nobis edita) de v. πολύτροπος instituta excipitur; subiunguntur duo scholia, haec quoque de v. ἀνήρ variis notionibus agentia (v. Herm. l. c., p. 302, 1). Tum iterum argumentum, sed versibus conceptum (πρὸς τὴν Καλυψὺ Ζεὺς Ὀδυσσεύς χάριν πέμπει τὸν Ἑρμῆν κτλ.), quod codicis H initio legitur, tituli (et Ὀδυσσεύς ἄλφα Ὀμήρου ῥαψωδίας et ἄλφα θεῶν ἀγορῆ κτλ.), et post haec omnia demum scholia secundum versuum ordinem disposita. Etiam sub finem scholiorum ad ψ extr. pro iis, quae in Q (f. 263^b) leguntur (c. l. ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον): οὐ καλῶς ἠθέτησεν Ἀρίσταρχος τοὺς γ' καὶ λ' ῥητορικὴν γὰρ πεποίηκεν ἀνακεφαλαίωσιν καὶ ἐπιτομὴν τῆς Ὀδυσσεύς: — μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν κτλ. (= p. 3 sqq. D. fere), H (f. 142^b, ad v. 310, s. l.) haec tantum habet: ῥητορικὴν ἀνακεφαλαίωσιν πεποίηται τῆς ὑποθέσεως, omissa epitome illa carminis. Et hoc quidem loco ut initio libri α (cf. Herm. l. c. p. 303) codicem M ad cod. Q rationem proxime accedere lectionum huius codicis periti facile perspicient.

Sed, ut largiamur his locis pauca quaedam e libro codici Marciano simillimo in cod. Q influxisse, longe plurima quae in hoc leguntur scholia ita comparata sunt, ut, etiamsi ex ipso Harl. non sint derivata, tamen artiore quodam vel artissimo cum eo vinculo contineantur.

An casu factum esse dixeris, quod inter scholia et glossas a Ludwichio ad α 1 — 309 publici iuris facta, si a schol. v. 1 de v. ἀνήρ variis notionibus agente, cuius peculiarem quandam esse condicionem modo significavimus, discesseris, vix quicquam occurrat, quod Q habeat, H non habeat? Duodecim tantum glossulas easque satis futiles, quas alter codex habet, Harl. omittit: α 6: ὡς ἀντὶ τοῦ ὄμωσ, 14 (ad δία): σεμνή, 79 (ad ἀέκητι): χωρίς, 130 (ad λίτα): καταπετάσματα ἢ λεπτά περιβόλαια, 141 (ad αἰράσ): συναθροίσας, 148^a (ad νώμησαν): διεμέρισαν, 190 (ad ἀπάνευθεν): πόρρωθεν, 225 (ad δαίς): εὐωχία, 242 (ad γόους): θρήνους, 243 (ad κάλλιπεν): κατέλιπεν, 257 (ad τὰ πρῶτα): κατ' ἀρχάς, 271 (ad νῦν): δῆ, quibus si ex iisdem scholiis addere iuvabit, quae non prorsus iisdem, sed similibus verbis concepta in Harl. leguntur, non multo maiorem efficies numerum. Sunt autem haec: α 10 (ad τῶν ἀμόθεν γε): ἀπὸ τούτων τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσεύς πράξεων (H: τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσεύς ὀπόθεν θέλεισ πράξεων ἀπὸ τινος μέρους ἀρξαμένη διηγοῦ ἡμῖν), 17 (ad τῷ οἶ): τῷ χρόνῳ (H: ᾧ τινι, ἤγουν τῷ χρόνῳ), 49 (ad φίλων ἄπο): μακράν (H: μακρόθεν), 120 (ad δηθά): ἐπιπολύ (H: ἐπὶ πολὺν καιρόν), 145 (ad κλισμούς): τὰς καθέδρας (H et alter. schol. Q: κλισμοὺς τὰς καθέδρας λέγει ἐκ τοῦ κλίνεσθαι ἐν αὐταῖς τοὺς ἀναπαυομένους), 152 (ad ἀναθήματα): κοσμήματα (H et alter. schol. Q: τῆς εὐωχίας τὸ κόσμημα ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοῖς θεοῖς ἀνατιθεμένων), 157 (ad ἄγχι σχών): πλησιάσας ἐγγὺς εἰς τὸ οὖς (H: ἐγγὺς εἰς τὸ οὖς κύψας), 238 (ad τολύπευσεν): εἰργάσατο (schol. H, quod Q om., inc.: κατειργάσατο, μεταφορικῶς κτλ.), 271

(ad ἐμπάζεο): ἀντὶ τοῦ ἐπίνοϊαν ποιοῦ (H: ἀντὶ τοῦ μνείαν ποιοῦ), 278 (ad ἔοικε): ἀρμόζει (H txt. iam notaverat προσήκει). Ad v. denique α 215: μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι, quod in Q legitur γρ. τέ με alteri codici adscribi non potuit, si quidem textus eius μήτηρ μὲν τέ με φησὶν habet (v. Homeri Odys. ed. Ludwich, p. 11).

Atque ego quoque, dum Porphyrianis scholiis indagandis intentus codices et Harleianum et Ambrosianum perlustro et multa praeter ea notatu digna quae videbantur confero, in admodum pauca incidi, quae cum Ambrosianus habeat Harleianus omisit. In quibus Porphyriana sunt nulla; ex aliis autem originis scholiis praeter ea, quae supra attuli, certo spondere possum unum θ 581, si quidem verba a Dindorfio p. 402, 13 — 15, edita in Ambrosiano f. 98^a legi mihi constat; reliqua, quae iam afferam, ut in Harleiano frustra quaesivi, ita in altero codice, quoniam momento carere mihi videbantur, conferre neglexeram, ut facile fieri posse concedendum sit, ut nonnulla eorum ibi quoque desiderentur; sunt autem haec¹⁾: β 300 (p. 106, 19 D.), γ 267 (144, 8). 309 (149, 27). 450 (163, 22), δ 277 (201, 10. 11). 378 (208, 24). 418 (212, 7). 621 (224, 15). 824 (238, 26), ε 253 (267, 19), ζ 8 (294, 17—19). 42 (297, 14), η 115 (335, 5). 206 (342, 28), θ 517 (397, 16). 529 (398, 32), ο 403 (617, 5), ρ 352 (646, 13), φ 46 (697, 24), χ 192 (710, 22). Quem numerum, si modo omnia in Q adsunt neque nonnulla ex iis tamen inter Harleiani copias saepe largissimas alicubi delitescunt, non multo esse augendum, scholia libri α a Ludwichio edita fidem faciunt; Dindorfio autem plurimis scholiis PQ tantum litteras neque etiam H adicienti qui fidem habuit de Karajan (l. c. p. 284, 4; 285, 1) de horum scholiorum condicione egregie falleretur necesse fuit.

Iam cum concedam dubitari posse, utrum scholia illa in codice H omissa, inter quae paucissima alicuius momenti sunt (γ 267. 309, ε 253, ζ 8. 42, φ 46), alteri fonti atque reliqua libri Q scholia debeantur (cf. p. 157), an, cum in eodem quo illa fuissent codice archetypo, ab Ambrosiani librario transcripta, ab altero neglecta sint, in iis quae in utroque leguntur, si a paucissimis quibusdam scholiis ad ipsum initium carminis²⁾ pertinentibus discesseris, unam utrumque codicem exhibere recensionem apparebit.

Etenim — quoniam codicum in scribendi erroribus consensum communis originis certissimum esse indicium inter omnes constat — non solum (ut in Herm. vol. XXII, p. 369. 70, attuli) α 389 (spr. ad p. 23, 17) κατέχειν pro τυχεῖν, κ 212 (p. 464, 23 D.) παντός με <pro παντός μοι> ὕλης μελιηδέα καρπόν, λ 521 (p. 518, 3 D.) κήνριοι οἱ συγγενεῖς, π 175

1) Consulto annotatiunculas velut Q ad δ 453 (p. 220, 8): γρ. οὕτω omisi; his enim locis H id, quod alter codex cum textu suo confert, ipse in textu habere solet. — Etiam schol. ρ 555 Q: πεπαθοῖης] ἀντὶ τοῦ πέπονθας, omisi, quoniam H, quantum e La Rochei editione concluditur, πεπαθοῖη in textu habet, ita ut tali notae locus non fuerit.

2) Dubito nunc, an ad quaestionem α 1 codicis Ambrosiani lectiones multo magis cum Marciano quam cum Harleiano codice congruentes afferre debuerim.

(p. 627, 7 D.) ὤλεσε pro ὀλέσω etiam in Harleiano leguntur¹⁾, sed etiam cum verbo ἔγραψε omni sensu carente illo, a quo quaestio μ 26 (p. 110, 9) in Ambrosiano incipit, compendium alterius codicis satis accurate a Cramero (A. P. III, p. 477, 22) redditum, quod quin eodem modo accipiendum sit nemo dubitabit, quam maxime congruit. Quibus locis, ne longus sim, pauca tantum, sed quae ad rem probandam idonea sint, neque ex omnibus libris, sed ο β — η tantum petita addam: β 52 (Porph. p. 42, 9): Εὐμαιος κατηγοροῦτο <pro κατηγοῦτο> τῇ δεσποίνῃ λέγων· ὡς ὤφελλες <pro ὤφελλ'> Ἑλένης <-ην Q> ἀπὸ φύλον ὀλέσθαι, β 63 (p. 27, 12): καὶ τὴν πάλην <pro ἀπειλήν>, ibid. (p. 27, 16): βασιλέως ἀδικοῦντος <ἀτυχοῦντος vel sim.> τὸ ἅμα καὶ ἀδικουμένου, δ 52 (p. 44, 1): συγχωρεῖν δ' <pro συγχωρεῖ. — om. δ' Q> ἡμῖν, ibid. (p. 44, 12): ἐπιούσα <ἀπιούσα>, ibid. (p. 44, 17): οὐχ ἥττον ὧν κατορθοῖς <κατορθοῖ> ἐν οἷς λέγει, δ 477 (p. 47, 7): ὅστις ἐπ' ἡματι πέσσα <pro πέσειν>, ibid. (p. 47, 11): καὶ σφιν Διὸς ὄμβρον <ὄμβρος> ἀέξει, ibid. (p. 48, 1): Ζηνόδοτος <Ζηνόδωρος> δὲ διπετῇ τὸν διαυγῆ ἐκδίδωσι <ἀποδίδωσι>, δ 636. 37 (p. 48, 18): μὴ δυνάμενος χρήσασθαι αὐταῖς <ἐν add. rel. codd. praeter P, de quo v. infr.> Ἰθάκῃ· ἀγνοοῦσιν <δὲ add. rell.> ὅτι, ε 334 (p. 58, 8) lemma. θεὸς αὐδήεσσα <pro βροτός, quod est in textu utriusque codicis>, ibid. (p. 57, 5): ἐπὶ δὲ τῆς Ἰοῦς <ita quidem H; Q, quod perinde est, Ἰοῦς, pro Ἰνοῦς> αὐδήεσσα, η 53 (p. 65, 5) c. l. δέσποιναν μὲν πρῶτον <pro πρῶτα, quod text. utriusque codicis habet> κιχήσαι, ibid.: μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας βαλεῖν <pro βάλλειν>· κιχήσαι οὖν ἰκετεύεις <pro ἰκετεύσεις>, η 64 (p. 65, 13): τὸ γὰρ ἄκουρον οὐκ ἐκδεκτέον παῖδα <pro ἄπαιδα>, ἀλλὰ οὐκ ἔχοντα κοῦρον, ὃ ἐστὶν ἄρρενα <om. παῖδα>, η 105: ἤλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς ἦρος <pro εἶρος> ἔχουσα, η 225 (p. 68, 9): ὡς παρὰ Μενάνδρῳ μι- κρύνῃσιν <pro Σμικρύνῃς ἐν> Ἐπιτρέπουσιν· ὃ δ' ἐπεὶ ὃ σφιν <ita H; Q: ὃ δ' ἐπεὶ ὃς φησιν, pro ὃ δὲ Πῖός φησιν>, η 313 (p. 71, 13): εἰς τὴν ἀρετὴν ἦν <pro τὴν> ἀπὸ τῆς ὄψεως. Neque huc referre dubito, quod lemma corruptum ἄνδρες <pro ἀνδρῶν> φίλοι υἱες, quod ad β 51 alteri scholiorum Porphyrianorum (edit. ad p. 26, 12 sqq.) codicis H praemittitur, in codice Q idem alteri eorum (= H p. 26, 5 sqq.²⁾), quod solum habet, praefixum est.

Et haec quidem, quae modo attuli, Porphyriana; ex aliis autem scholiis addere iuvat γ 296 (p. 148, 5 Dind.): προηκούσαις εἰς θάλασσαν πέτραις περιβάσασθαι <pro περιβάσασθαι vel. sim.> τὰ κύματα, δ 84 (p. 181, 11): Σηιδονίους <pro Σιδονίους> τοὺς κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν μετοικήσαντας Φοίνικας, ibid. (p. 182, 4): Αἰθίοπας θ' ἰκόμην καὶ <om. Σιδονίους> Ἄραβας <om. τε>, δ 285 (p. 202, 8): ἄριστον νῦν οὕτως <pro οὕτω> ἀξιώματι ἀλλὰ τῇ ἀνδρείᾳ φασίν <pro φησίν>, δ 477 (p. 215, 19): πέπυσθαι <sic uterque> ταῦτα φάσκοντες ἀπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν <pro ἱερέων>, ε 334 (p. 277, 28): Ἰνώ μὲν ὅτε ἄνθρωπος ἦν, ὅτε δὲ ἀπεθέωτο <pro ἀπεθεώθη vel ἀπετεθέωτο>, ε 337

1) Hoc tamen loco etiam schol. Vind. idem vitium traxit.

2) In codice H huius quidem scholii lemma desideratur.

(p. 279, 19): αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύκετο (H; Q, nisi erravi, ἐδύκατο) κώδινοντα <H; Q autem κώ δίνοντα, pro κυμαίνοντα>, Z 163 (p. 307, 27): ὡς τὸ νέον ἠβώωτο <pro ἠβώωντα>. Neque illud omittendum, in utroque codice scholio β 132 (p. 93, 14—16) in fine verba μύθον <sic> ἐνίψω omni eo loco sensu carentia adhaesisse.

Alterum argumentum, utriusque codicis scholia unum archetypum summa cum fide reddere, in ea re positum est, quod scholia eorum, quamvis necessario inter se vinculo non contineantur, saepe prorsus eodem modo disposita sunt. Cuius rei, ne in describendo longus sim, quinque exempla, servatis¹⁾ utriusque libri scribendi erroribus, apponam:

H
f. 19^b

δ 10—12

Q
f. 39^a

υἱεὶ δὲ Σπάρτηθε. οἱ νεώτεροι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου γενέσθαι αὐτῇ Κόρυθον ἢ Ἐλενον, ἐκ δὲ Μενελάου Νικόστρατος. ἐκ δούλης. αὕτη, ὡς μὲν Ἀλεξίων, Γῆρι²⁾, ὡς δὲ ἔνιοι θυγατήρις, θυγάτηρ Ζευξίππης· ὡς δὲ ὁ τῶν Νόστων ποιητῆς γέ τις δούλης κύριον, φησὶ δὲ μηδέποτε λέγειν τὸν ποιητὴν θεράπαινα· διὸ καὶ τὸ εἰσόκεν ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὁ δούλην ἀθετοῦσιν.

υἱεὶ δὲ Σπάρτηθεν. οἱ νεώτεροι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου γενέσθαι αὐτῇ Κόριθον ἢ Ἐλενον, ἐκ δὲ Μενελάου Νικόστρατος. ἐκ δούλης. αὕτη, ὡς μὲν Ἀλεξίων, Γῆρι, ὡς δὲ ἔνιοι θυγατήρες, θυγάτηρ Ζευξίππης· ὡς δὲ ὁ τῶν Νόστων ποιητῆς Γέτης δούλης κύριον, φασὶ δὲ μηδέποτε λέγειν τὸν ποιητὴν θεράπαιναν· διὸ καὶ τὸ εἶσε κεν ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὁ δούλην ἀθετοῦσιν.

ἐκ δούλης. οἱ μὲν κύριον τὸ Δούλης, οἱ δὲ Τηριδάης· Τηριδάη γὰρ τὸ κύριον αὐτῆς ὄνομα. Ἐλένης δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτ' ἔφαινον. πιθανῶς, ἵνα ἐπὶ πλείστον ἀκμάση, ἢ ἵνα ἐξ Ἀλεξάνδρου Κόρυθον ἢ Ἐλενον, ἐκ δὲ Μενελάου Νικόστρατον γενεαλογοῦσιν.

ἐκ δούλης. οἱ μὲν κύριον τὸ Δούλης, οἱ δὲ Τοριδάης· Τοριδάη γὰρ τὸ κύριον αὐτῆς ὄνομα. Ἐλένης δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον. πιθανῶς ἵνα κτλ.

γενεαλογῶσιν.

f. 38^b

Z 244

f. 74^b

ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος, διτάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ καὶ Ἀλκμὰν αὐτὸν μετέβαλε παρθένους λεγούσας εἰσάγων· Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ ἐμὸς πόσις εἶη. αἶ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις. Ἐφορος ἐπαινεῖ τὸν λόγον ὡς ἐξ εὐφυοῦς πρὸς ἀρετὴν ψυχῆς. ἐγὼ δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἀβροδίαιτον

οἱ γὰρ ἐμοί. ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος κτλ.

Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ ἐμὸς πόσις εἶη. αἶ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις. Ἐφορος κτλ.

ἀβροδίαιτον

1) Iota subscriptum in utriusque codicis scholiis addidī.

2) i manui correctrici debetur; fuerunt duae litterae, posterior sine dubio α.

H

Q

τῶν Φαιάκων δίδωμι. καὶ ἄλλως. τῶν Φαιάκων δίδωμι: † καὶ ἄλλ-
εἴθε τις ἐκ τῶν Φαιάκων ὅμοιος τῷ λως. εἴθε τις κτλ.
Ὀδυσσεῖ ἀνὴρ μου εἶη κεκλημένος, ἢ αὐτῷ τῷ Ὀδυσσεῖ ἄδοι ἐνταῦθα ἢ αὐτῷ τῷ Ὀδυσσεῖ ἄδοι(?) ἐνταῦθα
μίμνειν, ἴν' ἢ ὁ καὶ ἀντὶ τοῦ ἢ, ὡς μίμνειν, ἴν' ἢ ὁ καὶ ἀντὶ τοῦ ἢ, ὡς
ἐν τῷ ἦτοι ὁ μὲν πρώτησι καὶ ἐν τῷ ἦτοι ὁ μὲν πρώτησι καὶ
ὑστατίησι βόεσσιν αἰὲν ὁμο- ὑστατίησι βόεσσιν αἰὲν ὁ
στιχεύει. τιχεύει.

f. 39^b

ζ 310 sqq.

f. 76^a

μητρὸς περὶ γούνασιν. ἦτοι μητρὸς περὶ γούνασιν. ἦτοι
ὡς γυνὴ γυναῖκα προκρίνει, ἢ ἐπεὶ ὡς γυνὴ γυναῖκα προκρίνει, ἐπεὶ
φρονιμωτάτη παραδίδοται. καὶ ἄλλως δὲ φιλοικτίρμον τὸ θῆλυ: Καλ- φρονιμωτάτη παραδίδοται. καὶ ἄλλ-
λως δὲ φιλοικτίρμον τὸ θῆλυ: † Καλ- λως δὲ φιλοικτίρμον τὸ θῆλυ: † Καλ-
λίστρατος. αἶ δ' εὖ μὲν τρεχέην. λίστρατος: † αἶ δ' εὖ μὲν τρε-
τὸ δὲ πλίσσοντο βάδην διέτρεχον, χέειν. τὸ δ' ἐπλήσσοντο βάδην
ὥστε τὸ ὅλον εἶναι· εὖ μὲν ἐτρό- διέτρεχον, ὥστε τὸ ὅλον εἶναι· εὖ
χαζον, εὖ δὲ βάδην ἤεσαν: εὖ δὲ μὲν ἐτρόχαζον, εὖ δὲ βάδην, ἤεσαν.
πλίσσοντο πόδεσσι. πλίσσειν .ῶ δ' ἐπλήσσοντο πόδεσιν. πλής-
τὸ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος ρειν τὸ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέ-
φασίν. οἱ Δωριεῖς δὲ τὰ βήματα λος φησίν. οἱ Δωριεῖς δὲ τὰ βήματα
πλίκας καλοῦσιν. Ἴπποκράτης δὲ πλίκας καλοῦσιν. Ἴπποκράτης δὲ
κλάδος τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διά- κλάδης· τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν κτλ.
κτλ. ὅθεν καὶ διαπεπλίχθαι φασὶ
τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας. ἐπειδὴ
τοίνυν δισταμένων τῶν μηρῶν τὸ
βῆμα γίνεται, οὐκ ἀφυῶς οἱ Δω-
ριεῖς τὰ βήματα πλίκας λέγουσι:
πλίσσοντο. πλίξ τὸ βῆμα, πλίσ-
σοντο οὖν ἀντὶ τοῦ ἐβημάτιζον.
ἐπαινεῖ τοίνυν καὶ τὸν δρόμον καὶ
τὴν τῶν ποδῶν κίνησιν. † ἔστι μὲν
τὸ πλίσσειν τῶν ἅπαξ εἰρημένων κτλ.

λέγουσιν:

† πλήσσοντο¹⁾. πλίξ τὸ βῆμα κτλ.f. 43^b

η 324

f. 84^b

ἦγον ἐποψόμενον Τιτυόν. ἦγον ἐποψόμενον Τιτυόν.
Ἐλάρα²⁾ τῇ Μινύου μίγνυται Ζεὺς, Ἐλάρα τῇ Μινοῦ (?) μίγνυται Ζεὺς
δεδιῶς δὲ τὴν Ἑρας Ζηλοτυπίαν κτλ.
ὑπὸ τὴν γῆν αὐτὴν κρύπτει, ὅθεν
ἀναδίδοται Τιτυός, ὃς ἀθέμιτος ἦν·
ἠράσθη γὰρ τῆς Λητοῦς καὶ ἐτο-
ξεύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος. Ῥαδάμαν-
θους δὲ ἦκεν ἐποψόμενος Τιτυόν, ἢ
Τιτυόν, ἢ

1) Correct. e πλίσσοντο.

2) ἐλάρα corr. ex ἐράρα.

H

Διὸς ὧν ἐσωφρόνισεν ἑαυτὸν. φαί-
νονται οὖν Φαίακες πλησίον τῶν
μακάρων νήσων οἰκοῦντες. ὅτι δὲ
κατῴκει τὸ Ἠλύσιον πεδῖον ὁ Ῥα-
δάμανθος ἤδη εἶπεν ὁ Πρωτεύς ἐν
τῷ πρὸς Μενέλαον λόγῳ· ἀλλὰ σ'
ἐς Ἠλύσιον πεδῖον καὶ πεί-
ρατα γαίης ἀθάνατοι πέμψου-
σιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθος.)

f. 60^a

ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὄπη
ζόφος. ἀγνοοῦμεν, φησὶν, ἐν ποίῳ
κλίματι ἐσμέν, καὶ οὐ δυνάμεθα συγ-
κρίναι ὡς πρὸς ἑτέραν χώραν, εἰ
ἀνατολικοὶ ἐσμέν ἢ δυτικοί. ἐλθόν-
τες οὖν μάθωμεν παρὰ τῶν οἰκη-
τόρων, καὶ οὕτως τὸν ἐπὶ τὴν πα-
τρίδα πλοῦν ποιησώμεθα. ἐκ τού-
των δὲ ἐκτετοπισμένη φαίνεται ἡ
πλάνη τοῦ Ὀδυσσεύς: ἄλλως· ὦ
φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν. ἄλογον
ἐστὶ τὸ τοὺς ἑταίρους ἀθυμῆτα περι-
βάλλειν. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ·
πρὸς γὰρ τὸ δεῖν σκέψασθαι τοὺς
οἰκήτορας τῶν τόπων ἤρμοττε τὴν
ἀπορίαν τῶν χωρίων εἰπεῖν: ἄλ-
λως· οὐ γάρ τ' ἴδμεν. ταῦτα
λέγει οὐκ ἀπορῶν, ἀλλὰ δεινοπα-
θῶν τοῖς παροῦσιν· οὐ γὰρ ἴσμεν,
ὅπου ἡ δύσις ἢ ὅπου ἡ ἀνατολή.

Possum multa id genus addere; sed vel haec vereor ne longa quibusdam esse videantur. Tantum autem apparuisse spero, prorsus eandem in his codicibus adesse scholiorum recensioem; quam cum multis locis fidelissime uterque servaverit, esse etiam non paucos locos, ubi archetypum, e quo pendent, lectiones aut ab alterius utrius librario aut ab aliquo eorum, qui inter hos et ipsum archetypum intercesserunt, aut consulto aut per errorem mutatae sint, non est mirandum. Iam cum negari nequeat, non Harleianum tantum, sed etiam Ambrosianum meliora quam alterum codicem praebere posse, neque quisquam miraturus sit, quod

1) Praeterea in utroque codice in eadem pagina brevius scholium exstat (c. l. Τιτυὸν γαίηιον. υἰόν): ὁ Τιτυὸς ἦν υἱὸς τῆς γῆς, ὃς ἠράσθη τῆς Λητοῦς, καὶ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐτοξεύθη. τοῦτον οὖν καὶ ὁ Ῥαδάμανθος ὁ δικαιοτάτος παρ' Ἑλλησι κριτῆς ἐτιμώρησε πρότερον.

Q

Διὸς ὧν ἐσωφρόνησεν ἑαυτὸν. φαί-
νονται οὖν κτλ.

ἀλλὰ σ'
ἐς Ἠλύσιον πεδῖον καὶ πεί-
ρατα γῆς ἀθάνατοι κτλ.

f. 115^b

ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὄπη
ζόφος. ἀγνοοῦμεν, φησὶ, ἐν ποίῳ
κλήματι ἐσμέν, καὶ οὐ δυνάμεθα συγ-
κρίναι ὡς πρὸς ἑτέραν χώραν εἰ
ἀνατολικοὶ ἐσμεν <dubito de accentu>
κτλ.

Ὀδυσσεύς. + ἄλλως:
+ ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν.
ἄλογόν ἐστι κτλ.

εἰπεῖν: + ἄλ-
λως. ταῦτα λέγει κτλ.

locis quibusdam scholiorum Q lectiones in textum recepi¹⁾ et initio huius disputationis Porphyrii nomini ad δ 662 ab uno Q servato nonnihil tribui (p. 138), tamen, si quidem ex iis dux eligendus erat, quem ut primarium ubique fere sequeremur, codici qui propius absit ab archetypo²⁾ palmam tribuendam esse facile concedetur. In ipsis certe iis quae inde a p. 160 huc contulimus adsunt vestigia, quae in recentioris codicis scholiis nonnulla parum apte esse mutata prodant, velut quod ad δ 10—12 (p. 160), ubi post ἐξ Ἀλεξάνδρου in utroque codice verba γόνον μὴ χῆ, οἱ δὲ νεώτεροι Ἑλένης μὲν καὶ Ἀλεξάνδρου, quae E habet, excidisse apparet, H recte γενεαλογούειν illud in fine scholii positum servavit, Q propter ἵνα quod praecedit in γενεαλογώειν mutavit; vel quod ad ζ 310 sqq. (p. 161) εὖ δὲ πλίττοντο, quod schol. H habet, in altero codice in εὖ δ' ἐπλήττοντο mutatum est; nam codicem e quo schol. Q transcriptum est item πλίττοντο habuisse, inde apparet, quod sub finem scholii Q πλήττοντο <in textu huius quidem codicis ἐπλήττοντο est> e πλίττοντο correctum est. Quam maxime autem huc pertinet schol. ε 490, ubi, cum in BE'TVd codicibus initio recte legatur πᾶσα οὐσία μείωειν πάχει, in H παρὰ οὐσία μ. π. scriptum est; quod is qui scholia Q codici appingebat παρὰ οὐσίας scribendo sanare sibi videbatur.

Eadem ratio est eorum, de quibus hic quidem agendum sit, scholiorum codicis Palatini 45 (P), qui post fata iniqua iam dudum Heidelbergam rediit. De ipso codice iis, quae a Ludwichio (progr. II, p. 3) prolata sunt, non multa habeo quae addam, nisi illud, codicem esse membranaceum, foliis 224³⁾ altis 0,222^m, latis 0,16^m usque ad ω extr. Odysseam exhibere paene integram, si quidem (in f. 52^b) versus tantum

1) Ad p. 38, 6 sqq. monere debui, alterum illud scholium γ 341 in codice H male iis quae ad p. 37, 11 sqq. edidimus agglutinatum in Q vacuo spatio ab superioribus diremptum in ima pagina scriptum esse.

2) De scholii HQ β 107 verbis ταῦτα δὲ πρὸς τὰ μικρῶ πρόθεν εἰρημένα, e schol. β 89, quod Q non habet (habet H) explicandis, in Herm. vol. XXII, p. 369 egi. — In scholio ν 119 (p. 116, 15) H verba quaedam, quamquam corrupte tradita erant, servavit, Q abiicit eorumque loco lacunam reliquit.

3) Praeterea hoc volumine haec continentur: f. 225^a—229^b Batrachomyomachia cum ea, quam p. 164 attuli, subscriptione, cui subiungitur: εἰς δὲ οἱ εἰς τῆς βατραχομυομαχίας τῆς π; f. 230^a—231^a ὑπόθεσις τῆς δλης Ὀδυσσεύς post Buttmannum edita a Dindorfio, p. 3—6; f. 231^b—233^a ἕτερα ὑπόθεσις περὶ Ὀδυσσεύς, de qua vid. Dindorf. ad p. 6, 23 et nos Herm. XXII, p. 355, 1; in eodem f. 233^a sequitur narratiuncula περὶ Ὀδυσσεύς καὶ τοῦ ἀρότρου (φαεῖν ὅτι Ὀδυσσεύς, ἠνίκα οἱ Ἕλληνες ἠνάγκαζον αὐτὸν — ἀλλὰ τὴν Ὀδυσσεύς πᾶσαν ὑπόθεσιν προείπομεν), quae excipitur a versibus ὡς περ γεωργὸς τοὺς τάχους <sic> ἠϋξήμενους | ὀρῶν γάνος <γάνος cod.> τι λαμβάνει τῆ καρδίᾳ | οὕτως ὁ βίβλον συμπεραίνων ἐν κόπῳ. In f. 233^b et f. 234^a sequuntur tractatus tres, primus incipiens: αἱ μεθελικιώσεις τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἐπτὰ, secundus (f. 234^a): πόσαι ἀρεταὶ τοῖς ἀρχοῖσι πρέπουσιν, tertius (ibid.): Ζηνοδότου Φιλεταίρου περὶ διαφορᾶς φωνῶν καὶ ἤχων (de quo vid. Creuzer, Meletem. I, p. 10); in f. 234^b denique a recentiore manu sententiae, ut videtur morales, admodum detritae.

Ζ 224—316 desiderantur¹⁾, in paucis autem foliis (velut f. 19^a = γ 140—62; 49^a = Ζ 12—34) aliorum librariorum, quos eidem aetati assignaverim, manus apparere. Rectissime autem nuper Ludwichius (in praef. ad Hom. Od., p. X) monuit, quod quidem ad textum attineat, inter antiquissimos huius carminis codicem habendum esse; scriptus enim est secundum versus quosdam barbaros a Ludwichio in progr. cit. publici iuris factos a Palagano quodam,

διτριχίλι' ἐτάων προθεόντων ἑπτακοσίων
εἰνάτω ἐπὶ τοῖσδέ γ' ἔτει συνέποντι νὺ μᾶλλον,
μηνὶ ἄρ' Αὐγούστῳ ἰνδικτιόνι τε τετάρτῃ,

i. e. anno mundi 6709, s. p. Chr. n. 1201. Quo de Palagano, homine ceteroquin plane ignoto, harum rerum peritiores aliquid constituere posse spero et subscriptione a Ludwichio neglecta, quam idem ille Batrochomyomachiae, quae Odysseam in codice subsequitur, in fine addidit:

ἐγράφη χειρὶ Παλαγάνου υἱοῦ Πελεγρίνου κόμητος
τοῦ ἀπὸ τῆς ἰδρούσης μηνὶ Ὀκτωβρίῳ τῆς ἰνδικτίωνος ε' [εἰς τὴν η'
ἡμέραν] ἔτους ,σψι'²⁾: ~

Quibus paullulum lucis affulget ex altera illa subscriptione; versibus enim modo ex ea allatis hi praemittuntur:

τέρμ' ἴδ' ἔλαβε μόγῳ ρὰ ἀγάκλυτος ἦδ' Ὀδυσεΐα,
βίβλος γ', ἦντινα γέγραφε Παλαγᾶνος χερ' ἰδίῃ,
ὅς ρὰ μάλ' ἀκκηθεὶς ἦ πατρίδι γαίᾳ ἰδρούσῃ
Μουσᾶων γόνος εὐφραδέως τελέθων ἐνέφηνε.

Ego coniecero Palaganum Hydrunto fuisse oriundum, eamque urbem, postquam in Normannorum possessionem venisset, a Graeculis frigidissime sane non Ὑδροῦς, sed ἰδροῦσα πόλις fuisse vocitatam; etiam nomina Pelegri et ipsius Palagani Italos potius quam Graecos produunt (Palagianum castellum, ut videtur, prope Barium situm in rebus gestis anni 1023 commemoratur; v. Muralt, Essai de chronographie Byzantine I, p. 596). Sed incertiora haec esse ipse sentio.

Ut igitur in viam redeamus, scholia huius codicis praeter paucissima quaedam non eidem manui quae textum exaravisset deberi, sed aetatis esse recentioris, eorum autem, quamquam suum cuique librario vindicare opus esset difficillimum, longe plurima et gravissima aetati eidem fere, cui Harleianorum pleraque et optima quaeque deberentur, adscribenda esse, optime idem Ludwichius perspexit. Cum autem scholia id genus in codice Palatino ad unos libros δεζη adesse iam dudum inter doctos homines constet, neque aciem Buttmani fugerit (praef. p. X)³⁾ conspirare ea aut cum Ambrosianis (Q) aut cum Harleianis scholiis, pro

1) Etiam (f. 59^b) versus θ 9—31 is qui textum exaraverat omisit, sed addidit eos in margine manus posterior.

2) Quae uncis inclusimus ab eadem manu litteris minutioribus addita sunt. Ceterum nonnulla in hac subscriptione per compendia scripta sunt, sed de quibus omnis dubitatio exclusa sit. — Indictio quinta est annus p. Chr. n. 1202.

3) Turbavit rem, nimium hac quoque in re Dindorfiana confisus, de Karajan, p. 280.

horum Epilegomenorum consilio in iudicio de quattuor illorum librorum scholiis ferendo eo magis acquiescemus, quod Porphyriana ad δ — η quam plurima, ad reliquas autem rhapsodias vix ullum id genus scholium¹⁾ codex offert.

Ut igitur quaerere omittam, utrum pauca ea scholia, quae ad δεζη Palatinus liber habet, Harleianus non habet, eidem, unde cetera Harleiana scholia manaverunt, an alteri fonti debeantur — unum est enim inter ea scholium Porphyrianum (δ 477, edit. ad p. 47), neque magni illud pretii —, tantum dico, ea scholia quae in utroque codice adsint, cum alia, quae quidem examinaverim, tum Porphyriana, dubitari non posse quin eandem scholiorum recensioem plerumque utraque accuratissime, nonnumquam ita, ut altera utra habeat quo commendetur, reddant. E scholiis certe e δ — η p. 159 sq. allatis ea quae HQ ad δ 52. 84. 285 et unum quidem ex iis (= p. 46, 19 sqq.), quae ad δ 477 adscripta habent, in codice Palatino desiderantur, ad ε 334 autem scholium, cuius in HQ lemma est θεός αὐδήεσσα, lemmate caret; sed ea, quae in hoc quoque codice adsunt, quam maxime cum iis conspirant, si quidem ad δ 636. 37 hic quoque μή δυνάμενος χρήσασθαι αὐταῖς ἰθάκη (sequitur sane ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι κτλ.), ad ε 334 ἐπὶ δὲ τῆς Ἰοῦς αὐδήεσσα, ibid. ὅτε δὲ ἀπεθέωτο, ad ε 337 αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύετο κώδινοντα, ad η 53 (item c. l. δέσποιναν μὲν πρῶτον κιχήσαι) χεῖρας βαλεῖν· κιχήσαι οὖν ἰκετεύεις, ad η 64 οὐκ ἐκδεκτέον <vac. spat.> παῖδα, ἀλλὰ οὐκ ἔχοντα κοῦρον, ὃ ἐστὶν ἄρρενα <om. item παῖδα>, ad η 225 μικρύνησιν et ὃ δ' ἐπεὶ ὁ σφισιν, ad η 313 τὴν ἀρετὴν ἦν ἀπὸ τῆς ὄψεως legitur. Neque, cum ad δ 477 (p. 215, 19 D.) Palatinus quoque πέπυσθαι et ἀπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν habeat, ei rei quod πέπυσθαι ταῦτα φάσκων ei quod est in HQ φάσκοντες praetulit multum tribuerim; gravius videri posse concedo, quod ad ζ 163 non ἠβώωτο sed ἠβώωντο, ad η 105 autem non ἦρος, sed, id quod debet esse, εἶρος legitur.

Sed accedunt alia quae satis superque demonstrent, utriusque codicis scholia eiusdem originis prodere vestigia certissima; velut quod in schol. ζ 163 (p. 307, 20 D.), quod in utroque codice id quod modo attuli scholium antecedit, initio quidem νέως ἀνερχόμενον· ὁμοιον τῷ ὄδ' ἀνέδραμεν <-με P> ἐρνεικός <H> vel ἔρνει εἰκός <P; B habet ἔρνει ἰκος>, sub finem autem οὐ τὸν ἐπὶ τῇ Λητοῖ ἀναδοθέντα φοίνικα φασίν <om. B> legitur. Adde ε 404 (Porph. p. 59, 7 sqq.): αὔε δ' ἐτέρους <pro ἐταίρους>· ἰωὴν καὶ τὴν φωνὴν ἰωὴν κέκληκε· τὸ <pro τὸν> δ' αἴψα παραφρένας <pro περὶ φρένας> ἤλυθ' ἰωή, ε 490: παρὰ <pro πάσα, cf. p. 163> οὐσία, ζ 8 (p. 294, 16. 19 D.): ἔξω τοῦ ν' Ἀρισταρχεῖοι <om. αἰ>, οὐχ ὡς τινες ἐν Σχερίῃ et ὅτι Σχερία ὀνόματι <non ὠνομάσθη> ἢ τῶν <in uno P> Φαιάκων γῆ, ζ 125 (Porph. p. 57, 15): ἐπὶ τῆς Λευκοθέας ὃ <pro ἦ> πρὶν μὲν ἔην κτλ., ζ 221 (p. 62, 22): καὶ ἡ Ἐλένη λούειτ' <an λούει τ' ?> ἄν Ὀδυσσεά, η 16 (p. 64, 21): πῶς οὖν

1) Quod enim in f. 70^a addito Πορφυρίου ad θ 583 legitur scholium (= p. 80, 14) manus est recentissimae.

πέμπωσι <pro πέμπουσι> τοὺς ξένους, η 86 (p. 328, 13 D.): τὰς θύρας χρυσᾶς, ἵνα τὸ πρῶτον τῇ ὄψει προσποιήτον ἑαυτῆς <EVd: προσπίπτον ἐκ τῆς> πολυτελεστάτης ὕλης ἦ, η 126 (Porph. p. 67, 7): αἱ μὲν ψύγονται <ψύχονται T> αἱ δὲ τρυγῶνται, η 257 (ad p. 69, 2): ὅτι τοὺς ἐρώντας εἰδῶς <ἤδη T> ψευδομένους. Prorsus eadem in H.

Quamquam autem negari nequit, in scholiorum disponendorum ratione Palatinum librarium nonnumquam ab Harleiano paullo magis quam Ambrosianum recedere — exempli causa affero, scholia ε 334 sqq., e quibus errores quosdam utrique librario communes modo attuli, in Palatino longe aliter collocata esse quam in HQ codicibus —, tamen hac quoque in re multis locis plane inter se consentiunt; velut ex iis quae p. 160 sqq. e libris δ — η attuli ea, quae Palatinus quoque habet¹⁾ (Z 318²⁾ sqq. et η 324), non solum mire cum iis conspirant, sed etiam prorsus eodem modo coniuncta leguntur. Ex aliis, quae multa afferre possum, ne longus sim, unus sufficiat locus, Z 321; duo enim scholia prorsus eodem modo in codicibus H et P coniuncta sunt: καὶ πῶς ἀχλὺν ἐπιχέει τῷ Ὀδυσσεῖ Ἀθηνᾶ ἅπαξ ἐσπέρας οὐχης; τὸ δύκετο οὖν πρὸς δυσμᾶς ἀπέκλινεν: ~ ἦγουν πρὸς δυσμᾶς ἀπέκλινεν· ἡμέρας γὰρ ἔτι οὐχης εἰσέρχεται Ὀδυσσεύς, παρὸ καὶ ἀχλὺν αὐτῷ καταχέει.

Quid multa? Palatina in libros δεζη scholia longe plurima non minus quam Ambrosiana Q eandem atque Harleiana recensioem reddunt³⁾ atque et ipsa nonnumquam habent quo alteris praestent. Quamvis autem eo nomine Ambrosianis superiora sint, quod librarius qui ea exaravit Harleiano suppar est, tamen ut in quattuor libris eum, quem in reliquis ut huius recensioem ducem primarium secuti sumus, deseramus inque alterius castra transfugiamus nemo opinor suadebit, atque eo minus, quod Porphyriana paullo plura, quam in altero codice adsunt, Harleianus habet.

Atque haec quidem de HPQ scholiorum condicione. De reliquis autem huius editionis subsidiis criticis paucissima restant dicenda.

Quod enim scholia minora quae vocant, quae quidem codex Vetus 613 (M) exhibeat, ex hoc uno codice, non addita aut editionis Aldinae (Venet. 1528) aut Dindorfianae vulgatorum (V) scholiorum lectionis discrepantia, edidi, vel ii, qui consilium meum, de quo p. 155 exposui, non amplectentur, non improbabunt, si meminerint, quam incertum adhuc de codicum eorum lectionibus iudicium nostrum fluctuet (cf. Ludwichii progr. I, p. 4, et IV, p. 3). Nonnulla eorum e codice Vindobonensi 56

1) Quae ad δ 10—12 edidimus scholia Palatinus non habet; cum in textu eius versus Z 224—316 desiderantur (v. p. 163 sq.), scholiis quoque in HQ ad Z 244 congestis caret.

2) Cur verba de Z 310 agentia, quae HQ praemittunt, omisa sint, ex iis quae in superiore nota attulimus intelligitur.

3) Dignum est quod h. l. afferatur schol. Z 106. In quo id quod Harl. λέγουσιν
habet: τινὲς δὲ ἀγρόνομοι νέμουσι in archetypo fuisse videtur; alterum (νέμουσι) in Palatinum (in eodem antea per errorum ἀγρονόμοι scriptum erat), alterum (λέγουσιν) in Ambrosianum transit.

(Vb) addidi vel adesse in eo significavi; plura ex eo afferre consulto neglexi, quippe qui aequae atque Ludwichius, quem de hoc codice vid. in progr. I, p. 3, mihi persuasissem, librum admodum exigui esse pretii; quod idem in ea eiusdem scholia cadit, quae inter „*minora*“ edi non solent.¹⁾ Quod autem in paucissimis quibusdam, quae ex his recepi, codicum subsidio plane destitutus eram, non gravatus sum neque gravabitur, qui quantum eorum in Porphyrianis sit momentum perspexerit. — De codice Marciano cl. IX, 4²⁾, cui longam quaestionem ad π 188 editam debemus, vid. quae in Indice philol. XVII, p. 446, 1 attuli.

Caput secundum.

Cum in Prolegomenis Quaestionum ad Iliadem pertinentium satis docuisse mihi videar, Porphyrio intercedente quicquid ex ἀποριῶν Homericarum solutionum collectionibus in scholia transisset eo pervenisse neque ullum, quo ad alteram id genus scholiorum duceremur originem, adesse vestigium — quamquam scholiis quibusdam diversae indolis quaerendi formam extrinsecus additam videri posse non negavi. (Prol. p. 463 sqq. et infra cap. III) —, Odysseae autem scholia (qua de re initio superioris capitis egimus), si ab ea re discesseris, quod multo magis sunt decurtata, eandem quam alterius carminis scholia originem prodant, acta ageremus, si hic quoque exponeremus, quot locis praeter eos, quos p. 137 sqq. attulimus, de origine singulorum argumentis constaret certissimis. Quod ut locis quibusdam omitti non debet, ita — si modo novas res indagaturos nos esse speramus quae momento non careant — nunc id potius agendum est, ut quid ex huius carminis quaestionibus, quippe quae nunc demum ea qua par est diligentia examinari possint, de Porphyriani operis indole deque auctoribus quos in usum suum adhibuerit possit effici quaeratur.

1.

Ad ζητήματα igitur Vaticana quod attinet, quae, quoniam iis potissimum nixi quidnam auctoritatis Πορφυρίου illi tot Iliadis scholiis adscripto tribuendum esset effecimus, pro fundamento quasi habenda esse Reliquiarum editionis nostrae in Prolegomenis Iliadis (p. 340) pronuntiavimus, de Ζητ. κγ', quod scholiorum ad instar decurtatum esse ibidem (p. 346) iam suspicati eramus, nunc, cum de codicis T auctoritate longe

1) Quod cod. S Dindorfii (Paris. 2894) prorsus neglexi post Ludwichii (progr. III, p. 3 sqq.) iudicium nemo mirabitur. Quod enim initium scholii cuiusdam e quaest. Vat. α' excerpti (v. ad Iliad. p. 282, 4 sqq.) melius quam M (quem v. ad p. 30, 17 sqq.) servavit, sine ullo est momento.

2) Codicem eundem esse, quem Nauckius in Porphyr. Opusc. edit. altera Hercherum secutus Marcian 211 dixit, optime demonstravit Ericus Bethe, Phil. N. S. I, p. 551.

aliter atque abhinc octo annos iudicem, ita me statuere, ut scholium in eo codice ad ε 182 servatum longe propius ad ipsam Porphyrii quaestionem accedere concedam, eo loco iam (ad p. 52, 1 sqq.) monui. Cum ceteris libelli Vaticani quaestionibus ea re quam maxime congruit, quod locus inter eos habendus est, in quibus ἀγνοεῖται τι τῶν κατὰ τὴν φράσιν (Praefatio ad Anatolium, p. 281, 11); Stoica autem, cuius doctrinae vestigia in difficultate certe eo loco mota repperisse mihi visus sum, non solum in ceteris Porphyrii quaestionum librorum reliquiis, sed etiam in ipso primo eorum libro, quem cod. Vaticanus servavit, comparent (v. Prolegg. p. 399 sq.).

At non est Porphyrii ipsius primus ille zetematum liber Anatolio inscriptus, sed a grammatico aliquo consarcinatus, ita ut non sit, cur h. l. scholium T ε 182 a Vaticanis quaestionibus non abhorreere probare studuerim. Audio; neque neglexi A. Roemeri, quaestionum Porphyrii Iliacarum a me editarum censoris candidissimi de hac re iudicium (Ann. philol. 1885, p. 24 sqq.) ea qua digna sunt quae vir doctissimus profert religione perpendere. Roemerus igitur ad Noehdeni Heyneique, quos refellisse mihi visus eram, sententiam (Prol. II. p. 340—45) proxime accedens, etsi non iisdem ductus est rationibus, posuit, Quaestiones Vaticanas a grammatico aliquo non e codicibus utriusque carminis scholiis ornatis — quae Valckenaerii fuit sententia —, sed ex ipso Porphyrii Ζητημάτων Corpore excerptas esse, ita ut quaecumque enuntiatis aut verbis difficilibus intellectu vel prave intellectis melius intellegendis inservirent seligeret primumque Quaestionum librum esse iuberet; de praefatione Anatolio inscripta non constare utrum a grammatico illo ficta an e meliore et ampliore ipsius Porphyrii Corporis praefatione esset excerpta.

Huic dubitationi etiam rem spectanti satis gravi — quamquam etiam si recte sese haberet, vis argumentorum e libello Vaticano petitorum, Porphyrii nomini tot scholiis adscripto fidem habendam esse summam, non infringeretur — ut nunc demum respondeam inde factum est, quod non prius quam Odysseae codices et excussissem et quaecumque inde redundassent Porphyriana diligentissime examinassem δευτέρας φροντίδας promendas esse existimabam. Nunc autem fatendum est, nihil quod quidem huc pertineat¹⁾ novi inde afferri posse; ita ut Roemero assentiendum esse videri possit.

Sed vereor ne difficultates, quae non adsint, vir doctissimus viderit. Etenim quod miratur, quaestiones per solos Homeri codices propagatas plerasque a Vaticanis adeo discrepare, ut, nisi de origine earum codicum auctoritate constaret, Porphyrio abiudicandae esse viderentur, ego de discrepantia illa, quae me non fugerat, ita statueram et nunc quoque

1) Verba, quibus Ζητ. θ' in codice H finitur: οὕτως ἐβουλόμην τὰς Ὀμηρικὰς λέξεις καὶ τοὺς ἐξηγητὰς σκοπεῖσθαι καὶ τοὺς τοῦτον τὸν τρόπον ἐξηγησάμενους ἀποδέχσθαι, quae neque ipsius Porphyrii sint et inter τοὺς ἐξηγητὰς et quaestionis cui subiecta sunt auctorem aperte distinguant, contra Valckenaerii sententiam afferri posse, in Prolegomenis Iliadis iam monere poteram.

statuo, ut reliquorum Porphyrii librorum, quorum quaestiones in scholiorum tantum codices transierint, aliam atque primi libri in Vaticano codice servati fuisse indolem contendam. Quo ipsius Porphyrii praefationis ad Anatolium datae verba ducunt; dicit enim (p. 281, 7; integra autem verba apponam, quoniam eo loco parum apte me distinxisse doleo): πειράσομαι τὰ τε ῥηθέντα ποτὲ ἀνενεγκεῖν τὰ τε πάλιν ὑποπεσόντα προσθεῖναι, τὰς μὲν μείζους εἰς Ὅμηρον πραγματείας ὑπερτιθέμενος εἰς καιρὸν κέψεως τὸν προσήκοντα, ταυτὶ δὲ οἷον προγύμνασμα τῶν εἰς αὐτὸν ἀγώνων· ἐν οἷς ἀγνοεῖται μὲν πολλὰ τῶν κατὰ τὴν φράσιν, λανθάνει δὲ τοὺς πολλοὺς τῇ δοκούσῃ ἐπιτρέχειν τῶν ποιημάτων ὄλοσχερεῖ σαφηνεῖα προσέχοντας κτλ. Quae verba, quamvis male interpunxerim, numquam aliter intellexi nisi ut ἐν οἷς ad ταυτὶ relato dicere Porphyrium ponerem, se ut prolusionem quandam curarum poetae impendendarum haec proferre, in quibus res inessent κατὰ τὴν φράσιν male vel non satis accurate intellectae, licet plurimi (de verborum τῇ δοκούσῃ κτλ. interpretatione v. p. 171) id non sentiant.

Quod si dum haec ad Anatolium scribit Porphyrius nondum opus tanti ambitus, quanti Quaestionum ab eo collectarum opus exstitisse consentaneum est, certis finibus circumscripserat, postea autem, cum difficultatum propter res a poeta tractatas eiusve rerum instituendarum rationem a philosophis, sophistis, grammaticis motarum solutiones colligere coepisset, libris, quibus has mandaverat — trium certe librorum prooemia in quaestionibus ad I 356 (p. 141, 17), K 252, Y 67 sqq. adscriptis servata esse videntur; cf. Prolegg. p. 370. 403. 421 —, prolusionem illam ut primum librum adiunxit praemisitque, equidem non perspicio, cur — id quod eum neglexisse Roemer, p. 25, miratur — de variis ἀποριῶν generibus earumque solvendarum variis rationibus Anatolium sibi instituendum esse existimare debuerit.

Integerne an decurtatus libellus Vaticanus haec tempora viderit, nunc non magis mihi constat quam cum Prolegomena Iliadis (p. 351) scribebam, quamquam huc magis nunc inclino, ita ut quaestiones quasdam de rebus κατὰ τὴν φράσιν perperam tractatis agentes in scholiorum codicibus obvias (velut γ 151, η 104. 126) ex eodem libro primo fluxisse existimaverim. Sed de hac re utcumque alii statuent: tantum contendo, in Vaticanis quaestionibus nihil adesse, quod cum consilio illo, quod in iis secuturum se esse Porphyrius professus sit, pugnet. Roemeri enim in eo offendentis, quod in Ζητ. ε' (a nobis Iliad. p. 125, 19 sqq. edito) futilium quarundam quaestionum neque τῶν κατὰ τὴν φράσιν ἀγνοουμένων in modum disputatio inde proficiscatur, πῶς Ὅμηρος νῦν δοκεῖ πρὸς μηδεμίαν χρεῖαν δυοῖν ἀνέμοιν εἰκόνα παραλαμβάνειν, sententia, dummodo intra terminos zetematis Vaticani nos contineamus — quod cum non fecerim me ipsum recto de his quaestionibus ferendo iudicio offecisse video —, concidet.

Verum non nude, ut modo attuli, quaestio ponitur, sed cum poetae agendi ratione coniuncta, quippe qui, cum accuratissime agere soleat in comparationibus (ἀκριβῆς ὧν περὶ τὰς εἰκόνας), eo quoque loco causam habere existimandus sit, cur non unum sed duos ventos mare tur-

bantes faciat. Quam quaestionem quamvis leuam non omni tamen causa carere concedent, si qui cum versibus de quibus agitur versus Λ 308 vel O 383 vel Π 765 contulerint. Primo enim loco in imagine simillima ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωή, secundo ἱε ἀνέμου inducitur, tertio duo qui inducuntur venti inter se pugnantes Troianis et Achivis pugnantibus respondent, ut, praesertim cum etiam in imaginibus aliunde petitis¹⁾, nisi turbinis vim pingere vult, poeta non ἀνέμους sed ἄνεμον rem agentem facere soleat, quaestionem de hoc loco (cui unus simillimus est, B 145. 46) motam non prorsus supervacaneam esse dixerim. Sed haec mitto; tantum dico, quaestionem de Homericarum comparationum proprietate quadam, quamvis perperam instituta esset, ad res κατὰ τὴν φράσιν iudicandas pertinere; an erraverunt Herodianus περὶ σχημάτων inter τοῦ λόγου κατασκευὰς imagines (εἰκόνας) referens (VIII, p. 608. 610 W.) aut Tryphon in libello περὶ τρόπων et εἰκόνας et παραβολὰς figuris (τρόποις) τῆς φράσεως (ibid. p. 745) assignans?

Non recte igitur, ut paullo ante iam concessi, egi, cum codice Veneto B nimium confisus verba, quae zetemati Vaticano, cuius initium ille omisit, in fine addita habet: ἀνικτόρητον δὲ φασιν εἶναι ἀμφοτέρους — πνέειν ἐκ τῆς Θράκης, ut partem quandam quaestionis κατὰ τὴν φράσιν motae eodem loco (p. 127, 20 sqq.) edebam; quo fieri non poterat quin etiam schol. Leid. (id. A; cf. Townl.) ea subsequi (p. 128, 1 sqq.) iuberem, quod ut recte fecissem me vereri in Prolegg. Iliad. iam (p. 346, 1) significavi. Coaluerunt enim sine dubio in codice Veneto duae quaestiones e variis Porphyrii collectionis libris petitae, ut etiam ex iis quae ad Zet. Vat. ιγ' (p. 302, 15) attuli facile effeceris, in Homeri quibusdam codicibus ad δ 11 — 14 duas fuisse quaestiones adscriptas, unam (i. e. Vat. ιγ') de v. τηλύγετος notione agentem, alteram, διὰ τί 'Ἐλένη μόνην παῖδ' ἔρατεινὴν, τὴν Ἑρμιόνην, ἔτεκεν. Accedit huic sententiae argumentum haudquaquam spernendum, quod non solum cod. Leidensis in Porphyrianis quam maximae ille auctoritatis, sed etiam Harleianus 5693 (f. 111^b) additamento illo carent.²⁾

Quod autem Roemerus (p. 26) posuit, propter initium Zet. Vat. ε': ἐπεὶ δὲ παραβολῆς ἐμνήσθημεν κτλ., statuendum esse, post ea, quae in uno cod. Veneto zetemati ε' subiungantur, ei quem e Porphyrii opere collectaneo ἐκλογὴν quandam fecisse existimavit alia etiam ibidem praesto fuisse quae consulto omisisset, vereor equidem ut rectius dubitationem moverit. Neque enim intellego, cur non initio sexti zetematis ad initium quinti recurrere potuerit Porphyrius; quod autem in altera quaestione de παραβολῇ, in altera de εἰκόνι agitur, id nihili est. Quis enim dubitet quin παραβολαί illae, quae quidem hoc nomine dignae sint, in sexto zetemate allatae — non dico μεταφορὰς — etiam εἰκόνες, vel εἰκόνες quinti zetematis παραβολαί vocari potuerint?

1) Exempli causa affero E 865, Z 147, M 157, Ξ 398, O 626, P 57. 739, Υ 492, ε 368, Z 20. — ψ 235 ad eas quas supra attuli imagines proxime accedit.

2) In Harleiano verba scholii ita disposita sunt, ut primum quidem (adscripto Porphyrii nomine) verba p. 126 β 31 — 127 β 19 legantur, tum p. 126 β 10 — 31 sequantur.

Sed largiamur excidisse nonnulla, in quibus comparationis alicuius iterum Porphyrius mentionem iniecerit. Equidem nescio, ad quemnam utriusque carminis locum aptius quam ad B 145 recurrere potuerit, cui loco cum I init. similitudinem quandam intercedere supra significavimus. Ecce autem ad ipsum illum versum et Leidensis codex et Scorialensis (cf. Ludwich, Ann. phil. 1889, p. 131) scholium habent Porphyrii nomine insigne (edit. II. p. 27, 6 sqq.), quod cuinam quaestioni debeat nemo adhuc perspexit; cuius scholii sub finem (l. 17) legitur: ταῦτα δὲ καὶ Ὅμηρον ἀκριβῶς ἐπιτάμενον τὸν τῶν Ἑλλήνων τάραχον παρειακάσαι. Hoc igitur scholium cum Zett. Vat. ε' coniungere potui; extrema schol. *B l 4 verba (p. 127, 20 — 30) una cum schol. Leid. (p. 128, 1—6) ab eo seiungere debui.

Ergo, ut comprehendam, quamquam de nonnullarum Vaticanarum quaestionum ratione atque indole nunc paullo aliter atque cum eas edebam et in Prolegomenis (p. 346) de iis agebam me iudicare non dissimulavi, de libelli illius universa indole tantum abest ut Roemero adsentiar, ut certius quam olim a prolusione illa, quam ipse Porphyrius operi collectaneo suo praemiserit, eo tantum nomine differre contendam, quod haud paucae quaestiones librariorum sive incuria sive pravo consilio decurtatae in eo adsint. Quod autem Roemer (p. 25) praefationem Anatolio inscriptam ab eo, qui quaestiones κατὰ τὴν φράσιν movendas e Corpore Porphyriano selectas transcripserit, ex eiusdem Corporis praefatione multo nimirum ampliore excerptam esse suspicatur — huc enim magis inclinat quam ut pro subditiua habeat —, me de rebus, quas in praefatione non afferri miretur, cum eo non posse consentire, supra (p. 169) iam significavi; de verborum autem quibusdam difficultatibus, quae me quidem fugerant, non fugerant illius aciem, pauca quaedam sunt afferenda.

Ut igitur iis, quae de dubitationibus quibusdam mihi ipsi obortis amovendis in Prolegomenis (p. 345) monui, se accedere profiteretur vir doctus, ita excerptantis manum parum felicem prodere ponit verba illa subobscura sane supra aliam ob causam allata: ἐν οἷς ἀγνοεῖται μὲν πολλὰ τῶν κατὰ τὴν φράσιν, λανθάνει δὲ τοὺς πολλοὺς τῇ δοκούσῃ ἐπιτρέχειν τῶν ποιημάτων ὀλοχρεῖ σαφηνεῖα προσέχοντας.

Quae verba cum antea, quamvis contorta essent, ita ut codex exhibet intellegi posse existimaverim — vertebam enim: „multa (quae ad elocutionem pertinent) non intelleguntur, id quod plurimos latet, quoniam animum (tantum) convertunt in perspicuitatem, quae carminibus (Homericis) in universum superfusa esse videtur“ —, nunc, cum dubium esse videatur, an ἐπιτρέχειν τοῖς ποιήμασιν necessario dicendum fuerit¹⁾, ad coniecturam facillimam sane confugiendum esse censeo, ita quidem, ut, enuntiato cum verbo σαφηνεῖα finito, προσέχοντας in προσεχόντως mutato, ea quae sequuntur ita constituentur: προσεχόντως αὐτὸς δὲ ἕκαστος ἑαυτὸν ἀνακρίνων εὐθυνέτω κτλ., atque verba inde a ταυτὶ δὲ οἷον προτύμνασμα κτλ.²⁾ Latine ita reddantur: „haec autem quasi prolusionem

1) Cf. tamen p. 104, 9 versum ab Eudoxo allatum.

2) Verba igitur praefationis inde a l. 10 ita constitui: ταυτὶ δὲ οἷον προ-

laborum poetae impendendorum; in quibus multa insunt ad elocutionem pertinentia quae non recte intelleguntur; id quod plurimos latet propter eam quae superfusa (iis) videtur esse carminum Homericorum universam perspicuitatem. Cum animi autem intentione unusquisque a se rationem poseat cet.“

Huic verborum explicatu haud ita faciliu constituendorum intelligendorumque rationi qui accesserit, etiamsi parum elegantem epistulae dedicatoriae esse sermonem suo iure contenderit, causam non suppetere concedet, cur a Porphyrio ea ita scripta esse negemus; neque enim iis, qui in his et in aliis quibusdam Praefationis enuntiatis contortis et exsanguibus offenderint, omittendum est, admodum iuvenem (v. Prolegg. p. 349) ea scripsisse Porphyrium. Bene autem accidit, quod in tanta epistulae eius brevitate duobus locis verba haud ita vulgaria occurrunt, quae in libris, de quorum origine nemo dubitat, simillima leguntur: τὰς μὲν μείζους εἰς Ὀμηρον πραγματείας ὑπερτιθέμενος¹⁾ εἰς καιρὸν κέψως τὸν προσήκοντα (p. 281, 8 sqq.) dico et ἕκαστος ἑαυτὸν ἀνακρίνων εὐθυνέτω (l. 13). Ad priorem enim loquendi modum quam maxime accedunt verba (de abst. II, 1): διὸ εἰς ἴδιον κέμμα τὸν τόπον ὑπερβαλλόμενοι, ad alterum autem²⁾ cum de abst. II, 4: ἡμεῖς μέντοι τὰς μὲν (τῶν ἀκολουθιῶν) ἤδη εὐθύναντες, τὰς δὲ — ἐλέγξειν μέλλοντες, νῦν τὸ περὶ τῶν θυσιῶν κέμμα διευκρινήσομεν, tum (cui plus tribuendum) Vit. Pyth. 40: ἐπισκοπεῖν γὰρ προσήκειν — τὰ τε ἤδη πεπραγμένα καὶ τὰ μέλλοντα, τῶν μὲν γενομένων εὐθύνας παρ' ἑαυτοῦ ἕκαστον λαμβάνοντα, τῶν δὲ κτλ. — In fine autem si quis Praefationem decurtatam esse posuerit, me facile adsentientem habebit. Haud inscite profecto Roemer, quem neque haec difficultas fugerat, pro clausula illa brevissima sane ἡμᾶς τε ὀνήσει πλανωμένους διορθώσας aut ἢ ἀμείνονα γνοῦς ἡμᾶς ὀνήσει πλανωμένους διορθώσας (ita ego certe semper locum intellexi) aut ἡμᾶς τε αἰνέσει πλανώμενον διορθώσαντας legendum esse proposuit (p. 19). Sed vereor ne plura exciderint (cui suspicioni Roemerum non adversaturum esse, ex iis quae p. 25 attulit effeceris): male enim me habet initium primi zetematis abruptissime Praefationem excipientis: ἐζητοῦμεν τὸν νοῦν τε <si modo Lascaris recte coniecit; codex τὸν, corr. e τῶν, habet> καὶ τὰς λέξεις.

Atque haec quidem e Quaestionibus ad Odysseam pertinentibus curisque secundis a nobis Porphyrio impensis in Ζητήματα Vaticana redundaverunt.

2a.

In Iylicos eos eorumque similes scriptores, qui certis quibusdam finibus non circumscripti sed libere in campo suo exspatiantes variarum γύμνασμα τῶν εἰς αὐτὸν ἀγώνων· ἐν οἷς ἀγνοεῖται μὲν πολλὰ τῶν κατὰ τὴν φράσιν, λανθάνει δὲ τοὺς πολλοὺς τῇ δοκούσῃ ἐπιτρέχειν τῶν ποιημάτων ὀλοσχερεῖ σαφηνεία. προσεχόντως αὐτὸς δὲ ἕκαστος ἑαυτὸν ἀνακρίνων εὐθυνέτω κτλ.

1) Cf. etiam de Antr. N. extr.: ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου εἰς ἄλλην πραγματείαν ὑπερκείσθω <Marcianus quidem codex, de quo vid. Bethc, Phil. N. S. I, p. 554, ὑποκείσθω> τὸ σύγγραμμα.

2) Addenda sunt haec iis, quae de v. εὐθύνειν Prol. Iliad. p. 345 attulimus.

quaestionum Homericarum temere nonnumquam motarum solutionibus aut inveniendis aut colligendis operam impenderunt aut libris *κύμικτα* vel similiter inscriptis res quasdam ratione a postera aetate discrepante ab Homero narratas explicare vel commendare susceperunt — de quibus ad Iliadem in Prolegomenon tertii capitis particula prima egimus —, e quaestionibus nunc a nobis editis vel ex iis quas antea edidimus denuo examinatis ita tantum aliquid novi redundavit, ut de auctoribus quibusdam, quos aut in usum suum converterunt aut copiis suis auxerunt, nunc certius rectiusve iudicare possimus.

Nihil igitur praeter ea quae in Prolegomenis illis attulimus certis argumentis ad Dionysii Ἄπορα, nihil ad Corpus Alexandrinum¹⁾, nihil ad Philemonis²⁾ *κύμικτα*, nihil ad eum, quem parum circumspecte mo huc rettulisse ex Hilleri dissertatione „*Zur Quellenkritik des Clemens Alexandrinus*“ (Herm. XXI, p. 126 sqq.) didici, Dorotheum Ascalonitam³⁾ referri potest, quamvis multis praeterea locis copiis eorum usum esse Porphyrium consentaneum videatur. Neque magis quam antea e Sosibii Laconis, Soteridae, Diogenis Tarsensis quaestionum libris (Prolegg. p. 369) aut Aristotelis Convivio Didymive Συμποσιακοῖς (p. 379) aut ex Heraclidis Pontici minoris Λέσχαις (p. 371) aut e Favorini (p. 380), Alexandri Cotyaeensis (p. 379), Telephi (p. 380) operibus collectaneis in Ζητήματα utriusque carminis quicquam transiisse certo demonstrari potest.⁴⁾

Restant duo libri, Seleuci *κύμικτα* (Prolegg. p. 380) et Plutarchi Chaeronensis Συμποσιακὰ προβλήματα (p. 371 sqq.), ad quos infra,

1) Neque ad Satyrum, cuius solutionem ad Ξ 216 (cf. ad θ 288) traditam e Corpore illo fluxisse suspicatus sum (Prolegg. p. 370. 82). — Vix recte Maur. Schmidium Dionysii, quem Thracem esse existimavit, de dracone Aulidensi commentum (B 308, p. 36, 22 sqq.) indidem repetivisse (Phil. VII, p. 380) olim significare debebam. Ἀπόρων illius scriptoris ingenium ut perspiciatur, conferenda est inepta narratiuncula a Ptolemaeo Hephaestionis (Phot. bibl. p. 147 β 23) ex Alexandro Myndio, si Dis placet, de rebus a dracone illo gestis transcripta.

2) Aetatem hominis inter Alexandri Cotyaeensis et Porphyrii tempora esse collocandam bene monuit Robertus Weber in Commentationibus philol. O. Ribbeckio sacris (Lips. 1888), p. 444; neque habeo quod sententiae eius, Philemonem grammaticum Maximini iunioris in litteris Latinis magistrum (Iul. Capitol., Maxim. duo, cap. 27) pro eodem haberi posse, opponam.

3) Nunc non dubito, quin δλον βιβλίον illud, quo de v. κλίσιον notione cet. egerat Dorotheus (edit. w 208), unus e λέξεων eius libris fuerit. Opus vasti fuisse ambitus Ath. VII, p. 329 D docet: Δωρόθεος ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐν τῷ ὀγδόῳ πρὸς τοῖς ἑκατὸν τῆς λέξεων συναγωγῆς θήτταν γράφει. Etiam quod περὶ Ἀντιφάνους καὶ περὶ τῆς παρὰ τοῖς νεωτέροις κωμικοῖς ματτύης conscripsit σύγγραμμα (Ath. XIV, p. 662 F) haud scio an eiusdem συναγωγῆς particula fuerit.

4) Mireris sane Felicem Rudolphum in dissertatione de Aeliani Variae Historiae fontibus (Stud. Lips. VII, p. 49) opus collectaneum a Gellio (XIV, 6) irrisum iterum pro Favorini παντοδαπῇ ἱστορίᾳ venditasse, neglectis prorsus iis, quae cum Martinus Hertz tum ego contra Nietzschei sententiam protulimus (v. Prolegg. p. 381).

ubi de Peripateticis agemus, recurrendum erit; de altero autem hoc iam loco, id quod olim neglexeram, afferendum est, cum quaestione Plutarchea (VII, 2): τίς ὁ παρὰ Πλάτωνι (Legg. IX, p. 853 D) κεραβόλος, καὶ διὰ τί τῶν σπερμάτων ἀτεράμονα γίνεται τὰ προσπίπτοντα τοῖς κέρασι τῶν βοῶν, similitudinem quandam intercedere scholio H (f. 140^b) et Vd (f. 142^b) ψ 167 (de κῆρ ἀτέραμον):

κληρόν, τὸ μὴ τέρεν. μετῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν ψυχὴν. οἱ δὲ περὶ Πλάτωνα κεραβόλους φασὶν ἐπὶ ἀτεράμοις καὶ κληροῖς τὴν ψυχὴν, μεταφορικῶς. Θεόφρατος γάρ φησιν, ὃ ἂν σπέρμα ἐν τῷ καταρρίπτεσθαι ἄψηται τῶν κεράτων τοῦ ἀροῦντος βοῦς, κληρόν γίνεται. ὁ δὲ νοῦς· περιεσῶς οἱ θεοὶ κτλ.¹⁾ 5

Cum Theophrasti nomen recte sine dubio restitutum sit (fuit nimirum . εὐφρατος, Θ, quod rubro addendum erat, omisso), scholium ad loci Plutarchei similitudinem propius etiam accedit, si quidem ibi quoque philosophi memoria recurrit (statim ab initio: Θεοφράτου δὲ αἰνιτωμένου τὸν λόγον ἐν οἷς πολλὰ συναγήοχε ἐν τούτοις γὰρ καὶ τῷ κεραβόλῳ τῶν σπερμάτων προτίθεται πρᾶγμα πίστιν ἔχον ὅτι γίνεται, τὴν δ' αἰτίαν ἔχον ἄπορον (ita quidem codices; verba corruptissime tradita corr. Val. Rose, Ar. pseud. p. 356). Tamen, cum eorum, quae Plutarchi propria sunt, quaerentis nimirum quaenam esse possit causa rei a Theophrasto allatae, in scholio vestigium sit nullum — aliter apud Eustathium, qui et h. l. (p. 1943, 2) et C 474 (p. 1154, 18) Plutarchum in Symposiacis²⁾ de αἰτία quaesivisse rettulit —, hoc quoque loco (cf. Prolegg. p. 377) dubito an origo scholii non e libro illo Plutarchi, sed e fonte quodam, qui Plutarcho quoque patuerit, repetenda sit. Quem qui non inter Homeri sed inter Platonis interpretes quaerendum esse existimaverit, facile verum viderit; an casu esse factum dices, quod non solum apud Plutarchum et in scholio HVd, sed etiam aliis grammaticorum scholiastarumque locis, velut schol. Ar. Vesp. 730 (alia e Kuhnkenii notis ad Timaei lex. Plat., p. 155, peti possunt), verborum κεραβόλος et ἀτεράμων apud unum Platonem³⁾ iuxta positorum interpretatio coniunctim profertur?

1) τὸ μὴ τέραν H, τὸ μὴ τ (12 fere litt. eros.) ἀπὸ τοῦ c. Vd 2 οἱ δὲ περὶ πλ κεραβόλην Vd, πλάτωνα ἀκεραβόλην H; κεραβόλους ego ἐπὶ inserui 3 κληροῖς et μεταφορικῶς (praeter ὡς) evan. Vd post μεταφορικῶς Vd: — ἄλλως εὐφρατος <εὐφρατ . . Vd> codd.; corr. Buttin.; in sequentibus praeter eas quas indicavi in Vd nonnullae litterae erosae sunt 4 σπέρμα εὖω ἀρρίπτεσθαι Vd 5 κληρόν Vd; κληρός H

2) Etiam I, p. 748 extr.; p. 757, 39, Eustathius Plutarchi Συμποσιακά citat (Γ, p. 415, 32, quem Prolegg. p. 372, 3 ut tertium attuli locum, auctoris nomine caret; cf. p. 377, 2).

3) Quod enim Theophrastus (Caus. Pl. IV, 12) quaerens, πῶς ποτε τὰ τεράμονα ἢ ἀτεράμονα γίνεται κτλ., ad vulgi superstitionem, ὅτι τὸ κεραβόλον ἀτεράμον γίνεται defertur (§ 13), aliter se habet.

2b.

Longe plura de iis, qui criminibus a philosophis sophistis rhetoribus Homero intentis responderunt, de quibus in Prolegomenis p. 383 sqq. egimus, e quaestionibus nunc a nobis editis nova proferri possunt.¹⁾ E quibus primo loco se offert Antisthenes, cuius Homericæ studia post ea quae ego attuleram egregiam et Ferdinandi Duemmleri (Antisthenica, p. 16 sqq.) et Ernesti Weberi (Stud. Lips. X, p. 110. 224 sqq.) curam experta sunt; quibus si scholia Odysseae forma meliore et certiore quam Dindorfii editio exhibet praesto fuissent, non dubito quin iidem num quid in iis lateret, quod quamvis nomen abiecerit eiusdem originis certa praeberet vestigia, quaesivissent.

Ergo, ut a certis profecti concludendo divinandoque veri similia certe efficiamus, de Antisthenis de Ulixæ πολυτρόπῳ disputationis consilio pluribus agere post eorum quos nominavi libros supervacaneum est. Neque tamen, praesertim cum ipse olim perperam dubitationem quandam de ea re moverim (Prolegg. p. 386), inutile est monere, quaestionem a Porphyrio servatam certissima dialogi prodere vestigia; vix enim aliter explicandum est, quod et ἐνστατικοῦ (p. 1, 1) et λυτικοῦ (l. 10) sustinere personam idem Antisthenes videtur.

Optime autem E. Weber (p. 227) v. πολύτροπος, quam Antisthenes²⁾ esse voluit, notionem rhetoricam²⁾ quam maxime pressit, ita ut dubitari non possit, quin verbis p. 2, 14 sqq. editis post ea quae Porphyrius inseruit iterum Antisthenica contineantur. Sed longe gravius est, quod non solum quaestiunculam α 3 in uno codice D servatam, quippe quae cum arte orationis hominum ingeniis accommodandae cohaereat, sed etiam uberrimam illam quaestionem in codicibus ad α 284 adscriptam, quamvis auctoris nomen abiecerint, Antisthenis continere doctrinam facile inde concluseris. Et de priore quidem loco ea, quae ad p. 2, 3 attuli, sufficient; ad alterum autem quod attinet, attendas quaeso, quamnam ratione Minervam non esse vituperandam, quod Telemachum matrem et domum relinquere iusserit, in breviori scholio p. 18, 15 sqq. a nobis edito efficiatur. Ἔδει, inquit, τὸν ἐν γυναιξὶ τεθραμμένον, λύπαις τεταπεινωμένον, ῥητορειῶν οὐ πεπειραμένον οὐδεπώποτε πολύτροπον γενέσθαι παραπλησίως τῷ πατρί, καὶ τοῦτο κερδᾶναι τῇ πλάνῃ κτλ. Ecquid propius ad Ulixem Antisthenicum πολύτροπον ὄντα ἐπεὶ πολλῶν ἀνθρώπων ἄστεα εἶδεν accedere potest? Iam quis nescit, inter dialogos Antisthenis Homericos unum fuisse Ἀθηνᾶ ἢ περὶ Τηλεμάχου inscriptum. Quae cum ita sint, non dubito etiam quaestionis longe uberioris, quam priore loco collocavimus (p. 15, 4 sqq.), magnam certe partem (si non

1) Obiter moneo, de Glaucō sive Glaucōne, de quo p. 385 egi, post me egisse Hillerum, Mus. Rh. XL, p. 431 sqq. Qui eo inclinatur, ut in schol. A 636. 37 cum Heitzio Γλαύκων scribendum esse existimet et an idem sit atque Teius ille ab Aristotele, rhet. III, 1, allatus dubitet.

2) Num in Prolegomenis Iliadis (p. 387) recte cum Friedelio posuerim, Antisthenem πολύτροπον Ulixem contra Hippiae sophistae criminationes defendisse, post ea quae Duemmler p. 31 sqq. attulit mihi non prorsus constat.

plura, ea certe, quae usque ad p. 16, 13 leguntur) eidem Antistheni vindicare. Verum quidem est, hic non agi de multifaria dicendi arte; sed παιδευσιν Telemachi etiam tum ἀπαιδέυτου consilium esse deae primum non semel accipimus, Antistheni autem quanti παιδεία fuerit cum dudum constet, tum optime Duemmler, p. 27, persecutus est. Neque καὶ ἐρεῖ (ἢ θεά) illud (p. 15, 23) cum quaestionum loquendi ratione parum congruens e dialogi colore repetere vereor.

Etiam in quaestione α 332, si modo recte p. 21, 20: πῶς οὐκ ἔτι μᾶλλον ἢ παρ' αὐτοῦ (τοῦ Ὀδυσσεύως) παιδευθεῖσα (Πηνελόπη) αἰσχύνεται conieci, cum inter Antisthenis libellos Homericos dialogum περὶ [τοῦ] Ὀδυσσεύως καὶ Πηνελόπης¹⁾ fuisse constet, eiusdem doctrinam latere existimo. Quod enim initio quaestionis a Peripateticis, ut videtur, contra Dicaearchum disputatur, non obstat; nam ante verba scholii inde a p. 21, 11 inter se cohaerentia excidisse nonnulla apparet (v. ann. crit.) et in scholiis excerptis cod. H (simil. ED; v. ad p. 21, 19 sqq.) Antisthenis quam statuerim solutio interiecto ἄλλως ab antecedentibus seiuncta est.

Sapientis, quem quanti fecerint Cynici inter omnes constat, exemplar omnibus numeris absolutum Ulixem iis fuisse optime docuit Weber, l. c. p. 227. Non sine causa igitur neque ut una quadam in re prudentiam eius efferret Antisthenes in ipsa de v. πολύτροπος disputatione, διότι σοφός, inquit, οὕτως αὐτὸν προείρηκε (p. 1, 11), aut in scholio ε 211 (edit. p. 69, 17) εἰδέναι σοφὸν ὄντα dixit τὸν Ὀδυσσεά, ὅτι οἱ ἐρῶντες πολλὰ ψεύδονται, idemque eam unam ob rem Penelopes eum desiderio teneri pronuntiavit, quod περίφρων esset. Vix igitur quisquam nos improbabit, si in aliis etiam quaestionibus, quibus sapientia eius aut demonstratur aut defenditur, num causae suppetant idoneae quae ad Antisthenem ducant, circumspiciemus. In quibus primo loco se offert disputatio quam ad α 5 sqq. (p. 4, 11 sqq.) edidimus, qua, sive cum iis quae in codicibus antecedunt a nobis recte coniuncta²⁾ sive aliter cum iis coniungenda est, Ulixes defenditur, ὅτι μάλιστα ἐσπούδασεν ὑπὲρ τῶν μὴ ἔξωθεν αἰτίας ἀπολεσθέντων, ἀλλὰ τῶν σωθέντων ἄν, εἰ μὴ ἄφρονες ἦσαν. Ubi ea, quae compluribus locis repetuntur, sapientem ut se ipsum ita alios neci eripere, sapientiamque immortales reddere posse homines, sed ita tantum, ut discrimina vitent, in quae stulti homines,

1) Recte Duemmler, p. 18: „*Articulus τοῦ molestus est*“; qui haud scio an ex eo quod proxime antecedit περὶ τοῦ Κύκλωπος transcribentium errore repetitus sit. Iis quoque quae Duemmler addit, se ad certum quendam Odysseae locum dialogum referre non audent, adsentior; sed praeter alia, cur Penelopae postremae omnium se aperuerit Ulixes Antisthenem quaesivisse existimaverim. Fatendum tamen est, quaestionem π 138 a nobis editam Κυνικμοῦ vestigia non prodere. — Titulum περὶ τοῦ κυνός in editionibus interiecto καὶ cum verbis περὶ [τοῦ] Ὀδυσσεύως καὶ Πηνελόπης contra codicum auctoritatem coniungi, idem Duemmler docuit.

2) E scholio D: ἰδίως τῶν ἐν αὐτῇ τῇ νηὶ δηλοῖ ἀκόλουθον δὲ κτλ. (v. ad p. 4, 1. 10) et cohaerere utrumque scholium et verba quae in cod. H exciderint ita fere ut nos ea constituerimus esse supplenda apparet.

nisi melius instituantur, suam voluntatem secuti incurrant, quis dubitabit, quin non tam egregiam Ulixis prudentiam, quam sapientis in omnia imperium (cf. Weber, p. 91), cuius unicum ille sit exemplar, extollant? Iam ii qui meminerint, in hac quaestione sapientiae Ulixis stultitiam sociorum (εἰ μὴ ἄφρονες ἦσαν) opponi, facile concedent, videndum esse an in aliis etiam scholiis alterorum vitium alterius virtuti opponentibus eiusdem doctrinae indicia adsint; neque enim neglegendum, apud Horatium non solum utile quid virtus et quid sapientia possit Ulixem exemplar audire (quo bene provocavit Duemmler, p. 23), sed etiam de Circae poculis legi:

Quae si cum sociis stultus cupidusque bibisset,
Sub domina meretrice fuisset turpis et excors.

Equidem, cum inter solutiones ἀπορίας, cur non consilium sociorum secutus ex antro Polyphemi Ulixes aufugerit (ι 195 sqq.), legatur (p. 91, 6): δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι τὸ ἀδελόν ἐν τῷ βίῳ καὶ τῶν φρονίμων κρεῖττόν ἐστιν, ὅπου ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἐνίοτε καὶ ἄφρονες κατορθοῦσιν, haec cum scholio α 5 componere non vereor; ipse Ulixes autem cum ibidem (p. 90, 20) verbis ἀδικόν <an ἀδίκου?> αὐτῷ ἐδόκει μηθὲν ἀδικήσαντα excusetur, haec, si modo recte aut cum Dindorfio εἶναι aut necum φυγεῖν suppletur, ita esse accipienda existimaverim ut dicant, non esse sapientis, qui nihil mali commiserit, fugere quasi mali facinoris sibi sit conscius. Sed hoc quidem parum constare concedo; in quaestionibus autem de Circe, quae sociorum corpora mutaverit Ulixes autem inferior fuerit, institutis (κ 329), non adesse Antisthenicae doctrinae vestigia, quamvis male gravissima earum pars tradita sit, mihi non persuadeo.¹⁾ Cum enim constet, τὴν ἕξιν τῶν ἐταίρων εἰ rei, quod Ulixes οὐκ ἐθέλχθη (p. 100, 9. 10), opponi, in altero autem eiusdem quaestionis fragmento in eodem codice T servato ἀφροσύνης esse perhibeatur τὸ θελχθῆναι (p. 101, 8), dubitari vix poterit, quin recte l. c. Ὀδυσσεὺς οὐκ ἐθέλχθη οὐδ' ἠλλαξε τὸ τῆς γνώμης διότι σοφὸς ἦν suppleverim, praesertim cum etiam secundum Stoicorum allegoriam Ulixes, quippe qui sapiens esset, τὸ μῶλυ ἔλαβε, τὸν τέλειον λόγον, ὑφ' οὗ βοηθούμενος οὐδὲν παθεῖν ἠδύνατο (v. ad p. 100, 10). Quod si concedetur Antisthenis dialogorum Homericorum decreta in his scholiis latere, cum in altero codicis T de h. l. scholio disputatio quaedam haudquaquam inepta, quam recte me restituisse spero, de virgae Circes vi sequatur (p. 100, 14 sqq.), inter dialogos autem illos unus fuerit περὶ τῆς ῥάβδου inscriptus (cf. Duemmler, p. 17), nonne omnia haec inter se optime fulciuntur omnemque paene inde a p. 100, 5 disputationem ut Antistheni vindicemus suadent?

Sunt inter ea, quae paullo ante attuli, quae, cum res quae in Cy-

1) Non multum ei rei tribuo, quod apud Diogenem Laertium (VI, 18) multis interiectis titulus sequitur περὶ Κίρκης. Nam ipsum alterum illud codicis T scholium (p. 101, 7 sqq.) docet, non de Circes virga sola fuisse quaesitum. Omnino autem — quo statim recurrendum est — quam male dialogorum tituli dispositi essent, cum alii vidissent, tum Duemmler p. 17 pluribus persecutus est.

clorum insula acciderunt, spectent, aequae ac solutionem ad 1 525 (cur tam imprudenter Neptunum Ulixes laeserit) allatam: Ἀντιθένης μὲν φησι διὰ τὸ εἰδέναι ὅτι οὐκ ἦν ἰατρός ὁ Ποσειδῶν, ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων, ad unum e dialogis, quos de Polyphemo scripsisse Antisthenes videtur, referre malueris. Duo enim sub verbis indicis sine dubio corruptis Κύκλωψ ἢ περὶ Ὀδυσσεύος περὶ οἴνου χρήσεως ἢ περὶ μέθης ἢ περὶ τοῦ Κύκλωπος mihi, ut Duemmlero, p. 17, latere videntur opuscula¹⁾; sed unum de ipsius Cyclopi natura et moribus, alterum de Ulixis cum eo agendi ratione, de vino ei oblato cet. egisse videtur. Quorum priori sine dubio ea debentur, quae ad 1 106 in cod. T de Cyclopiibus praeter unum Polyphemum optime moratis nominatim Antistheni tribuuntur (p. 87, 3).

Sed nondum finibus satis certis circumscriptum est, quidnam praeterea in disputationibus illis de Cyclopiibus institutis, quas inde a p. 86, 14 conguessimus, aliqua cum veri specie Antistheni tribui possit. Neque enim, si Odysseae scholia ea qua digni sunt cura examinari potuissent, dubito quin Duemmler inter paucos eos locos, qui quanti Cynici auream aetatem fecissent docerent, quos in Academicis suis attulit (p. 242), ea quoque attulisset, quae p. 87, 5. 6 Antisthenis de probitate Cyclopium sententiae subiciuntur: διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὴν γῆν αὐτοῖς τὰ πάντα ἀναδιδόναι αὐτομάτως (eodem redit p. 87, 23)· καὶ τὸ μὴ ἐργάζεσθαι αὐτὴν δίκαιον ἔργον ἐστίν (ita enim recte sine dubio Preller verba corrupte tradita correxit). Neque cum Cynicorum doctrina non conveniunt ea quibus Cyclopes μὴ προνοουμένους ἀλλήλων non esse iniquos aut improbos efficitur (p. 88, 9 sqq.); qui enim propter nimiam iustitiam et quod a nemine laedantur non egere dicuntur auxilio ab altero alteri ferendo²⁾, nonne exempla αὐταρκείας quam maxime sunt egregia? Idem Antisthenes cum ἀθεμίτους Cyclopas fuisse eodem fere modo quo Aristoteles (p. 87, 1 c. not., cf. infr. p. 185) interpretatus esse videatur, quanam ratione ὑπερφιάλους eosdem dici acceperit minus liquet.

Restat unum scholium, cui qui ad tot Odysseae locos Antisthenica esse servata consideraverit facile dialogorum eius Homericorum³⁾ doctrinam

1) Duemmler l. c. alterum de Polyphemi intemperantia, alterum de eius impietate egisse existimat.

2) Haud scio an satius fuerit, p. 88, 13 ante verba ὅτι δὲ οὕτως ἔχει δῆλον κτλ. lacunam indicasse. Apparet enim, cogitatione certe post οὐδὲ ἐδέοντο τῆς ἀλλήλων προνοίας esse supplendum: αὐτάρκειες μὲν γὰρ ἦσαν, οὐ μὲντοι ὀλιγοροῦντες ἀλλήλων· ὅτι δὲ οὕτως ἔχει δῆλον κτλ., ut hinc quoque probitas Cyclopium exsistat.

3) Verba enim Cynismum redolentia, velut schol. BT I 209: τὸν τύφον ἡμῶν ἐκβάλλει ἑαυτῷ ὑπηρετούμενος (sim. BT B 43) et BT Ψ 295: ὑπαινίττεται ὁ ποιητής, ὡς ὅτι περὶ τὰ παιδουργὰ μόρια μόνον διαφέρειν ὀφείλουσιν ἄρρεν τε καὶ θῆλυ, κατὰ δὲ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ πρακτικὸν τοῦ βίου οὐδεμία αὐτοῖς διαφορὰ, ex Antisthenis dialogis derivata esse probari nequit; neque quae schol. vulg. (= M⁴, f. 284^a) ω 119 habet, Ulixem non propter ignaviam sed ὡς συνετὸν ἄνδρα in bellum proficisci noluisse, huc pertinere, sed πρὸς τοὺς νεωτέρους disputata esse, ex Eust. ω, p. 1956, 11 sqq. efficitur. — Quae denique

subesse concedet, ea dico, quae in quaestione de Argo cane dominum tot annis interiectis agnoscente leguntur (ρ 219, p. 123, 17): ὅτι παρὰ τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἄλογα ζῶα μᾶλλον ἀντιλαμβάνεται. An, cum unum e dialogis illis περὶ τοῦ κυνός fuisse inscriptum constet (v. p. 176, 1), Cynici autem quantis laudibus canes tulerint non ignotum sit (cf. Weber, p. 110), inter alia, quae de eo loco proferre potuerit, ἀντιληπτικὴν illam canum δύναμιν Cynicum neglexisse existimas? Cui etiam τὸ ἄλκιμον eorum (ρ 315) eum adiunxisse¹⁾ sponderim.

Haec omnia igitur qui mecum satis magna cum veri specie Antistheni tribui posse existimabit, ut certius quam adhuc fieri potuit de Homericis eius interpretatione iudicabit, ita rectissime — etsi non hanc unam ob rem (cf. Prolegg. II. p. 386. 87; Weber p. 224) — Dionem Chrysostomum eius de Homeri praestantia sententiam ita reddidisse, ὅτι τὰ μὲν δόξη, τὰ δὲ ἀληθεία εἴρηται τῷ ποιητῇ, concedet.

2c.

Peripateticorum Quaestionum Homericarum solutiones, quae etiam in scholiis quibusdam²⁾ Antisthenicis subiunguntur, post ea quae abhinc octo annos ego protuli (Prolegg. p. 414 sqq.) doctorum quorundam hominum curas expertae sunt, ut fieri non possit, quin hoc quoque loco quidnam iis quae tum statueramus addendum, quid detrahendum sit quaeramus.

Quam igitur non improbase videtur A. Roemer (in disputatione statim afferenda, p. 285), ultra fines autem a me constitutos provexit Rob. Weber, Stud. Lips. XI (cf. infr. p. 191 sq.), sententiam de Aristotelis aliorumque Peripateticorum solutionibus uno Corpore comprehensis (Prolegg. p. 421 sqq.), eam etiam post P. Hageni, quaest. Dioneae, (diss.) Kil. 1887, p. 68, dubitationem amplector. Id unum vereor, ne

apud Porph. Δ 2 (p. 68, 24) leguntur de Ganymede (τὸ τοῖς μήδεσι γάνυθαι), quamvis similia sint iis, quae apud Xenophontem, conv. 30, Antisthenis doctrinam reddere suspicatus est Duemmler, p. 30, cum ipsius Porphyrii de Iove sententia ita coaluerunt, ut cautela opus sit. Similiter de Porph. B 478 (p. 46, 25 sqq.) cum Dio Chrys. II, p. 97 R. collato (cf. Weber, p. 231 sqq.) iudicandum est.

1) Cf. Sext. Emp., Pyrrh. Hyp. I, § 68: καὶ ἄλκιμον δὲ αὐτὸν (τὸν κύνα) ὀρώμεν ἐν ταῖς ἀμύλαις καὶ συνετόν, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐμαρτύρησεν, ποιήσας τὸν Ὀδυσσεύα πᾶσι μὲν τοῖς οἰκείοις ἀνθρώποις ἀγνώτα ὄντα, ὑπὸ μόνου δὲ τοῦ Ἄργου ἐπιγνώσθέντα.

2) Nominatim η 258 et ι 525 Aristotelica et Antisthenica composita sunt; etiam ad ι 106 sqq. (p. 87, 1 sqq.) Aristotelis doctrinam cum alterius cohaerere infra (p. 185. 86) efficiemus. Peripateticorum et Antisthenis solutiones scholiis α 332 sqq. contineri propter ea, quae et p. 176 et p. 187 attulimus, veri simile esse concedetur. — Quae coniunctio utrum inde repetenda sit, quod in Peripato contra alterius philosophi Homericis studia disputatum sit (id quod olim, Prolegg. p. 423, statui), an Porphyrio debeatur non diiudico. Multis certe locis Antisthenica Porphyrius ita profert, ut Peripatetica iis non adhaereant.

verba quaedam quibus usus sum¹⁾ ita aut intellecta sint aut intellegi certe possint, quasi Corpus illud per longum temporis spatium novis deinceps²⁾ inventis auctum fuisse existimaverim. Immo praeter ipsius Aristotelis scholas antiquissimorum²⁾ tantum Peripateticorum et dubitationes³⁾ et inventa, fructus igitur quodam modo disputationum Homericarum in Lyceo habitarum⁴⁾, additis fortasse etiam quae unus alterve eorum litteris postea mandaverat (velut Π 140: Μεγακλείδης ἐν δευτέρῳ περὶ Ὀμήρου), continuasse arbitror. Hac una ratione me scholium α 332 Dicaearchum perstringens intellegere posse, infra exposui, eademque via Theophrasti doctrina μ 128 sqq. cum Aristotelis solutione coniuncta patuisse Porphyrio videtur; optime denique ad hanc sententiam quadrat, quod ex omnibus Aristotelis auditoribus, qui in his quaestionibus afferuntur, unus Heraclides (cf. Phil. XLIV, p. 243) ipse λύσει Ὀμηρικὰς scripsisse perhibetur (Diog. L. V, 88): ἕτερον scilicet περίπατον καὶ διατριβὴν in Ponto constituerat (Philodem., cf. Phil. l. c.). Quo libro utrum ea quae Athenis cum Aristotele ante annum 339 disseruerat ipse persecutus, an — quo magis inclino (cf. not. 5) — suo Marte difficultates Homericas solvere aggressus sit, quae Peripateticorum disputationibus materiam prae-buerint, non diiudico; tantum dico, solutiones eius ad Β 649, Γ 236, υ 119⁵⁾ traditas — ex ea quae nunc accessit nova, λ 309, nihil efficitur — cum Aristotelis solutionibus ita cohaerere, ut aut hac ratione aut illa in Peripateticorum quaestionum Homericarum Corpus pervenisse existimandae sint.

Pluribus de rebus quibusdam agendum est, quas in egregia dissertatione *de locis Homericis ab Aristotele citatis Aristotelisque Homericis Quaestionibus* (Sitzungsber. d. bayr. Akad. d. Wiss., 1884, p. 264 sqq.) A. Roemer protulit. Nam ut alia, quae huc non pertinent, mittam, non solum de fragmentis quibusdam Aristotelis non satis certas ob causas ad Diffi-

1) „Scholas magni magistri novis deinceps eorum qui post ea tempora eidem scholae addicti fuerunt interpretationibus vel per libros vel per scholas propagatis auctas esse.“

2) De Diocle enim Stratonis aequali quae p. 422 protuli tam incerta sunt (cf. Add. ad p. 257, 11), ut silentio premere debuerim. Neque constat, utrum verba quae p. 258, 10 sqq. edidi e quaestione an e Didymi Commentario petita sint.

3) Non necesse est statuatur — id quod olim (p. 418, 1) posui — in quaestione Ω 559 post ἐντασιν Aristotelis eiusdem solutionem excidisse. De Dicaearchi et Heraclidis dubitationibus v. p. 187.

4) In hanc rationem mutata nescio an veri aliquid habeat Hageni sententia (p. 65), Dionis Chrys. LIII, p. 274 R. verba: Ἀριστοτέλης ἐν πολλοῖς διαλόγοις περὶ τοῦ ποιητοῦ διέξεισι θαυμάζων αὐτὸν κτλ. ad ipsa ἀπορήματα Ὀμηρικὰ pertinere.

5) Hic quidem locus omnium facile gravissimus est; apparet enim, finita Heraclidis solutione, inde a p. 117, 15 alius cuiusdam de re Phaeacibus perperam vitio versa sequi iudicium, quod quam proxime ad Aristotelis (poet. 25, p. 1461 a 4 sqq.; cf. l. c.) praeceptum generatim datum accedere facile perspicitur. Haec autem scholii verba ita comparata sunt, ut libello ab Heraclide conscripto magis quam disputationi ab eo habitae respondeant. E dubitationibus de β 51 et 63 ab eo motis (cf. p. 187) utrumque effeceris.

cultates relatis et de finibus, quibus nonnulla inter ea essent circumscribenda, egit, sed etiam res quasdam explicatu difficiliores in iis occurrentes illustravit. Et quibus quae pro consilio nostro necessaria esse videantur hic delibemus iisque alia quaedam quae cum iis cohaereant adiungamus. Roemerus igitur Aristotelis memoriam in scholio E 778 (Il. p. 86, 20) occurrentem non ἀπορήματα Ὀμηρικὰ spectare iudicavit (p. 288), qua in re me olim (Prolegg. p. 418, 1) paene habebat adsentientem. Sed nunc ut aliter statuam ea re commotus sum, quod cum scholio Vd ε 337 (p. 56, 1 sqq.), unde partem quandam eorum quae ad E 778 edideramus excerptam esse liquet, artissime sine dubio cohaeret schol. T ε 334 (p. 56, 12 sqq.: προσκείσθω¹) δὲ καὶ τὸ ἢ πρὶν μὲν κτλ.), in hoc autem scholio statim ab initio Aristotelis occurrit interpretatio: cum iis igitur, quae p. 56, 6 leguntur: ἴθματα δὲ οὐκ ἔστιν ἴχνια, olim haec fere fuisse coniuncta existimato: ὡς ὁ Ἀριστοτέλης, ἀφανῆ γὰρ αὐτῶν (et columbarum scilicet et dearum) φησὶν εἶναι τὰ ἴχνια, id quod ad eum locum significare debebam.²)

Rectissime autem Roemer (p. 307), non esse cur boum Solis, quae ad μ 128 sqq. in scholiis affertur, explicatio (αἱ κατὰ σελήνην ἡμέραι τῶν οὐβῶν) Aristotelis esse negetur, contendit. Cum quo nunc quidem — aliter me olim in Prolegomenis Iliadis iudicasse iam ad scholium ipsum attuli — ita consentio, ut verbum φυσικῶς interpretationi illi adiectum, quippe quod Porticum redoleat, aliunde esse additum ponam. Ad rem autem quod attinet, in libello quodam ad Ἀπορήματα pertinente vel cum iis cohaerente — ita enim recte Heitz, d. verloren. Schrift. d. Arist., p. 53 —, quid tandem poetam commovisset ut Solis boves induceret (τί³) δὴ ποτε Ὀμηρος ἐποίησεν τὰς Ἡλίου βοῦς), quaerentem Aristotelem consulto poetam ita egisse dierumque numerum ea in re ei observatum esse perhibuisse, non multo sane ab eo discrepat, quod — quem locum

1) Cf. ipsum Porphyrium, Ζητ. κθ' (p. 131, 11): εἰς δὲ πίστιν τούτου παρακείσθω καὶ ταῦτα.

2) Cur Ζωικά ea quae p 291 sqq. (p. 124, 1) edidi non cum Val. Roseo (fr. Arist. 177) inter Ἀπορήματα Ὀμηρικὰ rettulerim, ad eum locum exposui. — Difficilior est quaestio de Aristotelis memoria ad Z 103 (p. 61, 1) servata. Ad Ἀπορήματα nemo rettulit, et recte quidem; sed revocant ad Hist. An. VI, 3, p. 579 β 6: in Europa leones intra Acheloum tantum et Nessum fluvios inveniri. Multo propius autem accedit locus Aelianus (N. A. III, 27), optime poetam Latonam apris et cervis gaudentem induxisse, non leonibus (ἐπεὶ δὲ ἔρημα λεόντων τὰδε τὰ ὄρη, καὶ μάλα γε εἰκότως οὐκ ἐμνήσθη αὐτῶν). Iam cum nihil eo ducat, ut Aelianus Solutionum Peripateticorum Corpore usus esse dicatur, sed opus quoddam collectaneum adhibuerit Ζωικά complexum ex Aristotelis et Theophrasti sive scholis sive libris deperditis compilata — quo e libro addito aut omissio Aristotelis nomine plurima afferre solet —, hunc quoque locum eius et rem a Porphyrio eo loco, de quo agimus, allatam indidem repetiverim. Nam eundem librum ipsi Porphyrio (certe cum librum de abstinentia tertium scriberet), ut videtur etiam Plutarcho, ad manus fuisse haud difficulter demonstrari posse existimo. Sed rem h. l. significasse satis sit.

3) Legitur hac quidem forma iam dudum coniectura constituta in Indice Hesychiano ap. V. Rose, Aristot. fr. (ed. Teubn.), p. 16, 142.

Roemer indicavit —, quoniam τὰ πολλὰ τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολεμικῶν γενῶν τυγχάνει γυναικοκρατούμενα, haud inepte (οὐκ ἀλόγως) dicit τὸν μυθολογήσαντα πρῶτον συζεῦσαι τὸν Ἄρη πρὸς τὴν Ἀφροδίτην (Pol. II, 9, p. 1269 β 25 sqq.).

At hac una re satis facili perspectu libelli cuiusdam quamvis exigui ambitum explere non potuit Aristoteles. Neque ego crediderim, sed aliorum etiam Peripateticorum solutiones hoc quoque libello (cf. p. 180) comprehensas fuisse existimo. Optime autem accidit, quod quid Theophrastus de bubus illis statuerit satis certo constat; an casu factum esse existimas, quod in scholio a cod. **Vd** l. c. servato (p. 112, 4) Aristotelicis illis (v. ad l. 6) haec praemissa sint: ἀπόβλητον ἦν τοῖς ἀρχαίοις ἀρότην βοῦν κτείνειν κτλ., Theophrasti autem haec reddere doctrinam ex ipsius Porphyrii libro de abstinentia (II, 31¹); cf. spr. ad p. 112, 4) exploratum sit? A Theophrasto igitur quaestio illa in Lyceo agitata ita soluta erat, ut diceret, docere voluisse deos (vel, quod eodem redit, poetam), quantus honor bubus agricolarum adiutoribus esset habendus quantisque poenis qui eos violassent essent digni. Quam ob rem eos Soli potissimum sacros esse voluerit, nos fugit (cave enim ne Byzantinorum hanc in rem ineptiis²) abutaris); neque magis, num quid praeterea ex eodem Peripateticorum libro petatum h. l. in scholiis adsit, investigari potest.³)

Non minus bene rem egit Roemer finibus fragmentorum quorundam Ἀπορημάτων accuratius quam antea factum erat constituendis. In quaestionibus **B** 649 et **Γ** 142 a nobis editis Aristotelica usque ad p. 49, 11 et p. 58, 12 patere (v. Roem. p. 287) mihi admodum persuasit; neque obstare crediderim, quod quae priore loco ita Aristoteli tribuitur v. ἑκατόν interpretatio apud Aristarchum² recurrit (v. ad l. c.) et in quaestione **K** 252. 53 (p. 148 sqq.) ad Peripateti sodalem quendam (v. Prolegg. p. 421, 2) refertur. Contra in Eustathianis τ, p. 1873, 29, quorum de origine dubitare olim (l. c., p. 418, 1) non debebam, ultra progredi poterat vir doctissimus (p. 300); vix enim sibi persuadebit quispiam, in libro illo difficultates tantum in Lyceo motas, non etiam aut eorundem qui

1) Hic quidem locus e libro περὶ εὐσεβείας fluxit; similia etiam in Νόμοις eiusdem fuisse Dnemmler, M. Rh. XLII, p. 196, coniecit.

2) Tzetz. alleg. α, v. 13 sqq.: βόες Ἥλιου τίνες δέ; οἱ ἀροτῆρες βόες, | οἱ ἐργαζόμενοι τὴν γῆν καὶ τρέφοντες ἀνθρώπους | καὶ βλέπειν παρεχόμενοι ζῶντας τὸ φῶς Ἥλιου | καὶ μὴ θανεῖν ἐκ τοῦ λιμοῦ καὶ κατελθεῖν εἰς Ἄϊδου. Cf. quae ἐν Ἰλιάδι (an ad **K** 292?) repperisse se ἡλληγορημένα iactat Heraclitus qui fertur περὶ ἀπίκτων, cap. 39.

3) Velut erravit Nitzsch, erkl. Anmerk. z. Od. III, p. 387, ea etiam, quae schol. **II** μ 129 (f. 74^b) habet: τόσσα οἰῶν <om. cod.> πῶσα καλά] οἶμαι λέγειν τὰς τοσαύτας νύκτας κτλ., ad Aristotelem referens; id quod neque reliquis scholiis neque Eustathii verbis neque titulo libri Aristotelici commendatur. Magis etiam ab Aristotelis et ab ipsius adeo Porphyrii ratione ea discrepant, quae et in schol. **B** (f. 112^b) μ 353 et apud Eust., p. 1717, 37 (cf. etiam schol. **D** α 8, cum E Dindorfii fere congruens) leguntur, comites Ulixis propterea occidisse, quod aut diebus ad navigandum non aptis essent usi aut tempus per nequitiam trivissent.

eas proposuissent aut aliorum solutiones fuisse allatas. Quod si verum est, etiam solutionem apud Eustathium occurrentem (p. 127, 1 sqq.) haudquaquam ineptam illam Peripateticorum esse sponderim; ipsius autem Aristotelis esse, quamvis dubitationi esse locum concedam, veri certe non esse dissimile existimo.

Certius de fragmento Aristotelico 178 (edit. Teubn.) scholii Vd (ψ 337) nunc demum a nobis ad η 258 plene editi ultra fines a Roemero (p. 293) ei assignatos producendo iudicare licet. Vel magis enim, quam verba quae post ea, quibus fragmentum apud V. Roseum clauditur, statim leguntur (p. 69, 5 sqq.): εἴη δ' ἄν καὶ τοῦ σοφοῦ ἀθανασία οὐχ ἦν τοιαῦται δαίμονες χαρίζαιντ' ἄν, ἀλλὰ τοῦ Διὸς ἄν εἴη καὶ τῶν ἔργων, ἃ μὲν πέφυκεν ἀπαθανατίζειν, τοιαῦτα δ' ἄν εἴη ἀπὸ ἀρετῆς, ad Ethic. Nicomach. libri X cap. septimum accedunt¹⁾, etiam ea quae sequuntur (quae Roemero non innotuerant) Aristotelem produnt, ita tamen — id quod in Difficultatibus Homericis eius non est quod mireris — ut cum superioris aetatis eius doctrina quadam tenus Platonissante sint componenda. Quod enim apud Porphyrium (l. 9) legitur, Ulixem, si apud Calypsonem mansisset, καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀθανασίαν καὶ τὴν πρὸς θεοῦς ἄνοδον amissurum fuisse, quam maxime ad ea accedit quae Eudemo dialogo philosophus docuit; cf. cum alia tum fr. 40 (edit. Tbn.): . . . ὁ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ζηλώσας ἐν τῇ περὶ ψυχῆς πραγματείᾳ . . . οὔτε περὶ καθόδου ψυχῆς οὔτε περὶ λήξεων ἐμνημόνευσε, ἀλλ' ἐν τοῖς διαλόγοις χωρὶς ἐπραγματεύετο περὶ αὐτῶν, et fr. 41: λέγει δὲ καὶ ὁ δαιμόνιος Ἀριστοτέλης αἰτίαν, δι' ἣν ἐκεῖθεν μὲν ἰοῦσα ἡ ψυχὴ δεῦρο ἐπιλανθάνεται τῶν ἐκεῖ θεαμάτων, ἐντεῦθεν δὲ ἐξιοῦσα μέμνηται ἐκεῖ τῶν ἐνταῦθα παθημάτων, maxime autem fr. 37 (Cic. Div. I, 25, 53): *ut cum animus Eudemi e corpore excesserit, tum domum revertisse videatur*. Hoc igitur de quo agimus loco adhibito apparet, statuisse tum Aristotelem, virtute solum praeditos, cum hac vita functi essent, ad ipsos deos duci (πρὸς θεοῦς ἄνοδος), Ulixem igitur, si neglecta virtute immortalitatem a Calypsone praebitam praetulisset, vitam apud deos degendam, finem immortalitatis (τὸ τέλος τῆς ἀθανασίας²⁾), si modo recte l. 13 ita conieci) fuisse amissurum.

Omnia igitur usque ad extrema gravissimi scholii verba miserum, quod maxime dolendum, fatum experta ad Aristotelem referenda sunt, cui etiam ratiocinandi illum modum, ὅτι διὰ τῶν ἐναντίων οὐκ ἄν τις ἐνδύοιτο τὰ ἐναντία (l. 10), quam maxime convenire omnes semel moniti concedent³⁾; ita ut non necessarium sit ad Neo-Platoniorum de animae

1) p. 1177 β 31 sqq.: οὐ χρὴ δὲ κατὰ τοὺς παραινούντας ἀνθρώπινα φρονεῖν ἀνθρώπων ὄντα οὐδὲ θνητὰ τὸν θνητόν, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται ἀθανατίζειν καὶ πάντα ποιεῖν πρὸς τὸ ζῆν κατὰ τὸ κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ (locum Roemer indicavit). — Ceterum verbi ἀπαθανατίζειν notio prorsus eadem est atque v. ἀθανατίζειν apud Theophrast., phys. fr. 12 (Doxogr. p. 490, 21).

2) Non dubito quin extremo scholio Vd . . . ἔτυχεν, ἀλλ' οὐ (non ἀλλὰ) τοῦ τέλους supplere debuerim.

3) Neque ἐπίκηρον illud (l. 13) non est Peripateticorum, cf. Arist., gen.

ad deum ascensu (cf. Plotin. cum V, 9, 1. 2; V, 1, 3 tum I, 6, 8) placita confugere.

Et haec quidem de finibus, quibus Aristotelica quaedam sint circumscribenda.¹⁾ Priusquam autem eo transeamus, ut num quae forte quaestiones adhuc neglectae Aristoteli eiusve asseclis tribui possint quaeramus, de una solutione auctoris nomine insigni, qua in constituenda peculiari quadam ratione progressi sumus, paucis agendum est.

Tradunt scholia ε 334 (H T Vd; p. 56. 57) Aristotelem pro eo, quod in codicibus tum quoque circumferebatur, αὐθήεσα legi iussisse Ἴνω οὐθήεσα (ita enim pro codicum lectione corrupta αὐθήεσα scribendum esse iam dudum constat). Iam cum Roemer optime negaverit, fieri potuisse ut Circen et Calypsonem αὐλήεσας, Inonem οὐθήεσαν esse voluerit philosophus — sequitur enim: τοῦτο γὰρ πάσαις ὑπῆρχεν αὐταῖς καὶ μόναις· πᾶσαι γὰρ αὐταὶ ἐπὶ γῆς ὄκουσιν (p. 57, 5) —, tamen non mihi persuasit, verba inde a l. 4 ita esse constituenda, ut ἐπὶ δὲ τῆς Ἴνουσ αὐλήεσα οὐχ ἀρμόττει· διὸ οὐθήεσα ἐν πάσαις· τοῦτο γὰρ πάσαις ὑπῆρχεν αὐταῖς κτλ. scribatur. Rem enim, quam recte Roemer perspexit, eandem etiam verba qualia codices exhibent significare existimo, primo nimirum de Calypsonē et Circe disputantem Aristotelem αὐλήεσα esse scribendum coniecisse, deinde, ubi in Inonis condicione diversa haesisset, omnibus locis οὐθήεσα restituere maluisse; quae verborum sententia ut clarius appareat si quis ἐπὶ δὲ τῆς Ἴνουσ γενόμενος οὐθήεσα corrigere malit, etiamsi necessariam esse hanc mutationem negaverim, non magnopere refragabor.

At nemo adhuc explicavit, αὐλήεσα illud, si quidem ab αὐλή derivandum eam significet quae in aula habitet, cur non de Inone Cadmi filia dum inter homines versaretur (βροτὸς αὐλήεσα) dici potuerit, neque magis, quam ratione Circe et Calypso quia solitariae essent (μονώδεις²⁾, H Vd; p. 57, 4) αὐλήεσαι vocari potuerint. Neque ego haec expedivi, ita ut dubitatio oboreretur, an in eo, quod cod. **P** (μονώδεις) vel eo quod **T** (μονώδη) l. c. habent, verum lateret. Itaque cum alterum illud ad verborum μονωδός, μονωδία accedat similitudinem, et Circen autem et Calypsonem cantu solitario delectentur (ε 61, κ 221), μονωδία autem magis placere, si tiliarum cantus ad eas accedat in Problemasin Aristotelicis doceatur (v. ad p. 57, 4³⁾), αὐλήεσα non ab αὐλή sed ab αὐλόσ Aristoteli derivandum visum fuisse mihi persuasi, neque, quamvis

an. III, 2, p. 753 α 7. Theophr. h. pl. VI, 7, 3; VII, 5, 1; caus. pl. I, 20, 3; III, 22, 2; IV, 14, 4.

1) Haud scio an non supervacaneum sit monere, in scholio Γ 277 ad μ 374. 75 edito ea quae p. 114, 1 leguntur eam unam ob causam ab iis quae antecedunt esse dirempta, quo verbis scholii e regione positi melius respondeant: φησι illud (p. 114, 1) aequae atque V. Rose ad Aristotelem referimus.

2) Recte Dindorfius ad p. 279, 3: „Usitatum est μονήρεις.“ Ipsi Buttmano vox aliunde non erat nota.

3) Adde e Probl. XIX, 43 (p. 922. α 9): ἡ μὲν οὖν ψδὴ καὶ ὁ αὐλόσ μίγνυνται αὐτοῖς δι' ὁμοίτητα.

a codicis P vestigiis nonnihil recederem, μονωδοὶ ἦσαν in textum recipere dubitavi.¹⁾ Pugnat certe pro hac coniectura quod ita, cur Inonem βροτὸν αὐλήεσαν vocare noluerit Aristoteles, facile perspicitur — neque enim quicquam de cantu eius apud Homerum —; derivari autem ab αὐλόε potuisse αὐλήεσα eoque sensu ut sit *tibiarum amans* accipi facile concedet, qui et qualia veterum fuerint veriloquia et οὐδήεσαν *in terra habitantem* significare voluisse Aristotelem meminerit. Neque neglegendum est, cum coniecturam, in quam incidisset, ipsum postea dereliquisse.

Ceterum cum in uberiore quadam quaestione, unde scholium de quo adhuc egimus excerptum esse dicas, etiam Aristophanis Byzantii de v. αὐδήεσα sententiam allatam fuisse verba μήποτε δὲ τὸ αὐδήεσα οὐ τὸ ἀνθρωπίνη φωνῆ μόνον χρῆσθαι δηλοῖ (p. 57, 7; cf. not. ad l. 5—10) doceant, etiam alterum schol. ε 334 (p. 58, 8 sqq.), in quo item Aristophanis et Aristotelis huius verbi interpretationes, et Aristotelis quidem eodem quo p. 57, 5 vitio (αὐδήεσα) laborans, adiecta Chamaeleontis mentione, occurrant, ad eundem Porphyrium referre non dubitavi.²⁾ Quae autem p. 57, 11 sqq. edidimus cum ab eadem v. αὐδήεσα explicandi ratione, quam Porphyrium amplexum esse dixerim, proficiscantur, tum addunt quaedam, quae ad T 407 in exteriori cod. Veneti B margine, quem scholiis Porphyrianis refertum esse constat, leguntur; ita ut haec quoque, quamquam quaerendi forma non utuntur, nostro iure eodem contulerimus.

Quod si a solutionibus in scholiis Porphyrianis nominatim ad Aristotelem relatis ad eas nos convertimus, quae alias ob causas vel ad ipsum summum philosophum vel ad discipulos eius referendae sint, primo loco se offerunt ea quae in cod. T ad ι 106 (edit. p. 86, 14 sqq.) de Cyclopiis non in malam partem ὑπερφιάλοισ ἀθεμίτοις audientibus iis quae Antisthenes de hac quaestione protulit praemittuntur. In quibus quae de v. ἀθέμιτοι afferuntur, eos scriptis legibus non fuisse usos, sed unum quemque in suos exercuisse imperium, non possunt non memoriam revocare cum eorum, quae in Ethicis Nicomacheis leguntur (X, 10, p. 1180 a 27): καὶ ζῆ ἕκαστος ὡς βούλεται, κυκλωπικῶς θεμιτεύων παίδων ἢ δ' ἀλόχου, tum loci Politicorum de origine civitatum agentis (I, 2, p. 1252 β 20): πᾶσα γὰρ οἰκία βασιλεύεται ὑπὸ τοῦ πρεσβυτάτου καὶ τοῦτ' ἔστιν ὃ λέγει Ὅμηρος θεμιτεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἢ δ' ἀλόχων· σποράδες γάρ· καὶ οὕτω τὸ ἀρχαῖον ᾤκουν. Quam ad similitudinem nescio an id quoque accedat, quod aequae atque Ethicorum illo loco in scholio T (p. 87, 2) ex Homero verba θεμιτεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἢ δ' ἀλόχου (non ἀλόχων), qua forma nusquam praeterea versus ille citatur, afferuntur. Quamvis enim non nesciam, Koemerum (p. 277) recte demonstrasse, Aristotelem pro consilio suo dicere debuisse ἢ δ' ἀλόχου, tamen consensum illum satis pro-

1) Cum codice T μονώδη ἦσαν (= ἦσαν codicis) legerem, si μονώδης pro μονοειδής dici posse constaret neque ἦδον requireretur.

2) Dubitanter scholium Didymo tribuit Ludwich, Ar. Hom. T'xtkr. I, p. 556, 13.

fecto mirum si scholia transcribentis errori vel correcturae¹⁾ tribuerem, inconsiderate agerem; ex ipso autem Ethicorum loco initium scholii esse conflatum nemo scholiorum Homericorum rationis gnarus concedet. Eo igitur inclinaverim, ut Aristotelis temporibus versus 115 lectionem parum constituisse, eumque e memoria non de scripto verba afferentem modo hanc modo illam formam attulisse existimem.²⁾ Sed nescio an futuri sint qui in quaestione de origine solutionis diiudicanda plus ei rei tribuant, quod de aliis etiam rebus Polyphemum spectantibus Aristotelem egisse scholia nominatim testantur (p. 84, 13; 95, 3).

Accedit autem argumentum haudquaquam spernendum; bene enim Duemmler, *Antisth.* p. 21, qui etiam in Ethicorum et Politicorum locos digitum intendit, monuit, quae in eodem scholio de v. ὑπερφίαλοι legantur (p. 86, 16: διὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ σώματος), cum iis congruere quae, et ab ipso quidem Porphyrio, Ψ 269, p. 262, 6, in quaestione de alia quadam difficultate instituta nominatim ad Aristotelem referantur: τὸ ὑπερφίαλον τὸ πολὺ σημαίνει καὶ ἄμετρον.

Non solum igitur scholium secundo loco a nobis positum (p. 87, 11—23)³⁾, quod alteram recensione eorum, de quibus modo egimus, esse apparet, item Aristotelica (fortasse etiam Antisthenica, cf. l. 16 c. l. 3) continere persuasum habeo, sed etiam de quarto scholio (p. 88, 9 sqq.) eodem modo esse iudicandum existimo. Quae enim initio eius leguntur ex Antisthenis dialogis petita esse videntur (v. p. 178); ea autem quae (p. 88, 14 sqq.) quidam (τινὲς δὲ) de verbis οὐκ ἀλλήλων

1) Si modo ἡδ' ἀλόχου Aristotelis est, in reliquis scholiis eodem a nobis congestis verbum propter omnium codicum textum Homericum in ἀλόχων mutatum esse multo facilius intellegitur, quam ex ἀλόχων antiquitus tradito contra codices illos ἀλόχου esse factum.

2) Roemer l. c., Aristotelem in Ethicis ἀλόχων consulto in ἀλόχου mutasse existimat; ego eam lectionem, quae loco magis conveniret, eum praetulisse censeo.

3) Non recte Carnuth, *Ariston. περί σημ.* Ὀδ. p. 88, hoc scholium, verbis quidem nonnihil mutatis, ex Aristonici libro petatum esse existimavit. — Aristarchi de h. l. sententia ex Apollonii lex. v. ἀθεμίτων (p. 12, 22 sqq.: ὁ γοῦν Ἡλιόδωρος Ἀριστάρχειως μεταφράζων φησί· καθὸ οὐ κοινοῖς χρῶνται νόμοις κτλ.) et v. ὑπερφίαλοι petenda est. Quam eandem fere esse atque Aristotelis et Antisthenis — nisi quod Aristoteles ὑπερφίαλοι de corporibus accepit, Aristarchus οἱ κατ' ἀρετὴν διαφέροντες interpretatus est (*Apoll.* p. 158, 30) — non est quod mireris. Constat enim et diplas Aristarchum posuisse πρὸς τὸ ζητούμενον (v. locos *Prolegg.* II. p. 427, 1 allatos, quibus adde I 347) et de B 649 (v. p. 88) et X 202 (v. ad p. 257, 11. 12) *Peripateticorum* solutiones amplexum esse. Apud Apollonium autem quod legimus (p. 12, 29): καὶ ἔστιν ὁ δὸς ὁ τόπος οὗτος τῶν προβλημάτων idem est ac si locis compluribus de Cyclopiibus agentibus diplas πρὸς τὸ ζητούμενον posuisse grammaticus diceretur. Ad explicandas autem illas difficultates Aristotelis inventis, dummodo probaret, uti debebat. — Ceterum in scholio quod tertio loco posui (p. 87, 24 sqq.) nunc nescio an dubitandi signo uti debuerim. Magis enim reliquis ad Aristarchi v. ὑπερφίαλοι interpretationem accedit, cum καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ κρείττονος τάττεσθαι dicat.

ἀλέγουσιν dixisse feruntur: οὐ φροντίζουσιν ἀλλήλων ὅσον ἔνεκεν ὑποταγῆς eadem fere reddunt quae supra e Politicis Aristotelis attulimus. Atqui primo scholio (p. 86, 14 sqq.) Antisthenis et Aristotelis solutiones coniunctas deprehendimus; nonne igitur hoc quoque loco idem statuendum est?

Iam ad Aristotelis sectatores ut transeamus, Heraclides quatenus iis annumerari possit, nunc quidem (p. 180) finibus accuratioribus quam olim, ubi hac de re agere neglexi, circumscripsi, neque quae de Diocle Peripatetico in scholio X 208 allato protulissem nimis esse incerta dissimulavi. Ibidem et p. 182 de Theophrasti solutione ad μ 128 sqq. servata egi; de Chamaeleonte ipsius Aristotelis¹⁾, non — quae Ern. Koepkei, de Chamael. Heracliot. vita librorumque reliquiis, p. 3 sqq., erat sententia — Theophrasti discipulo, iis quae in Prolegomenis p. 422 et in Phil. XLIV, p. 245 sqq. attuli non habeo quod addam; ad Megaclidem autem quod attinet (cf. Prol. p. 414 et infra p. 193), inane verborum esset certamen, si persequerer, res Hectoris libro X narratas πλάσματα εἶναι (p. 256, 12; 258, 8) utrum similiter atque Aristoteles (cf. Prolegg. l. c. et p. 426) poetae defendendi, an impugnandi causa, ut P. Hagen voluit (quaest. Dion. p. 51. 52, cf. p. 54)²⁾, perhibuerit: exiguo enim fine altera cum altera sententia coniuncta est, atque non solum λυτικοῦ, sed etiam ἐνστατικοῦ vices sustinuisse Megaclidem etiam aliunde constat.

At restat Dicaearchus, quem non recte Penelopen insimulasse, quod parum verecunde in conspectum procorum potantium venisset, longo scholio in codd. HD ad α 332 sqq. servato docemur. Eius h. l. aequae atque ad β 51 et β 63 Heraclidis (cf. p. 180, 5) ἐνστασις tantum affertur; quam ad similitudinem accedit quod non solum quae contra poetam ab utroque prolata erant eodem modo afferuntur: αἰτιᾶται ὁ Ἡρακλείδης καὶ τὸ τῆς Τηλεμάχου δημηγορίας ἀνοικονόμητον (p. 27, 4) et αἰτιᾶται ἐκ τῶν ἐπῶν τούτων Δικαίαρχος τὴν παρ' Ὀμήρῳ Πηνελόπην, sed etiam solutiones criminationum eorum ab iisdem verbis incipiunt: ἀγνοεῖ δὲ ὁ κατήγορος τὴν δύναμιν τῆς δημηγορίας (p. 27, 14) et φάμεν οὖν ὅτι τὸ καθ' Ὀμηρον ἔθος ἀγνοεῖν ἔοικεν ὁ Δικαίαρχος (p. 19, 10). Iam cum quae pro poeta contra Heraclidem proferuntur veri simile sit e Peripateticorum disputationibus fluxisse, de iis quae Dicaearcho opponantur eodem modo indicandum esse facile quis statuerit. Cui suspicioni egregie favet quod ad ἔθος Ὀμηρικόν, quod ignorare videatur Dicaearchus, recurritur, ipse Aristoteles autem difficultatem eam, quam versus Ω 15. 16 praebere videbantur, solvit εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἀνάγκων

1) Cf. quae in Phil. l. c. disputavimus.

2) Haudquaquam spernendam orationis Dioneae XI cum Herodoti, Platonis, Aristotelis, aliorum scriptorum et scholiorum Homericorum (de his quidem verius Rob. Weber, Stud. Lips. XI, p. 163) locis comparationem Hagen (p. 42 sqq.) instituit. Sed rem qui ita aggredietur, ut investiget solutiones cum Dionis oratione collatae quorumnam poetae obtrectatorum criminationibus respondeant, melius ager certioraque efficiet.

ἔθῃ (cf. poet. 25, p. 1461 α 1 sqq.). Neque minus eodem ducit quod (p. 19, 21 sqq.) antiquis temporibus ipsis principibus non illiberale visum fuisse affertur opera suscipere quae postea servis mandata essent, velut Nausicaam non dedecuisse ipsam vestimenta ire lavatum; ad haec enim quam proxime accedunt, quae Dioscurides qui fertur (cf. p. 189) habet, quem Peripateticis plurima debere constat: ἀπλῆν ἀποδέδωκε τὴν δίαιταν (Ὅμηρος) πᾶσι καὶ τὴν αὐτὴν ὁμοίως βασιλεῦσιν, ἰδιώταις, νέοις, πρεσβύταις κτλ. (Ath. I, p. 8 F; cf. Rob. Weber, Stud. Lips. XI, p. 89)¹). Non indignum denique est quod asseratur, verba, quae p. 20, 6 leguntur, τὰ γὰρ τῆς ἐπιβουλῆς οὐχ ἡ κλίμαξ ἢ ἄχρι τοῦ ὑπερώου διεῖργεν, ἀλλ' ἕκαστος τῶν μνηστήρων ἐκώλυε Aristotelicum nescio quid sonare.

Quod si has ob causas ea quae contra Dicaearchum afferuntur e Peripateticorum studiis repetimus, cavendum est ne — id quod non cavit H. Amonait, de Plutarchi studiis Homericis, (diss.) Regimont. 1887, p. 16 — propter Plutarchi locum (non posse suaviter viv. sec. Epic. c. 12), de quo recte iudicavit C. Müller in FHG II, p. 246, προβλημάτων Ὀμηρικῶν eum fuisse auctorem perhibeamus. At mirum est auctorem βίου τῆς Ἑλλάδος, libri cum ab aliis tum ab ipso Porphyrio (abst. IV, 2) celebrati, ἀγνοεῖν insimulari τὸ καθ' Ὅμηρον ἔθος. Ita enim quin recte codicum lectionem τὸ καθόλου ἔθος vel ἔθνος emendaverit Polak (v. ad p. 19, 10) non dubitabunt qui v. Ὅμηρον per compendium scribendi rationis meminerint. Responderit aliquis, Dicaearchum a Themistio, soph. p. 285 B, in τῶν ἐπιθεμένων Ἀριστοτέλει numero afferri, ut mirum non sit, eum asseclis eius secus ac meruerit vapulare. Sed recte hac in re sophistae fidem denegavit Zeller, phil. Graec. II, 2, p. 718, 3, ita ut vix altera rei explicandae relinquatur ratio, nisi ut, priusquam opus illud palmarium scriberet, iuvenem Dicaearchum in Peripato cum aliis sodalibus Homericis studiis vacantem, sive libello aliquo cum iis communicato sive sermonibus habitis, de loco illo Homerico dubitationem movisse, huic autem quae opposita essent similiter atque aliorum et ἐνστάσεις et λύσεις in Quaestionum Corpore locum invenisse statuamus. Si altera huius scholii parte (p. 21, 11 sqq.) Antisthenica contineri recte posuimus (p. 176), vix casui cuidam tribueris quod hoc quoque loco (v. p. 179) Peripatetica cum iis coniuncta sunt.

Iam ut ad quaestiones transeamus, quae, quamquam Peripateticorum nomina in iis non occurrunt, iisdem tribuenda sint, iis, quas in Prolegomenis Iliadis p. 425 sq. propter Plutarchi auctoritatem e Quaestionum eo Corpore repetivimus, nunc intelleximus addenda esse schol. θ 267 sqq. (cf. ad p. 74, 20 sqq.) et v 215. 16 (VdH; cf. ad p. 118, 9); neque mihi persuadeo, cum quaestione ζ 244 (de qua cf. ad p. 63, 4) eam ipsam ob causam Peripateticis vindicanda non cohaesisse olim ea, quae nunc ad η 311

1) Eiusdem indolis est solutio γ 411 de quaestione (de qua cf. ad p. 39, 17 et infra p. 189, 1) διὰ τί ὁ Νέκτωρ βασιλεὺς ὦν τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἐπιτέλλει τὰ τῶν δούλων; prolata. Ubi item ad Nausicaam recurritur: ἀλλαχοῦ δὲ καὶ θυγατέρες τῶν τοιούτων βασιλέων μετὰ οἰκείων χειρῶν ἐπλυναν τὰ ἱμάτια.

leguntur de Alcinoο Ulixem filiam suam in matrimonium ducturum esse sperante, praesertim cum hic quoque ad τὸ παλαιὸν ἔθος et similia recurratur (p. 70, 20. 22; 71, 10).

Sed ultra progrediendum est; nam ea quoque, quae e Dioscuridis Isocratei copiis petivisse Porphyrium olim significavi¹⁾, Peripateticis deberi nunc cum Rob. Webero (de Dioscuridis περὶ τῶν παρ' Ὀμήρω νόμων libello, Stud. Lips. XI, 1888) statuo. Et de ipso Dioscuride ea, quae, postquam ego longo post tempore doctorum hominum animos denuo in eum converti, ab Hillero (Mus. Rh. XL, p. 204 sqq.), Kaibelio (Herm. XXII, p. 323 sqq.), Augusto Brunkio (de excerptis περὶ τοῦ τῶν ἡρώων καθ' Ὀμηρον βίου ab Athenaeo servatis, diss. Gryph. 1887) prolata sunt, hic singillatim referre aut quatenus iis accedendum sit post Weberi doctam dissertationem (p. 121 sq.) repetere nolo. Cum tantum autem effectum esse concedendum sit, libellum illum non posse esse Isocratis discipuli — quo in errore ipse versatus eram —, sed vestigia prodere certissima aetatis Aristarcho inferioris, difficultatem inde ortam, quod in ipsa disputatione Dioscuridea apud Ath. p. 11 A (p. 106, 8 W.) verba οὕτω δὲ καὶ τὰ ἔπη ταῦτα προηγέκατο Διοσκουρίδης ὁ Ἰσοκράτους μαθητῆς occurrunt, cum Webero (p. 122) Wachsmuthium secuto ita interpretari, ut *Dioscuridem quendam alterum cognominem laudare Isocrateum* statuam, nunc tamen (cf. infr.) vereor; violentius enim videtur esse, ita ut nesciam an cum Brunkio (p. 31) et Kaibelio (p. 333) ponere praestet, nomen illud a Suida (II, 1, p. 1089 b 4 Bhd.), cui uni initium libelli debet, ex Athenaei loco modo allato titulo additum esse; quamquam sic quoque difficultates restare Kaibelium non fugit.

Sed hoc non multum refert, neque ego in hac editione, dum iudicium fluctuat²⁾, neque in his Epilegomenis — hic quidem brevitatis studio quam maxime commotus — Dioscuridis nomine uti dubitavi. Longe gravius est, non ipso Dioscuride, sed uno e fontibus ab hoc adhibitis, Peripatetico sine dubio, usum esse Porphyrium.

Ac Dioscurideis quidem eum non usum esse cum iis quae Weber p. 151 attulit tum ea re commotus concedo, quod quae ad similitudinem eorum accedunt multo longius ab iis distant quam quae Plutarchus, quem in Convivalibus Quaestionibus iis usum esse constat³⁾, inde ex-

1) Ad γ 411 antiquam sententiam meam corrigere neglexi.

2) Certius tamen quam debebam Dioscuridem auctorem libelli esse ad p. 82, 1 sqq. pronuntiavi.

3) De fontibus Plutarcho cum Porphyrio communibus sic statuendum est — id quod post ea quae Rob. Weber p. 146 sqq. attulit monere non supervacaneum est —, ad librum de audiendis poetis Corpore Peripateticorum eum usum esse (cf. Prolegg. p. 425 sq.) neque adesse vestigia quae ad Dioscuridem ducant; neque enim recte egit Weber (p. 163), cum quae eius libri capite 10 (p. 29 DE) leguntur ex eo repetivit. Contra in Convivalibus Quaestionibus (quarum de origine, ut h. l. obiter afferam, toto caelo Ernestium Graf, in commentat. philol. ad honorem O. Ribbeckii, p. 57 sqq., erravisse, idem Weber p. 170 persecutus est) Dioscuride eum usum esse cum alii loci tum is, quem in Prolegg. p. 375 attuli (VIII, 6, 4): εἰ δὲ τοῖς τὸν ἀρχαῖον βίον διαμνημονεύουσι

piscatus est. Accedit quod neque quaestio ad δ 52 plenius quam ad A 449 tradita, quamquam in eadem re versatur, quam ex Aristarcho sine dubio Dioscurides ap. Ath. V, p. 193 B (p. 111, 6 W.) habet, ulla cum eo coniunctione tenetur. Negat Porphyrius (p. 44, 2. 3) poetam αἰρομένας ποιῆσαι τὰς τραπέζας οὐδὲ τὰ λείψανα τὰ ἐκ τοῦ συμποσίου συναγόμενα (quo tempore id factum sit aut non curavit aut non addidit), accuratius Dioscurides ap. Ath. V, p. 193 B (p. 111, 6 W.): ἀπαλλαγέντων δὲ τῶν δειπνούντων αἱ τράπεζαι ἐβατάζοντο, ὡς περ παρὰ τοῖς μνηστῆρι (τ 61) καὶ τοῖς Φαίαισιν, ἐφ' ὧν καὶ λέγει ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός (η 332), δῆλον ὡς τὰ ἀγγεῖα.¹⁾ Contraria igitur haec prorsus inter se, ita ut neque ab Aristarcheis, unde Dioscuridem, sua h. l. Porphyrium mutuatum esse (ut Webero p. 165, 1 placuit) existimem.

Et Porphyrii quidem qualis h. l. fons fuerit clarissima in luce ponunt ea, quae extrema in quaestione eius leguntur: οὐχ ἦττον ὧν κατορθοῖ ἐν οἷς λέγει σοφὸς εὐρίσκεται (ὁ ποιητῆς) ἢ ἐν οἷς ἀποσιωπᾶ καὶ οὐ λέγει, Lyceum enim quam maxime redolent, ut, si in περιποιητικῆς cap. 24 cum verbis p. 1460 α 5: "Ὅμηρος δὲ ἄλλα τε πολλὰ ἄξιός ἐπαινέσθαι, καὶ δὴ καὶ ὅτι μόνος τῶν ποιητῶν οὐκ ἀγνοεῖ ὁ δεῖ ποιεῖν αὐτόν, coniuncta legerentur, nemo profecto miraretur. Quod si Porphyrius hanc quaestionem ex eodem Corpore unde id genus alias petivit, eundem fontem etiam Dioscuridi patuisse alii loci docent.

Postquam enim libellum et sententiarum et sermonis indole ad Peripatum potissimum accedere optime perspexit Kaibel, Herm. XXII, p. 326, quaestiones de Achillis illo ζωρότερον δὲ κέραϊρε (I 203) iam ab Aristotele agitatae (poet. cap. 25) in verbis Dioscuridis satis decurtatis suoque ut videtur loco motis (Ath. I, p. 10 C = p. 102, 17 W.): καὶ κράσεων δὲ γένη διάφορα ἐπίσταται· οὐκ ἂν γὰρ Ἀχιλλεὺς τὸ ζωρότερον κεραίρειν διέστειλε, μὴ οὐσης τινὸς καθημερινῆς κράσεως, vestigia apparere recte Weber (p. 149, 50) animadvertit; quae vestigia clarius apparent, si Plutarchi Quaest. Conv. V, 4 verba ut e Dioscuridis opere integro petita (cf. p. 189, 3) adhibere licet. De loco autem I 203 in Peripateticorum Quaestionum Corpore quaesitum fuisse o scholio Por-

πιτεύειν, docent. Hoc autem in opere num praeterea etiam Corpore illo Plutarchus usus sit — id quod olim, Prolegg. p. 373, suspicatus sum Weberque, p. 171, amplexus est —, nunc mihi non constat; praeter unum enim eum locum (V, 4), quem nunc propter ea ipsa, quae Weber, p. 150, attulit, e Dioscuride tum nondum decurtato, cui res aliunde, velut e Theophrasti περὶ μέθης, petitas ipse Plutarchus adiunxerit, repetiverim, nihil quod huic sententiae faveat afferri potest.

1) His verbis, si modo sunt Dioscuridis (Aristarchi sine dubio sunt, v. Weber, p. 129), adiectis non negatur certe (id quod Porphyrius l. c. negavit), etiam reliquias ciborum per ancillas amoveri facere poetam; neque enim negligere potuit Aristarchus in ipso illo, ad quem recurrit, versu τ 61 etiam verba αἱ δ' ἀπὸ μὲν πίτον πολὺν ἥρεον legi. Cf. etiam cum athetesi a Dioscur. ap. Ath. V, p. 193 B allata (de qua vid. Ludwig, Ar. Hom. Txtkr. I, p. 511, 23 sqq.) eund. ibid. I, p. 13 A. (= p. 110, 23 sqq. et p. 113, 20 sqq. Web.).

phyriano eo loco servato constat; facile igitur Webero a Dioscuride quoque eundem fontem fuisse usurpatum statuenti (p. 146. 50) assentior, praesertim cum etiam disputationem de Agamemnonis οἶνοφλυγία institutam, cuius quamvis exiles reliquias eodem Dioscuridis loco apparere Webero (l. c.) concedo, in eodem Peripateticorum libro fuisse veri simile sit (v. Prolegg. p. 426). Bene tamen factum est, quod duo scholiorum loci, quibus haec sententia fulciatur, accedunt. E quibus γ 411 et doctrinae Dioscuridis respondere et cum quaestione propter Dicaearchi memoriam ad Peripatum referenda congruere supra apparuit (p. 188, 1). Rem autem conficit, quod duarum rerum, quae ad θ 267 sqq. Demodoci impii cantus excusandi causa a Porphyrio afferuntur, altera (= p. 75, 1 sqq.) apud Plutarchum (aud. poet. 4, p. 20 A: διὸ καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα τῷ κιθαρωδῷ προκτάπτοντα πεποίηκεν· ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι κτλ.), altera (= p. 74, 20 — 75, 1) apud Dioscuridem (Ath. I, p. 14 C = p. 116, 13 sqq. W.: οὐ διὰ τὸ ἀποδέχεσθαι τὸ τοιοῦτον πάθος, ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ἔργων, εἰδῶς¹⁾ ἐν τρυφερῷ τινι βίῳ τεθραμμένους) recurrit; una autem propter consensum cum Plutarchi de audiendis poetis libello, de quo supra totiens egimus, summa veri cum specie ad Peripateticas Quaestiones referenda est, ita ut alteram quoque solutionem indidem repetere non verear²⁾; accedit quod hac quaestione contra Platonis et Zoili criminationes disputatur (cf. Prolegg. p. 426).

Quae cum ita sint, propter Porphyrii cum Dioscuride consensum ex Odysseae scholiis praeter ea, de quibus modo egimus, etiam ζ 221 et θ 78 recte a Webero ex eodem fonte derivata esse existimo. Ad Iliadem quod attinet, quaestiones Z 265 et Λ 624³⁾, quae olim e Dioscuridis libro repetivi, nunc cum Webero (p. 149 sqq.) e Peripateticorum thesauro derivandas esse⁴⁾ existimo.

Sed in his subsistendum est; vereor enim ne et operis Dioscuridei fines et Peripateticorum libri collectanei ambitum nimis Weber amplificaverit. Quod ne ego quoque commisisse existimer, et quatenus cum eo faciam diligenter significavi et, quantum huius libri consilium patitur,

1) Propter scholii Porphyriani verba (p. 74, 20) δι' ὧν ἡδονται σωφροσύνων αὐτοῦς ego ἢ ante εἰδῶς a Wilamowitzio insertum omiserim.

2) In annotatione ad θ 267 aut non afferre debebam Weberum aut pluribus de Dioscuride agere. Eo enim loco, quem e Weberi commentatione (p. 180. 81) ibi attuli, de Ath. XII, p. 511 A sqq. agitur, ubi Dioscuridea adesse parum constat; quod si huic debentur, e Peripateticorum doctrina certe non fluxerunt.

3) Ad Λ 624 ego [Plut.] V. Hom. c. 210 contuli; cum Z 265 Weber (p. 102) cap. 206 composuit; cf. eundem p. 174 de condicione, quae eius libri capitibus 205 sqq. cum Dioscuride intercedat, disserentem.

4) Fortasse etiam θ 53, si modo recte Weber (ad p. 109, 10 sqq.) Dioscurideae de cibis heroum disputationis (Ath. I, p. 11 B) inde a p. 25, 17 K.: μήποτε δὲ καὶ συνωνυμῆι τὸ ἄριστον τῷ δείπνῳ κτλ., quae verba Porphyrianis sane simillima sunt, alterum atque eorum quae antecedunt (haec quidem Aristarcho debentur) fontem statuit. Ego in Prolegomenis (p. 373. 74) scholium non recte ex ipso Dioscuride derivavi; Plutarchus contra (Q. C. VIII, 6, 4) sine dubio ex hoc ipso pendet (cf. spr. p. 189).

quae non evicisse mihi videatur addam. Erravit autem in eo, quod inter Peripateticorum studia Homeri carminibus explicandis impensa et solutiones ab iis aut inventas aut collectas non distinxit. Ita ut non solum apud Athenaeum (praeter libr. I) etiam, ut alios mittam, libris V et XII, sed etiam apud Dionem Chrysostomum et Plutarchum in opusculis quibusdam Peripatetica id genus latere satis multa perspexit eaque optime neque sine fructu congegisset, ita ex eodem Dioscuride ea fluxisse omnia non probavit; velut — ut in una re subsistamus —, quamvis libro quinto Athenaei inesse Dioscuridea concedamus, libro duodecimo largiamur, altero loco cum Herodici Cratetei doctrina¹⁾, altero cum Stoicis adeo permixta sunt, ut summi cuique tributum esse saepe non constet. Sed haec ad nos non pertinent; nostrum potius est indicare, cur locos quosdam a Webero propter consensum qui cum Porphyrianis iis intercedat e Peripateticorum Corpore derivatos neque in textu neque h. l., ubi de Aristotelis eiusque assecularum solutionibus in scholiis obviis egimus, addiderimus.

Ita, ut in duobus locis subsistam, quaestionem Porphyrianam ad Ξ 314 traditam propter verborum quorundam cum Ath. XII, p. 511 B (= p. 107, 16 W.), quem locum e Dioscuride repetivit Weber (p. 180), consensum e Peripateticorum Corpore cum eodem derivate vereor; neque enim iniuria de fragmenti illius initio „*Stoicum quendam, inquit ipse, audire tibi videaris contra Epicureorum rationem pugnantem*“.²⁾ Neque magis quae ad l 186 de Achille fidibus canente Porphyrius habet propter consensum, qui cum Dione Chrysostomo (or. 2, p. 82 R.) iis intercedit, ad fontem cum Dioscuride ei communem referre audeo; alia quae afferre possum, ne longus sim, omitto. Omnino autem, ut solutiones difficultatum Homericarum in Peripateticorum disputationibus prolatas ab iisdem fuisse collectas nunc quoque contra Hageni $\epsilon\nu\sigma\tau\alpha\tau\iota\upsilon$ verissimum esse existimo (v. p. 179 sq.) — neque neglegendum est, librum id genus Musei Alexandrini sodales condidisse (Porph. l 682) —, ita opus quoddam collectaneum multifariam illam Peripati de rebus Homericis doctrinam complexum ego certe neque olim significavi³⁾ neque nunc facile mihi fingo. Neque habeo igitur quod h. l. quaeram, quonam modo res quaedam ad Peripateticos nominatim relatae neque $\zeta\eta\tau\acute{\eta}\mu\alpha\tau\omicron\varsigma$ cuiusdam vestigia prodentes in scholia (velut γ 267) pervenerint: ad Porphyrium certe nihil ducit.

Spretis denique adiumentis ab aliis scriptoribus petendis, quaenam quaestiones, etiamsi Peripateticorum aut $\epsilon\nu\sigma\tau\alpha\tau\iota\kappa\acute{\omega}\nu$ aut $\lambda\upsilon\tau\iota\kappa\acute{\omega}\nu$ nomina in iis non afferantur⁴⁾, propter placita quaedam in iis occurrentia ad eos

1) Etsi enim Carol. Schmidt, de Herodico Crateteo (Progr. gymn. Elbing. 1886), p. X Herodicea libri quinti capp. 3—18 terminavit, ipse Weber, p. 184, etiam in sequentibus nonnulla ex iis petita esse concessit.

2) De Marte adultero a Volcano deprehenso aliter atque h. l. (p. 107, 18 Web.) apud Ath. I, p. 14 C Dioscuridem (Peripateticos nimirum secutum) agere supra (p. 191) vidimus.

3) Weber quoque (p. 124) me Peripateticarum solutionum Corpus constituisse recte attulit.

4) Huic quaestionum generi etiam schol. δ 1 et quae cum eo cohaerent me annumerare vel ex iis quae in Prolegg. p. 417 attuli apparet.

referendae esse videantur quaeramus. In quibus primo loco se offert schol. C 98; quid enim Achilli διὰ τὰ καλὰ ἔργα et vivere volenti et mori similis quam quae in Eth. Nicom. III, 12 (p. 1117 β 9 sqq.) accipimus: ὄσω ἂν μᾶλλον τὴν ἀρετὴν ἔχη μᾶλλον ἐπὶ τῷ θανάτῳ λυπηθήσεται· τῷ τοιούτῳ γὰρ μάλιστα ζῆν ἄξιον ἀλλ' οὐδὲν ἥττον ἀνδρείος, ἴσως δὲ καὶ μᾶλλον, ὅτι τὸ ἐν τῷ πολέμῳ καλὸν ἀντ' ἐκείνων αἰρεῖται vel quae IX, 8 (p. 1169 α 18 sqq.) traduntur: τὸ τῶν φίλων ἔνεκα πολλὰ πράττειν καὶ τῆς πατρίδος, κἂν δέη ὑπεραποθνήσκειν περιποιούμενος ἑαυτῷ τὸ καλὸν κτλ.? Profecto hanc si quis solutionem ipsi Lycei capiti tribuerit, me facile habebit adsentientem. Scholae eius certe doctrinam ipsum primum Iliadis zetema sapit (adde haec ad Prolegg. p. 404, 3), si quidem quaestio διὰ τί ἀπὸ τῶν τελευταίων ἤρξατο καὶ μὴ ἀπὸ τῶν πρώτων ὁ ποιητὴς ea circumscribit fere, quae poet. 23, p. 1459 α 30 sqq. docemur: θεσπέσιος ἂν φανείη Ὀμηρος τῷ μὴδὲ τὸν πόλεμον καίπερ ἔχοντα ἀρχὴν καὶ τέλος ἐπιχειρῆσαι ποιεῖν ὄλον κτλ., item schol. κ 20 (cf. κ 242), cuius cum verbis, ἀνεύθυνα τὰ τῶν μύθων esse, locum Aristotelicum de traegodia agentem in annotatione contulimus. Quid, quod ineptam disputatiunculam illam (Z 164. 65) de verbis ἔθελεν φιλότῃτι μιγῆμεναι οὐκ ἐθελούσῃ et ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε (γ 272) institutam nunc, postquam Peripatetica in scholiis latere multo plura quam antea suspicatus eram intellexi, ut e quaestionibus in Eth. Nicom. V, 11 de ἀδικεῖν et ἀδικεῖσθαι condicionibus institutis detortam scilicet eidem origini assignare non vereor. De aliis quibusdam locis (velut γ 20; p. 32, 5) ad ea quae in notis attulimus legentes relegare sufficet.

Restat, priusquam ad Stoicorum solutiones a Porphyrio adhibitas transeamus, unus locus in confinio quodam modo harum et Peripateticarum positus, ι 5 sqq., quo loco de difficultate totiens agitatae, qui fiat ut vitae voluptuariae laudator Ulixes existat, disputatur. Qua de quaestione cum olim (Prolegg. p. 414) haesitavisset, Megaclicis certe solutionem, quam sine dubio continet (v. ad p. 81, 12)¹⁾, eo quoque loco ex eodem Peripateticorum Corpore, unde reliqua Megaclicia, Porphyrium hausisse nunc statui. Accedit, quod Seleuci interpretatio ei adiecta est; hic enim, etiamsi Peripateticis annumerari non possit, studia eorum et inventa minime neglexit: in iis certe quae apud Athenaeum II, p. 40 CD leguntur fragmentum ex Aristotelis (102 edit. Tbn.) libro περὶ μέθης attulit — quam ob rem Kaibelium p. 93, 19 v. καὶ μέθας non recte uncis inclusisse existimo —, apud eundem autem X, p. 430 C Chamaeleonti obloquitur (cf. Carol. Bapp in Commentatt. phil. ad honorem O. Ribbeckii, p. 262), tertio denique eiusdem loco (de quo cf. etiam p. 194, 1), II, p. 50 A, ea quae protulit cum Clearchi quae antecedunt et Theophrasti quae sequuntur verbis cohaerere videntur. Idem in scholio, de quo h. l. agimus, Megaclicis solutionem respexisse

1) De origine scholii Porphyriani quamquam cum R. Webero, p. 182, consentiam, me non propter verba (Dioscuridis ut ille putat) apud Ath. XII, p. 513 B servata ita iudicare, ex iis quae p. 192 attuli apparet.

sed non amplexus videtur esse, ita quidem ut Eratosthenem secutus εὐφροσύνην eo sensu ut εὖ φρονεῖν esset accipere maluerit. Cui loci interpretationi si recte καὶ κῶζει τὴν αὐτάρκειαν adieci, aut ipse Seleucus Ulixem aut (quo magis inclino) Porphyrius Seleucum ita αὐτάρκειαν, quam poeta victui heroum tribueret, melius tueri addidit. Utri autem Seleuci librorum, commentarione Homeri (ut schol. α 215) an συμμίκτοις eius, haec tribuenda sint, nunc non magis quam cum Prolegomena scriberem (p. 380) mihi constat; quod si e συμμίκτοις repetenda sunt, et haec et alia, quae Bapp, p. 264. 65, attulit, haudquaquam inanium solutionum captatorem — id quod propter rem a Suetonio (Tib. 56) narratam aliquis forsitan posuerit¹⁾ — eum fuisse apparet.

2 d.

Paucissima e nova hac tot Odysseae scholiorum editione in Stoicorum aut solutiones aut poetae versuum interpretationem redundaverunt. E quibus quae ad schol. ε 182, quod meliore forma quam quaestio Vaticana κγ' ad nos pervenit (cf. p. 168), pertinent, in annotationibus iam protulimus; in quibus (p. 107, 2) etiam de scholio λ 322, qui fiat ut Minos ὀλοόφρων dicatur, quaerente egimus; quod autem in scholio γ 20 Lycei et Porticus definitiones indagavisse mihi visus sum — Stoica sine dubio in eo adsunt — cum ea re quod utriusque scholae opus quoddam collectaneum Porphyrio praesto fuit optime congruit.

Haec paene omnia; nam nisi forte quis nonnulla eorum, quae supra Antistheni vindicavimus, Stoicis tribuere malet, qua de re in angusto multorum placitorum confinio nonnumquam dubitari posse concedendum est²⁾ — sed pugnat pro Antisthene ipse exiguus ille huius carminis solutionum, quae quidem certas ob rationes Stoicis tribuendae sint, numerus —, unus restat locus, γ 332; de quo in hac huius libri parte pluribus me acturum esse in annotatione iam significavi. Quaeritur, cur in sacris a Nestore factis, ut apud Iones, priusquam concilium mitteretur, diis linguas obtulerint. Solvendi causa cum alia tum illud affertur, Mercurio, cui — apud Phaeaces certe —, priusquam convivae cubitum irent, libatio fieri soleret, etiam linguas λόγῳ ὄντι sacrificatas esse.

Qua cum solutione conferendum est, quod apud Heraclitum, alleg. 72, p. 142 M., inter alias rationes, quibus appareat Mercurium esse λόγον, haec leguntur: γλῶττα δ' αὐτῷ θυσία, τὸ μόνον λόγου μέρος, καὶ τελευταίῳ ἐπὶ κοίτην ἰόντες Ἑρμῆ σπένδουσιν,

1) Tamen neque post argumenta a Bappio l. c., p. 262 sq., prolata pro eodem utrumque habendum esse mihi persuasi. Scholia enim A 340. 381, in quibus affertur (alia argumenta vid. in Prolegg. II p. 380, 1), nunc quoque nescio cuinam nisi Didymo adscribam; eademque ratione Ludwichium (Ar. Hom. Txtr. I, p. 190. 92) video iudicare. Locus autem Athenaei II, p. 50 A, quem non omitendum est in Epitome legi, ita comparatus est, ut mihi non constet utrum Demetrius Ixion (id quod Bappius voluit) a Selenco, an hic ab illo afferatur, an Demetrii memoria ab Athenaeo iniecta sit. Res itaque adhuc incerta.

2) Vid. imprimis Addenda ad p. 5 et ad p. 100.

ἐπεὶ πάσης φωνῆς ἐστὶν ὄρος ὕπνος, prorsus eodem modo quo in schol. Apoll. Rhod. I, 517: ὅτι ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς κρατῆρα κινῶν, ὅτε μέλλοιεν καθεύδειν, καὶ τὰς γλώσσας τῶν ἱερείων ἐπιθύειν τῷ Ἑρμῇ καὶ ἐπισπένδειν οἶνον. καὶ ἴσως φυσικῶς· ἐπεὶ γὰρ Ἑρμῆς λόγος εἶναι παραδέδοται, ὄργανον δὲ αὐτοῦ ἡ γλῶσσα, ἥτις ὕπνου ἐπιπεσόντος ἡρεμεῖ, εἰκότως τῷ Ἑρμῇ αὐτὴν θύουσιν. καὶ Ὅμηρος· γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, scriptum videmus. Qui loci cum inter se ea re congruant, quod cum Mercurius λόγος esse perhibeatur tum linguae non — ut est apud Homerum — omnibus diis, sed huic sacrificari dicuntur, quin ex eodem fonte, et Stoico quidem¹⁾, originem ducant dubitari nequit. Ex ipso autem Stoicorum Corpore de philosophorum placitis agente, unde quaestiones quaedam Iliadem spectantes fluxerunt (v. Prolegg. p. 402), haec quoque²⁾ derivata esse, et e Porphyrii verborum cum Heraclito consensu sequitur et ea re confirmatur, quod iis quae inter scholia Apollonii paullo ante (ad v. 489) leguntur G. Heylbut, Mus. Rh. XXXIX, p. 158, eandem originem vindicavit.

His autem, quae similiter Rob. Weber (Stud. Lips. XI, p. 143. 44) iam effecit, addendum est, solutionem illam a Porphyrio allatam Antipatri videri esse, Tarsensis, philosophi inter Stoicos haud ignobilis, si modo ea quae nunc extremo scholio leguntur (p. 38, 9): οἱ δὲ ὅτι τῷ Ἑρμῇ πυμάτω σπένδοντες ὅτε μνησαίετο κοίτου· τούτῳ οὖν καὶ τὰς γλώσσας λόγῳ ὄντι ἐκάρπουν, cum iis quae nominatim huic tribuuntur (l. 1): ὅτι χρῆ αὐτῇ τέλος ἐπιθέσθαι πρὸς κοίτην ἰόντας³⁾, olim cohaeserunt. Quod admodum veri simile est; nam non solum iis quae Stoicum illud Corpus praebebat ita quam maxime respondent, sed etiam in scholio

1) Quae apud Cornutum cap. 16 de Mercurio λόγῳ leguntur: διάκτορος κέκληται ἢ ἀπὸ τοῦ διαχεῖν τὰ νοήματα ἡμῶν εἰς τὰς τῶν πλησίον ψυχὰς· καθὼ καὶ τὰς γλώσσας αὐτῷ καθιεροῦσιν, ea re differunt, quod libationis antequam homines cubitum eant institutae mentionem non iniiciunt; cf. schol. RV Ar. Plut. 1110. Libationes tantum, neglecta altera re, Plut. Q. C. VII, 9 extr. affert.

2) Plus distat Dioscurides ap. Ath I, p. 16 B (= p. 120, 6 Web.): ἐσπένδον δὲ ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες καὶ τὰς σπονδὰς ἐποιούοντο Ἑρμῇ, καὶ οὐχ ὡς ὕστερον Διὶ τελείῳ· δοκεῖ γὰρ Ἑρμῆς ὕπνου προστάτης εἶναι· σπένδουσι δ' αὐτῷ καὶ ἐπὶ ταῖς γλώσσαις ἐκ τῶν δείπνων ἀπιόντες· προσνέμονται δ' αὐτῷ αἱ γλώσσαι διὰ τὴν ἐρμηνείαν. Quae nescio an fidenter nimis Weber (p. 144) ad Stoicos item et ad ipsum quidem Corpus illud rettulerit; mihi certe neque ὕπνου προστάτης neque διὰ τὴν ἐρμηνείαν illud (cf. Arist. de respir. II, p. 476 a 18: ἡ φύσις χρῆται τῇ γλώσσῃ πρὸς τε τοὺς χυμοὺς καὶ πρὸς τὴν ἐρμηνείαν) Porticium redolet.

3) Ut (ad p. 38, 1 sqq.) propter mira illa scholii excerpti verba: ὅτι χρῆν αὐτῇν πείθεσθαι πρὸς μῆτιν ἰόντας suspicarer aliud quid in scholii T verbis corruptis latere posse, ea re inductus sum, quod secundum Chrysippum, ap. Galen. de placit. Hipp. et Plat. III, 8 (vol. V, p. 352. 51 K.) Μῆτις φρόνησις τις est, qua devorata Iuppiter Minervam pepererit, ἐπειδὴ τὰς τέχνας ἀπάσας ἐν τῇ καρδίᾳ συνισταμένας διὰ τὸν λόγον εἰς τὸ φανερόν ἐκφερόμενοί τινες λόγοι ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐξίσαιον. An longe plura allegorica e Corpore illo Porphyrius de h. l. excerpserat, ut rudera tantum tristia nunc supersint?

recentiore de eadem re verbis nonnihil mutatis agente, quod cod. **E** servavit (p. 38, 12 sqq.) et in schol. **H** excerpto (ad p. 37, 11 sqq.): οἱ δὲ ὅτι δεῖ παύειν αὐτὴν εἰς κοίτην ἰόντας· ὄθεν καὶ τῷ Ἑρμῇ πυμάτω σπένδεσκον, coniuncta adsunt. Praeterea quae de utraque vetustorum Graecorum consuetudine in scholiis afferuntur, quae ea re quam maxime ab Antipatri ratione differunt, quod non coniunctam alteram cum altera commemorant, quamvis pauca quaedam Stoica in iis adsint, non est cur ad Porphyrium referamus¹⁾; scholium dico η 138 (vulg.) et ea, quae Weber p. 144, 1 parum circumspecte Porphyrio tribuit: κ 277 (**H**; in quo cum Cobeto, Mnem. N. S. VII, p. 436 ἀλλ' ὅτι λόγιος ὁ θεός legendum), κ 305 (**T**; v. ad p. 100, 10), ο 319 (**H**), cuius verba: ἐπειδὴ τὸν Ἑρμῆν τοῦ λόγου λέγουσιν ἔφορον καὶ τῶν τεχνῶν ἐπιτιμήμονα a Stoico certe fonte quam maxime discrepant.

2 e.

De solutionibus denique contra grammaticorum ἀθετήσεις prolatis hoc quoque loco (cf. Prolegg. II. p. 427 sqq.²⁾) acturis in iis subsistendum est locis, in quibus primi illi offendisse, neque — quantum his quidem temporibus effici potest — philosophorum aliorumve dubitationes amplexi esse³⁾ videntur. Pleraque autem huius generis quaestiones ita comparatae sunt, ut — id quod in quaestiones de Iliade institutas non cadit (cf. l. c. p. 435 sqq.) — a ceterarum quaestionum forma minime discrepent. Quas, quoniam ἀθετήσεις non per ipsa scholia traditas diligenter suis locis indicavi, non est cur h. l. enumerem; id unum addendum, non adeo esse mirum, verba, quibus initio quaestionum λ 315, μ 86, ψ 218 versus pro spuris esse habitos afferatur, a Carnuthio, Aristonici περὶ σημ. Ὀδ.

1) De reliquis solutionibus a Porphyrio de ea re allatis tenendum est, eam, quae Apionis est (p. 37, 13), in schol. Apollonii, quod c. nov. lemm. statim sequitur, e Philochori libro περὶ θυσίων afferri: ὅτι (ἢ γλώσσα) τὸ κάλλιστον τοῦ σώματος καὶ πρωτεύον ἐστι. Ubi quae sequuntur: καὶ Ὀμηρος ἀλλ' ἄγε τάμνετε γλώσσας ἀντὶ τοῦ παύετε τοὺς λόγους, in schol. **M**^a, cuius initium ad p. 38, 9 sqq. attuli, repudiantur: εὐηθεῖς γὰρ τὸ λέγειν σύντεμε τοὺς λόγους.

2) Afferre ibi debui, non satis certas ob causas multa scholia res quasdam ut ἀπρεπῆ notantia a Cobeto, Mnem. N. S. II, p. 163 sqq., Aristophani Byzantio tributa esse.

3) Cf. Prolegg. p. 439. — Ex Odysseae locis ζ 244 et μ 374 huc pertinent, de quibus Peripateticos iam egisse aut constat aut certo concluditur. Etiam solutio η 311 ad παλαιὸν ἔθος recurrens ita comparata est, ut ad eosdem quam ad Aristarchi adversarium referre malim; quae autem ad κ 329 in codd. Vd et H leguntur (p. 99, 8 sqq.) a ceteris scholiis quae eo congesimus adeo non possunt divelli, ut aeque atque haec superiorum neque Alexandrinorum grammaticorum temporum dubitationibus obloqui crediderim (cf. p. 177). Idem de quaestione de θ 267 sqq. instituta constat, quem locum a grammaticis quibusdam poetae abiudicatum esse e schol. RV Ar. Pac. 778: σημειοῦται δὲ ταῦτα ὁ Μόχθος πρὸς τοὺς ἀθετοῦντας τὴν ἐν Ὀδυσσεΐα Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν, Carnuthius, p. 82, demonstravit (add. Ludwich, Ar. Hom. Thtkr. I, p. 570).

reliquiae, p. 105. 114. 162, Aristonico tributa fuisse¹⁾: parum enim cum liber ille edebatur de Porphyrii agendi ratione constabat.

Rectissime contra Carnuth scholia β 89 et 107 inter Aristonicea edidit. In priore enim (H et M^a), cuius ipsum initium: ἡ διπλῆ πρὸς τὸ δοκοῦν ἀσυμφώνως λέγεσθαι clarissime originem prodit, quae sub finem leguntur: οὐδὲν δὲ ἐναντίον ἔχει τὰ ἔπη, quamquam Aristarcho obloquuntur, nihil tamen habent quod ad quaestionem de eo loco institutam ducat. Alterum autem incipit illud quidem, ut adhuc editum est, a verbis πῶς οὖν ἔμπροσθεν ἔλεγε τάχα δ' εἰσι τέταρτον; attamen quid rei sit e schol. H (ut etiam Q et M^a) facile intellegitur. Ubi haec tantum leguntur: αἱ ὥραι τοῦ τετάρτου ἔτους· πῶς οὖν ἔμπροσθεν ἔλεγε τάχα δ' εἰσι τέταρτον; οἷον τελειωθήσεται· ταῦτα δὲ πρὸς τὰ μικρῶν πρόσθεν εἰρημένα περὶ τῆς ἀσυμφωνίας²⁾, quae verba id unum agere, ut eorum quae paullo ante codicibus iam illata erant memoriam renovent apparet (cf. etiam p. 163, 2).

Quorumnam Iyticorum versibus a grammaticis condemnatis operentium solutiones in his quaestionibus lateant vix semel investigari potuit. Ptolemaeus enim ille, de quo schol. v 352 agit, si modo pro Epitheta habendus et hoc quoque loco Aristarchum aggressus est (cf. Prolegg. p. 428), quod ἀθέτησιν ille neglexerat perstrinxit. Contra ea quae versus η 225 defendendi causa Pius protulit ita comparata sunt, ut ἀπολογούμενον πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχου (cf. l. c. p. 435) cum haec proferre facile quis concederet, dummodo hunc — quod propter ipsam Pii solutionem ego crediderim sane — in eo offendisse constaret. In Zenodoti Alexandrini τοῦ ἐν ἄξει librum πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετούμενα τοῦ ποιητοῦ ex his non magis quam ex Iliadis quaestionibus quicquam redundavit.

De hoc autem ut hoc quoque loco plura addenda sint, inde factum est, quod post ea quae in Prolegomenis p. 428 sqq. de Zenodotis et Alexandrino et Mallota et de Zenodoro effecisse mihi visus eram et adhuc

1) Eadem ratione explicatur quod nonnulla scholia, quae nos Porphyrio vindicavimus, a Carnuthio Aristonico tributa sunt, ita quidem ut in plerisque crucis signo, quo adnotationes eius interpolatas aut verbis submutatis expressas esse significavit, uti maluerit. Sunt autem haec: δ 254 (cf. Carn. p. 30 schol. γ 117 violenter mutantem), δ 442, ε 244, ζ 58, θ 278, ι 106 (p. 87, 11). 275 (ad p. 88, 24), κ 240 (ad p. 99, 8), λ 239. 286 (ad p. 105, 1), μ 3. 4, ν 109, ξ 336. Quibus singillatim refellendis immorari nolo (de ι 106 p. 186 egimus). Doctrinam Aristarchi in nonnullis ex his ut in multis utriusque carminis scholiis adesse certum est: cf. praeter ea quae suis locis infra textum attuli cum λ 239 (p. 104, 3—8) schol. A N 365, cum μ 3. 4 (p. 110, 3 sqq.) Lehrs, Ar. p. 175, cum ξ 336 eund. p. 115 et Carnuth, p. 129. — Patuit autem Porphyrio Aristarchi doctrina vel per Quattuor Viros, unde etiam scholia A fluxerunt (cf. Prolegg. p. 447); id quod nuper argumentis parum idoneis W. Schmid, Phil. N. S. II, p. 553, in dubium vocavit.

2) In codd. E (f. 15^a) et D (f. 189^b) nonnulla his addita sunt: εἶπε γὰρ ἔμπροσθεν ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν κτλ. (= p. 90, 12—15 D.), quae propius ad quaestionis formam accedunt; apparet tamen ea alteram recensionem scholii Aristonicei exhibere.

mibi videor, novam quandam sententiam Hermannus Pusch protulit in dissertatione Halensi (1889) Quaestiones Zenodoteae inscripta. Quae, quoniam his Epilegomenis multa quae illic constitueramus curis secundis perlustramus, ut praeteriri non debet, ita, ne multa quae altero loco protulimus repetamus, brevitati quam maxime studebimus.

Ergo cum ego, qui Zenodotum Alexandrinum τὸν ἐν ἄκτει pro eodem atque Mallotam s. Crateteum esse habendum existimem, Suidae locum Hesychianum (I, 2, p. 723 Bhd.) ita constituissem, ut ante ἔγραψε πρὸς Πλάτωνα περὶ θεῶν lacuna secundum codicis Parisini στιγμὴν statuta unum librum Anti-Aristarcheum Zenodoto Alexandrino, omnia autem quae verbum ἔγραψε sequuntur Zenodoro, cuius nomen excidisset, tribuerem, Puschius longe sine dubio violentius Hesychium ad Zenodotum Alexandrinum haec rettulisse: πρὸς Πλάτωνα περὶ θεῶν, λύσεις Ὀμηρικῶν ἀπορημάτων, εἰς τὴν Ἡσιόδου θεογονίαν καὶ ἄλλα συχνά, per errorem autem Suidae et Mallotae s. Cratetei πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετούμενα et Zenodori περὶ τῆς Ὀμηρικῆς συνηθείας libros iis fuisse insertos posuit.

Quam rationem propter eam quam dixi causam non credo fore multos qui amplectantur; sed ad id quod agimus ut transeamus, rem spectanti non multum interest Aristarchi ille adversarius Alexandrinusne fuerit an Mallotes¹⁾; nam ne tantillum quidem in quaestionibus Homericis eius de quo agimus generis occurrit quod Zenodoto cuidam tribuas. Contra non prorsus inutilis his disputationibus neque neglegenda est quaestio, rectene Puschius quaecumque in scholiis occurrunt Zenodorea ad librum περὶ τῆς Ὀμηρικῆς συνηθείας neque ad λύσεις Ὀμηρικῶν ἀπορημάτων, quae Zenodoto τῷ ἐν ἄκτει tribuit (cui ego locis quibusdam per coniecturam ademeram), rettulerit. At in quo cardo disputationis Puschianae versatur, longum illud fragmentum e libris περὶ τῆς Ὀμήρου συνηθείας in schol. B et Leid. C 356 servatum ad *quaestionum et solutionum librum* redire (ita certe verba p. 23 intellego), id nihili est; nam unus locus, qui speciem solutionis praebet: ἀλλὰ τοῦτο μὲν συγχωρητέον κατὰ τὸ σιωπώμενον γεγενῆσθαι (schol. Il. ed. Dind. IV, p. 182, 13; praecedunt verba πῶς τε τὴν ἀπὸ Ἰδης μετάβασιν τοῦ Διὸς οὐ δεδήλωκεν;) nihil nisi dubitationem quandam ipsius auctoris de una ea re quam modo protulerat affert; universa autem eius agendi ratio nihil habet quod solutionum Homericarum aut inventorem aut collectorem prodatur. Iam cum concedam, quae in quaestione Vaticana λ' (edit. Il. p. 213, 6 sqq.; cf. spr. p. 46, 19 sqq.) leguntur: Ζηνόδωρος²⁾ δὲ διπετῆ τὸν διαυγῆ ἀποδίδωσι· διὰ τοῦτο καὶ γράφει διειπετῆ κτλ., aequae ac schol. H (f. 59^b int.) κ 124: κατέκτη ἴδιον τὸ ἰχθῦς καὶ τὸ φέροντο Ζηνοδώρῳ (de quo bene Puschius

1) Πολυώνυμον illum Zenodotum, quem cum aliis ego constitui, argumentum esse gravissimum a Puschio contra me prolatum dissimulare nolo; sed nimium huic rei tribueret, qui ob eam Suidae verbis vim inferendam esse existimaret. — Ceterum primus, quod sciam, Puschius Alexandrini epitheton ὁ ἐν ἄκτει recte intellexit: opponi scilicet eum Ephesio τῷ ἐν τῇ αὐλῇ.

2) In scholio P 263 etiam Harl. 5693 hanc nominis formam habet.

p. 21, 2) et Apollon. v. Ζῶτρα: ὁ δὲ Ζηνόδορος βέλτιον τὰ Ζώματα, τὰς Ζώνας, ad libros περὶ τῆς Ὀμήρου συνηθείας posse referri, ea quae in quaestione C 22 contra Platonem et Zoilum proferuntur: Ζηνόδορος δὲ ἀπολογεῖται λέγων, ὅτι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν πεπραγμένων θρηνεῖ, καὶ ἄλλως συνήθη ταῦτα τῷ τότε <sic conieci; cod. A τε> βίῳ κτλ., cum multum ab illis discrepent, propter unum συνήθη illud ad librum illum referendum esse nego, praesertim cum propter ea, quae supra de Peripateticorum solutionibus agentes effecimus, nunc dubitem, an post θρηνεῖ plene interpungendum, altera autem solutio Peripateticis tribuenda sit.¹⁾

Quae cum ita sint, nunc quoque eadem qua olim ratione procedendum esse existimo, ita ut in quaestionibus A 1 et B 8 sqq. editis Ζηνόδοτος in Ζηνόδορος corrigere non verear. Quem errorem altero certe loco facillimo negotio librariorum aliquis, per quorum manus ea scholia tradita sunt, committere potuit, si quidem ad ipsum versum B 12, qui in scholio affertur — ad eundem in cod. B scholium relatum est —, ab aliis notatum vidit, Zenodotum ἔλοι (Aristarchus ἔλοις) πόλιν εὐρυάγειαν scripsisse. Ad priorem autem locum quod attinet, haud scio an nonnihil ei item rei tribuendum sit, quod scholium in cod. B ad A 45 adscriptum est, Zenodotum autem ibi Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος, non Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, legi iussisse cod. A perhibet.

Hactenus quidem de iis quaestionibus, quarum, cum grammaticorum athetesibus obloquantur, forma a ceteris quaestionibus non discrepat. Inter eas autem, quae peculiari quadam forma utuntur, nulla est similis earum, quibus — ut in nonnullis quaestionibus de Iliadis locis condemnatis agentibus (cf. Prolegg. p. 436) — causae, propter quas versus Homero abiudicandi esse viderentur, a scholiastis demum additae sunt. Pauca contra adsunt scholia, velut λ 52 et ο 95 (utrumque in cod. H), in quibus ab aliquo eorum, qui ea transcribebant, de sententia antea pro-

1) De codicis Athoi libello Ζηνόδορου περὶ συνηθείας ἐπιτομὴ in scripto (edit. a Millero, Mélanges de littérature grecque, p. 407 sqq.), quem e libris περὶ τῆς Ὀμήρου συνηθείας excerptum esse negavi (l. c. p. 433), Puschius, p. 22, consentit, quamquam de causa, propter quam nomen illud additum sit, non nihil discrepat. Ego nunc tamen dubito, an cum Leop. Cohnio, quaest. Eust. (diss.) Vratislav. 1878, p. 8^{not.}, pro „*misella libri Zenodorei epitoma*“ libellus ille habendus sit. Male enim cum iis quae effecisse mihi visus eram congruit, quod etiam in cod. Veneti Marciani 386 saec. XII (sec. Brun. Keilium, Wochenschr. f. kl. Phil. 1887, p. 588) f. 221^b fragmentum eiusdem opusculi, adscripto eodem titulo (Ζηνόδορου περὶ συνηθείας ἐπιτομὴ), legitur, v. Car. Theod. Michaelis, de Plutarchi codice manuscripto Marciano 386 (Wissenschaftl. Beilage z. Progr. der Charlottenschule), Berlin. 1886, p. 25, tria autem — id quod maioris momenti est — quae ibi servata sunt doctrinae Zenodoreae fragmenta (de v. ἐκτία, βωμός, ἠώς) longe uberiora, quam quae cod. Athous exhibet, neque ita comparata sunt, ut ex iis certe scholiis quibus his temporibus utimur excerpta esse possint. Ante omnia autem, priusquam certius iudicemus, expectandum erit, num ex aliis fortasse codicibus adhuc neglectis, velut nunc e Marciano, aliquid lucis rei affulgeat. In codicibus Laur. LXXX, 13 et Vind. phil. Gr. 185 fragmenta pauciora et breviora quam in cod. Athoo legi, Leop. Cohn docuit, Annal. phil. 1886, p. 834.

lata dubitationes et brevissime quidem significantur; quae non est cur ad Porphyrium referamus (cf. Prolegg. p. 440). Eodem modo de scholio de libri ψ parte extrema agente iudicandum est, quod eam quoque ob rem omisimus, quod utrum obloquatur Aristarcho an ei adstipuletur parum constat. Nam cum in H (f. 142^b) haec tantum legantur: ῥητορικὴν ἀνακεφαλαίωσιν πεποιήται τῆς ὑποθέσεως (praecedunt ab H txt. scripta: τοῦτο τὸ τέλος τῆς Ὀδυσσεΐας φησὶν Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης), schol. Vd (f. 145^a, s. ad ἤρξατο posito): ῥητορικὴν ποιεῖται ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ὑποθέσεως ἢ ἐπιτομὴν τῆς Ὀδυσσεΐας· καλῶς οὖν ἠθέτησεν Ἀρίσταρχος τοὺς τρεῖς καὶ τριάκοντα habet. Contra inter schol. Q (f. 263^b, c. l. ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον, cf. p. 157) οὐ καλῶς ἠθέτησεν Ἀρίσταρχος τοὺς γ' καὶ λ' ῥητορικὴν γὰρ πεποίηκεν ἀνακεφαλαίωσιν καὶ ἐπιτομὴν τῆς Ὀδυσσεΐας traditum est (id. fere M^a, f. 280^a).¹⁾

De solutionibus contra de libri ω initio prolatis Eustathium prave iudicasse, cum scriberet (p. 1957, 18 sqq.): καὶ τοιαῦτά τινα παίξαντες οἱ ταῦτα φιλοκρινούντες <φυλλοκρινούντες?> καὶ ἀπορίαις διασπάρξαντες, εἶτα καὶ λύσεις οἷον συνουλώσαντες προσίενται ὁμῶς τὴν Νέκυϊαν ταύτην, optime iam Polak, cur. sec. p. 518, persecutus est; idem in eo, quod singulis criminationibus singulae defensiones subiectae essent, non esse offendendum collata quaestione de libri λ altera parte instituta — nos eam ad λ 568 sqq. edidimus —, utrumque autem locum ad Porphyrium esse referendum bene effecit; addere poterat quaestionis de Λ 767 sqq. agentis eandem esse condicionem. Ex ipsis autem Eustathii verbis cum eluceat, ei in codice, quo utebatur, scholii Marciano simillimi copiam fuisse, neque propter iudicium, quod de rei tractandae ratione fert, statui possit, eum ipsum suum ingenium secutum poetae aut impugnandi aut defendendi causa quicquam addidisse, certum est, ea quae solus ille habeat ex eadem quaestione, unde Marcianum scholium derivatum sit, fluxisse, ita ut inter sese in unius quaestionis corpus coniungere non dubitaverim. Ceterum non sponderim, omnia crimina in hos versus intenta ipsius esse Aristarchi; cui quae propter Iliadis quorundam scholiorum auctoritatem certo tribui possunt Carnuth, Ariston. περὶ σημ. Ὀδ. rel., p. 163, attulit, etsi vix recte ἐνστάσεις illas inter Aristonicea rettulit (cf. p. 196).

Restat ut moneamus, de Lysania, Hephaestione, Hermogene lyticis nulli earum quas constituimus classi inserendis (cf. Prolegg. p. 440) ex Odysseae quaestionibus nihil novi posse constitui.

1) Carnuth, p. 162, codicis Vd lectionem amplexus inter Aristonicea scholia recepit. Pro altera (οὐ καλῶς) pugnat, quod in [Plut.] Vit. Hom. c. 174 ut exemplum ἀνακεφαλαίωσεως a poeta adhibitae affertur: ἃ γὰρ διηγήσατο ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τοῖς Φαίαισιν ἐν τέτταρσι ῥαψωδίαις, ταῦτα πάλιν διὰ βραχέων διέξειεν ἐν τούτοις· ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον κτλ. (cf. etiam Arist. rhet. III, 16, p. 1417 a 14). Neque tamen hoc sufficit, ut, accepta οὐ καλῶς lectione, Porphyrio haec vindicemus. — Ceterum Cobet, Mnem. N. S. IV, p. 242, in schol. Vd κακῶς pro καλῶς coniecit.

Caput tertium.

Qui quaestionum in Odysseae codicibus traditarum similiter atque quaestionum de Iliadis difficultatibus agentium (v. Prolegg. p. 441 sqq., coll. Herm. XX, p. 405) stirpes quasdam plus minusve ad primariam earum formam accedentes constituere vellet, is, quantum intellego, operam perderet. Breviores enim, si a paucissimis quibusdam discesseris, sunt multoque numerus earum potissimum, quae cum Vaticanis comparari possint, minor est, quam ut quicquam certi ea ratione effici possit. Neque multum ea re lucratur, quod earum quaestionum, quas in textum recepimus, plerasque et optimas quasque uberrimasque Harleiano codici, quibus locis nonnullis Parisinus accedat, et — quos ex uno archetypo fluxisse effecimus (p. 146 sq.) — Ambrosiano E Vindobonensique deberi, in libris autem γ — λ multa his cum Hamburgensi, in quibusdam eorum (γ , δ , ι , κ , λ) et in libro α cum Marciano codice esse communia apparet. Neque multo maioris momenti est, quod ex TM codicibus, cum etiam Hamburgensis plurima et optima scholia habeat unus, Marcianus unus praeter scholia ex uberioribus aliis et melioribus excerpta, a quibus non multum discrepant ea, quae p. 10, 16. 35, 20. 54, 15. 75, 20. 104, 15. 126, 16 in textum recepimus, haec tantum Porphyriana habet, quae in ceteris codicibus desiderantur: γ 236, δ 185, ι 19 (p. 67, 19), λ 286, ν 119 (p. 117, 28). 215. 16 (p. 118, 12). 246, \omicron 78, ψ 364.

Iam optandum quidem erat ut constitui posset, num unus e codicibus illis quos modo attulimus dignissimus esset, quem plerumque certe, posthabita scholiorum ratione, qua ceteri utuntur, ducem sequeremur, vel causaene adessent idoneae, propter quas quaestionibus quibusdam uni codici, qui minoris esse videri possit auctoritatis, debitis, fidem denegaremus. Sed neutrum posse effici facile apparebit.

Verum quidem est, ad rem diiudicandam si quis Odysseae scholia cum unis Vaticanis quaestionibus comparare vellet, futurum esse ut Harleiano longe primas, Hamburgensi secundas partes tribueret, reliquis autem — uno fortasse Vindobonensi excepto — multo minorem fidem esse habendam existimaret. In Harleiano enim quaestionis θ' , quamquam parum apte in tria fragmenta dissecta est (v. ad α 69 et p. 143), tamen paucissima tantum abiecta sunt; prima autem quaestio, cuius in Odysseae scholiorum codicibus quam maxime locus erat — agit enim de versibus β 318 sqq. —, quamvis ea quoque in eo codice habeat quibus a Vaticana discrepet, multo tamen propius quam quae DEM codices exhibent ad eam accedit (v. p. 30, 17 sqq.). Quod de scholio M¹) me recte dicere ex iis quae ad p. 30. 31 attuli quivis intellet; scholium D autem codicis Vaticani verba ita disposuit, ut primo quidem loco ea fere habeat quae in

1) Cum scholio M congruit fere schol. cod. Parisini 2894 (S Dind.), v. ad Iliad. p. 282, 4 sqq. Ceterum de initio scholii a M₁ scripti non prorsus mihi constat; dubito an a verbis $\epsilon\mu\pi\omicron\rho\varsigma$ $\eta\gamma\omicron\upsilon\nu$ $\epsilon\pi\iota\beta\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma$ incipiat. Exstat praeterea schol. M^a brevissimum: τὸ $\epsilon\Xi\eta\varsigma$ $\epsilon\iota\mu\iota$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\epsilon\mu\pi\omicron\rho\varsigma$, δ $\epsilon\sigma\tau\iota\nu$ $\epsilon\pi\iota\beta\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma$ $\epsilon\pi\iota$ $\nu\epsilon\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\tau\rho\iota\alpha\varsigma$ $\mu\grave{\eta}$ $\epsilon\chi\omega\nu$ $\epsilon\mu\eta\nu$ $\nu\alpha\upsilon\nu$.

extrema quaestione leguntur: ἔμπορος ἀντὶ ναυκλήρου δι' ἡμᾶς < sic > ἐπιβάτης ἐκόμενος τοὺς κατηναλωκότας μου τὸν πλοῦτον, διὰ τὰ ἄνω ἢ οὐχ ἄλλως ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλά, tum verba addiderit quae iis fere respondent quae nos p. 282, 5—14 edidimus (aderant paullo plura, sed linea transverse ducta deleta sunt); quibus subiunxit: οὐ γὰρ νηῶν ἐπήβολος] Ἀττικὴν εἶναι τὴν λέξιν φησὶ Πορφύριος· δηλοῖ τὸ ἐπιτυχῆς καὶ ἐγκρατῆς ἀπὸ τοῦ βάλλειν — οἱ μεθ' Ὀμηρον (= p. 283, 8 — 17 fere), postremo autem loco, praemisso ἄλλως, verba ὁ μέντοι ἔμπορος οὐκ ἀπὸ τοῦ πορίζειν — καλεῖται καὶ ἔμπορος ὁ τοιοῦτος (= p. 282, 14 — 283, 7) adiecit. Scholium denique **E** a **D** ea tantum re differt, quod post initium illud, quod extremae parti et p. 282, 5—14 quaestionis Vat. respondere dixi, interiecto ἄλλως extremam partem alterius scholii (= p. 282, 14 — 283, 7), tum autem verba οὐ γὰρ νηῶν ἐπήβολος] Ἀττικὴν εἶναι τὴν λέξιν φησὶ Πορφύριος· δηλοῖ τὸ ἐπὶ τύχης καὶ ἀρετῆς < sic > ἀπὸ τοῦ βάλλειν — οἱ μεθ' Ὀμηρον (= p. 283, 8—17) habet.¹⁾ Idem Harleianus ad δ 477 in uno certe ex iis scholiis, quae de eo loco habet, quaestionem Vat. λ' (edit. II. p. 213, 6 sqq.) ita exhibet, ut ea tantum re ab eo codice et ab Iliadis codicibus differat, quod versus Odysseae ibi allatos, quoniam iis ipsis scholium adscriptum habet, omittit; ea autem quae infra textum attulimus non minus quam scholium **E** partem tantum quaestionis (inde a p. 47, 5) continens aut breviora esse aut longius distare facile perspicitur. Schol. **H** ε 182, p. 53, 17 sqq., e quaest. κγ' (non e meliore forma, quam **T** servavit) accurate excerptum est; contra scholium in eodem codice ad ε 404 relatum magis quam schol. **T** a quaest. λα' discrepat; ad η 64 autem in hoc quoque codice ut in **T** et **Vd** scholio e quaest. ια' excerpto initium τοῦτο ἐναντίον κτλ. additum est; qua in re ut a ratione ab ipso Porphyrio h. l. instituta discessit quisquis scholii auctor exstiterat, ita aliarum eiusdem quaestionum formam non neglexit. Breviora (velut **Z** 265) omitto.

Secundas in his quaestionibus Hamburgensis (**T**) liber fert, si quidem non solum ad ε 182 et 404 scholia habet, quae Vaticanas quaestiones aequent vel adeo superent, sed etiam partem quaestionis ιζ', si ab innumeris scribendi erroribus discesseris, magna cum fide ad β 152 adscriptam servavit. Paullo minus hac ratione **E** et **D** commendantur; nam non solum, id quod modo vidimus, quaestionem α' parum accurate redderunt, sed etiam ιε' ad β 315 in formam brevioram redactam exhibent ab ipsa quaestione illa adeo discrepantem, ut non dignam habuerim quam ederem; etiam schol. γ 245, quod alter eorum (**E**) habet, a quaestionis ιδ' verbis

1) Tam accurate haec h. l. attuli, quoniam ad quaestionem α', codicum Odysseae lectionum tunc ignarus, in rebus quibusdam, cum Dindorfium secutus essem, erravi. Quod ad p. 282, 4 sqq. attuli, schol. BQ in cod. **B** (Q cum **H** congruit) ita ut edidi se habet, nisi quod scholium in duas partes diremptum est, priorem τὸ ἐξῆς εἰμι μὲν ἔμπορος — δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης ἐκόμενος, alteram ἐπίβολος < sic > δὲ σημαίνει, ὡς φησιν ὁ Πορφύριος ἐπιτυχῆς καὶ ἐγκρατῆς — νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίας. — Ceterum quae p. 283, 11—13 leguntur etiam in schol. **Leld.** Π 444 (f. 353^a) transierunt, v. *Herm.* XX, p. 395.

(p. 305, 1) mirum quantum abest. De **Vd** difficilius est iudicatu, quoniam quaestionibus quas dixi Vaticanis a **DE** servatis, quippe qui priorem carminis partem abiecerit, caret; quae autem ad o 297 (edit. ad p. 31, 7) et c 75 (p. 124, 11) brevissima habet scholia excerpta particulas quasdam quaestionum α' et α' . β' accuratissime reddunt; v 27 (id. H) non inepte e γ' excerptum est; η 64 eodem vitio quo H (et T) laborat; e 182 recensionis esse apparet et a schol. T et a quaest. $\kappa\gamma'$ diversae; in schol. Z 330 quaestioni $\iota\epsilon'$ aliena addita esse videntur. Reliqua horum codicum excerpta (velut e 404, ad p. 59, cf. Add.) tam pusilla sunt, ut nihil inde efficeris; idem de paucis quibusdam codicum **M** (praeter id quod ad β 318 sqq. contulimus) et **B** scholiis dicendum est.

Sin omissis Vaticani codicis quaestionibus eas, quae eadem utriusque carminis codicibus aut integrae aut partim certe adscriptae sunt, inter se conferimus — ut iam supra, p. 137 sqq., Iliadis scholiis ad alterius carminis scholorum auctoritatem stabiliendam usi sumus —, quamquam hic quoque Harleianus, Hamburgensis, Vindobonensis codices ceteris longe praestant, si quidem ille tredecim¹⁾, hi septenis²⁾ locis aut easdem fere atque alterius carminis scholia aut fragmenta certe earum certis finibus circumscripta exhibent, reliqui autem longe id genus pauciora habent, tamen non solum in ipsis tribus illis, sed etiam in **DE**³⁾**M** (accedit locis quibusdam paucissimis **B**) codicibus tantus adest scholorum breviorum, quae cum Iliadis scholiis comparata excerpta dicenda sint, numerus, ut in iudicio de codicum auctoritate ferendo omitti non possint. Quae qui diligenter examinaverit et cum uberioribus illis quaestionibus, e quibus excerpta sunt, contulerit, is, quamquam nimis multa saepe abiecerint, habere tamen haud raro ea concedet, quibus illis praestent, ita ut nonnumquam vel ad emendandas illas quam maximo sint usui. Quod, ne longus sim, exemplis allatis probare nolo, praesertim cum facillimo negotio ex annotatione critica singulis locis a nobis diligenter allata peti possint. Minime autem mirum esse, Odysseae scholorum codicibus cum libello Vaticano aliam atque cum ceteris collectionis Porphyrianae libris intercedere condicionem, facile concedet, qui meminerit ex eo ipso libello quam plurima in Venetum **B** et Leidensem huiusque similes Iliadis codices, vix quicquam in Venetum **A** et Townleianum transiisse: diversa nimirum et prolusionis illius et posteriorum librorum indoles (cf. p. 169) diversis posterae aetatis grammaticorum ingeniis arridebat.

Sed ut ad propositum revertamur, ex iis quae modo effecimus, cum fieri non potuisse quin in his quaestionibus edendis eclecticam quandam rationem sequeremur, ut modo hunc nimirum, modo illum codicem ceteris praerferremus, appareat; tum e codicum certe, quibus nos usi sumus, auctoritate sola paullo maiore aut minore argumenta non posse repeti,

1) Vid. p. 1, 1; 10, 3; 43, 16; 48, 21; 57, 11; 60, 16 sqq.; 76, 1; 76, 16; 92, 13; 103, 17; 109, 5; 124, 19; 126, 9.

2) T p. 10, 3; 13, 8; 43, 10; 45, 4; ad p. 54, 4 sqq.; p. 57, 11; 103, 17. — Vd p. 74, 8; 103, 17; 107, 20; 109, 5; 113 b 5; 124, 19; 126, 9.

3) E etiam schol. θ 186, de quo cf. p. 74, 8, habet.

propter quae quaestiunculas quasdam, quae uni cuidam codici debeantur, a Porphyrio abiudicemus elucet.

In ipsa igitur scholiorum quorundam indole causas positas esse scito, cur — ut eas quaestiones, quas dubitandi signo (*) addito tamen in hanc editionem recepi, omittam — nonnulla, quae, cum a verbo πῶς vel similiter incipiant, ad quaestionum similitudinem quandam accedant, Porphyrio ita abiudicaverim, ut ne verbum quidem de iis aut in textu aut in annotatione afferrem. Cuius rei hoc loco quamvis breviter rationem reddere me debere non me fugit.

Adsunt igitur scholia, quibus quaerendi formam extrinsecus esse additam, nemo negabit, qui cum aliis aut eiusdem codicis aut aliorum codicum scholiis de eadem re simpliciter agentibus comparaverit. Velut quod Vd (f. 44^a) ad λ 158 (Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα κτλ.) habet: ἄλλως· πῶς οὐκ εἰσήγαγε δεύτερα καὶ τρίτα <τρία cod.>; ἢ οὕτως· ἵνα μὴ ἄλλον ποταμὸν ἢ ῥεῦμα λέγωμεν, αὐτὸν πρῶτον τὸν Ὠκεανόν, dubitari non potest quin ea qua dixi ratione e scholio H (Dind.; ego non contuli) multo meliore ortum sit: οὐκ ἐπήγαγε δεύτερα καὶ τρίτα, ἄπερ δεῖ κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐκδέξασθαι· ἢ οὕτως· οἷον ἵνα μὴ ἄλλον ποταμὸν κτλ. Idem de M^a (f. 49^b) δ 387 dicendum est, quaestionem, cur Idothea de Proteo τὸν δέ τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἔμμεναι dicat, ita ut ad Telemachi verba α 215 μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι recurrat solvente, quod e schol. H α 214 ita transformatum esse ad p. 9, 11 sqq. iam significavi. Neque eum, qui M² (f. 46^a) δ 257: ἐζήτηται δὲ ποῦ εὔρε τὸ ξίφος· καὶ λέγομεν παρὰ τῆς Ἑλένης ἔλαβε τοῦτο cum schol. EHQ T Dindorfii: δῆλον δὲ ὡς παρὰ τῆς Ἑλένης ἔλαβε τὸ ξίφος· ἐν ῥάκεσι γὰρ παρηλθεν εἰς τὴν πόλιν comparaverit, quidnam sit rei dubitaturum esse credo. Eodem modo de duobus scholiis ζ 321, quae p. 166 ex HP codicibus attulimus, de M^a (f. 79^b) η 15: διὰ τί τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ οὐχὶ τοῖς Φαίαξιν ἐν ἀορασίᾳ καλύπτει <sic>; ὅτι τὸν Ὀδυσσεῖα ἔμελλε κρύπτειν ἐκ τῶν Φαίακων καὶ οὐ τοὺς Φαίακας ἔξ αὐτοῦ cum schol. H (f. 40^a): ὅτι τῷ Ὀδυσσεῖ περιέθηκε σκότος, οὐ τοῖς Φαίαξιν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς Ζηνόδοτος, (de quo vid. Carnuth, Ariston. p. 71) collato, de M^b (f. 131^b) λ 51: ἀπορεῖ τις καὶ λέγει· πῶς πρώτη ἦλθεν ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλπήνορος; καὶ λέγουσιν ὅτι δόγμα ἦν τοῖς Ἑλλήσιν ὅτι ἂν (?) οὐκ ἐκαύθη ὁ νεκρὸς ἐστράφη καὶ ἐκλαύσθη (?), comparato scholio M^a ibid. (cui alterum illud superno additum est): πρώτη δὲ ψυχὴ Ἑλπήνορος] ἐπεὶ ἄταφος· τῶν γὰρ τοιούτων καὶ πρὸ τοῦ πιεῖν φθέγγονται αἱ ψυχαί, iudicandum est. Ad γ 36 duo scholia M^a (f. 28^b): Νεκτορίδης] παρέπεται γὰρ τοῖς ἀγαθοῖς τῶν νέων προλαμβάνειν τοὺς λοιποὺς ταῖς ἀγαθοεργίαις καὶ προπετεύεσθαι τὴν φιλοτιμίαν (haec quidem etiam H f. 14^a, int.), et πρῶτος δ' ὁ Πεισίστρατος διὰ τὸ ἰδεῖν τὸν Τηλέμαχον ἰσὴλικά αὐτῷ ὄντα· εἴωθε γὰρ ἡ νεότης ἐπὶ νεότητι χαίρειν, in cod. D (f. 195^b), addita usitata quaerendi forma, paullulum mutata in unum coaluerunt: διὰ τί πρῶτος ὁ Πεισίστρατος; παροιμία ἐστὶν ἡ λέγουσα ἠλιξ ἡλικα τέρπει <huc usque etiam E^{roc.}>· ἢ παρέπεται τοῖς ἀγαθοῖς τῶν νέων κτλ. Contra schol. M^a α 113 a Ludwichio, progr. III, p. 26, 2 editum (ego e codice transcribere neglexeram): πολὺ πρῶτος] διὰ τί ὁ Τηλέμαχος

πρῶτος πάντων ταύτην εἶδεν; ἐπειδὴ τὸν ἴδιον πατέρα ἐφιέμενος ἰδεῖν πρὸς τὴν αὐλείον θύραν αἰεὶ ἑώρα addito dubitandi signo in textum recipiendum mihi fuisse video; neque enim constat, utrum schol. **D** (f. 180^a, c. eod. l.; id. fere **E**): καλῶς <καλός> πρῶτος Τηλέμαχος Ἀθηναίων ἑφορᾶ, ὡς αὐτὸς μόνος ἀπὸ τῶν ἄλλων φρονιμώτερος, τῶν μνηστήρων περὶ συμπόσια ἀσχολουμένων, κατὰ τὸ ἀλληγορικόν, e quaestione excerptum an alteri scholio quaerendi forma temere addita sit.

Alia propter verborum in codicibus traditorum condicionem dubitationibus non vacantem omisimus; velut θ 489 (**T**), quia post Polakii, p. 383, emendationem ἤδη τοὺς παρόντας εἰς ἐπίτασιν ἄγει, ἵνα ζητῶσι πόθεν οὗτος οἶδεν, nihil iam habet quod ad ζήτημα pertineat; **T** δ 504 Prelleri (= 505 Dind.), quia neque num errori τοῦ Πορφυρίου illud quod Prellerus dedit debeatur neque — si modo recte se habet — quo referendum sit constat; accedit quod scholia, quibus interiectum est, quam corruptissime sunt tradita. Haec enim in codice (p. 59) legimus: αἶψα τὸ κῦμα λίαν αἰσσειν τὸ δὲ Ποσειδάων μεγάλη ἔκλυεν αὐδήσαντος <δ e corr.> οὐκέτι μάλ' ἔκλυεν, ἀλλὰ μεγάλα αὐδήσαντος, μεγαλορημονήσαντος ἔκλυεν. τίς οὖν ὁ ὑπερήφανος λόγος <vac. spat.> ἀέκητι θεῶν φυγεῖν μέγα λαῖψα θαλάσσης ἀπαυτοῦ δέ τι ἐσχατίας ὅ <an ἦ?> ἐστι μέρος αὐτῆς κατέβαλεν <corr. e κατέλαβεν> εἰς θάλασσαν. τοῦ πορφυροῦ <sic>: — τουδὲ Ποσειδῶνος μεγάλη ἔκλυεν αὐδήσαντος οὐκέτι μεγάλα ἔκλυεν αὐδήσαντος ἀλλὰ μεγάλα ἔκλυεν αὐδήσαντος τουτέστιν ὑπερηφάνως ἀλέγοντος κτλ. (sequuntur — taedet enim plura transcribere — pauca quaedam de v. β 85). Si enim omnino aliquid πορφυροῦ illi tribuendum est (aliis enim locis codicis **T** librarius usitata ratione scribere solet), suo loco (velut δ 535, p. 48, 4) motum casu aliquo cum fragmentorum congerie illa coaluisse videtur. Neque Polakii, Obs. p. 80, scholii **H** μ 197 (ego conferre neglexi) corruptissimi emendatione: καὶ μὴν οἱ ἑταῖροι οὐδὲν πρότερον ἤκουον· σημαίνει δὲ οὖν ἔξω τοῦ δύνασθαι ἀκούειν ἐγενόμεθα, quamvis acute excogitata sit, ita confisus sum, ut inter Porphyriana recipere auderem.

Eodem pertinet quod schol. **E** θ 52 (f. 79^b): διὰ τί ἰστέον εἰρεσία χρώμενοι κτλ. omisi; recenti enim manus debetur (Vd non habet); neque, et similem quidem ob causam, a me impetravi, ut quae Ludwichius, pr. I, p. 22, 4—16, e codice Vaticano gr. 1321 edidit Porphyrio tribuerem. Duo enim scholia ab huius codicis librario, qui saeculo quinto decimo operi intentus fuit, ita, ut alterum alterius verbis respondeat, conflata esse existimo. In scholiis enim **M**^a haec tantum leguntur (ad v. 26): πῶς ὁ Ζεὺς ἐκκλησίαν συναγαγὼν θεῶν οὔτε παραδόξων οὔτε χρησίμων τινῶν μνημονεύει, ἀλλὰ τοῦ Αἰγίθου; Quibus cum in eo codice nihil addatur, statuendum esse dixeris, librarium aut dubitationem de Iovis oratione maiestati divinae parum convenienti sibi ipsi obortam non dissimulasse¹⁾ aut, cum e codice, unde scholia transcriberet,

1) Cf. schol. **T** N 299. Simile est quod is qui ad ι 473 codici **P** scholium appinxit grammaticam sibi quaestionem proposuit: πότερον τὸ ἀπὴν αὐτὸς μόνος

quaestionem suo codici intulisset, solutionem omisisse, id quod eidem ad 0 571 (v. ad p. 79, 1) accidisse apparet. Ecce autem is, qui Vaticani codicis scholia scripsit, iisdem fere verbis <pro ἀλλὰ τοῦ Αἰγίθου habet ἀλλ' ἀπαικίου φθορᾶς> in fine non solum τί γὰρ μέγα, εἰ φθορεὺς ἀλλοτρίας γυναικὸς τῆς ἐπαξίας ἔτυχε τιμωρίας; sed etiam ἦ ὅτι ὁ Ὀμηρος οὐκ ἐκ κατασκευῆς τὰς ἀρχὰς τῶν λόγων πορίζεται, τοῖς δὲ προειρημένοις ἢ προγεγενημένοις ἐπόμενος τὰ ἀκόλουθα εὕρισκε κτλ. addidit, id quod exemplis e Λιταῖς πρὸς Ἀχιλλέα petitis non inscite probatur. Quae priori scholii parti, quam etiam **M**^a habet, minime respondere facile intellegitur; quid enim, quaeso, ea quae de exordiis orationum quarundam Homericarum rectissime afferuntur huc pertinent, ubi non exordium orationis divinae sed oratio ipsa erat defendenda? Optime contra Eustathius (p. 1388, 52 sqq.) de Minervae (v. 45 sqq.) verborum initio: ὅτι ἔθος τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ ἐκ τῶν παρὰ πόδας ἀφορμῶν ἀπλούστερον λαμβάνειν προοίμια, καθάπερ καὶ ἐνταῦθα, τοῦ Διὸς μνησθέντος τῶν κατὰ τὸν Αἰγίθου, αὐτόθεν πορίζεται προοίμιον ἢ Ἀθήνη, λέγουσα ὡς ἐκεῖνος μὲν εἰκότι κεῖται ὀλέθρῳ κτλ. . . . καὶ καλοῦσιν οἱ τεχνικοὶ καὶ τὸ τοιοῦτον ἀπὸ καιροῦ προοίμιον, ita ut non oscitanter, sed rectissimam rationem secutus is qui scholia **M**^a scripsit particulam quandam eorum quae nunc e Vaticano innotuerunt ad v. 46 rettulerit (v. Ludwich ad p. 22, 8). Alterius contra codicis librarius, cui scholium bonae notae praesto fuisse¹⁾ negari nequit, verba suo loco mota, interiectis ἦ ὅτι, parum circumspecte cum ἀπορία illa contaminavit.

Etiam iudicium de scholiis α 185. 86 ferendum e verborum in codicibus traditorum condicione recte aestimanda pendet. Quibus e scholiis cum ego id quod **HEDM**^a ad v. 185 exhibent propter Πορφυρίου ultimis eius verbis in margine exteriori cod. **E** adscriptum receperim (p. 7, 35), Ludwichius, progr. IV, p. 11, 9 sqq., notationem illam ad schol. v. 186 (= p. 36, 10 sqq. D.) referendam esse contendit, quoniam auctorum nomina a librariis horum codicum ad initium, non ad exitum scholiorum adscribi solerent. At ipse Ludwichius Πορφυρίου quod scholio **E** α 69 subicitur ad hunc ipsum locum neque ut ego ad α 70 rettulit (cf. spr. ad p. 6, 15); neque multum discrepat, quod in schol. **A T** 108 explicationi cuidam ibi

ἦ σὺν τοῖς ἐταίροις: Etiam id conferendum est, quod scholio **H** (f. 19^a) γ 435: οἷσιν τε χρυσόν] ἦτοι τοῖς προειρημένοις, ἄκμονι, σφύρα, πυράγρα: ἦ καὶ οἷς τὸν χρυσὸν εἰργάζετο, eadem manus quaestionem adiecit: τίνα δ' ἂν εἶη ταῦτα; statimque δηλονότι οἷς ἐχώνευεν addidit.

1) De eadem figura rhetorica ad ipsos locos in scholio Vaticano ad α 26 (28) e libro I allatos in scholiis Townl. agitur: v. 225: δὲν ἦν κεψάμενος λόγον ἀφῆκε καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ ἔλαβε τὸ προοίμιον, v. 434: καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ καιροῦ τὸ προοίμιον δέχεται κτλ., cf. ad v. 625: ἴσμεν ὁμοῖον ἐστὶ τῷ εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσίν (v. 434). Nonnulla ex his etiam schol. **B** habent; praeterea conferendum schol. **H** (f. 8^b) β 40: ἀπὸ τοῦ καιροῦ πεποίηται τὴν ἀρχὴν <om.>, ὡς Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ **T** (155) καὶ Διομήδης ἐν τῇ **Ξ** (110). Unde haec, quibus non dubito quin alia addi possint, fluxerint ignoro (an e Zenodori περὶ Ὀμηρικῆς συνηθείας? cf. p. 198); ad Porphyrium certe non pertinent.

allatae in fine subicitur: οὕτως Ἀριστοτέλης. Sed ut largiar, librarios hac in re eam quam Ludwichius attulit consuetudinem sequi solere neque scholium a nobis receptum quicquam quo ut Porphyrianum commendetur habere, alterum illud ita comparatum est, ut in tanto Porphyrianorum utriusque carminis scholiorum numero in nullum inciderim, quod ad eius similitudinem accedat. Itaque a sententia mea non discessi.

Futilissimas denique quaestiunculas quasdam, quas, licet externae rationes non accesserint, propter ipsam verborum miseram condicionem omittendas esse existimavi, non dignas esse iudico quae vel hoc loco quamvis breviter enumerentur. Qua de re hoc teneas velim, quaecumque non sine omni veri specie e meliore fonte pudendum in modum decurtata esse videri possint, addito asterisco in textum esse recepta.

Atque haec quidem de quaestionibus per Odysseae codices traditis; quibus quae ex Eustathii commentariis paucis quibusdam locis in textu, saepissime autem in annotatione addidimus ita comparata sunt, ut codice eum usum esse appareat, qui Porphyriana certe scholia varii ambitus eodem fere modo disposita exhibuerit, quo post eius tempora e codicibus illi simillimis iis, quibus nos usi sumus, illata sunt. Certiora de eo nos proferre non posse — id quod in Iliadis quaestionibus nobis contigit (Prol. p. 461) — non mirabitur, qui meminerit ne eorum quidem qui nobis servati sint codicum certas quasdam stirpes horum scholiorum posse constitui (cf. p. 201).

Simillimo autem atque Eustathium Odysseae codice aequalem eius Gregorium Corinthium usum esse e scriptis eius rhetoricis facile perspicitur. Cuius codicis quaenam indoles fuerit, uno certe loco clarissime apparet. In commentario enim ad Hermogenis περὶ μεθόδου δεινότητος cap. 14 (Rhet. Gr. ed. Walz VII, 2, p. 1245), allatis versibus κ 188—193, quaestioni Porphyrii (εἰδέναι δὲ δεῖ ὡς ὁ Πορφύριος ἀπορεῖ περὶ τούτων κτλ.), quae cum ea forma, quam codd. HTVd habent, congruit, subiungit: ὁ δὲ Ζόφος σημαίνει τὴν δύειν, ἡ δὲ ἠὼς σημαίνει τὴν ἀνατολήν, τὸ δὲ οὐδ' ὄπη ἡέλιος εἰς' ὑπὸ γαῖαν καὶ τὸ οὐδ' ὄπη ἀννεῖται, ἤγουν ἀνατέλλει, ἢ ἐρμηνεύεται εἰς τοῦ Ζόφου καὶ τῆς ἠοῦς, ἢ τὸ μὲν τὴν ἀρχὴν σημαίνει τῆς δύσεως κτλ., quorum partem certe etiam Eustathius, p. 1654, 1 sqq. exscripsit.¹⁾ Quae non est cur ad Porphyrium referantur.

1) De versu α 23 Gregorius l. c. p. 1189 eadem fere attulit, quae in cod. II (f. 2^a, txt., ut videtur) legimus; Eustathius, p. 1386, 1 sqq. plura servavit. Etiam de Iliadis loco A 138 Gregorio l. c. p. 1231 quaestio Porphyriana eadem fere forma qua nobis praesto erat.

ADDENDA ET INDICES.

Addenda.

α

- 1, 1 sqq. Cf. Epilegomena p. 175 sq. — De schol. Q a nobis neglecto ibid. p. 158, 2.
 — 14. Cf. Longin. περί ὕψ. 8, 1: ἡ ποιὰ τῶν σχημάτων πλάσις, [Plut.] V. Hom. 39: κατὰ τινα ποιὰν πλάσιν σχηματίζεται.
 — ann. crit. l. 1 sqq. Cf. etiam Polak, Obs. p. 51.
 3, 4 sqq. Cf. Epil. p. 175.
 — not. Leg.: † T² (p. 1^a), cf. l. c. p. 152, 1.
 4, 11 sqq. Ibid. p. 176.
 5, 9. Etiam Chrysippus in libro II περί εἰμαρμένης secundum Diogenianum (Epicureum, ut Gerckeo, Annal. phil. suppl. XIV, p. 70, videtur) ap. Euseb. P. E. VI, 8 hoc ipso versu et v. α 32 sqq. usus est βουλόμενος συνιστᾶν τὸ καὶ παρ' ἡμᾶς πολλὰ γίνεσθαι. An Chrysippo quoque de h. l. agens Porphyrius usus est? Cf. Vit. Hom. 120 et Epil. p. 194.
 6, post l. 5. De schol. v. 26 (28) v. ibid. p. 205 sq.
 7, 3. Edit. ad p. 85, 12.
 — 4 sqq. et 25. Cf. Epil. p. 143 et p. 150, 3.
 — post l. 32. De schol. v. 113 v. ibid. p. 204.
 — l. 35. D in margine positum exile debebat esse (v. Praef. p. VIII).
 — post l. 37. De schol. v. 186 v. Epil. p. 206.
 — ann. crit. Ad l. 36. add.: καὶ ἑτέρους (om. τοὺς) E; ad l. 37 ante ἀναφορικὴ excidit ἀντωνυμία.
 8, 9, 10. Epil. p. 193 sq.
 — ann. crit. l. 1. Corr.: cf. Polak, p. 29.
 — Add.: cf. Ludwich, pr. IV, p. 17, 28 sqq.
 — ibid. l. 4. ὁ πατήρ Polak iam addidit (Obs. p. 61).
 9, 6, 8. Post οὐ γάρ τις δι' ἑαυτοῦ et post τὸν πατέρα αὐτοῦ omisi. — l. 6 etiam M περί τοῦ κτλ. habet.
 — 11. Add.: cf. Ludwich, pr. IV, p. 9, 1 sqq.
 10, 16 sqq. Cf. id. pr. V, p. 4, 2 sqq.

- 10, 25 sqq. et schol. excerpta. Cf. id. ibid. p. 9, 15 sqq.
 12, 8 sqq. et excerpta. Cf. ibid. p. 11, 18 sqq.; 14, 24 sqq.
 13, 8 sqq. Cf. ibid. p. 12, 20 sqq.
 — ann. crit. l. 18. In cod. T est τοῦτου.
 — ib. l. 27 T ἐξῶν et, ut videtur, αὐχῶν.
 14, 13 sqq. Cf. Ludwich, progr. V, p. 13, 23 sqq. — De D cod. v. Epil. p. 150, 4.
 — ann. crit. l. 15. φησιν habet Q. — l. 24. Etiam M οἱ δ', H οἱ δ'.
 15, 4 sqq. Cf. Epil. p. 175 sq.
 — 18. Corr.: ἀγωνιάσαντα (ita codd.).
 — ann. crit. l. 4. Vid. etiam Ludwich, progr. V, p. 20, 6 sqq.
 16, ann. crit. l. 22. Add.: τοῦ om. H.
 18, 29 sqq. Cf. Epil. p. 187 sq.
 19, 5. αὐτὴ Polakii recipere debebam.
 21, 11 sqq. Cf. Epil. p. 176.
 — ann. crit. l. 4. Corr.: καὶ γυμνω-
 κάσης κτλ. H.
 23, ann. crit. l. 15. Cf. Epil. p. 147, 1.

β

- 24, not. ad l. 25 sqq. De D et E codd. vid. etiam Epil. p. 150, 2.
 25, 20. De Aristarchi sententia cf. Lehrs, Ar. p. 174, et Carnuth, Ariston. περί σχημ. Ὀδ. p. 95, 96.
 26, 7. De Heraclide vid. etiam Epil. p. 180, 87.
 30, 17 sqq. Vid. ibid. p. 201 sqq.

γ

- 32, ann. crit. l. 4 sqq. Adde: cf. Polak, Obs. p. 64.
 — ibid. l. 12. Corr.: ἀνατραφεῖς codd.
 34, not. ad l. 8, 14 sqq. In schol. T e schol. H (v. ann. crit. ad p. 34, 7) δηλαδᾶμεν corrigere debui.
 35, 16, 19. Vid. Epil. p. 202, 3 et p. 193.
 37, 1 sqq. Cf. Carnuth, Ariston. περί σχημ. Ὀδ. p. 33; Ludwich, H. Thtkr. I, p. 357, 16 sqq.
 — 11 sqq. Vid. Epil. p. 194 sqq.
 38, not. ad l. 1 sqq. Cf. Epil. p. 195, 3.
 — not. ad l. 6 sqq. Cf. ibid. p. 163, 1.

38 not. ad l. 9 sqq. Corr.: E (p. 38, 12 sqq.), deloto *ad*.

39, 17. Vid. Epil. p. 188, 1 et 189, 1.

δ

40, not. ad l. 15 sqq. Cf. Epil. p. 192, 4 et (de Glaucōne) p. 176, 1. — De schol. α 285 v. etiam Ludwich, progr. V, p. 22, 23 sqq.

42, not. ad l. 16 sqq. Cf. etiam Epil. p. 170.

44, 2. 3. Vid. *ibid.* p. 190.

46; 4. 16. *Ibid.* p. 197, 1.

— 19. Cf. Epil. p. 202 et Praef. p. VII, 2.

48, 3. Epil. p. 205.

— 29 *Ibid.* p. 138. 163.

ε

51, ann. crit. l. 4. Vid. Epil. p. 145 sqq. — not. ad l. 3 sqq. *σχέτλιοί έστε* corrigere debebam; quod dedi H T habent.

52, 1 sqq. Cf. Epil. p. 167. 68.

53, 17 sqq. *Ibid.* p. 202.

— 21 sqq. *Ibid.* p. 197, 1.

— not. ad l. 1. Carnuth, Ariston. περί *σημ. 'Οδ.* p. 122, schol. v 332 propter Apollonii locum v. *έπήτη* ex Aristarcho derivavit.

54, not. ad l. 4 sqq. Polak, cur. sec. p. 206. 294. 528 sq., non solum de schol. M 103, sed etiam de Odysseae de v. *είκατο* scholiis egit.

— *ibid.* Schol. Vd (f. 3^a) non solum *ώμοιώθην*, sed etiam *έπορεύθην από τοθ είω* habet, qua de re S. Mekler me certiore fecit.

56, 1 sqq. Vid. Epil. p. 181.

— 12 sqq. *Ibid.* p. 184 sq.

58, 8 sqq. *Ibid.* p. 185. — De Chamaeleonte *ib.* p. 187.

59, 8. *κέκληκε*, quod per errorem litteris inclinatis expressi, est in codice.

— not. ad l. 10 sqq. Schol. T M^a habent etiam P (f. 47^a) et, id quod Mekler mecum communicavit, Vd (f. 5^a).

ζ

60, 5 sqq. Cf. Epil. p. 197, 1.

— 16 sqq. *Ibid.* p. 181, 2.

— not. ad l. 16 sqq. Cum *έλαττώσει* cf. etiam Porph. B 478 sqq., p. 46, 25 sqq.; 47, 16.

61, 21. De Megaclide cf. etiam Epil. p. 180. 87. 93.

63, 4. Cf. Epil. 196, 3.

η

65, 11 sqq. Vid. Epil. p. 202.

66, ann. crit. l. 3. Secundum Meklerum

in cod. Vd *μηλοφάτου e μυλιφάτου* correctum est.

66, not. ad l. 13. Add. Xen. Hell. I, 7, 23.

67, 10. Epil. p. 196.

— not. ad l. 1 sqq. Carnuth, Ariston. p. 73, schol. P Aristonico tribuit.

68, 7 sqq. Cf. Epil. p. 197, quibus addendum, etiam Ludwichium, Ar. Hom. Txtkr. I, p. 567, *άθήτην* Aristarcho tribuere, Cobeto Aristophani vindicanti recte oblocutum.

— 24 sqq. Vid. Epil. p. 183 sq.

69, 16. In textum *άλλ' ού τοθ τέλουσ* recipiendum fuisse, Epil. p. 183, 2 exposui.

— 17. Cf. *ibid.* p. 176.

71, 7. Corr.: *ταθτά φησι* (cod. *ταθτα φησι* habet).

θ

72, 19 sqq. Vid. Epil. p. 186, 3. 191.

74, 20 sqq. *Ibid.* p. 191. 196, 3.

80, ann. crit. l. 16—19. Cf. Epil. p. 148.

ι

81, 1 sqq. Vid. Epil. p. 193 sq. — Propter notam versibus 5—9 in cod. Q appictam (cf. Herm. XXII, p. 365) Ludwich, Ar. Hom. Txtkr. I, p. 572, v. 7—10 ab Aristarcho damnatos fuisse existimat.

82, 2. Procl. ad Plat. Remp., p. 385: *αυτός ό 'Ελλήνων κοφώτατος ούχ ήδονήν άξιοί κρατείν έν ταις όρθαίς πολιτείαις άλλ' εύφροσύνην*, cf. Praef. p. VI et Prol. II. p. 410.

— 14 sqq. Cf. Epil. p. 148, ubi verba *ή διά τοθ είναι — κουροτρόφος* (l. 4. 5) unciis fuisse includenda monui.

— not. ad l. 1 sqq. Vid. Epil. p. 189, 2.

86, 14 sqq. *Ibid.* p. 178. 185 sq.

87, 11 sqq. *Ibid.* p. 186.

— 24 sqq. *Ibid.* p. 186, 3.

— not. ad l. 1 sqq. Corr.: Eth. Nic. X, 10, p. 1180 α 29.

— not. ad l. 26 sqq. Adde: Lohrs, Ar. p. 146.

88, 9 sqq. Vid. Epil. p. 186.

— 21. Cf. schol. II (f. 57^b) i 508: *έκ τούτου νοητέον ότι δεισιδαίμονες οί <Q, ut videtur; H ού> Κύκλωπες, ότι ύπήκουον βουλήμασι θεών και ούκ άπέκτεινον τούς προλέγοντας αυτοίς τινά παρά θεών έσόμενα*.

— not. ad l. 24 sqq. Cf. Epil. p. 197, 1.

89, 20 sqq. Vid. *ibid.* p. 206.

90, 17 sqq. 91, 1 sqq. *Ibid.* p. 177.

94, ann. crit. l. 8. 9. *Ibid.* p. 148.

— not. ad l. 9. Porphyrius Aristarchum sequitur; v. Lehrs, p. 100.

95, 2. Cf. Epil. p. 178.

κ

- 96, 11 Vid. Epil. p. 193.
 — not. ad l. 15 sqq. Scholii Vd collationem Ludwichii debeo comitati.
 98, not. ad l. 6 sqq. Cf. Epil. p. 207.
 100, 5 sqq. Vid. ibid. p. 177. — Ceterum omittere non debebam, cum ea quae ad l. 10 contuli Stoicae essent originis (cf. etiam R. Weber, Stud. Lips. XI, p. 145), videndum esse an ea quoque quae in textum recepi iisdem vindicanda essent. Cf. tamen Epil. p. 194.
 100, 14 sqq. Ibid. p. 177.
 102, post l. 3. De schol. v. 510 vid. Praef. p. VII, 1.

λ

- 104, 2 sqq. Excerptum hinc videtur esse schol. Γ Γ 124 (c. l. εἶδος ἀρίστην): ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ φησὶ γοῦν Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κακάνδρην, ubi additum est: εἰ μὴ τὴν μὲν παρθένων, τὴν δὲ γαμηθειῶν ἀρίστην φησὶν εἶναι. — Alterum utrum Aristarcho deberi videtur (cf. schol. AN 365).
 105, not. ad l. 1. 2. Ad verba *Aristonicus refert* add.: ad A 692.
 107, 15 sqq. Vid. Epil. p. 193.
 — not. ad l. 24 sqq. Cf. Stobaei Wachsmuthiani etiam p. 423, 25 sqq.
 108, 3 sqq. Vid. Praef. p. VI.

μ

- 110, 4 sqq. Cf. Epil. p. 197, 1.
 — 19. Carnuth, Ariston. περὶ κημ. Ὀδ. p. 114, conl. κυλακίου.
 — not. ad l. 25 sqq. Nimis h. l. brevitate studui. Addere debebam, non

solum prioris difficultatis (qui fieri potnerit, ut Ulixes servaretur) solutionem, sed etiam alteram difficultatem (cur non bis, sed ter Charybdis aquam evomere et haurire dicatur), cuius solutiones servatae essent, intercidisse. Cf. ad p. 111, 2.

- 111, not. ad l. 1. Adde, Callistratum v. 105 pro spurio habuisse (vid. Ludwich, Ar. Hom. Txtkr. I, p. 596).
 — 7 sqq. Vid. Epil. p. 180 sq. — Ceterum scholiorum de h. l. Vd collationem Mekleri debeo comitati.
 112, post l. 12. De schol. v. 197 v. Epil. p. 205.
 113, 17. 114, 1. Ibid. p. 184, 1.

ν

- 115, 9 sqq. Vid. Epil. p. 180.
 118, 9 sqq. Ibid. p. 188.
 119, 6 Ibid. p. 197.

Ξ — ω

- 120, 7. Cf. Aristarch. in schol. A Υ 84 (Lehrs, p. 115).
 123, 17 sqq. Vid. Epil. p. 179.
 126, 1. 2. Nauck (Trag. Gr. fr.², p. 927) Heimsoethium et Lobeckium secutus versus ita correxit: ἥλιος, | ὄτου δι' αὐγῆς πάντα βλαστάνει βροτοῖς | φθίνει τε. At Porphyrius certe vel auctor solutionis verba βλαστάνειν .et φθίνειν sensu transitivo h. l. legit (v. not. ad p. 125, 13).
 — 24 sqq. Vid. Epil. p. 182.
 127. In nota huius paginae ultima corr. 14 sqq. (pro 20 sqq.). — Cf. Epil. p. 148 cum Add.
 129, 7. Epil. p. 200.
 — 12 sqq. Ibid.
 132, 1. De Dorotheo cf. ibid. p. 173.

Epilegomena.

137. De scholiis β 319 vid. etiam p. 201. 2.
 139, 2. De Gregorii Corinthii codice cf. p. 207.
 148. Ad Senacheribi scholia quod attinet, de i 491 v. ann. crit. ad p. 94, 8. 9; κ 190 o schol. p. 461, 1—5 et 8—10 Dind. contaminatum est. Ad μ 61 ariolationes, non prorsus tamen indignas quae cum Eustathio conferantur, de Symplegadibus, columbis, Homero Aegyptio matre Dmasagora orto congestit; ad ε 214 de proverbio ἀπὸ καλᾶμης ὁ ἀμητός egit, simul in τοὺς πράκτορας, οἱ καλαμῶνται ἡμᾶς, invectus; φ 144 iis quae p. 127, 14 edidimus praemisit: ὁ σφι θυσοκός εἰς κέ] μάντις ὁ διὰ τῶν αἰμάτων θυομένων σκοπῶν τὰ μέλλοντα. ἔγκειται δὲ παρὰ τὸ κόειν, ὃ ἔστι συνιέναι.
 152, 1. De schol. α 186 vid. p. 206. 7.
 165. Ad ea, quae de scholiis a P servatis, ab H contra omissis attuli, addendum, mihi non constare, schol. ε 404 (ad p. 59, 10) utrum P solus (v. Add. ad eum loc.) an etiam H habeat.
 166 im. Corr.: cf. Ludwichii progr. I, p. 4, et V, p. 3.
 168. Quod in difficultate certe de ε 182 mota Stoicorum doctrinam apparere dixi, non ita esse accipiendum, quasi in iis quae de v. ἐπητής cet. notione leguntur (p. 53, 1 sqq.) eam adesse negem, vel ea quae ad p. 53, 6 attuli docent. Ipsa certe solutio nullum eius doctrinae vestigium prodit.
 171. Schol. B 145 etiam in codd. Harl. 5693 et Laur. LVII, 32 (in utroque omissio Porphyrii nomine) legitur.

171, ad not. 2 addendum, cum particula δε tertio loco a me constituta conferendum esse, in ipsius Porphyrii quaestione v 119 (p. 116, 17) legi: πρὸ τοῦ εἶναι γινῶναι οὖν εὐκαταφρόνητον εἶναι νομίζοντες.

172. In verbis εζητ. α' allatis excidit τούτων ante καὶ τὰς λέξεις.

176. De parte quadam scholiorum a 5sq. cf. etiam Add. ad p. 5, 2.

185, 2. Cf. etiam Ludwich p. 578. 79.

197. De η 225 cf. Add. ad p. 68, 1 sqq.

Indices.

L

Indicantur et scriptores a Porphyrio allati et res graviores, de quibus vel apud eum vel in Epilegomenis agitur.

(Ea, quae in Quaestionum Iliacarum Indice iam attulimus, uncis inclusimus. — Asterisco ea scholia significavimus, quorum de origine parum constat.)

A

Aea nomen fontis 104, 8.

de Aeolo ventorum moderatore 96, 6 sqq.

ἀήρ τὸ ὀμιχλῶδες καὶ ἀόρατον 114, 23.

Aeschylus 62, 7.

ἀγασθαι quid significet 29, 11.

agros non colere δικαίον ἔργον 87, 6.

178.

ἀκτὴ quid sit 66, 4.

Alastor 107, 1.

ἀλιτρός 52, 11 sqq. 53, 12; 17.

ἀνέστραπται ἢ περίοδος 23, 13. 24, 23.

ἀντεστράμμένως 40, 12.

Antipater Tarsensis 38, 1. 195.

Antisthenes 1, 1; 10. 69, 17. 87, 3; 95, 2. 175 sqq.

de Antisthenis solutionibus Homericis cum Aristotelicis coniunctis 179, 2. 186.

ἀντίθεος 89, 20.

ἀφρονες, ἀφροσύνη sim. 4, 18. 6, 3. 91, 8. 101, 8.

ἀπαίδευτος 16, 6. 52, 13.

Apion 37, 13. 196, 1.

Apollodorus 76, 7.

Archilochus 134, 4.

(Archippus 31, 10.)

Argus v. canis.

Aristarchus (25, 20). 63, 3. 129, 12. 133, 4. 186, 3. 197. 200.

Aristonicus 197.

Aristophanes Byzantius 58, 8. 185. 196, 2. 200.

Aristoteles 50, 10. 57, 1. 58, 9. 61, 1. 68, 21. 79, 18. 84, 13. 95, 3. 111, 7. 113, 12. 121, 11. 123, 19. *124, 1. 126, 23.

Aristotelis Ἀπορήματα Ὀμηρικά 179 sqq.

Aristotelis de Solis bubus libellus 181 sqq.

Aristotelis ζωικά 181, 2.

(*Ἀσκληπιός unde dictus 6, 17.)

ἀθέμιτος 86, 14 sqq. 87, 12 sqq. 185.

ἀθετεῖ lyticorum aliquis vel Porphyrius 108, 2.

de athetesibus a lyticis impugnatis 196 sqq.

Atticorum usus (31, 25). 66, 13. 126, 3. 127, 11. 132, 13; 15.

αὐδήεις cel. 56, 12 sqq.

αὐλήεσσα 57, 4 sqq. 181.

αὐτάρκεια 82, 2. 178. 191.

αὐτουργεῖν 19, 21.

B

βασιλεῖς = δυνάται 120, 8.

βέλη πικρά, πευκεδανά cel. 14, 6 sqq.

boves agris colendis adhibitos necare nefas 112, 4.

boves Solis 111, 7 sqq. 181.

βουγαῖος quid significet 121, 19.

βροτός αὐδήεσσα } 67, 5 sqq. 181.
— οὐδήεσσα

C

de cane Ulixem agnoscente 123, 13 sqq. 179.

Chamaeleon Peripateticus 58, 10. 187.

Charybdis 110, 25 sqq.

Chrysippus Add. ad p. 5, 9. 195, 3.

codicis Vatican. 305 quaestiones in Odysseae codicibus servatae 137, 38. 143. 201 sqq.

codicum Iliadis scholia Porphyriana in Odysseae codicibus occurrentia 137. 139. 203.

codex Iliadis Harl. 5693 156, 1.

— — Leid. Voss. 64 V.

codicum Odysseae scholiorum in Porphyrianis auctoritas 137 sqq. 201 sqq.

— — Ambros. B III. 140. 154.

— — Ambros. E III. 140. 144 sqq. 150. 201 sqq.

— — Ambros. Q III. 140, 5. 156 sqq.

— — Hamburgensis III. 140. 150 sqq. 201 sqq.

— — Harleianus 5674 III. 140 sqq. 156 sqq. 201 sqq.

- codex Odysseae Laurent. L VII, 32
 III. 156.
 — — Marcianus 613 III. 140. 153. 157.
166. 201 sqq.
 — — Marcian. cl. IX, 4 167.
 — — Palatinus 45 IV. 163 sqq.
 — — Parisinus 2403 III. 139. 148 sqq.
201 sqq.
 — — Parisinus 2894 167, 1. 201, 1.
 — — Vatican. 1320 140, 5. 155.
 — — Vatican. 1321 205, 6.
 — — Vindobon. 56 III. 167.
 — — Vindobon. 133 III. 140. 144 sqq.
201 sqq.
 codicum in scholiis Odysseae Porphy-
 rianis edendis delectus explicatur
155 sqq.
 e contrariis non acquiruntur contraria
69, 10 sqq.
 (Corpus solutionum Alexandri-
 num 173).
 — solutionum Homericarum Peri-
 pateticum 179 sqq.
 — Stoicum philosophorum placita cum
 Homero conferens 195.
 Crates grammaticus (25, 24.) 72, 5. 84,
5. 107, 3. 111, 2.
 Creta ἐκατόμπολις 126, 16.
 Cyclops v. Polyphemus.
de Cycloporum moribus 86, 14 sqq. 87,
21 sqq. 88, 11 sqq. 88, 12 sqq. 89, 17 sqq.
185 sqq.
 — — natura 85, 4 sqq.

D

- daemones longum temporis spatium
 viventes dii ab Homero vocantur 99, 1.
 — in materias quasdam timent 99, 3.
ad deos adscensus (ἀνοδος) 69, 10.
 dii omnes omnium rerum potentes 55, 2.
 — poetarum non philosophi 75, 16.
 — quomodo cum hominibus loquantur
58, 4.
de dis sententiae pravae antiquitas tra-
 ditae 75, 6.
 Dicaearchus 18, 29. 19, 10. 180. 187, 88.
 Diocles Peripateticus 180, 2.
 Dionysii ἀπορα 173.
 Dionysii Λιθικά 99, 4.
de Dioscuridis qui fertur περὶ τῶν
 παρ' Ὀμήρω νόμων libello 188 sqq.
195, 2.
 Dorotheus Ascalonita 132, 1. 133, 2.
173.

E

- ἠεροειδής, ἠεροφοίτις, ἠερόφωνος 115, 1.
 ἔθος καθ' Ὀμηρον 19, 10; 18.
 — παλαιόν 22, 1. 70, 20. 71, 10. 187 sqq.
196, 3. Cf. συνήθεια.
 ἐλάττωσις 61, 2; 6; 13.
 v. ἠώς notiones variae 24, 25 sqq. *32, 3.
81, 1.
 Eraphroditus ad 104, 15 sqq.

- ἐπητής quid significet 53, 1 sqq.
 Ephorus 63, 6.
 Epicurei 81, 8.
 ἐπίτασις 61, 3; 17.
 ἐπιωμαί quid sint 59, 4.
 Eudoxus 104, 2.
 εὐφροσύνη quid sit 81, 5. 82, 2.
 Euripidis (nomen omissum est) versus
33, 5.
 Eustathius 200. 207.

F

- fatum quatenus vitari possit 5, 10;
22 sqq.
 Favorinus 173, 4.
 fluvii cur διπτετέε dicantur 46, 19 sqq.

G

- γεγωνεῖν quid sit 94, 10 sqq.
 Glaucus s. Glaucōn 175, 1.
 Gorgoneum caput 109, 11.
 Gregorii Corinthii Homeri codices 207.

H

- Εἰμαρμένη 78, 8.
 ἡ εἰμαρμένη αἰτία (opp. αἱ ἐξ ἡμῶν
 αἰτίαι) 5, 24; sim. 5, 7 sqq.
 Helena cur ἑνὴν filiam pepererit 42, 16.
 Hellenicus 76, 2.
 Heraclides Ponticus 26, 7. 27, 4. 106,
5, 115, 11. 180.
de Hercule apud inferos 108, 5 sqq.
 Herodicus Crateteus 192.
 heroum de solis ortu et occasu sen-
 tentia 110, 3.
 — vita simplex 39, 18. 68, 3.
 Hesiodus 22, 9. 85, 1. 87, 17.
 Hippias Eleus 175, 2.
 Homeri de fabulis deos spectantibus
 iudicium 75, 8.
 — de solis ortu et cursu sententia 110,
4. 102, 11.
 — verbi cuiusdam χρήσις 66, 10.
 Homerus telluris formam cognovit 36,
17.
 — ea quae dicturus est antea iam respi-
 cit 13, 25. 14, 20.
 — οἰκονομικῶς quaedam instituit 39, 7.
72, 16. 118, 1; 7. sim. 92, 6.
 — res singillatim saepe non exsequitur
44, 1.
 — (non solum quid dicat sed etiam quid
 non dicat curat 44, 17).
 — ad se ipsum alludit 72, 17.
 — (omnia potestatum divinarum plena
 esse existimat 60, 3).
 — (generibus species subiungere solet
35, 20. *67, 16. 90, 8).
 ὑπερφιάλος quid significet 86, 14. 87,
11; *26 sqq. 186.

I

- immortalitas quomodo acquiratur 69,
6 sqq.

immortalitatis finis (τέλος) 69, 16, 183.
 immortalitatem non promittit sapientia 4, 22.
 de rebus apud inferos VI, 107, 24 sqq.
 de interpunctione loci cuiusdam 129, 1.
 Iones linguas sacrificare 37, 12.
 de Ithacae situ 37, 5, 82, 5.
 Iuno et Minerva cum columbis comparatae 56, 3.
 Iuventas allegorice (virtus Herculis) 108, 14.

K

κεκλίσθαι quid significet 133, 2.
 κλίσιον 132, 1 sqq.
 κρήδεμνον 20, 17 sqq.

L

leones non nasci in Peloponneso 61, 1.
 de linguarum sacrificio 37, 12, 191 sqq.
 λόγιος, λογιότης 53, 2; 6; 11.
 λόγος ἐνδιάθετος et προφορικός 53, 4.

M

medici est ἀσκεῖν τὸ πολύτροπον 2, 12.
 Megaclides Peripateticus 61, 20 ad 81, 1—7, 180, 187, 193.
 Μέγαρα κιδόντα 22, 2.
 Meges 120, 7.
 Menander 68, 2.
 *de v. μένος notione 64, 2.
 mentiri in tempore prudentis, nulla autem re cogente stulti esse 32, 6 sqq.
 Mercurius ἐπιούσιος 130, 1.
 — cur cum λάρῳ comparatur 49, 16.
 — λόγος 38, 10.
 Minerva allegorice (φρόνησις) 128, 5.
 — cf. Iuno.
 Minos 106, 22 sqq.
 mors quatenus vitari possit 4, 19 sqq. 6, 1.
 τὰ τῶν μύθων ἀνεύθυνα 96, 11, 98, 13.

N

νέκταρ quam ratione κεράνυσθαι dicatur 50, 6 sqq.
 νήδυμος ὕπνος 49, 1.
 (de Nili fontibus 46, 19.)

O

Oederoe Maronis uxor 91, 16.
 ὀλοόφρων (de Minoe) 106, 22.

P

παιδεύειν, παίδευσις κτλ. 15, 22, 16, 5; 12, 21, 21, 52, 12, 53, 3; 15; 18, 176.
 Palaganus Pelegrini comitis filius cod. Palat. 45 librarius 164.
 Penelope περίφρων 70, 15.
 Penelopes parentes 41, 2 sqq. 42; 6 sqq.
 — φρόνησις 16, 15.
 πεπνυμένος 32, 5; 8, 34, 14.

de Peripateticorum Homericis solutionibus et dubitationibus 179 sqq. 196, 3.
 de Phaeacum insula 61, 4, 64, 6, 116, 22.
 — — moribus 63, 5, 64, 15; 19, 73, 12, 74, 20, 81, 2; 14, 115, 2 sqq. 117, 28, 118, 4.
 κατά φαντασίαν (de poenis apud inferos) 109, 1 sqq.
 Philemonis σύμικτα 173, 2.
 Philoxenus grammaticus 85, 7.
 φρόνιμος, φρόνησις 16, 8, 34, 13, 91, 7.
 Pindarus 100, 2.
 Pius grammaticus 68, 9, 197.
 Plutarchi de audiendis poetis liber 189, 3, 191.
 — Quaestiones Convivales 173, 74, 189, 3, 190, 191, 4, 195, 1.
 poeta tragicus incertus 126, 1.
 ἡ ποίησις μίμησις 73, 15.
 Polyphemus ἀντίθεος 89, 20.
 de Polyphemi natura et moribus 84, 13, 85, 7; 12, 87, 3, 88, 18, 89, 12.
 πολύτροπος, πολυτροπία 1, 2 sqq. 2, 15, 18, 19, 175.
 Porphyrii nomen Odysseae codicibus adscriptum 137 sqq. 205, 6.
 — Paralipomena HomERICA ad 22, 2, 76, 3, 91, 16.
 — Quaestionum Homericarum consilium et indoles V sqq. 169.
 — Q. Hom. cum aliis eiusdem libris consensus VI, 172.
 — Q. Hom. liber primus (= Ζητ. Vatic.) 167 sqq.
 — Q. Hom. libri primi praefatio 169, 171.
 — Q. Hom. fontes 172 sqq.
 Porphyrio scholia quaedam quaestionum forma induta abiudicanda esse 204 sqq.
 procorum numerus 16, 16.
 — stultitia 16, 16, 26, 5 sqq.
 Protarchus 38, 2.
 proverbia 3, 15, 38, 3 (= 17), *77, 13; 15.
 Ptolemaeus (Epitheta?) 119, 6, 197.
 Pythagoras 2, 6.

S

de sagittarum venenatarum heroicis temporibus usu 13, 8 sqq. 14, 13 sqq.
 scholia variorum Odysseae codicum v. codex cet.
 — Odysseae minora quae vocantur 166.
 Seleucus grammaticus 8, 2, 82, 1, 173, 193 sqq.
 Senacherib 148 c. Add.
 Sintes 76, 3.
 a Sirenibus ventos sopiri 112, 2.
 socii Ulixis 3, 11, 100, 10.
 — — stulti 4, 18, 91, 8 (cf. 1, 13). 177.
 solutio ἐκ τοῦ ἔθους 33, 2, 63, 1, 98, 2.
 — ἐκ τοῦ καιροῦ 32, 5, 34, 4, 81, 4, 98, 6, 107, 15.
 — ἐκ τῆς λέξεως 34, 6, 55, 18, 59, 1, 62, 18, 65, 2, 72, 19, 81, 4, 82, 14, 87, 26.

97-10. 99, 12, 104, 2. 111, 3. 123, 14. 128,
12.
solutio ἐκ τοῦ προσώπου 34, 2. 63, 5.
81, 1. 89, 7. 104, 13. 107, 15. 128, 11.
— euhemeristica 96, 16.
*Sophocles 6, 18.
ὁ σοφός, ἡ σοφία 2, 1 sqq. 4, 21 sqq.
5, 2; 11. 69, 5. 176.
ὁ σπουδαῖος 5, 13 sqq. 75, 1.
ἡ στιχοποιία laudatur 131, 15.
Stoicae doctrinae in Quaestionibus Ho-
mericis Odysseam spectantibus vestigia
191 sqq.
συνέμπτως (πτώσεων) 54, 4; 15.
συνήθεια ἀρχαία 50, 16. Cf. ἔθος πα-
λαιόν.
— Ἀττική v. Atticorum usus.
συνήθως ἡμῖν 128, 13.

T

de Telemachi agendi ratione 16, 14.
23, 3. 26, 7. 27, 4. 40, 15. 204, 5. Vid.
etiam Ulixes et Telemachus.
τέλος de quibusdam rebus dicatur 81, 6.
— τῆς ἀθανασίας 69, 16. 183.
— Epicureorum 81, 8.
τὸ θέλγεσθαι quo modo accipiendum
101, 4; 7.
Theophrastus VII, 1 ad 112, 4. 174.
180. 182.
Thucydides 33, 10.
Troia utrum vi an dolo capienda sit
deliberatur 73, 2.

Υ τρόπος variae notiones 1, 17 sqq. 2,
14 sqq.

U

Ulixes πολύτροπος 1, 1 sqq.
— πολίπορθος 71, 23.
— σοφός 2, 4. 69, 17. 100, 9 (?). 176 sqq.
— φιλογόνης 55, 21.
— et Circe 177.
— et Euryclia 121, 17 sqq.
— et famuli 121, 13 sqq.
— et Penelope 21, 20. 70, 4. 121, 11.
— et Polyphemus 178.
— et socii v. socii.
— et Telemachus 16, 11 sqq. 18, 20. 121,
12 sqq.
— Achilli et Aiaci amicitia maxime con-
iunctus 55, 6 sqq.
— cum Mercurio genere coniunctus 130.
10.
— cur immortalitatem respuerit 68, 23.
183.

V

de virga Mercurii et Circes 49, 12. 100,
15. 177.
de virginibus hospites lavantibus 62,
18. 63, 1.

Z

Zenodorus 48, 1. 197 sqq.
Zenodori περὶ συνηθείας ἐπιτομή 199, 1.
Zenodoti varii 197 sqq.
Zenodotus Philetaerus 163, 3.
Zoilus 75, 13. 84, 2.

II

Indicantur scholia Iliadis cum ea de quibus pluribus egimus
tum quae aut in hoc libro edidimus aut ad Porphyrium
rettulimus.

<u>A</u> <u>1</u> <u>193</u> . <u>99</u> <u>50</u> <u>VI</u> <u>138</u> <u>207</u> , <u>1</u> <u>340</u>	<u>206</u> , <u>1</u> <u>305</u> sqq. <u>1</u> , <u>1</u> <u>434</u> <u>206</u> , <u>1</u>
<u>VII</u> <u>449</u> <u>190</u> .	<u>625</u> <u>ibid</u> .
<u>B</u> <u>8</u> sqq. <u>192</u> <u>145</u> . <u>46</u> <u>170</u> . <u>71</u> <u>649</u>	<u>K</u> <u>260</u> <u>13</u> , <u>8</u> .
<u>182</u> .	<u>A</u> <u>624</u> <u>191</u> <u>767</u> <u>200</u> .
<u>F</u> <u>124</u> <u>Add.</u> <u>ad p.</u> <u>104</u> <u>142</u> <u>182</u> <u>277</u>	<u>Z</u> <u>314</u> <u>192</u> .
<u>113</u> , <u>5</u> et <u>ibid.</u> <u>ad L</u> <u>6^b</u> .	<u>H</u> <u>68</u> <u>ad p.</u> <u>133</u> , <u>2</u> .
<u>A</u> <u>2</u> <u>VII</u> .	<u>Σ</u> <u>22</u> <u>199</u> <u>98</u> <u>193</u> <u>356</u> <u>198</u> <u>505</u> <u>ad</u>
<u>E</u> <u>533</u> <u>74</u> , <u>8</u> sqq. <u>695</u> <u>ad p.</u> <u>80</u> , <u>14</u> sqq.	<u>p.</u> <u>115</u> , <u>3</u> .
<u>770</u> <u>114</u> , <u>23</u> <u>778</u> <u>181</u> .	<u>T</u> <u>407</u> <u>57</u> , <u>16</u> . <u>185</u> .
<u>Z</u> <u>164</u> . <u>65</u> <u>193</u> <u>265</u> <u>191</u>	<u>Υ</u> <u>67</u> sqq. <u>V</u> .
<u>Θ</u> <u>1</u> <u>VI</u> <u>2</u> <u>156</u> , <u>2</u> <u>53</u> <u>191</u> , <u>4</u> <u>189</u> <u>ad</u>	<u>Φ</u> <u>158</u> <u>ad p.</u> <u>101</u> , <u>8</u> sqq.
<u>p.</u> <u>50</u> , <u>16</u> <u>520</u> <u>ad p.</u> <u>76</u> , <u>7</u> sqq.	<u>X</u> <u>36</u> . <u>205</u> . <u>208</u> <u>187</u> .
<u>I</u> <u>4</u> <u>169</u> sqq. <u>90</u> <u>132</u> , <u>1</u> <u>203</u> <u>190</u> <u>225</u>	<u>Ψ</u> <u>71</u> <u>VI</u> <u>269</u> <u>186</u> .
	<u>Ω</u> <u>559</u> <u>180</u> , <u>3</u> .

- Homeri carmina recensuit et selecta lectionis varietate instruxit**
ARTHURUS LUDWICH. Pars altera. Odyssea. Volumen prius.
 [XXVIII u. 315 S.] gr. 8. geh. n. *M* 8.—
- von Jan, Carl,** Vorlagen zu Übungen im lateinischen Stil
 für Secunda. [IV u. 60 S.] gr. 8. geh. *M* —.75.
- Klotz, Richard,** Grundzüge altrömischer Metrik. [X u. 590 S.]
 gr. 8. geh. n. *M* 12.—
- Lexikon, ausführliches, der griechischen und römischen**
Mythologie. Herausgegeben von **W. H. ROSCHER.** Mit zahl-
 reichen Abbildungen. Erster Band in 2 Abteilungen. (I. Abt.
 Aha—Evan. II. Abt. Euxistratos—Hysiris. Vorläufige Nachträge
 zu Band I.) [VIII u. 3024 Sp.] Lex.-8. geh. n. *M* 34.—
- Liebenam, W.,** Dr. phil., Privatdocent an der Universität Jena,
 zur Geschichte und Organisation des römischen
 Vereinswesens. Drei Untersuchungen. [VIII u. 335 S.]
 gr. 8. geh. n. *M* 10.—
- Menge, Rudolfus, et Siegmundus Preuss,** lexicon Caesaria-
 num. [VIII u. 1428 Sp.] Lex.-8. geh. n. *M* 18.—
- Otto, Dr. A.,** ord. Lehrer am Königl. Matthiasgymnasium zu
 Breslau, die Sprichwörter und die sprichwörtlichen
 Redensarten der Römer. gr. 8. geh. n. *M* 10.—
- Plauti, T. Macci, comoediae.** Recensuit instrumento critico
 et prolegomenis auxit **FRIDERICUS RITSCHLIUS** sociis operae
 adsumptis **GUSTAVO LOEWE, GEORGIO GOETZ, FRIDERICO SCHOELL.**
 Tomi IV fasciculus I. Casina. Recensuit **FRIDERICUS SCHOELL.**
 gr. 8. geh. n. *M* 5.60.
- Polionis, C. Asini, de bello Africo commentarius.** Recen-
 suerunt, emendaverunt, adnotatione illustraverunt **EDUARDUS**
WÖLFFLIN et **ADAMUS Miodoński.** Adiecta est tabula photo-
 lithographica codicis Ashburnhamensis. [XL u. 264 S.] gr. 8.
 geh. n. *M* 6.80.
- Porphyrii quaestionum Homericarum ad Odysseam perti-
 nentium reliquias collegit disposuit edidit HERMANNUS SCHRADER.**
 gr. 8. geh. n. *M* 10.—
- Roszbach, A. und R. Westphal,** Theorie der musischen
 Künste der Hellenen. Dritte Auflage. Dritter Band, zweite
 Abtheilung: Specielle griechische Metrik. A. u. d. T.: Grie-
 chische Metrik mit besonderer Rücksicht auf die Strophen-
 gattungen und die übrigen melischen Metra von **A. ROSSBACH**
 und **R. WESTPHAL.** Dritte Auflage bearbeitet von **AUGUST**
ROSSBACH. [LXXII u. 870 S.] gr. 8. geh. n. *M* 14.—
- Teuffels, W. S.,** Geschichte der römischen Literatur. Neu
 bearbeitet von **LUDWIG SCHWABE.** Fünfte Auflage. Erster
 Band. [XIV u. 648 S.] gr. 8. geh. n. *M* 7.20.

Thucydidis de bello Peloponnesiaco libri octo. Ad optimorum librorum fidem editos explanavit ERNESTUS FRIDERICUS POPPO. Editio tertia, quam auxit et emendavit IOANNES MATTHIAS STAHL. Vol. I. Sect. II. [II u. 260 S.] gr. 8. geh. *M* 3.—

Wachsmuth, Curt, die Stadt Athen im Alterthum. Zweiter Band, erste Abtheilung. [XVI u. 527 S.] gr. 8. geh. n. *M* 12.—

Xenophontis historia Graeca. Recensuit OTTO KELLER. Editio maior cum apparatu critico et indice verborum. [XXVIII u. 428 S.] gr. 8. geh. n. *M* 10.—

Zimmermann, Albert, ord. Lehrer am Gymnasium zu Wilhelmshaven, kritische Untersuchungen zu den Posthomerica des Quintus Smyrnaeus. Erläuterung zu einer demnächst erscheinenden Textausgabe. [VIII u. 218 S.] gr. 8. geh. n. *M* 4.—

Bibliotheca scriptorum

Graecorum et Romanorum Teubneriana.

Textausgaben.

Anthologia lyrica sive lyricorum graecorum veterum praeter Pindarum reliquiae potiores. Post THEODORUM BERGKIUM quartum edidit EDUARDUS HILLER. [XXII u. 381 S.] 8. geh. *M* 3.—

Canabutzae, Ioannis, magistri ad principem Aeni et Samothracae in Dionysium Halicarnasensem commentarius. Primum edidit atque praefatus est MAXIMILIANUS LEHNERDT. [XXII u. 97 S.] 8. geh. *M* 1.80.

Florilegium Graecum in usum primi gymnasiolorum ordinis collectum a philologis Afranis. 10 fasciculi (zu je 4 Druckbogen ca.). 8. kart. Jeder Fascikel *M* —.45.

Hierzu unentgeltlich: Index argumentorum et locorum.

Homeri Odyssea recensuit ARTHURUS LUDWICH. Volumen prius. Editio minor. [XII u. 201 S.] 8. geh. *M* —.75.

Livi, Titi, ab urbe condita libri. Recc. GUIL. WEISSENBORN et M. M. MUELLER. Pars IV. Fasc. II. lib. XXI—XXIII. Editio secunda. Cur. M. MUELLER. 8. geh. *M* —.60.

Marcelli de medicamentis liber. Edidit GEORGIUS HELMREICH. [VI u. 415 S.] 8. geh. *M* 3.60.

Plutarchi Chaeronensis Moralia. Recognovit GREGORIUS N. BERNARDAKIS. Vol. II. [XXIV u. 558 S.] 8. geh. *M* 3.—

Xenophontis historia Graeca. Recensuit OTTO KELLER. Editio minor. [XVIII u. 295 S.] 8. geh. *M* —.90.

